

Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-18-26
UD367

Pan Włodzimierz CZARZASTY
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi
projekt ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz ustawy – Kodeks
karny skarbowy.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został
upoważniony Minister Finansów i Gospodarki.

Z poważaniem
Donald Tusk
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz ustawy – Kodeks karny skarbowy

Art. 1. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 68 § 4a otrzymuje brzmienie:

„§ 4a. Zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, w którym powstał obowiązek podatkowy w tym zakresie.”;

2) w art. 70:

a) w § 6:

- uchyla się pkt 1,
- w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
„7) wszczęcia postępowania, o którym mowa w rozdziale 2 działu IIIA, albo przejęcia postępowania podatkowego na podstawie art. 119g § 1 lub 2.”,

b) w § 7:

- uchyla się pkt 1,
- pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) doręczenia organowi podatkowemu:
 - a) odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności oraz akt sprawy, jeżeli akta sprawy są prowadzone w postaci papierowej,
 - b) odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności, jeżeli akta sprawy są prowadzone w postaci elektronicznej;”,
- w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 497, 621, 622, 769, 820, 1203, 1235, 1414, 1417, 1669, 1804 i 1863.

„7) doręczenia:

- a) decyzji ostatecznej wydanej z zastosowaniem art. 119a lub środków ograniczających umowne korzyści lub
- b) decyzji ostatecznej umarzającej postępowanie podatkowe, o którym mowa w rozdziale 2 działu IIIA, albo decyzji, o której mowa w art. 119k § 1a, lub
- c) postanowienia w przedmiocie przekazania sprawy na podstawie art. 119gb § 1 lub 2 albo art. 119k § 1, jeżeli nie wydano decyzji, o której mowa w lit. b

– niepóźniej jednak niż po upływie 2 lat, licząc od dnia, o którym mowa w § 6 pkt 7.”,

c) po § 7 dodaje się § 7a w brzmieniu:

„§ 7a. Bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, o którym podatnik został zawiadomiony. Bieg terminu przedawnienia, o którym mowa w zdaniu pierwszym, rozpoczyna się, a po zawieszeniu biegnie dalej:

- 1) od dnia poprzedzającego dzień zajęcia przedmiotu hipoteki przymusowej lub przedmiotu zastawu skarbowego na podstawie tytułu wykonawczego, który obejmuje zobowiązanie podatkowe zabezpieczone tą hipoteką lub tym zastawem,
- 2) od dnia następującego po dniu wygaśnięcia lub wykreślenia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego

– niepóźniej jednak niż po upływie 5 lat, licząc od dnia, o którym mowa w zdaniu pierwszym.”,

d) uchyla się § 8;

3) uchyla się art. 70c;

4) po art. 70e dodaje się art. 70f w brzmieniu:

„Art. 70f. § 1. W przypadku skorygowania przez podatnika deklaracji w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem terminu, o którym mowa w art. 70 § 1, z którym wiąże się:

- 1) zmniejszenie wysokości podatku,

2) wykazanie lub zwiększenie wysokości zwrotu podatku lub podatku naliczonego albo nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych,

3) wykazanie lub zwiększenie wysokości straty

– termin, o którym mowa w art. 70 § 1, ulega wydłużeniu o 12 miesięcy.

§ 2. Po wydłużeniu terminu zgodnie z § 1, w przypadku każdego kolejnego skorygowania w wydłużonym okresie deklaracji, z którym wiąże się skutek wskazany w § 1 pkt 1–3, wydłużony termin ulega każdorazowo wydłużeniu o kolejne 12 miesięcy.”;

5) w art. 71 skreśla się wyrazy „, , art. 70c”;

6) w art. 118 w § 2 w zdaniu drugim wyrazy „art. 70 § 2 pkt 1, § 3 i 4” zastępuje się wyrazami „art. 70 § 2 pkt 1, § 3, 3a, 4 i 7a”.

Art. 2. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2025 r. poz. 633) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Jeżeli sąd lub organ postępowania przygotowawczego określa także obowiązek, sposób lub termin uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej lub równowartości pieniężnej uszczuplonej należności publicznoprawnej, lub równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, lub równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej, to powinien przy tym wziąć pod uwagę w szczególności sytuację majątkową sprawcy oraz wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej lub równowartości pieniężnej przedmiotów bądź korzyści podlegających przepadkowi.”;

2) w art. 15 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Jeżeli kodeks wymaga uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej związanej z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym, to w wypadku, gdy nastąpiło jej przedawnienie sprawca czynu zabronionego lub podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej jest obowiązany do uiszczenia jej równowartości pieniężnej.”;

3) w art. 24 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów oraz obowiązku uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym.”;

- 4) w art. 38 dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd może orzec obowiązek uiszczenia równowartości pieniężnej uszczuplonej należności publicznoprawnej związanej z przestępstwem skarbowym w wypadku gdy nastąpiło jej przedawnienie.”;

- 5) w art. 44:

a) uchyla się § 2,

b) w § 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W wypadkach przewidzianych w § 1 bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności.”,

c) § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. W wypadkach przewidzianych w § 1, jeżeli dokonanie przestępstwa skarbowego zależy od nastąpienia określonego w kodeksie skutku, bieg przedawnienia rozpoczyna się od czasu, gdy skutek nastąpił.

§ 5. Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat, a przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 2 – z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu.”;

- 6) w art. 51 w § 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepisy art. 44 § 3, 4, 6 i 7 stosuje się odpowiednio.”;

- 7) w art. 53 po § 27 dodaje się § 27a w brzmieniu:

„§ 27a. Równowartość pieniężna uszczuplonej należności publicznoprawnej jest to wyrażona liczbowo kwota pieniężna odpowiadająca należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności. Ustalając jej wysokość nie uwzględnia się należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym uiszczonej przed jej przedawnieniem.”;

- 8) art. 116a otrzymuje brzmienie:

„Art. 116a. Jeżeli rozpoznanie sprawy w sądzie miejscowo właściwym nie jest możliwe w czasie zapewniającym uniknięcie przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego w terminie określonym w art. 44 § 1 albo wykroczenia skarbowego w terminie określonym w art. 51 § 1, sąd okręgowy uwzględniając wniosek

sądu właściwego, może przekazać taką sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.”;

9) w art. 131:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego można zabezpieczyć także środek karny, o którym mowa w art. 22 § 2 pkt 2–4a, obowiązek zwrotu korzyści majątkowej, obowiązek uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym oraz uiszczenie należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że bez takiego zabezpieczenia wykonanie orzeczenia w zakresie tych środków, wykonanie obowiązku lub ściągnięcie uszczuplonej należności publicznoprawnej będzie niemożliwe lub znacznie utrudnione.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Karę grzywny, środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, przepadku korzyści majątkowej, ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej, obowiązek zwrotu korzyści majątkowej oraz obowiązek uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym można zabezpieczyć także na mieniu podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej.”;

10) w art. 132 w § 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Zabezpieczenie majątkowe, o którym mowa w art. 131, upada, gdy nie zostaną prawomocnie orzeczone: przepadek przedmiotów lub ściągnięcie ich równowartości pieniężnej, środek karny przepadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej lub obowiązek uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym.”;

11) w art. 133 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Organy, o których mowa w § 1, informują właściwe organy celne o wszczęciu i prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z powstaniem długu celnego.”;

12) w art. 134 § 1a otrzymuje brzmienie:

„§ 1a. Organy, o których mowa w § 1, informują właściwe organy celne o wszczęciu i prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z powstaniem długu celnego.”;

13) w art. 163 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Orzeczenie kończące postępowanie powinno w miarę potrzeby zawierać także rozstrzygnięcie co do przepadku przedmiotów i ściągnięcia ich równowartości pieniężnej, środka karnego przepadku korzyści majątkowej i ściągnięcia jej równowartości pieniężnej, należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym lub jej równowartości pieniężnej, odpowiedzialności posiłkowej, zobowiązania podmiotu, który uzyskał korzyść majątkową, do jej zwrotu lub roszczeń interwenienta.”;

14) w art. 180 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do zabezpieczenia i egzekucji środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej, należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym lub uiszczenia jej równowartości pieniężnej stosuje się odpowiednio art. 27 Kodeksu karnego wykonawczego.”.

Art. 3. Do uzyskanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przychodów, które nie znajdują pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzą ze źródeł nieujawnionych i w odniesieniu do których nie upłynął termin przedawnienia prawa do ustalenia zobowiązania podatkowego, stosuje się przepis art. 68 § 4a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 4. Do zobowiązań podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 pkt 1 oraz art. 70c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 5. Przepisy art. 70 § 6 pkt 7 i § 7 pkt 7 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do zobowiązań podatkowych powstałych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6. Do zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką przymusową lub zastawem skarbowym przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, w odniesieniu do których przed tym dniem nie upłynął termin przedawnienia, stosuje się przepis art. 70 § 7a

ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg terminu przedawnienia tych zobowiązań ulega zawieszeniu z dniem wejścia w życie niniejszego przepisu.

Art. 7. Przepis art. 70f ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się do korekt deklaracji składanych od dnia 1 stycznia 2027 r.

Art. 8. Do terminu ustania karalności przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 44 § 2–5, art. 51 § 1 i art. 116a ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 października 2026 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 2 lit. c oraz d i pkt 6 oraz art. 6, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Część ogólna / Potrzeba i cel wydania ustawy

Przedłożony projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.), zwanej dalej: „Ordynacja podatkowa” oraz w ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2025 r. poz. 633), zwanej dalej: „Kodeks karny skarbowy” lub „kks”.

Celem projektu ustawy jest poprawa relacji między podatnikami i organami podatkowymi oraz zwiększenie efektywności działania organów podatkowych. Realizacji tych celów służą następujące propozycje zmian w Ordynacji podatkowej w obszarze instytucji przedawnienia:

1. modyfikacja sposobu liczenia terminu przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych;
2. likwidacja przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe oraz związane z tym zmiany w kks w zakresie terminu ustania karalności;
3. zastąpienie zasady nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – instytucją zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego wskutek dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego;
4. wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania;
5. doprecyzowanie końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania;
6. wprowadzenie możliwości wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku ze skorygowaniem deklaracji w niedługim okresie przed upływem terminu przedawnienia.

W konsekwencji uchylenia art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej projekt zakłada również zmiany w kks mające na celu uniezależnienie terminu ustania karalności przestępstwa skarbowego od przedawnienia uszczuplonej należności publicznoprawnej.

II. Omówienie poszczególnych zmian proponowanych w projekcie

Art. 1 – zmiany w Ordynacji podatkowej

1. Zmiana sposobu liczenia terminu przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych

(art. 1 pkt 1 projektu, zmiana w art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej)

Obowiązujący art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej stanowi, że zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy w tym zakresie. W myśl art. 25c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych¹⁾, obowiązek podatkowy z tytułu przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych powstaje na ostatni dzień roku podatkowego, w którym powstał przychód w wysokości odpowiadającej nadwyżce wydatku nad przychodami (dochodami) opodatkowanymi lub przychodami (dochodami) nieopodatkowanymi. Jednocześnie, zgodnie z art. 25b ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w pierwszej kolejności za wydatek uznaje się wartość mienia zgromadzonego w roku podatkowym, a gdy nie jest możliwe ustalenie roku podatkowego, w którym zgromadzono te środki – za wydatek uznaje się wysokość wydatkowanych w roku podatkowym środków.

Termin na wydanie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych nie jest skorelowany z ogólnymi terminami obowiązującymi w podatku dochodowym od osób fizycznych. To powoduje, że ustalenia dotyczące nieujawnionych źródeł przychodów muszą „wyprzedzać” zobowiązania podatkowe z ujawnionych źródeł o rok – pomimo możliwości weryfikacji dochodów z ujawnionych źródeł w tym okresie (korekty, wnioski o stwierdzenie nadpłaty, decyzje wymiarowe). Dodatkowo należy zauważyć,

¹⁾ Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 163, z późn. zm.).

że w praktyce przesłanką zainteresowania się przez organy podatkowe nieujawnionymi źródłami przychodów jest informacja o poniesieniu przez podatnika wydatku, a nie informacja o zgromadzonym na finansowanie wydatku mieniu, które mogło nastąpić znacznie wcześniej, o czym organy podatkowe nie posiadają informacji.

Skoro obowiązek podatkowy, o którym mowa w art. 68 § 4a powstaje wraz ze zgromadzeniem mienia nieznajdującego pokrycia w legalnych dochodach, to prawo wymierzenia podatku dochodowego od przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych za 2019 r. wygasa z końcem 2024 r. W przypadku gdy w roku 2025 organ podatkowy stwierdzi, że podatnik z prowadzonej w 2019 r. działalności gospodarczej nie zadeklarował całości dochodu – może wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe z tytułu tej działalności. Zgodnie z art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Podatek dochodowy od osób fizycznych jest płatny w roku następującym po roku podatkowym, a więc zobowiązanie podatkowe w tym podatku za 2019 r. przedawni się z końcem 2025 r. Jeśli natomiast organ podatkowy w 2025 r. stwierdzi, że w 2019 r. podatnik zgromadził mienie, które nie znajduje pokrycia w legalnych dochodach – nie ma już możliwości wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych.

W celu rozwiązania istniejących problemów proponuje się, aby w **art. 68 § 4a** Ordynacji podatkowej 5-letni termin przedawnienia prawa do ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych był liczony od końca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, w którym powstał obowiązek podatkowy w tym zakresie. Proponowana zmiana spowoduje wydłużenie o rok okresu, w którym możliwe jest doręczenie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tego tytułu. W konsekwencji tego proponowana zmiana zrówna termin przedawnienia do wydania decyzji ustalającej z art. 25f ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z ogólnym przedawnieniem zobowiązań w tym podatku oraz ułatwi zwalczanie zjawiska ukrywania dochodów.

2. Likwidacja przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe

(art. 1 pkt 2 lit. a tiret pierwsze projektu i lit. b tiret pierwsze, pkt 3 i 5 projektu, uchylenie w art. 70 w § 6 pkt 1 i w § 7 pkt 1, uchylenie art. 70c, zmiana w art. 71 Ordynacji podatkowej)

Jedną z przesłanek zawieszenia (nierozpoczynania) biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego jest wszczęcie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, o którym podatnik został zawiadomiony, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania (art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej).

Wokół tego przepisu narósł długofalowy problem. Budzi on od lat ogromne kontrowersje w aspekcie jego instrumentalnego wykorzystywania przez organy podatkowe. Rzecznik Praw Obywatelskich w 2014 r. złożył wniosek do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie, że przesłanka zawieszenia biegu terminu przedawnienia związana z wszczęciem postępowania karnego skarbowego jest niezgodna z Konstytucją. Rzecznik zgłosił również swój udział w trzech kolejnych postępowaniach przez Trybunałem Konstytucyjnym dotyczących tego samego problemu. Żadna ze spraw, które zawisły przed Trybunałem Konstytucyjnym (sygn. akt K 31/14, SK 100/19, SK 50/20, SK 122/20, SK 134/20, SK 52/21, SK 4/22, SK 67/23, SK 86/23) nie została do tej pory przez Trybunał rozstrzygnięta. Większość tych spraw Trybunał umorzył. Na rozpoznanie oczekuje nadal (już od 10 lat) wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich (sygn. akt K 31/14).

W dniu 24 maja 2021 r. Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: „NSA”) podjął w składzie siedmiu sędziów uchwałę, w której uznał, że ocena przesłanek zastosowania przez organy podatkowe przy wydawaniu decyzji podatkowej art. 70 § 6 pkt 1 w zw. z art. 70c Ordynacji podatkowej mieści się w granicach sprawy sądowej kontroli legalności tej decyzji (sygn. akt I FPS 1/21). Tym samym, usankcjonowano możliwość kontrolowania przez sądy administracyjne wszczynania przez organy postępowań karnych skarbowych w celu zapobiegania przedawnianiu się zobowiązań podatkowych.

W razie wystąpienia takiego zjawiska podatnicy, wobec których organy wszczęły postępowanie karne skarbowe w celu zapobiegania przedawnianiu się zobowiązań podatkowych, zmuszeni są do poszukiwania ochrony swych praw dopiero na etapie postępowania przed sądami administracyjnymi.

Naczelny Sąd Administracyjny, postanowieniem sygnalizacyjnym z dnia 14 kwietnia 2025 r. sygn. akt I FSK 1078/24, poinformował Ministra Finansów o istotnych naruszeniach w stosowaniu art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, polegających na instrumentalnym wszczynaniu postępowań karnych skarbowych, których jedynym motywem ze względu na zawieszenie biegu terminu przedawnienia w nim przewidzianego, jest niedopuszczenie do przedawnienia zobowiązania podatkowego, wskazując, że taka praktyka stosowania tego przepisu pozostaje w sprzeczności z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 32 ust. 1 oraz z art. 2 Konstytucji RP. W uzasadnieniu postanowienia sygnalizacyjnego Sąd podniósł, że uchwała z dnia 24 maja 2021 r., sygn. akt FPS 1/21, *„choć wskazała na dopuszczalność i zasadność wyrażania przez sądy administracyjne ocen tego rodzaju, nie wyeliminowała jednak problemu nadużywania powyższej konstrukcji przez organy skarbowe, jako że z powodu niewynikającej z niej ratio legis źródło nadużycia zostało przez ustawodawcę niejako wpisane w samą strukturę spornej normy. Organy podatkowe, mając na względzie wskazane w powyższej uchwale przesłanki stwierdzenia danego nadużycia, nie zaprzestały kontynuowania nadużyć tego rodzaju, lecz zmodyfikowały swoje działania tak, by stwierdzenie nadużycia nie jawiło się jako oczywiste.”*.

W postanowieniu sygnalizacyjnym Sąd uznał za konieczne dla przywrócenia właściwego standardu sprawiedliwości *„podjęcie właściwych zmian legislacyjnych związanych z konstrukcją prawną normowaną przez art. 70 § 6 pkt 1 w związku z art. 70c Ordynacji podatkowej, ukierunkowanych na zmianę polityki fiskalnej organów państwa, przez derogację z systemu obowiązującego prawa normy prawnej, umożliwiającej instrumentalne wykorzystywanie inkorporowanej do treści powyższych przepisów konstrukcji prawa karnego skarbowego wyłącznie do celów ukierunkowanych na wywołanie materialnoprawnego skutku zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, nie zaś na realizację celów postępowania karnego skarbowego (instrumentalność)”*.

Proponowane uchylenie **art. 70 § 6 pkt 1** (oraz powiązanych z nim **art. 70 § 7 pkt 1** i **art. 70c** Ordynacji podatkowej) rozwiąże problem instrumentalnego wszczynania postępowania karnego skarbowego przez organy podatkowe, celem przedłużania okresu przedawnienia,

zgłoszony nie tylko w postanowieniu sygnalizacyjnym Naczelnego Sądu Administracyjnego ale również postulowany przez Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorstw, Prokuratora Krajowego, organizacje przedstawicielskie przedsiębiorców czy też samych przedsiębiorców.

Zmiana w **art. 71** ma charakter dostosowawczy i jest związana z uchyleniem art. 70c.

3. Zastąpienie zasady nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym, instytucją zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego wskutek dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego

(art. 1 pkt 2 lit. c i lit. d oraz pkt 6 projektu, dodanie w art. 70 § 7a, uchylenie § 8 oraz zmiana dostosowawcza w art. 118 § 2 zdanie drugie Ordynacji podatkowej).

Zgodnie z obowiązującym art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej nie ulegają przedawnieniu zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką lub zastawem skarbowym, jednakże po upływie terminu przedawnienia zobowiązania te mogą być egzekwowane tylko z przedmiotu hipoteki lub zastawu.

W okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. regulacja stanowiąca o nieprzedawnianiu się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką była zawarta w art. 70 § 6 Ordynacji podatkowej. Regulacja ta – po uzupełnieniu o zabezpieczenie w postaci zastawu skarbowego – została z dniem 1 stycznia 2003 r. przeniesiona do art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej, który w niezmienionym kształcie nadal obowiązuje. Wyrokiem z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt SK 40/12, Trybunał Konstytucyjny stwierdził niekonstytucyjność art. 70 § 6 Ordynacji podatkowej, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. W końcowej części uzasadnienia tego wyroku Trybunał zauważył, że obecnym odpowiednikiem zakwestionowanego przepisu jest art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej, który budzi podobne wątpliwości i wymaga pilnej interwencji ustawodawcy. Postanowieniem z dnia 7 listopada 2016 r., sygn. akt SK 40/12, wydanym po rozpoznaniu wniosku Marszałka Sejmu VII kadencji o wyjaśnienie wątpliwości co do treści punktu 2 wyroku o sygn. akt SK 40/12, Trybunał Konstytucyjny umorzył postępowanie ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia. W uzasadnieniu postanowienia Trybunał wskazał, że art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej nie był przedmiotem oceny w sentencji powyższego wyroku. Jednocześnie Trybunał zaznaczył, że moc powszechnie obowiązującą

ustrojodawca wiąże tylko z orzeczeniami Trybunału w wąskim rozumieniu, a więc z rozstrzygnięciami, które podejmuje Trybunał w sentencji swoich orzeczeń.

Przed Trybunałem Konstytucyjnym zawisły dwie sprawy oznaczone sygn. P 6/16 i K 10/16 w przedmiocie zbadania zgodności art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej z Konstytucją RP. Trybunał Konstytucyjny nie wydał jeszcze orzeczeń w tych sprawach.

Po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt SK 40/12, w orzecznictwie sądów administracyjnych ukształtowało się stanowisko o niekonstytucyjności art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej. Stanowisko to ma charakter ugruntowany. Rozstrzygnięcia organów podatkowych wydawane w oparciu o art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej, w razie ich zaskarżenia do sądów administracyjnych, są konsekwentnie uchylane przez sądy, co pociąga za sobą konieczność zwrotu przez organy podatkowe wysokich kosztów postępowania sądowego. Problem negowania przez sądy administracyjne konstytucyjności art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej przekłada się również na działanie organów egzekucyjnych.

W celu rozwiązania istniejącego problemu proponuje się zastąpienie zasady nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym (**uchylenie w art. 70 § 8**) – instytucją zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego wskutek dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego.

Proponuje się, aby z dniem dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, o którym podatnik został zawiadomiony, bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczynał się, a rozpoczęty ulegał zawieszeniu (projektowany **art. 70 § 7a zdanie pierwsze** Ordynacji podatkowej). Z kolei od dnia poprzedzającego dzień zajęcia przedmiotu hipoteki lub przedmiotu zastawu skarbowego lub od dnia następującego po dniu wygaśnięcia lub wykreślenia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego – w zależności od tego, który z tych dni wystąpi wcześniej – bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego będzie się rozpoczynał, a po zawieszeniu biegł dalej (projektowany **art. 70 § 7a zdanie drugie** Ordynacji podatkowej). Proponuje się także dodatkowe ograniczenie czasowe zawieszenia biegu przedawnienia na podstawie tej przesłanki do 5 lat od dnia wpisu hipoteki lub ustanowienia zastawu skarbowego.

O dokonany wpisie hipoteki przymusowej sąd zawiadamia uczestników postępowania wieczystoksięgowego, stosownie do postanowień art. 626¹⁰ § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania cywilnego²⁾. Natomiast o dokonaniu wpisu zastawu skarbowego, podatnika oraz organ, na wniosek którego dokonano wpisu, zawiadamia organ prowadzący Rejestr Zastawów Skarbowych na podstawie art. 45 § 3 Ordynacji podatkowej. Zawiadomienie podatnika ma charakter gwarancyjny i jest jednym z warunków koniecznych, aby bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego został zawieszony. Oznacza to, że skutek zawieszający bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego wystąpi z mocy prawa, jeżeli podatnik zostanie zawiadomiony o dokonany wpisie hipoteki przymusowej lub o dokonany wpisu zastawu skarbowego. Ponadto podkreślenia wymaga, że zasada zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa wymaga, żeby podatnik wiedział, czy jego zobowiązanie podatkowe przedawniło się czy nie. Z punktu widzenia podatnika bez znaczenia pozostaje czy zostanie zawiadomiony przez sąd czy organ podatkowy, to na organie podatkowym spoczywa ciężar wykazania, że przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zostały spełnione.

W odniesieniu do wierzytelności podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym rozwiązanie proponowane w **art. 70 § 7a** Ordynacji podatkowej powinno w należyty sposób chronić uprawnienia wierzyciela podatkowego, dając mu odpowiedni czas do uzyskania zaspokojenia z rzeczy obciążonej. Zaznaczyć należy, że art. 77 zdanie pierwsze ustawy o księgach wieczystych i hipotece³⁾, zgodnie z którym przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej, odnosi się do wierzycieli cywilnoprawnych, a nie publicznoprawnych.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt SK 31/17 Trybunał Konstytucyjny (w wyroku tym Trybunał badał zgodność z Konstytucją art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece) podkreślił, że:

- *„przedawnione roszczenie majątkowe nie wygasa, lecz zamienia się w tzw. zobowiązanie naturalne, którego cechą jest niedopuszczalność jego przymusowej realizacji. Roszczenia przedawnionego nie można jedynie skutecznie dochodzić przed sądem, jeżeli ten, przeciwko któremu takie roszczenie przysługuje, uchylił się od jego zaspokojenia,*

²⁾ Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1568, z późn. zm.).

³⁾ Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2025 r. poz. 341).

podnosząc zarzut przedawnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt I CSK 304/15, Lex nr 2053627). Spełnienie świadczenia przedawnionego nie będzie zatem prowadziło do bezpodstawnego wzbogacenia.”

- *„hipoteka uregulowana w ordynacji podatkowej jest hipoteką przymusową, zabezpieczającą należności Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego z tytułu zaległych należności podatkowych. Podatnicy nieuiszczający zaległych zobowiązań podatkowych mają bardzo ograniczone możliwości wyboru formy zabezpieczenia. Należy również zaznaczyć, że w prawie podatkowym zapłata zaległego podatku po upływie terminu przedawnienia jest równoznaczna z powstaniem nadpłaty podatkowej i obowiązkiem jej zwrotu podatnikowi.”*

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 94 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą wygaśnięcie hipoteki. Oznacza to, że skutkiem wygaśnięcia zobowiązania podatkowego w wyniku jego przedawnienia, jest wygaśnięcie hipoteki przymusowej ustanowionej w oparciu o art. 34 Ordynacji podatkowej. W przypadku wygaśnięcia hipoteki przymusowej obowiązki wierzyciela określa art. 100 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Zgodnie z tym przepisem w razie wygaśnięcia hipoteki wierzyciel obowiązany jest dokonać wszelkich czynności umożliwiających wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej.

Zastaw skarbowy wygasa, z mocy prawa, z dniem wygaśnięcia zobowiązania podatkowego (art. 46g pkt 1 Ordynacji podatkowej). W przypadku stwierdzenia przez organ podatkowy wygaśnięcia zastawu skarbowego, jest on obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o wykreślenie zastawu z Rejestru Zastawów Skarbowych. Obliguje do tego art. 46i pkt 1 Ordynacji podatkowej.

Zabezpieczenie w postaci hipoteki przymusowej i zastawu skarbowego, przy braku rozwiązania w postaci zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, stałoby się instytucją fasadową (pozorną). Oznaczałoby to przede wszystkim pozbawienie wierzyciela podatkowego (Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego), istotnej formy ochrony interesu publicznego w postaci hipoteki w tym znaczeniu, że nie korzystałby on z jakiegokolwiek formy jej wpływu na przedawnienie zabezpieczonego zobowiązania podatkowego. Nie ma powodów, dla których przepisy prawa podatkowego nie miałyby takiego skutku przewidywać, mając na względzie zasadnicze różnice w konstrukcji przedawnienia

w prawie cywilnym oraz w prawie podatkowym. Proponowany przepis ma ten cel realizować przy uwzględnieniu zasady, że zobowiązanie podatkowe ulega przedawnieniu nawet w sytuacji wykorzystania przez wierzyciela do zabezpieczania swoich praw instytucji prawa rzeczowego.

W projektowanym przepisie uwzględniono sytuację, w której po dokonaniu wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, a przed ich wykreśleniem czy wygaśnięciem, organ egzekucyjny – dążąc do zaspokojenia zabezpieczonej zaległości – dokonuje zajęcia przedmiotu hipoteki przymusowej lub przedmiotu zastawu skarbowego. W takim przypadku termin przedawnienia zobowiązania podatkowego będzie biegł dalej już od dnia poprzedzającego dzień zajęcia nieruchomości lub przedmiotu zastawu skarbowego (tj. zanim jeszcze doszłoby do wykreślenia czy wygaśnięcia hipoteki lub zastawu). Jednocześnie, dokonanie zajęcia wywoła skutek przerwania biegu terminu przedawnienia zobowiązania, zgodnie z obowiązującym art. 70 § 4 Ordynacji podatkowej. Bez uwzględnienia w projektowanym przepisie opisanej sytuacji dokonanie zajęcia przedmiotu hipoteki lub przedmiotu zastawu skarbowego w okresie zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie skutkowałoby jego przerwaniem. Proponowane rozwiązanie ma istotne znaczenie, biorąc pod uwagę trudny do przewidzenia w chwili wszczęcia czas trwania egzekucji z przedmiotu zastawu skarbowego i – w szczególności – z nieruchomości zabezpieczonej hipoteką. Postępowanie egzekucyjne z nieruchomości jest bowiem procesem skomplikowanym proceduralnie, a czas trwania niektórych jego etapów nie jest zależny od organu egzekucyjnego czy wierzyciela. Należy zatem zapobiec sytuacji, w której wpis hipoteki czy zastawu skarbowego mógłby de facto zakłócać osiągnięcie celu tych działań, jakim jest odzyskanie zaległości podatkowych.

Przewidziane w projektowanym **art. 70 § 7a zdanie drugie** Ordynacji podatkowej ograniczenie okresu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego do maksymalnie 5 lat jest wyrazem uwzględnienia specyfiki egzekucji administracyjnej z nieruchomości – postępowania potencjalnie długotrwałego. Z tego względu ograniczenie okresu zawieszenia 5-letnim terminem jest rozwiązaniem optymalnym, uwzględniającym zarówno interes budżetu, jak i zapewniającym poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom. Proponowana zmiana realizuje zalecenia wyroku z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt SK 40/12, likwidując sytuację, w której fakt posiadania przez podatnika majątku będącego przedmiotem zastawu lub hipoteki powodował, że jego zobowiązanie podatkowe mogło się nigdy nie przedawnić – w przeciwieństwie do pozostałych podatników korzystających z

terminów przedawnienia (z uwzględnieniem możliwości ich przerwania lub zawieszenia). Projektowana regulacja wyeliminuje z systemu prawnego przypadki, gdy zobowiązania podatkowe określonej grupy podatników nigdy nie uległyby przedawnieniu. Nie do zaakceptowania jest sytuacja, w której brak aktywności wierzyciela lub organu egzekucyjnego w uzyskaniu zaspokojenia z przedmiotu hipoteki przy jednoczesnym utrzymywaniu zabezpieczenia rzeczowego prowadzi do „trwania” zobowiązania podatkowego przez nieokreślony czas, którego podatnik nie może przewidzieć. Proponowane rozwiązanie, mimo że w przypadku hipoteki i zastawu nastąpi wydłużenie biegu terminu przedawnienia, zapewni równe traktowanie podatników zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz spowoduje, że podatnik będzie wiedział jak długo bieg terminu będzie zawieszony oraz gwarancję nieprzekraczalnego, 5-letniego zawieszenia. Zmotywuje też wierzycieli do podjęcia decyzji, czy korzystają z zabezpieczenia rzeczowego czy rezygnują z niego (np. ze względu na nieopłacalność egzekucji lub daleką kolejność na liście wierzycieli hipotecznych). Wprowadzenie projektowanych regulacji przewidzianych w **art. 70 § 7a** Ordynacji podatkowej zostało uwzględnione w **art. 118 § 2 zdanie drugie** Ordynacji podatkowej, którego treść dodatkowo została uzupełniona o odesłanie do art. 70 § 3a Ordynacji podatkowej.

4. Wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania

(art. 1 pkt 2 lit. a tiret drugie i lit. b tiret trzecie, dodanie w art. 70 w § 6 pkt 7 i w § 7 pkt 7 Ordynacji podatkowej)

Proponuje się, aby wszczęcie postępowania określonego w rozdziale 2 działu IIIA Ordynacji podatkowej („Postępowanie podatkowe w przypadku unikania opodatkowania”) albo przejęcie postępowania podatkowego na podstawie tych przepisów stanowiło przesłankę zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Postępowania prowadzone w zakresie stosowania art. 119a Ordynacji podatkowej lub środków ograniczających umowne korzyści są skomplikowane oraz czasochłonne. W procedurze stosowania ww. instytucji wchodzi w grę zazwyczaj dwa organy podatkowe: terenowy, w tym samorządowy, który wykrywa przypadek unikania opodatkowania, oraz Szef KAS, który prowadzi postępowanie podatkowe określone w rozdziale 2 działu IIIA Ordynacji podatkowej.

Z jednej strony wydłuża to czas trwania postępowania, ale z drugiej strony wprowadza pewien podział zadań pomiędzy Szefem KAS a organami terenowymi. Skomplikowany charakter dostrzeżonego potencjalnego nadużycia naruszenia przepisów materialnego prawa podatkowego nie powinien zwiększać szansy na przedawnienie zobowiązania podatkowego. Należy zauważyć, że proponowane rozwiązanie ma charakter prewencyjny, wspiera przepisy przeciwdziałające unikaniu opodatkowania i pośrednio chroni interes fiskalny państwa.

Bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpocznie się, a rozpoczęty ulegnie zawieszeniu, z dniem wszczęcia postępowania podatkowego w przypadku unikania opodatkowania, albo przejęcia postępowania podatkowego na podstawie art. 119g § 1 lub 2 Ordynacji podatkowej (projektowany **art. 70 § 6 pkt 7** Ordynacji podatkowej). Istotne jest, że wszczęcie postępowania podatkowego lub przejęcie postępowania, o którym mowa w tym przepisie, wymaga uprawdopodobnienia przez organ podatkowy, że w sprawie może być wydana decyzja z zastosowaniem art. 119a Ordynacji podatkowej. Podkreślenia wymaga, że już na tym etapie organ podatkowy – we wniosku do Szefa KAS – zobligowany jest uzasadnić możliwość zastosowania klauzuli ogólnej przeciw unikaniu opodatkowania oraz wskazać osiągniętą przez podatnika korzyść podatkową oraz sposób jej wyliczenia. Spełnienie tych rygorów możliwe jest wyłącznie w przypadkach, w których przypuszczenie unikania opodatkowania znajduje oparcie w okolicznościach faktycznych. Ponadto wszczęcie lub przejęcie postępowania następuje przez jeden scentralizowany organ nadzorujący Krajową Administrację Skarbową (tj. przez Szefa KAS), co umożliwia jednolitą praktykę stosowania tej procedury i w zasadzie wyklucza możliwość nierównego traktowania podatników w odniesieniu do podobnych stanów faktycznych. Wskazywane na etapie konsultacji i opiniowania obawy, że proponowane rozwiązanie może być wykorzystywane przez organy podatkowe instrumentalnie, jedynie w celu wydłużenia przedawnienia zobowiązań podatkowych i „zastąpi” instrumentalne wszczynanie postępowań karnych skarbowych, nie mają uzasadnienia ze względu na odmienność postępowań karnych skarbowych i w sprawie unikania opodatkowania.

O ile w przypadku uchylanej przesłanki z art. 70 § 6 pkt 1 organ podatkowy pierwszej instancji może prowadzić postępowanie podatkowe równoległe z postępowaniem karnym skarbowym, potencjalnie zyskując czas na przeprowadzenie czynności i wydanie decyzji wymiarowej, to w przypadku projektowanego rozwiązania możliwości takiej nie będzie. Szef KAS przejmuje do prowadzenia sprawę w całości. Organ prowadzący „zwykłe” postępowanie

wymiarowe przekazuje akta do Szefa KAS, nie będąc w tym czasie uprawnionym do dokonywania jakichkolwiek czynności w sprawie.

Bieg terminu przedawnienia rozpocznie się, a po zawieszeniu będzie biegł dalej, od dnia następującego po dniu doręczenia decyzji ostatecznej wydanej z zastosowaniem art. 119a Ordynacji podatkowej lub środków ograniczających umowne korzyści, albo decyzji ostatecznej albo postanowienia wydanego na podstawie art. 119k § 1 lub 1a tej ustawy, nie później jednak niż po dniu upływu 2 lat licząc od wszczęcia postępowania, o którym mowa w rozdziale 2 działu IIIA, albo przejęcia postępowania podatkowego na podstawie na podstawie art. 119g § 1 lub 2 (projektowany **art. 70 § 7 pkt 7** Ordynacji podatkowej). Wprowadzone ograniczenie czasowe zawieszenia biegu terminu przedawnienia ma na celu uniknięcie sytuacji, gdy okres zawieszenia jest dla podatnika nieznany i nieprzewidywalny. Ponadto 2 lat na przeprowadzenie postępowania podatkowe w przypadku unikania opodatkowania umożliwią organom podatkowym przeprowadzenie postępowania w sposób wnikliwy i dokładny.

5. Doprecyzowanie końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania

(art. 1 pkt 2 lit. b tiret drugie projektu, zmiana w art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej)

Stosownie do przepisu art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji podatkowej bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania. Końcowa data okresu zawieszenia postępowania została określona w art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z tym przepisem, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się, a po zawieszeniu będzie biegł dalej, od dnia następującego po dniu doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności.

Zgodnie z art. 286 § 1 p.p.s.a.⁴⁾ po uprawomocnieniu się orzeczenia sądu pierwszej instancji akta administracyjne sprawy zwraca się organowi administracji publicznej, załączając odpis

⁴⁾ Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143).

orzeczenia ze stwierdzeniem jego prawomocności. Zgodnie z art. 286 § 2 p.p.s.a. termin do załatwienia sprawy biegnie od daty zwrotu akt organowi.

Analiza powyższych regulacji wskazuje na to, że celem przepisu art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej było wskazanie daty kończącej okres zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, jako dnia wpływu do organu podatkowego akt sprawy wraz z odpisem prawomocnego orzeczenia. Taki wniosek jest uzasadniony tym, że wskazany wyżej przepis art. 286 § 1 p.p.s.a. nie przewiduje wprost sytuacji, w której do organu podatkowego wpływa odpis prawomocnego orzeczenia bez akt sprawy. Tym niemniej w praktyce występują przypadki przesyłania do organu podatkowego odpisu orzeczenia ze stwierdzeniem jego prawomocności, bez jednoczesnego zwrotu akt sprawy. Takie działanie sądów administracyjnych jest dyktowane koniecznością zwrotu przez organy podatkowe zasądzonych kosztów postępowania, jak również występuje wówczas, gdy akta są wspólne dla kilku spraw zawisłych przez sąd administracyjny. Akta zwracane są w takiej sytuacji dopiero po zakończeniu wszystkich postępowań sądowoadministracyjnych. Przed zwrotem akt sądy administracyjne przesyłają natomiast jedynie odpis prawomocnego orzeczenia.

Z językowej wykładni przepisu art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej wynika, że okres zawieszenia biegu terminu przedawnienia kończy się z dniem przesłania do organu podatkowego odpisu prawomocnego wyroku. W związku z tym, w takim przypadku organy odwoławcze zwykle występują do sądu o wypożyczenie akt celem załatwienia sprawy. Przy czym pojawia się problem, czy wypożyczenie akt należy utożsamiać ze zwrotem akt, o którym mowa w art. 286 § 2 p.p.s.a., powodującym rozpoczęcie biegu terminu do załatwienia sprawy.

W celu usunięcia wątpliwości zasadne jest doprecyzowanie przepisu **art. 70 § 7 pkt 2** Ordynacji podatkowej poprzez wskazanie, że okres zawieszenia biegu terminu przedawnienia kończy doręczenie organowi podatkowemu akt sprawy (bez względu na tryb ich doręczenia – może to być także wypożyczenie) oraz odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności, a jeżeli akta sprawy są prowadzone w postaci elektronicznej – doręczenie organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności. Takie brzmienie przepisu art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej z jednej strony uwzględnia sytuację, kiedy akta i odpis orzeczenia sądowego nie wpływają jednocześnie, a z drugiej wskazuje na wymóg doręczenia organowi podatkowemu zarówno akt, jak i odpisu orzeczenia. Propozycja jest obecnie tym

bardziej zasadna, że NSA, uchylając wyrok WSA, może uchylić decyzję (wtedy wpływa tylko wyrok NSA a prawomocny wyrok WSA z aktami znacznie później). Proponowane przepisy **art. 70 § 7 pkt 2** są spójne zatem z art. 286 § 2 p.p.s.a. Ponadto uzasadnieniem wyłączenia okresu sporu strony i organu przed sądami administracyjnymi z biegu terminu przedawnienia jest fakt, że organ w tym okresie nie prowadzi sprawy, jednak w niektórych wypadkach po wyroku sądu konieczne jest jej ponowne podjęcie, m.in. w celu realizacji wytycznych wynikających z prawomocnego orzeczenia. Oczywistym jest, że organ podatkowy nie może prowadzić sprawy bez jej akt, nawet wtedy gdy jest w posiadaniu orzeczenia, z którego wynika konieczność uzupełnienia materiału dowodowego.

6. Wprowadzenie możliwości wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku ze skorygowaniem deklaracji w niedługim okresie przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego

(art. 1 pkt 4 projektu, projektowany art. 70f Ordynacji podatkowej)

W projektowanym **art. 70f § 1** Ordynacji podatkowej proponuje się, aby 5-letni termin przedawnienia zobowiązania podatkowego ulegał wydłużeniu o 12 miesięcy. Miałoby to miejsce w przypadku skorygowania przez podatnika deklaracji w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, z którym wiąże się:

- zmniejszenie wysokości podatku,
- wykazanie lub zwiększenie wysokości zwrotu podatku lub podatku naliczonego albo nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych,
- wykazanie lub zwiększenie wysokości straty.

Podkreślenia wymaga, że intencją proponowanej regulacji § 1 jest zapewnienie wydłużenia podstawowego terminu przedawnienia 5-letniego, a nie już wydłużonego na skutek zaistnienia przerw i zawiesznień. Ma to odzwierciedlenie w treści projektowanego przepisu, poprzez nawiązanie do terminu, o którym mowa w art. 70 § 1 (czyli podstawowego terminu przedawnienia). Z projektowanego przepisu wynika, że bieg podstawowego terminu przedawnienia ulegnie wydłużeniu o 12 miesięcy. Oznacza to, że do 5 lat, o których mowa w art. 70 § 1, należy dodać 12 miesięcy, w wyniku czego wydłużony okres przedawnienia wyniesie 6 lat.

Istotą tego przepisu jest zagwarantowanie organowi podatkowemu czasu na weryfikację zmienionego rozliczenia i – w przypadku zaistnienia takiej konieczności – wydanie decyzji wymiarowej w pierwszej instancji.

Zdarzają się sytuacje, gdy podatnik zwleka ze złożeniem korekty do końca okresu przedawnienia, czego wynikiem jest ograniczenie możliwości zweryfikowania rozliczenia przez organ podatkowy. W przypadku gdy w wyniku złożonej korekty powstaje nadpłata, zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 79 § 3 Ordynacji podatkowej), organ może wydać decyzję w sprawie stwierdzenia nadpłaty po upływie terminu przedawnienia na wniosek złożony przed upływem terminu przedawnienia, jednak organ nie ma prawa do weryfikacji zobowiązania podatkowego. Wprowadzony przepis umożliwi taką weryfikację. Mając jednak na uwadze, że wprowadzana instytucja stanowi wyjątek od zasady przedawniania się zobowiązań w terminie 5-letnim, została ona ograniczona jedynie do ściśle wymienionych przypadków rodzących negatywne skutki finansowe dla budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego.

W projektowanym **art. 70f § 2** Ordynacji podatkowej zaproponowano regulację, której celem jest zabezpieczenie możliwości procedowania przez organ podatkowy po kolejnym skorygowaniu deklaracji w okolicznościach, o których mowa w § 1. Podatnik bowiem, po skorygowaniu deklaracji w okolicznościach, o których mowa w § 1, będzie mógł dokonać kolejnej korekty deklaracji. Będzie mógł to zrobić np. pod koniec wydłużonego o rok okresu przedawnienia, o którym mowa w § 1. Jeżeli korekta taka zostanie złożona po upływie terminu z art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, ale w wydłużonym terminie na podstawie art. 70f § 1, to termin ten ponownie wydłuży się o rok. Reguła ta będzie miała zastosowanie także wtedy, gdy podatnik złoży każdą kolejną korektę w okolicznościach, o których mowa w § 1 pkt 1–3 (tj. zmniejszy wysokość podatku wykaże albo zwiększy zwrot, nadwyżkę podatku lub stratę), w trakcie biegu „dodatkowego” roku przedawnienia, w stosunku do poprzednio złożonej korekty deklaracji.

Rozwiązanie przewidziane w projektowanym **art. 70f § 1** jest nową instytucją zmiany terminu przedawnienia, odrębną od obowiązujących do tej pory zawieszenia i przerwania biegu terminu przedawnienia. W wydłużonym okresie będą mogły mieć zastosowanie przesłanki zawieszające lub przerywające bieg, wskazane w przepisach Ordynacji podatkowej.

Projektowane rozwiązanie pozostaje w zgodzie z przepisami unijnymi, w tym orzecznictwem TSUE⁵⁾. Rozwiązania podobne funkcjonują w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Przykładowo:

- w Czechach, zgodnie z § 148 ust. 2 lit. a czeskiej ordynacji podatkowej (*Zakon ze dne 22. července 2009 daňový řád*), termin przedawnienia zobowiązania podatkowego ulega przedłużeniu o jeden rok, jeżeli w okresie 12 miesięcy przed upływem tego terminu m.in. podatnik złoży korektę deklaracji podatkowej;
- w Estonii, zgodnie z § 99 ust. 1 pkt 6 estońskiej ordynacji podatkowej (*Maksukorralduse seadus*), termin przedawnienia zobowiązania podatkowego ulega zawieszeniu na okres 1 roku, jeżeli podatnik złoży lub skoryguje deklarację podatkową na mniej niż 1 rok przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Art. 2 – zmiany w ustawie – Kodeks karny skarbowy

Zmiany w Kodeksie karnym skarbowym są związane z projektowanym uchYLENIEM art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, który przewiduje przesłankę zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, co ma obecnie wpływ na wydłużenie okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Tym samym występować będą przypadki, gdy w toku postępowania o przestępstwo skarbowe nastąpi przedawnienie zobowiązania podatkowego, odpowiadającego uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Pozostawienie przesłanki przedawniania karalności czynu określonej w art. 44 § 2 skutkowałoby brakiem możliwości prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenia do skazania sprawców poważnych przestępstw skarbowych w sprawach, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy będący następstwem wielowątkowych kontroli celno-skarbowych, kontroli podatkowych lub postępowań podatkowych. Karalność ta musi być także zapewniona w przypadku postępowań prowadzonych przez Prokuraturę Europejską (EPPO), do której Polska przystąpiła od marca 2024 r.⁶⁾ Proponowane zmiany uchylają zatem w całości art. 44 § 2 zawierający

⁵⁾ Zob. przykładowo wyrok TSUE z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07, *Ecotrade*, EU:C:2008:267, pkt 50-54.

⁶⁾ Ustawa z dnia 24 stycznia 2025 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do wzmocnionej współpracy w zakresie Prokuratury Europejskiej (Dz. U. poz. 304).

przesłankę przedawnienia karalności czynu także w przypadku przedawnienia należności publicznoprawnej.

Upływ terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie będzie zwalniał od odpowiedzialności karnej. Proponuje się wprowadzenie do kks regulacji, których celem jest oddzielenie terminu przedawnienia należności publicznoprawnej od terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Już dziś w przypadku przestępstw skarbowych nieskutkujących bezpośrednio uszczupleniem należności publicznoprawnej (np. posługiwanie się nierzetelnymi fakturami, nierzetelne prowadzenie ksiąg), a powiązanych z rozliczeniami podatkowymi, przedawnienie podatkowe nie ma wpływu na przedawnienie karalności. Podobnie w przypadku tzw. przestępstw fakturowych z art. 270a, art. 271a czy art. 277a Kodeksu karnego⁷⁾.

Podkreślenia wymaga, iż uszczuplenie podatku następuje w czasie popełnienia czynu zabronionego. Tym samym w momencie popełnienia czynu zabronionego dochodzi już do uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej i do wyczerpania znamion czynu zabronionego.

W obecnym stanie prawnym, jeżeli po przedstawieniu zarzutów dojdzie do przedawnienia należności publicznoprawnej, karalność czynu ulega przedawnieniu dopiero z upływem terminów wskazanych w art. 44 § 5 kks (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2024 r. sygn. IV KK 513/23).

Wskazać należy, iż po przedawnieniu zobowiązania podatkowego, organ ścigania i sąd będą tak samo związani zasadą domniemania niewinności. To oskarżyciel musi udowodnić winę sprawcy, która w przypadku przestępstw polegających na uszczupleniu ma zawsze w kks postać umyślną. Ponadto ewentualne wątpliwości (wobec niedostatecznego materiału dowodowego) rozstrzygane są na korzyść sprawcy. Podkreślenia wymaga także, iż sądy w postępowaniu karnym stosują zasadę bezpośredniości dowodu, mogą dokonywać ustaleń z zeznań świadków, powoływać biegłych. Ponadto wiele rodzajów dokumentów źródłowych mogących stanowić dowód w sprawie przechowywanych jest lub będzie w dostępnych zasobach systemowych np. Krajowy System e-Faktur (KSeF) – 10 lat, bankowość elektroniczna. Należy też podkreślić,

⁷⁾ Ustawa z 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, z późn. zm.).

iż co do zasady sąd karny nie jest związany decyzją administracyjną (decyzja administracyjna nie jest wskazana w art. 8 § 2 Kodeksu postępowania karnego⁸⁾ jako bezwzględnie wiążąca sąd karny – zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądów karnych). Stąd, też już dziś sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu (podatkowego) z zastrzeżeniem, że wiążą go tylko prawomocne orzeczenia sądów kształtujących prawa lub obowiązki.

1) art. 2 pkt 1 projektu, zmiana art. 14 kks

Zmiana art. 14 ma charakter dostosowawczy do wprowadzenia nowego przepisu art. 15 § 1a, który przewiduje możliwość uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym. W przypadku określenia takiego obowiązku, sposobu i terminu zapłaty, sąd lub organ postępowania przygotowawczego powinien wziąć pod uwagę w szczególności sytuację majątkową sprawcy oraz wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej.

2) art. 2 pkt 2 projektu, dodanie art. 15 § 1a kks

Dodany § 1a jest konsekwencją zmian wprowadzanych w art. 44 kks i ma na celu umożliwienie sprawcy lub podmiotowi pociągniętemu do odpowiedzialności posiłkowej uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym w sytuacjach określonych w kks, gdy uiszczenie uszczuplonej należności publicznoprawnej jest wymagane dla zastosowania trybów konsensualnych, na przykład dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, dobrowolnego poddania się karze, czy warunkowego umorzenia postępowania. Uiszczenie należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym ma także wpływ na stosowanie takich instytucji, jak odstąpienie od wymierzenia kary, kara ograniczenia wolności, nadzwyczajne złagodzenie kary czy wyłączenie nadzwyczajnego obostrzenia kary. Brak możliwości uiszczenia należności publicznoprawnych uszczuplonych czynem zabronionym, które uległy przedawnieniu, rodziłby wątpliwości co do skorzystania przez sprawcę z takich instytucji. Obok sprawcy uiszczenie równowartości pieniężnej mogłoby być dokonane także przez podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej w przypadku gdy sprawcą jest zastępca tego podmiotu zajmujący się jego sprawami gospodarczymi, a

⁸⁾ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 46, z późn. zm.).

zastępowany podmiot odniósł albo mógł odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego jakąkolwiek korzyść majątkową. Sytuacja taka dotyczyć będzie w szczególności spraw, w których sprawca czynu zabronionego nie był równocześnie podatnikiem w świetle przepisów prawa podatkowego, np. gdy czyn zabroniony został popełniony w ramach działalności osoby prawnej.

Projektowany art. 15 § 1a kks dotyczy sprawców, którzy będą korzystać z trybów konsensualnych lub podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej, który odniósł albo mógł odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego korzyść majątkową. Przepis ten wskazuje, że uiszczenie równowartości uszczuplonego podatku po jego przedawnieniu będzie występowało w kilku wypadkach wskazanych w kks, a wszystkie z nich dotyczą instytucji korzystnych dla sprawcy, tj. wyłączenia lub złagodzenia odpowiedzialności karnej. Nie ulega wątpliwości, że przedawnionego podatku nie można byłoby uregulować. Bez takiego rozwiązania – uiszczenia równowartości podatku – sprawca mimo swoich chęci do zawarcia „ugody” z finansowym organem postępowania czy prokuratorem nie mógłby spełnić warunku uiszczenia wymagalnej należności publicznoprawnej. Poza wątpliwościami, czy sprawca mógłby w ogóle z tych instytucji skorzystać bez wpłaty uszczuplonej i przedawnionej należności, nie jest zasadne, aby fakt przedawnienia zobowiązania podatkowego wpływał korzystnie na sytuację osoby popełniającą przestępstwo skarbowe. Jej sytuacja, w porównaniu ze sprawcą, w przypadku którego zobowiązanie nie wygasło przez przedawnienie, byłaby niewspółmiernie korzystniejsza, ponieważ warunek wyrównania uszczerbku finansowego wywołanego przestępstwem skarbowym jest istotną i w praktyce najdotlejszą dla sprawców przesłanką skorzystania z trybów konsensualnych. Przyjęcie, że po przedawnieniu zobowiązania i braku jego wymagalności wskazane wyżej tryby nie wymagają już uiszczenia uszczuplonej należności stawiałoby sprawców części przestępstw w uprzywilejowanej sytuacji. Należność, do której uiszczenia obowiązany będzie sprawca lub podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej, wynikać będzie z opisu zarzucanego mu czynu w postępowaniu o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe i będzie obejmować wyłącznie wysokość uszczuplonej należności (podatku) bez dodatkowych kwot w postaci odsetek za zwłokę, kosztów upomnienia lub egzekucji.

W projektowanym przepisie § 1a proponuje się ogólne określenie, że dotyczy to wypadków, w których kks wymaga uiszczenia należności publicznoprawnej, ponieważ w Kodeksie karnym skarbowym jest wiele takich przepisów o bardzo zróżnicowanej treści. Tylko w niektórych z

nich jest mowa o obowiązku uiszczenia, zaś większość stanowi ogólnie o uiszczeniu wymagalnej należności publicznoprawnej, od której to okoliczności jest uzależnione podjęcie określonych działań lub rozstrzygnięć procesowych przez sąd, prokuratora lub organy postępowania przygotowawczego.

3) art. 2 pkt 3 projektu, zmiana art. 24 § 2 kks

Zmiana w art. 24 § 2 ma charakter dostosowawczy do wprowadzenia nowego przepisu art. 15 § 1a i umożliwi nałożenie na określony podmiot odpowiedzialności posiłkowej także w przypadku obowiązku uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym.

4) art. 2 pkt 4 projektu, dodanie art. 38 § 4 kks

Dodawany § 4 jest konsekwencją zmian wprowadzanych w **art. 44 kks** i ma na celu zabezpieczenie interesu Skarbu Państwa w przypadku najpoważniejszych czynów zabronionych, do których ma zastosowanie nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca:

- popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe, powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej dużej wartości albo popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe, a wartość przedmiotu czynu zabronionego jest duża w rozumieniu kks i obecnie wynosi ponad 2.333.000 zł.
- popełnia przestępstwo skarbowe określone w art. 62 § 2 kks, a kwota podatku wynikająca z faktury albo suma kwot podatku wynikających z faktur jest dużej wartości (obecnie ponad 2.333.000 zł.);
- uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;
- popełnia dwa albo więcej przestępstw skarbowych, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i każdy z tych czynów wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego określonego w tym samym przepisie, a odstępy czasu pomiędzy nimi nie są długie;
- skazany za umyślne przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności lub karę ograniczenia wolności albo karę grzywny, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności lub 6 miesięcy kary ograniczenia wolności albo po uiszczeniu grzywny wynoszącej co najmniej 120 stawek dziennych popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju;

- popełnia przestępstwo skarbowe, działając w zorganizowanej grupie albo w związku mającym na celu popełnienie przestępstwa skarbowego;
- popełnia przestępstwo skarbowe, używając przemocy lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo działając wspólnie z inną osobą, która używa przemocy lub grozi natychmiastowym jej użyciem;
- przez nadużycie stosunku zależności lub wykorzystanie krytycznego położenia doprowadza inną osobę do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe.

W wypadku popełnienia przestępstwa skarbowego w wymienionych warunkach nadzwyczajnego obostrzenia karny, sąd będzie miał możliwość orzec obowiązek uiszczenia równowartości pieniężnej uszczuplonej należności publicznoprawnej w wypadku, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności publicznoprawnej. Projektowane rozwiązanie skierowane jest przeciwko sprawcom poważnych przestępstw skarbowych, o wysokim stopniu szkodliwości społecznej czynu w sprawach. Sprawy zorganizowanych grup przestępczych podmiotów utrzymujących się z przestępstw skarbowych czy popełnianych w warunkach recydywy najczęściej dotyczą stanów faktycznych, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy będący następstwem wielowątkowych kontroli celno-skarbowych, kontroli podatkowych lub postępowań podatkowych. Przestępcy ci nie powinni uzyskać korzyści z przedawnienia zobowiązania podatkowego, dlatego wprowadzona zostanie możliwość orzeczenia przez sąd (fakultatywnie) obowiązku uiszczenia równowartości uszczuplonej, lecz przedawnionej należności publicznoprawnej. Obowiązek ten będzie wymagał orzeczenia niezawisłego sądu, nie będzie możliwe samodzielne nałożenie go przez organ ścigania, w tym organ będący jednocześnie organem podatkowym. Wymagał będzie orzeczenia o winie, dodatkowo w wyroku wydanym w szczególnych warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary.

5) art. 2 pkt 5 projektu, uchylenie art. 44 § 2 i zmiana art. 44 § 3-5, kks

Propozycja zmiany art. 44 kks poprzez uchylenie § 2 ma na celu umożliwienie prowadzenia postępowań karnych także w przypadku przedawnienia należności publicznoprawnej. Powyższa zmiana spowoduje uniknięcie niepożądanego zjawiska w stanie prawnym po wprowadzeniu zmiany przepisów działu III rozdziału 8 Ordynacji podatkowej, której konsekwencją w praktyce byłoby skrócenie terminu przedawnienia karalności niektórych typów czynów zabronionych o najwyższym zagrożeniu karnym, charakteryzujących się

wysoką szkodliwością społeczną. Podstawowy okres przedawnienia zobowiązania podatkowego wynosi bowiem 5 lat i jest zbieżny z nominalnym terminem przedawnienia zobowiązań podatkowych natomiast okres przedawnienia karalności przestępstw skarbowych o wysokiej szkodliwości społecznej wynosi 10 lat (a nawet 20 lat w przypadku przedstawienia zarzutów).

Celem wprowadzenia przedmiotowych regulacji jest oddzielenie terminu przedawnienia należności publicznoprawnej od terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Pozwoli to na ściganie przestępstw skarbowych polegających na uszczupleniu należności publicznoprawnej także w przypadku, gdy w trakcie kontroli lub postępowania podatkowego albo po ich zakończeniu uległo przedawnieniu zobowiązanie podatkowe lub inna należność publicznoprawna, odpowiadające uszczuplonej należności publicznoprawnej.

Zmiany w § 3, 4 i 5 art. 44 mają charakter dostosowawczy.

6) art. 2 pkt 6 projektu, zmiana art. 51 § 1 kks

Zmiana ma charakter dostosowawczy i wynika z faktu, że w art. 44 uchylony został § 2.

7) art. 2 pkt 7 projektu, dodanie art. 53 § 27a kks

Celem uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych w słowniczku pojęć użytych w Kodeksie karnym skarbowym w art. 53 dodaje się par. 27a, który definiuje, co należy rozumieć przez równowartość pieniężną uszczuplonej należności publicznoprawnej. W Kodeksie karnym skarbowym wprowadza się nową instytucję tj. równowartość pieniężną uszczuplonej należności publicznoprawnej odnoszącą się do przepisów, w których kks wymaga uiszczenia należności publicznoprawnej. Jest to odrębne zagadnienie od zdefiniowanej już należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym. Ponadto zagadnienie to występuje w części zmienianych przepisów, tym samym zachodzi potrzeba zdefiniowania tej instytucji. Możliwość uiszczenia równowartości pieniężnej uszczuplonej należności będzie miała miejsce w sprawach, w których doszło do przedawnienia uszczuplonego podatku. Jest ona przewidziana dla sprawców, którzy chcą skorzystać z trybów konsensualnych lub podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej, który odniósł albo mógł odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego korzyść majątkową. Umożliwi ona sprawcy spełnienie warunku

przewidzianego w kks, pozwalającego na złagodzenie odpowiedzialności karnej. Orzeczenie przez Sąd obowiązku uiszczenia równowartości pieniężnej uszczuplonej należności publicznoprawnej będzie możliwe także w przypadku najpoważniejszych czynów zabronionych, do których ma zastosowanie nadzwyczajne obostrzenie kary. Projektowane rozwiązanie skierowane jest przeciwko sprawcom poważnych przestępstw skarbowych, o wysokim stopniu szkodliwości społecznej czynu w sprawach, w których doszło do przedawnienia należności publicznoprawnej.

Różnowartość uszczuplonej należności publicznoprawnej, która uległa przedawnieniu, będzie odnoszona do kwoty uszczuplonej, zawartej w opisie zarzucanego czynu. Będzie to zatem kwota uszczuplona w momencie popełnienia czynu. Sama należność publicznoprawna ulegnie przedawnieniu i nie będzie już istnieć w momencie orzekania obowiązku uiszczenia jej równowartości (lub dobrowolnej wpłaty przez sprawcę). Między popełnieniem czynu a przedawnieniem uszczuplonej należności może jednak dojść do częściowego uregulowania wymagalnej jeszcze należności. Dlatego rozstrzyga się ewentualne wątpliwości co do dokonanych w części wpłat przed jej przedawnieniem. Wskazuje się, że przy ustalaniu równowartości pieniężnej uszczuplonej należności publicznoprawnej nie uwzględnia się należności, które zostały już uiszczone zanim upłynął termin ich przedawnienia. A zatem, jeżeli na moment orzekania (lub dobrowolnej wpłaty przez sprawcę) część należności objęta zarzutem została uregulowana, to równowartość pieniężną przedawnionej uszczuplonej należności stanowi kwota pomniejszona o zapłaconą już należność.

8) art. 2 pkt 8 projektu, zmiana art. 116a kks

Zmiana ma charakter dostosowawczy w związku z uchYLENIEM § 2 w art. 44.

9) art. 2 pkt 9 i 10 projektu, zmiana art. 131 § 1 i 3 kks i art. 132 § 1 kks

Zmiany w art. 131 i art. 132 mają charakter dostosowawczy do wprowadzenia nowych przepisów art. 15 § 1a i art. 38 § 4 celem umożliwienia dokonywania zabezpieczenia majątkowego obowiązku uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym, który w szczególnych, wskazanych w kks wypadkach będzie mógł orzec sąd (np. stosując warunkowe umorzenie postępowania albo nadzwyczajne obostrzenie kary).

10) art. 2 pkt 11 i 12 projektu, zmiana art. 133 § 3 kks i art. 134 § 1a kks

Zmiany art. 133 § 3 kks i art. 134 § 1a są związane z uchyleniem art. 70 § 6 pkt 1, art. 70 § 7 pkt 1 oraz art. 70c ustawy – Ordynacja podatkowa. W zakresie dotyczącym informacji o prawomocnym zakończeniu postępowania karnego skarbowego, obowiązek wynikający z art. 133 § 3 kks i art. 134 § 1a kks przewidziany w ww. przepisach, jest ściśle powiązany z przepisami prawa finansowego, które z prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe łączą dalszy bieg terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych i celnych (art. 70 § 7 pkt 1 Ordynacji podatkowej oraz art. 65 ust. 10 pkt 1 Prawa celnego). W przypadku uchylenia przepisów art. 70 § 6 pkt 1, art. 70 § 7 pkt 1 oraz art. 70c Ordynacji podatkowej, nie znajduje uzasadnienia dalsze utrzymanie ww. obowiązku, nałożonego na finansowe i niefinansowe organy postępowania przygotowawczego, w zakresie informowania organów podatkowych o wszczęciu i prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.

11) art. 2 pkt 13 projektu, zmiana art. 163 kks

Zmiana w zdaniu pierwszym art. 163 ma charakter dostosowawczy do wprowadzenia nowego przepisu art. 15 § 1a w celu umożliwienia orzekania przez sąd o obowiązku uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym.

12) art. 2 pkt 14 projektu, zmiana art. 180 § kks

Zmiana ma charakter dostosowawczy do wprowadzenia nowego przepisu art. 15 § 1a i jej celem jest uregulowanie kwestii organu właściwego do zabezpieczenia i egzekucji obowiązku uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym, którym będzie organ wskazany w art. 27 Kodeksu karnego wykonawczego⁹⁾, czyli naczelnik urzędu skarbowego. Przepis ten będzie miał zastosowanie w przypadku trybu określonego w art. 26 kks i art. 41 kks, gdy sąd określi obowiązek uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym w wyznaczonym terminie.

⁹⁾ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2025 r. poz. 911, z późn. zm.).

Przepisy przejściowe

Art. 3 projektu – przepis przejściowy odnośnie do zmian w zakresie przedawnienia

Proponowany przepis przejściowy przewiduje stosowanie przepisu art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej w dotychczasowym brzmieniu do uzyskanych przed dniem wejścia w życie ustawy przychodów, które nie znajdują pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzą ze źródeł nieujawnionych i w stosunku do których nie upłynął termin przedawnienia prawa do ustalenia zobowiązania podatkowego.

Art. 4 projektu – przepis przejściowy odnośnie do zmian w zakresie przedawnienia

W projektowanym przepisie przejściowym proponuje się zachować stosowanie dotychczasowych przepisów art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 pkt 1 oraz art. 70c Ordynacji podatkowej do zobowiązań powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Zapewni to organom podatkowym odpowiedni czas na zakończenie prowadzonych obecnie postępowań.

Art. 5 projektu – przepis przejściowy odnośnie do zmian w zakresie przedawnienia

W celu zapewnienia stabilności prawa wprowadzana nowa przesłanka zawieszenia biegu terminu przedawnienia związana z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania, będzie miała zastosowanie do zobowiązań powstałych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Nie ma uzasadnienia do stosowania nowej przesłanki zawieszającej bieg terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych do zobowiązań powstałych przed wejściem w życie ustawy.

Art. 6 projektu – przepis przejściowy odnośnie zmian w zakresie przedawnienia

Proponuje się, aby do zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką przymusową lub zastawem skarbowym przed dniem wejścia w życie omawianego przepisu przejściowego, w stosunku do których przed tym dniem nie upłynął termin przedawnienia, zastosowanie miały nowe przepisy art. 70 § 7a Ordynacji podatkowej, z tym, że bieg terminu przedawnienia tych zobowiązań ulegnie zawieszeniu z tym dniem. Proponowana regulacja przejściowa dotyczy

zobowiązań podatkowych, których termin przedawnienia biegnie na zasadach ogólnych, określonych w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej (z uwzględnieniem okoliczności skutkujących zawieszeniem lub przerwaniem biegu terminu przedawnienia). Proponowana regulacja wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy.

Art. 7 projektu – przepis przejściowy odnośnie zmian w zakresie przedawnienia

Proponowany przepis przejściowy przewiduje stosowanie regulacji art. 70f Ordynacji podatkowej, wprowadzającej możliwość wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku ze skorygowaniem deklaracji w niedługim okresie przed upływem tego terminu, do korekt składanych od 1 stycznia 2027 r. Projektowana regulacja art. 70f Ordynacji podatkowej ma charakter wspierający pobór podatków. Zasadne jest, aby organy już od 1 stycznia 2027 r. mogły weryfikować rozliczenia podatników i w ten sposób zapobiegać nadużyciom prawa do korekty deklaracji. Jednocześnie zapewniony zostanie optymalny czas na dostosowanie się podatników do wprowadzanego rozwiązania. W stosunku do podstawowego terminu wejścia w życie projektowanej ustawy (1 października 2026 r.) projektowany przepis zapewnia dodatkowe 3 miesiące *vacatio legis*. Jednocześnie przyjęcie daty 1 stycznia 2027 r. jako początku stosowania regulacji art. 70f Ordynacji podatkowej jest wyrazem realizacji zasady roku podatkowego.

Art. 8 projektu – przepis przejściowy w zakresie karalności przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych

Proponuje się regulację przejściową wskazującą, że do terminu przedawnienia karalności przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, popełnionych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, stosuje się przepisy kks w brzmieniu dotychczasowym. W konsekwencji w ich przypadku nastąpi przedawnienie karalności, jeżeli nastąpiło przedawnienie uszczuplonej należności publicznoprawnej.

Ponadto wyjaśnienia wymaga, że brak przepisu przejściowego do nowego art. 15 § 1a wynika z faktu, że już ogólna zasada stosowania przepisów względniejszych dla sprawcy z art. 2 § 2 kks powoduje, że przepis ten nie będzie stosowany do przestępstw skarbowych popełnionych przed dniem wejścia w życie ustawy. Projektowany art. 15 § 1a będzie miał zatem zastosowanie wyłącznie do czynów popełnionych po wejściu w życie ustawy.

Przepis końcowy – art. 9 projektu

Celem zapewnienia odpowiedniego *vacatio legis* dla projektowanych zmian proponuje się, aby podstawowym terminem wejścia w życie projektowanej ustawy był dzień 1 października 2026 r. Od tej zasady przewidziano wyjątki dotyczące zmian w zakresie przedawnienia zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką przymusową lub zastawem skarbowym, dla których proponuje się wejście w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy. Zapewni to szybsze objęcie takich zobowiązań nowymi regułami przedawnienia, które dla podatników są korzystne w stosunku do obecnej zasady nieprzedawniania się takich zobowiązań. Nie narusza to zasady demokratycznego państwa prawnego, ponieważ nie powoduje negatywnych skutków dla podatników.

Projekt ustawy wpłynie pozytywnie na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców poprzez zniesienie możliwości zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania karnego skarbowego, jak również poprzez zastąpienie nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – korzystniejszym rozwiązaniem.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Niniejszy projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, w związku z czym nie podlega procedurze notyfikacji na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych¹⁰⁾.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia, w przypadkach określonych w obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisach Unii Europejskiej.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa¹¹⁾ oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów¹²⁾ projekt ustawy podlega udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.

¹⁰⁾ Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.

¹¹⁾ Dz. U. z 2025 r. poz. 677, z późn. zm.

¹²⁾ M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.

Nazwa projektu Ustawa o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz ustawy – Kodeks karny skarbowy Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jarosław Neneman, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Łukasz Pepliński i Emil Chojnacki, Zastępcy Dyrektora Departamentu Systemu Podatkowego tel. (22) 694 38 86, e-mail: sekretariat.dts@mf.gov.pl	Data sporządzenia 9 lutego 2026 r. Źródło Inne Nr w Wykazie prac
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Na gruncie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.) – (dalej: „Ordynacja podatkowa” lub „OP”) zidentyfikowano następujące problemy:

- 1) Organ podatkowy nie ma możliwości ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych, gdy mienie zostało zgromadzone kilka lat wcześniej niż wydatkowane, z uwagi na przedawnienie prawa do wydania decyzji.

Obecnie 5-letni termin przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych jest liczony od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy w tym zakresie. Z kolei obowiązek podatkowy z tytułu przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych powstaje na ostatni dzień roku podatkowego, w którym powstał przychód w wysokości odpowiadającej nadwyżce wydatku nad przychodami (dochodami) opodatkowanymi lub przychodami (dochodami) nieopodatkowanymi. Jednocześnie, w pierwszej kolejności za wydatek uznaje się wartość mienia zgromadzonego w roku podatkowym, a gdy nie jest możliwe ustalenie roku podatkowego, w którym zgromadzono te środki – za wydatek uznaje się wysokość wydatkowanych w roku podatkowym środków.

W przypadku gdy w roku 2025 organ podatkowy stwierdzi, że podatnik z prowadzonej w 2019 r. działalności gospodarczej nie zadeklarował całości dochodu – może wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe z tytułu tej działalności. Zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Podatek dochodowy od osób fizycznych jest płatny w roku następującym po roku podatkowym, a więc zobowiązanie podatkowe w tym podatku za 2019 r. przedawni się z końcem 2025 r. Jeśli natomiast organ podatkowy w 2025 r. stwierdzi, że w 2019 r. podatnik zgromadził mienie, które nie znajduje pokrycia w legalnych dochodach – nie ma już możliwości wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych.

- 2) Obecnie jedną z przesłanek zawieszenia (nierozpocznienia) biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego jest wszczęcie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, o którym podatnik został zawiadomiony, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania (art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej). Przed Trybunałem Konstytucyjnym na rozpoznanie oczekuje nadal (już od 10 lat) wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich, w którym kwestionowana jest konstytucyjność tego przepisu. Jednocześnie w przestrzeni publicznej od wielu lat pojawiają się zarzuty o nadużywanie przez organy podatkowe instytucji wszczęcia postępowania karnego skarbowego w sprawach o wykroczenia i przestępstwa skarbowe jedynie w celu wstrzymania biegu terminu przedawnienia podatku. Problem ten stał się na tyle istotny, że Naczelny Sąd Administracyjny, uchwałą 7 sędziów z 24 maja 2021 r. sygn. akt I FPS 1/21, uznał za zasadne badanie w ramach kontroli sądowej decyzji podatkowej, czy wszczęcie postępowania karnego skarbowego nie zostało przez organ wykorzystane instrumentalnie. Naczelny Sąd Administracyjny, postanowieniem sygnalizacyjnym z 14 kwietnia 2025 r. sygn. akt I FSK 1078/24, poinformował Ministra Finansów o istotnych naruszeniach w stosowaniu art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, polegających na instrumentalnym wszczynaniu postępowań karnych skarbowych, których jedynym motywem ze względu na zawieszenie biegu terminu przedawnienia w nim przewidzianego, jest niedopuszczenie do przedawnienia zobowiązania podatkowego, wskazując, że taka

praktyka stosowania tego przepisu pozostaje w sprzeczności z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 32 ust. 1 oraz z art. 2 Konstytucji RP.

Poniżej przedstawiono dane liczbowe obrazujące dla każdego roku z osobna liczbę postępowań, w których doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego ze względu na prowadzenie postępowania karnego skarbowego – w rozbięciu na poszczególne środki zaskarżenia.

Rok/okres	2022	2023	2024
<i>Decyzje odwoławcze Dyrektorów Izb Administracji Skarbowej oraz Naczelników Urzędów Celno-Skarbowych ogółem:</i>			
Liczba decyzji:	8 554	8 202	7 572
<i>Z czego w sprawach, w których doszło do zawieszenia biegu terminu w związku z postępowaniem karnym skarbowym:</i>			
Liczba decyzji:	1 601	1 475	1 379
Liczba skarg do wojewódzkich sądów administracyjnych, z czego:	983	940	738*
Liczba orzeczeń, w których oceniono, że postępowanie karne skarbowe zostało wszczęte instrumentalnie	109	97	41
Liczba orzeczeń, w których oceniono, że postępowanie karne skarbowe nie zostało wszczęte instrumentalnie	626	572	197
Liczba orzeczeń, w których nie oceniano, czy postępowanie karne skarbowe zostało wszczęte instrumentalnie	55	64	35
Liczba spraw, w których nie wydano orzeczeń lub nie podano uzasadnienia	54	83	404
Liczba skarg, które zostały odrzucone	139	124	59
Liczba skarg kasacyjnych do Naczelnego Sądu Administracyjnego, z czego:	594	510	139
Liczba orzeczeń, w których oceniono, że postępowanie karne skarbowe zostało wszczęte instrumentalnie	18	3	0
Liczba orzeczeń, w których oceniono, że postępowanie karne skarbowe nie zostało wszczęte instrumentalnie	88	27	4
Liczba orzeczeń, w których nie oceniano, czy postępowanie karne skarbowe zostało wszczęte instrumentalnie	29	14	2

Liczba spraw, w których nie wydano orzeczeń lub nie podano uzasadnienia	450	459	133
Liczba skarg, które zostały odrzucone	9	7	0

* w dwóch przypadkach skarga została wycofana

- 3) Skomplikowany charakter i czasochłonność postępowań prowadzonych w zakresie stosowania art. 119a Ordynacji podatkowej lub środków ograniczających umowne korzyści zwiększają ryzyko przedawnienia zobowiązania podatkowego. Postępowania prowadzone w zakresie stosowania art. 119a Ordynacji podatkowej lub środków ograniczających umowne korzyści m.in. dotyczą relacji pomiędzy kilkoma podmiotami, przez co też zakres rzeczowy spoczywa wyłącznie na jednym organie podatkowym. W procedurze stosowania ww. instytucji wchodzi w grę zazwyczaj dwa organy podatkowe: terenowy, w tym samorządowy, który wykrywa przypadek unikania opodatkowania, oraz Szef KAS, który prowadzi postępowanie podatkowe określone w rozdziale 2 działu IIIA Ordynacji podatkowej. Z jednej strony wydłuża to czas trwania postępowania, ale z drugiej strony wprowadza pewien podział zadań pomiędzy Szefa KAS a organy terenowe. Skomplikowany charakter dostrzeżonego naruszenia przepisów materialnego prawa podatkowego nie powinien zwiększać szansy na przedawnienie zobowiązania podatkowego.

Poniżej przedstawiono liczbę postępowań prowadzonych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w przedmiocie klauzuli ogólnej przeciwko unikaniu opodatkowania oraz liczbę decyzji wydanych przez Szefa KAS w I instancji (wg danych na 30 czerwca 2025 r.)¹⁾²⁾

Tabela 1. Liczba postępowań Szefa KAS w kierunku wydania decyzji z zastosowaniem klauzuli ogólnej przeciwko unikaniu opodatkowania wg sposobu ich zainicjowania przed Szefem KAS i rodzaju podatku (od 15 lipca 2016 r.)

	CIT	PIT	Inne	Razem
Wszczęte z urzędu	0	30	5	35
Przejęte ³⁾	100	101	28	229
Razem	100	131	33	264

Tabela 2. Liczba decyzji wymiarowych w I instancji wydanych przez Szefa KAS z zastosowaniem klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania wydanych w poszczególnych okresach

	CIT	PIT	Inne		Razem
Do końca 2020 r.	4	9	5		18
2021 r.	7	11	3		21
2022 r.	17	28	9		54
2023 r.	31	22	2		55
2024 r.	14	11	7		32
I kwartał 2025 r.	0	1	0		1
II kwartał 2025 r.	7	8	0		15
Razem	80	90	26		196

Według przeprowadzonych kalkulacji⁴⁾ postępowanie podatkowe w przypadku unikania opodatkowania:

- w I instancji trwało średnio ok. 310 dni; mediana: 249; najkrócej 42 dni, najdłużej 797 dni;
- postępowanie odwoławcze trwało średnio ok. 191 dni; mediana: 164; najkrócej 30 dni, najdłużej 677 dni.

¹⁾ <https://www.podatki.gov.pl/abc-podatkow/klauzula-przeciwko-unikaniu-opodatkowania/statystyka-gaar/>

²⁾ Statystyka uwzględnia również decyzje wydane po ponownym rozpatrzeniu sprawy, w związku z wyrokami sądów administracyjnych

³⁾ W tym przejęte kontrole celno-skarbowe

⁴⁾ W obliczeniach uwzględniono zakończone 170 spraw w I instancji i 163 spraw w II instancji wszczętych od 2020 r. Z podstawy obliczeń wykluczono sprawy (postępowania) zakończone umorzeniem oraz prowadzone po wyroku sądu administracyjnego.

- 4) Brak jest powiązania końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania, z wpływem do organu podatkowego akt sprawy.
- 5) Sądy administracyjne negują konstytucyjność przepisu stanowiącego o nieprzedawnianiu się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym. Zgodnie z obowiązującym art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej nie ulegają przedawnieniu zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką lub zastawem skarbowym, jednakże po upływie terminu przedawnienia zobowiązania te mogą być egzekwowane tylko z przedmiotu hipoteki lub zastawu. Rozstrzygnięcia organów podatkowych wydawane w oparciu o art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej, w razie ich zaskarżenia do sądów administracyjnych, są konsekwentnie przez sądy uchylane.
- 6) W przypadku korygowania przez podatników deklaracji w ostatniej fazie biegu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego, organy podatkowe są pozbawione możliwości dokonania skutecznej weryfikacji rozliczenia i wydania decyzji wymiarowej w przypadku zakwestionowania prawidłowości złożonej korekty.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Propozycje rozwiązań przyjętych w projekcie w zakresie **Ordynacji podatkowej** obejmują:

- 1) **Zmianę sposobu liczenia terminu przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych.**

Proponuje się, aby 5-letni termin przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych był liczony od końca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, w którym powstał obowiązek podatkowy w tym zakresie. Wydłużenie o rok okresu, w którym możliwe jest doręczenie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych, zwiększy szanse na ustalenie tego zobowiązania, gdy mienie zostało zgromadzone kilka lat wcześniej niż wydatkowane. Proponowana zmiana ułatwi zwalczanie zjawiska ukrywania dochodów.

- 2) **Likwidacja przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.**

Rezygnacja z takiej przesłanki rozwiąże problem zgłoszony w postanowieniu sygnalizacyjnym Naczelnego Sądu Administracyjnego. Ponadto zakończony zostanie długofalowy problem wszczynania postępowań karnych skarbowych w celu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

- 3) **Wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania.**

Bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpocznie się, a rozpoczęty ulegnie zawieszeniu, z dniem wszczęcia postępowania podatkowego w przypadku unikania opodatkowania, albo przejęcia postępowania podatkowego na podstawie art. 119g § 1 lub 2 Ordynacji podatkowej. Bieg terminu przedawnienia rozpocznie się, a po zawieszeniu będzie biegł dalej, od dnia następującego po dniu doręczenia decyzji ostatecznej wydanej z zastosowaniem art. 119a Ordynacji podatkowej lub środków ograniczających umowne korzyści, albo decyzji ostatecznej albo postanowienia wydanego na podstawie art. 119k § 1 lub 1a tej ustawy. Takie zawieszenie nie będzie mogło trwać dłużej niż 2 lata. Wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego zapobiegnie jego przedawnieniu w przypadku wszczęcia skomplikowanego i czasochłonnego postępowania określonego w rozdziale 2 działu IIIA Ordynacji podatkowej („Postępowanie podatkowe w przypadku unikania opodatkowania”) albo przejęcia postępowania podatkowego na podstawie tych przepisów.

- 4) **Doprecyzowanie końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania.**

Wyraźne wskazanie, że okres zawieszania biegu terminu przedawnienia kończy wpływ akt sprawy oraz prawomocnego orzeczenia, a jeżeli akta są prowadzone w postaci elektronicznej – wpływ prawomocnego orzeczenia, usunie wątpliwości co do końca tego okresu w razie doręczenia organowi podatkowemu drugiej instancji samego odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego, bez zwrotu przez sąd akt sprawy.

- 5) **Zastąpienie instytucji nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – instytucją zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego wskutek ustanowienia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, o którym podatnik został zawiadomiony.**

Rozwiąże to problem negowania przez sądy administracyjne konstytucyjności art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej. Proponuje się, aby z dniem dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, o którym podatnik został zawiadomiony, bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczynał się, a rozpoczęty ulegał zawieszeniu (projektowany art. 70 § 7a zdanie pierwsze Ordynacji

podatkowej). Z kolei od dnia poprzedzającego dzień zajęcia przedmiotu hipoteki przymusowej lub przedmiotu zastawu skarbowego albo od dnia następującego po dniu wygaśnięcia lub wykreślenia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, nie później jednak niż po upływie 5 lat, licząc od dnia wpisu, bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego będzie się rozpoczynał, a po zawieszeniu biegu dalej (projektowany art. 70 § 7a zdanie drugie Ordynacji podatkowej). W odniesieniu do wierzytelności podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym wprowadzone rozwiązanie powinno w należyty sposób chronić uprawnienia wierzyciela podatkowego do uzyskania zaspokojenia z rzeczy obciążonej. Przewidziane w projektowanym art. 70 § 7a Ordynacji podatkowej ograniczenie okresu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego do maksymalnie 5 lat jest wyrazem uwzględnienia specyficznych uwarunkowań związanych z egzekucją z nieruchomości, które przekładają się na długotrwałość tej egzekucji. Jest to rozwiązanie optymalne, uwzględniające zarówno interes budżetu, jak i zapewniające poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom.

6) Wprowadzenie możliwości wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku ze skorygowaniem deklaracji w niedługim okresie przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Proponuje się, aby 5-letni termin przedawnienia zobowiązania podatkowego ulegał wydłużeniu o 12 miesięcy w przypadku skorygowania przez podatnika deklaracji, w okresie 12 miesięcy przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Zapewni to organowi podatkowemu możliwość dokonania skutecznej weryfikacji rozliczenia i wydania decyzji wymiarowej w przypadku zakwestionowania prawidłowości złożonej korekty deklaracji.

Ponadto, w związku z projektowanym uchYLENIEM art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, proponuje się uchylene art. 44 § 2 **Kodeksu karnego skarbowego**, zawierającego przesłankę przedawnienia karalności czynu także w przypadku przedawnienia należności publicznoprawnej. Pozostawienie przesłanki przedawnienia karalności czynu określonej w art. 44 § 2 skutkowałoby brakiem możliwości skazania sprawców poważnych przestępstw skarbowych, w sprawach których w postępowaniach karnych skarbowych zgromadzono obszerny materiał dowodowy będący następstwem wielowątkowych kontroli celno-skarbowych, kontroli podatkowych lub postępowań podatkowych. Karalność ta musi być także zapewniona w przypadku postępowań prowadzonych przez Prokuraturę Europejską (EPPO), do której Polska przystąpiła od marca 2024 r.

Proponuje się także zmianę w art. 15 kks polegającą na dodaniu przesłanki w postaci obowiązku uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym tytułem wyrównania uszczerbku finansowego Skarbu Państwa także w przypadku przedawnienia zobowiązania podatkowego lub innej należności publicznoprawnej. Projektowany art. 15 § 1a kks dedykowany jest dla sprawców, którzy będą korzystać z trybów konsensualnych lub podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej, który odniósł albo mógł odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego korzyść majątkową. Przepis ten wskazuje, że uiszczenie równowartości uszczuplonego podatku po jego przedawnieniu będzie występowało w kilku wypadkach wskazanych w Kodeksie karnym skarbowym, a wszystkie z nich dotyczą instytucji korzystnych dla sprawcy, tj. wyłączenia lub złagodzenia odpowiedzialności karnej.

Ponadto dodaje się art. 38 § 4 kks, który umożliwi sądowi orzeczenie równowartości uszczuplonej należności publicznoprawnej w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary, pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego (np. przy wyłudzeniach VAT). Pozwoli to na zabezpieczenie interesu Skarbu Państwa w sprawach o przestępstwa skarbowe, w których uszczuplenie należności publicznoprawnej dokonane zostało przez zorganizowane grupy przestępcze lub osoby, które uczyniły z przestępstw skarbowych źródło swego dochodu, a także w warunkach recydywy i w przypadkach gdy wysokość uszczuplenia jest dużej wartości.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Obszar przedawnienia zobowiązań podatkowych nie jest zharmonizowany na poziomie Unii Europejskiej, co skutkuje różnorodnością modeli przyjmowanych regulacji. W związku z tym trudno porównywać regulacje obowiązujące w poszczególnych krajach Unii Europejskiej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Podatnicy	Wielkość trudna do oszacowania	-	1) Zastąpienie nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – zawieszeniem biegu terminu przedawnienia zobowiązania

			podatkowego wskutek ustanowienia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego 2) Brak zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania o przestępstwo lub wykroczenie skarbowe 3) Zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania określonego w rozdziale 2 działu IIIA Ordynacji podatkowej („Postępowanie podatkowe w przypadku unikania opodatkowania”) albo przejęcia postępowania podatkowego na podstawie tych przepisów 4) Doprecyzowanie końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania 5) Wydłużenie o rok terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku skorygowania deklaracji w okresie roku przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego 6) Wydłużenie o rok okresu, w którym możliwe jest doręczenie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów niezajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach
--	--	--	---

			lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych
Naczelnicy urzędów skarbowych	400	Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 361) Rozporządzenie Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 28 grudnia 2020 r. w sprawie niektórych podatników i płatników, w odniesieniu do których zadania są wykonywane przez naczelnika urzędu skarbowego innego niż właściwy miejscowo (Dz. U. poz. 2456)	1) Zastąpienie nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – zawieszeniem biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego 2) Brak zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania o przestępstwo lub wykroczenie skarbowe 3) Wydłużenie o rok okresu, w którym możliwe jest doręczenie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych 4) Usunięcie wątpliwości co do końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania 5) Wydłużenie o rok terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku skorygowania przez podatnika deklaracji w okresie roku przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego
Naczelnicy urzędów celno-skarbowych	16	Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji	1) Zastąpienie nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – zawieszeniem biegu

		skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 361)	terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego 2) Brak zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania o przestępstwo lub wykroczenie skarbowe 3) Wydłużenie o rok okresu, w którym możliwe jest doręczenie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych 4) Usunięcie wątpliwości co do końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania
Dyrektorzy izb administracji skarbowej	16	Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 361)	1) Zastąpienie nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – zawieszeniem biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego 2) Brak zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania o przestępstwo lub wykroczenie skarbowe 3) Wydłużenie o rok okresu, w którym możliwe jest doręczenie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia

			w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych 4) Usunięcie wątpliwości co do końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania
Samorządowe organy podatkowe właściwe w sprawach podatków i opłat lokalnych oraz opłaty skarbowej	2479	dane GUS o liczbie gmin w Polsce według stanu na 1 stycznia 2025 r.	1) Zastąpienie nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – zawieszeniem biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego 2) Brak zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo lub wykroczenie skarbowe 3) Usunięcie wątpliwości co do końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania 4) Wydłużenie o rok terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku skorygowania przez podatnika deklaracji w okresie roku przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji			
W odniesieniu do projektu nie były prowadzone konsultacje poprzedzające jego przygotowanie – tzw. pre-konsultacje publiczne.			

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) i § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.

Projekt dwukrotnie został skierowany do konsultacji publicznych i opiniowania. Po raz pierwszy w dniu 28 marca 2025 r. z terminem 30 dni na zgłoszenie uwag. Po raz drugi w dniu 4 sierpnia 2025 r. z terminem 14 dni na zgłoszenie uwag. W tych samych terminach projekt był przekazany do zaopiniowania Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. W ramach konsultacji publicznych projekt został przesłany do 30 podmiotów, natomiast w ramach opiniowania – do 9 podmiotów.

Uwagi w ramach konsultacji publicznych i opiniowania wraz ze stanowiskiem Ministra Finansów i Gospodarki do poszczególnych uwag są zawarte w raporcie z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	a) Zastąpienie instytucji nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – instytucją zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego Po wejściu w życie ustawy nowelizującej dokonanie wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego spowoduje zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Zawieszenie nastąpi z dniem dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, o którym podatnik został zawiadomiony. Od dnia poprzedzającego dzień zajęcia przedmiotu hipoteki przymusowej lub przedmiotu zastawu skarbowego albo od dnia następującego po dniu wygaśnięcia lub wykreślenia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, nie później jednak niż po upływie 5 lat (licząc od dnia wpisu), bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego będzie biegł dalej. Takie rozwiązanie w należyty sposób chroni uprawnienia wierzyciela podatkowego do uzyskania zaspokojenia z rzeczy obciążonej, przez co proponowana zmiana nie powinna wpłynąć na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. b) Zmiana sposobu liczenia terminu przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych											

Wydłużenie o rok okresu, w którym możliwe jest doręczenie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów niezajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych zwiększy szanse na ustalenie tego zobowiązania, gdy mienie zostało zgromadzone kilka lat wcześniej niż wydatkowane. Może to pośrednio wpłynąć na zwiększenie dochodów budżetowych, ale ewentualne ich zwiększenie nie jest możliwe do oszacowania.

c) Likwidacja przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe

Proponowana likwidacja przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe nie skróci okresu przedawnienia zobowiązań podatkowych, które uległy zawieszeniu przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Termin przedawnienia tych zobowiązań będzie nadal biegł na zasadach dotychczasowych. Po wejściu w życie ustawy nowelizującej wszczęcie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe nie wydłuży terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych powstałych po dniu wejścia w życie ustawy. Nie przewiduje się wpływu proponowanej zmiany na zmniejszenie dochodów budżetowych. Z jednej strony zmiana powinna wpłynąć na organy dyscyplinująco i mobilizować je do jak najwcześniejszego podejmowania działań, aby nie doszło do przekroczenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, z drugiej strony – zostanie w pewien sposób zrównoważona wprowadzeniem nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania.

d) Wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania

Nie przewiduje się bezpośredniego wpływu proponowanych zmian na zwiększenie dochodów budżetowych. Nowa przesłanka zawieszenia biegu terminu przedawnienia zapobiegnie natomiast przedawnieniu zobowiązania podatkowego w przypadkach zaistnienia zdarzeń skutkujących takim zawieszeniem.

e) Wydłużenie o rok terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku skorygowania deklaracji w okresie roku przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego

Proponowane rozwiązanie zapewni organowi podatkowemu możliwość dokonania skutecznej weryfikacji rozliczenia i wydania decyzji wymiarowej w przypadku zakwestionowania prawidłowości złożonej korekty deklaracji. Może to pośrednio wpłynąć na zwiększenie dochodów budżetowych, ale ewentualne ich zwiększenie nie jest możliwe do oszacowania.

f) Doprecyzowanie końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania

Jest to istotne z punktu widzenia ułatwienia realizacji zadań przez organy podatkowe oraz ulepszenia przepisów ogólnego prawa podatkowego, natomiast nie będzie miało wpływu na finanse publiczne, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

g) Likwidacja przesłanki skutkującej przedawnieniem karalności przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej w sytuacji gdy nastąpiło przedawnienie tej należności

Celem wprowadzenia przedmiotowych regulacji jest oddzielenie terminu przedawnienia należności publicznoprawnej od terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Pozwoli to na ściganie przestępstw skarbowych polegających na uszczupleniu należności publicznoprawnej także w przypadku, gdy w trakcie kontroli lub postępowania podatkowego albo po ich zakończeniu uległo przedawnieniu zobowiązanie podatkowe lub inna należność publicznoprawna, odpowiadające uszczuplonej należności publicznoprawnej.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Zmiany zasad przedawniania się zobowiązań podatkowych.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Zmiany zasad przedawniania się zobowiązań podatkowych.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Zmiany zasad przedawniania się zobowiązań podatkowych.						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☒ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy				
Komentarz:								
9. Wpływ na rynek pracy								
Projekt nie wywiera wpływu na rynek pracy.								
10. Wpływ na pozostałe obszary								
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe			☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:			☐ informatyzacja ☐ zdrowie		

Omówienie wpływu	Projekt nie wywiera wpływu na wskazane wyżej obszary.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Proponuje się, aby ustawa weszła w życie, co do zasady, z dniem 1 października 2026 r.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Ewaluacja efektów projektu oraz zastosowanie bezpośrednich mierników nie jest wprost możliwe.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	

RAPORT Z DRUGICH KONSULTACJI PUBLICZNYCH I OPINIOWANIA
projektu ustawy o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa ustawy oraz niektórych innych
ustaw (projekt z 4 sierpnia 2025 r.). Omówienie wyników przeprowadzanych konsultacji
publicznych i opiniowania.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbinglej w procesie stanowienia prawa (Dz.U. z 2025 r. poz. 677) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

W ramach konsultacji publicznych projekt został przekazany do następujących podmiotów:

1. Przewodniczący Krajowej Rady Doradców Podatkowych
2. Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej
3. Prezes Krajowej Rady Radców Prawnych
4. Prezes Krajowej Rady Notarialnej
5. Prezes Polskiej Izby Biegłych Rewidentów
6. Prezes Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego
7. Prezes Polskiej Izby Rzeczników Patentowych
8. Zarząd Główny Stowarzyszenia Księgowych w Polsce
9. Prezes Zarządu Polskiej Izby Biur Rachunkowych
10. Prezes Związku Banków Polskich
11. Prezes Polskiej Izby Ubezpieczeń
12. Prezes Izby Domów Maklerskich
13. Prezes Izby Zarządzających Funduszami i Aktywami
14. Stowarzyszenie Centrum Cen Transferowych
15. Kasa Krajowa Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo – Kredytowych
16. Prezes Krajowej Izby Gospodarczej

17. Forum Związków Zawodowych
18. Konfederacja Lewiatan
19. Związek Pracodawców Business Centre Club
20. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
21. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
22. Federacja Przedsiębiorców Polskich
23. Helsińska Fundacja Praw Człowieka
24. Związek Rzemiosła Polskiego
25. Polskie Towarzystwo Gospodarcze
26. Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”
27. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych
28. Rada Dialogu Społecznego
29. Rada Działalności Pożytku Publicznego
30. Prezes Zarządu Fundacji Green REV Institute

Szczegółowe odniesienie się do przekazanych uwag zostało zawarte w załączonej tabeli z konsultacji publicznych.

Projekt został przekazany do zaopiniowania przez następujące podmioty:

1. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
2. Prezes Narodowego Banku Polskiego
3. Prezes Komisji Nadzoru Finansowego
4. Prezes Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej
5. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
6. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych
7. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
8. Rzecznik Praw Obywatelskich

9. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców

Szczegółowe odniesienie się do przekazanych uwag zostało zawarte w załączonej tabeli z opiniowania.

Projekt został przekazany do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. KWRiST nie wydała opinii do projektu, jednocześnie upoważniła Zespół ds. Systemu Finansów Publicznych do wydania wiążącej opinii. 18.09.2025 Zespół ds. Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego wydał pozytywną opinię na posiedzeniu.

Projekt ustawy został również przekazany do Rady Działalności Pożytku Publicznego, która pozytywnie zaopiniowała projekt ustawy.

1. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

2. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

Lp.	Jednostka redakcyjna projektu (przepis)	Podmiot zgłaszający	Treść uwagi	Propozycja brzmienia przepisu	Stanowisko MF
	<i>Art. ... pkt projektu (art. ... Ordynacji podatkowej)</i>				
1.	Uwagi ogólne	Konfederacja Lewiatan	Nowe przesłanki zawieszenia (hipoteki przymusowe i zastawy skarbowe). Proponowana w tym zakresie zmiana stanowi powielenie niekonstytucyjności przepisów (wyrok TK z dnia 8 października 2013 r., SK 40/12) – nadal bowiem różnicuje sposób przedawniania się zobowiązań w zależności od tego, czy podatnik ma majątek nadający się do obciążenia hipoteką/zastawem. Pozostawienie jednak tych przesłanek przedawnienia wymagałoby doprecyzowania. Przepisy powinny jasno wskazywać, że łączny czas zawieszenia biegu przedawnienia z powodu ustanowienia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego nie może przekroczyć 5 lat, nawet jeśli zabezpieczenia te były ustanawiane wielokrotnie. Przykładowo w obecnym art. 70a § 3 Ordynacji podatkowej		Uwaga nieuwzględniona. Ograniczenie okresu zawieszenia 5-letnim terminem w stopniu wystarczającym zapewnia poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom i nie ma konieczności wprowadzania dalszych ograniczeń.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wskazano, że „zawieszenie terminu przedawnienia, o którym mowa w § 1 i 1a, może następować wielokrotnie; w takich przypadkach okres łącznego zawieszenia terminu przedawnienia nie może przekroczyć 3 lat”. Obecne brzmienie projektowanych przepisów nie chronią podatnika przed sytuacją, w której organ będzie ustanawiał wielokrotnie hipoteki lub zastawy, inicjując za każdym razem na nowo okres 5-letni. Co więcej, wobec całkowitego usunięcia przesłanki karnoskarbowej i zaniechaniu działań zmierzających do normalizacji działań organów, hipoteki mogą stać się kolejnym narzędziem, sztucznego zawieszania biegu terminu przedawnienia, daleko bardziej dolegliwym dla działalności operacyjnej osób prawnych, niż wszczęte postępowanie karnoskarbowe. Ponadto, proponowane rozwiązanie w naszej ocenie ogranicza przewidywalność i pewność prawa, bowiem podatnik nie będzie miał pewności, kiedy jego zobowiązanie podatkowe ostatecznie wygaśnie.		
2.	Uwagi ogólne	Związek Banków Polskich	1. sektor bankowy postuluje wydanie nowych Objasnień MDR przez Ministra Finansów, jeszcze przed wejściem w życie nowych przepisów MDR, a nie, jak zostało to wskazane w uzasadnieniu do projektu, dopiero po ich wejściu w życie;		Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z art. 14a § 1 OP Minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			2. w ocenie sektora powinna zostać przeanalizowana organizacja prac nowego Forum MDR w celu wypracowania rozwiązań, które mogłyby zostać wykorzystane w przygotowaniu ww. Objaśnień MDR. Objaśnienia powinny odnosić się w szczególności do rozumienia i stosowania procesu nowych przepisów.		podatkowego przez organy podatkowe, w szczególności: 1) dokonując ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek (interpretacje ogólne), 2) wydając z urzędu ogólne wyjaśnienia przepisów prawa podatkowego dotyczące stosowania tych przepisów (objaśnienia podatkowe) - przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Brak jest podstawy prawnej do wydania objaśnień do przepisów prawa podatkowego które nie weszły jeszcze w życie. Ministerstwo Finansów, mając świadomość skomplikowanie materii MDR stara się wydawać na bieżąco interpretacje ogólne oraz planuje wydać objaśnienia, w odniesieniu do znowelizowanych przepisów.
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					W chwili obecnej, w związku, że projekt nie jest jeszcze uchwalony wydanie objaśnień nie jest możliwe. Niemniej jednak, w międzyczasie uzasadnienie projektu ustawy zostało celowo rozbudowane w ramach nowelizowanych przepisów dot. MDR - aby w ramach nowelizacji promotorzy i korzystający otrzymali wskazówki, co do stosowania nowych przepisów.
3.	Uwagi ogólne	Rada Działalność i Pożytku Publicznego	1. Rada Działalności Pożytku Publicznego, zwana dalej „Radą”, pozytywnie opiniuje projekt ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (nr UD196 w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów). 2. Jednocześnie Rada rekomenduje, aby w toku dalszych prac nad projektem ustawodawca uwzględnił potrzebę systemowego wspierania i edukowania organizacji pozarządowych w zakresie prawa podatkowego. Rada postuluje wprowadzenie rozwiązań sprzyjających upowszechnianiu wiedzy w tym obszarze, ponieważ brak dostępu do specjalistycznego zaplecza prawnego-księgowego w wielu NGO		Pozytywna opinia Rady

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			skutkuje trudnościami w prawidłowym wywiązywaniu się z obowiązków podatkowych. Działania edukacyjne i informacyjne mogą znacząco ograniczyć ryzyko niezamierzonych uchybień, a równocześnie przyczynić się do wzrostu przejrzystości i stabilności finansowej sektora pozarządowego. W dłuższej perspektywie należy to postrzegać jako inwestycję w profesjonalizację i skuteczność realizacji celów społecznych przez organizacje pozarządowe.		
4.	Uwaga ogólna	Business Center Club	Pozytywna ocena ograniczenia zakresu raportowania schematów podatkowych oraz łagodzenia sankcji za naruszenie przepisów. Zmniejszenie obciążenia administracyjnego oraz ryzyka wysokich kar uznajemy za krok w kierunku zwiększania przejrzystości i przewidywalności funkcjonowania przedsiębiorstw.	brak	Uwaga aprobująca.
5.	Uwaga ogólna do przedawnienia	KRN	Ograniczenie stosowania nowych mechanizmów zawieszenia i przerwania biegu przedawnienia wobec notariuszy jako płatników		Uwaga nieuwzględniona. Należności płatników i inkasentów przedawniają się według zasad określonych m. in. w art. 70 Ordynacji podatkowej, co wynika z obowiązującego art. 71. Nie jest przewidywane wyłączenie stosowania tej zasady wobec określonej grupy płatników (w tym przypadku notariuszy).

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

6.	Uwaga ogólna	Krajowa Rada Notarialna	Wprowadzenie domniemania dobrej wiary notariusza działającego na podstawie oświadczenia stron		Uwaga nieuwzględniona. Odpowiedzialność podatkowa płatnika może być wyłączona z mocy odrębnych przepisów albo wtedy, gdy podatek nie został pobrany z winy podatnika; w tych przypadkach organ podatkowy wydaje decyzję o odpowiedzialności podatnika. Stanowi o tym obowiązujący art. 30 § 5 Ordynacji podatkowej. Przepis ten nie wymaga doprecyzowania.
7.	Art. 1 pkt 1 projektu (art. 12 § 5 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Stanowisko zgłoszone w konsultacjach do projektu z 26 marca 2025 r. pozostaje aktualne – poniżej doprecyzowanie i rozwinięcie. Proponowana zmiana ma wyrażnie rozgraniczć terminy procesowe, np. na złożenie deklaracji, odwołania, zażalenia od terminów materialnych, np. przedawnienie zobowiązania podatkowego. Zasada wydłużania terminu, gdy jego koniec przypada na sobotę lub dzień wolny od pracy, powinna dotyczyć wyłącznie terminów procesowych. Dotychczasowe rozbieżności orzecznicze w tym zakresie (różne stanowiska sądów administracyjnych co do tego, czy przedawnienie można w ten sposób „przesunąć”) przemawiają za wprowadzeniem jednoznacznego wyłączenia dla terminów materialnoprawnych.	Propozycja uzupełnienia przepisu: „Przepisu nie stosuje się do terminów o charakterze materialnoprawnym, w szczególności do terminów przedawnienia zobowiązań podatkowych”.	Uwaga nieuwzględniona 1. Termin przedawnienia nie jest terminem na dokonanie czynności, a tylko do takich terminów znajdzie zastosowanie art. 12 § 5 Ordynacji podatkowej po zmianie. 2. Celem zmiany przepisu jest jego sformułowanie w taki sposób, aby nie budziło wątpliwości, że przepis ten odnosi się tylko do terminów do wykonania czynności np. złożenie deklaracji czy wniesienie odwołania. Stąd zmiana polegająca na dodaniu

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Brak takiego wyłączenia nadal stwarza ryzyko sporów, w szczególności w kontekście art. 70 Ordynacji podatkowej.		zwrotu „do wykonania czynności”.
8.	Art. 1 pkt 2 projektu (art. 14b § 2a pkt 4 Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	Negatywna rekomendacja w zakresie proponowanej zmiany: w § 2a dodaje się pkt 4 w brzmieniu KRDP w sposób jednoznaczny stoi na stanowisku, że materia zawarta w dziale III, rozdział 11a tj. informacje o schematach podatkowych (MDR) powinny w dalszym ciągu pozostać objęte możliwością składania wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej. Takie stanowisko jest uzasadnione: Po pierwsze – skomplikowanym charakterem przepisów dotyczących MDR, Po drugie – potrzebą redukcji zjawiska nadraportowania, Po trzecie – istniejącą potrzebą uzyskiwania ochrony wynikającej z interpretacji indywidualnych w celu zapobiegania obciążenia podmiotów negatywnymi konsekwencjami prawnymi, w szczególności sankcjami		3. Uwzględnienie propozycji spowodowałoby, że przepis art. 12 § 5 nie miałby zastosowania do terminów na złożenie deklaracji. Uwaga nieuwzględniona. Z punktu widzenia systemu prawa podatkowego - nie jest celowe stwierdzanie w ramach interpretacji indywidualnych, istnienia/nieistnienia schematu jako aktu, który potencjalnie może wiązać Szefa KAS w ramach procedury nadawania NSP. Do tego rozbieżności w ramach interpretacji mogą powodować zaburzenie wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi. W ramach projektu w ramach samej procedury nadawania NSP i odmowy jej nadania podmioty będą otrzymywać potwierdzenie, czy dane uzgodnienie jest schematem podatkowym.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

9.	Art. 1 pkt 2 projektu (art. 14b § 2a pkt 4 Ordynacji podatkowej)	Naczelna Rada Adwokacka	i) Wprowadzenie Projekt nowelizacji Ordynacji podatkowej przewiduje usunięcie możliwości uzyskania interpretacji indywidualnej w sprawach dotyczących raportowania schematów podatkowych (dalej również jako: „MDR”). Projekt zmienia art. 14b § 2a o.p., usuwając się z niego schematy podatkowe jako przedmiot wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej. Projektodawca uzasadnia tę propozycję chęcią przyspieszenia decyzji administracyjnych (szef KAS ma 7 dni na nadanie numeru schematu), a także skupieniem kompetencji do wykładni przepisów o MDR wyłącznie rękach szefa KAS. Nie sposób jednak nie zauważyć, że zniesienie możliwości uzyskania interpretacji indywidualnych w zakresie MDR to rozwiązanie niekorzystne dla podatników, zwłaszcza w obliczu bardzo wysokich kary za błędy lub nieprawidłowości w raportowaniu MDR. ii) Uzasadnienie MF i stan prawny Dotychczas system podatkowy umożliwiał zainteresowanemu podatnikowi wystąpienie do Krajowej Informacji Skarbowej z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej, także w zakresie MDR. Ministerstwo Finansów podkreśla,		Uwaga nieuwzględniona. Z punktu widzenia systemu prawa podatkowego - nie jest celowe stwierdzanie w ramach interpretacji indywidualnych, istnienia/nieistnienia schematu jako aktu, który potencjalnie może wiązać Szefa KAS w ramach procedury nadawania NSP. Do tego rozbieżności w ramach interpretacji mogą powodować zaburzenie wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi. W ramach projektu w ramach samej procedury nadawania NSP i odmowy jej nadania podmioty będą otrzymywać potwierdzenie czy dane uzgodnienie jest schematem podatkowym.
----	---	--------------------------------	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		że w praktyce terminy tych postępowań są rozbieżne – proces wydania interpretacji indywidualnej trwa średnio około 2–3 miesiące, a termin na wypełnienie obowiązku zgłoszenia schematu w MDR wynosi 30 dni – co zdaniem resortu utrudnia procedurę, gdyż podatnik pytający we wniosku o wydanie interpretacji o istnienie raportowalnego schematu podatkowego, po uzyskaniu odpowiedzi twierdzącej byłby zobowiązany do jej złożenia po terminie raportowania. Pogląd ten należy traktować z rezerwą, jako że instytucja interpretacji indywidualnej może odnosić się również do zdarzeń przyszłych, a więc podatnicy mogliby zabezpieczać traktowanie podatkowe transakcji w zakresie wystąpienia lub braku wystąpienia na jej skutek schematu podatkowego już na wstępnym etapie planowania danej operacji, tj. bez ryzyka otrzymania interpretacji indywidualnej Dyrektora KIS po upływie terminu na zaraportowanie takiego schematu podatkowego. Zgodnie z projektowanym art. 86i § 7 Ordynacji podatkowej: „<i>potwierdzenie nadania NSP (numeru schematu podatkowego) będzie równoznaczne z uznaniem uzgodnienia za schemat podatkowy</i>”, natomiast odmowa nadania NSP – z brakiem identyfikacji schematu podatkowego. Należy		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		podkreślić, że dotychczas nadawanie lub odmowa nadania NSP nie stanowiła potwierdzenia czy raportowany schemat jest uzgodnieniem podlegającym raportowaniu MDR. Nowe rozwiązanie oznacza, że z systemu prawa podatkowego zupełnie zniknie instytucja interpretacji indywidualnej w obszarze MDR. Jak podkreślają prawnicy i praktycy, w efekcie podatnik będzie musiał samodzielnie oceniać, czy dane uzgodnienie spełnia cechy schematu podatkowego, bez żadnego wiążącego orzeczenia organu podatkowego na etapie planowania transakcji. <i>iii) Negatywne skutki dla podatników</i> Brak możliwości uzyskania interpretacji indywidualnej co do istnienia lub braku występowania schematu podatkowego MDR znacznie obniży pewność prawną podatników. Obecne przepisy MDR są złożone i często niejasne, co potwierdzają doświadczenia doradców podatkowych i adwokatów doradzających podatnikom, którzy nierzadko (pomimo profesjonalnego wykształcenia i doświadczenia w obszarze stosowania prawa podatkowego) mają trudności z ustaleniem, czy dana operacja jest stanowi raportowalny schemat podatkowy. Brak dostępu do interpretacji indywidualnej oznacza		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przerzucenie tej niepewności całkowicie na podatników. W praktyce, przy dotychczasowych wymogach terminowych podatek mógłby otrzymać sprzeczne informacje: Dyrektor KIS mógłby wydać interpretację indywidualną w terminie do 3 miesięcy, podczas gdy Szef KAS już po 7 dniach musiałby podjąć decyzję o nadaniu (lub odmowie nadania) NSP. Należy zatem dostrzec ryzyko pobieżnej analizy dokonywanej w tak krótkim terminie przez Szefa KAS. Ponadto, choć projekt zmniejsza maksymalne kary za naruszenia przepisów o MDR z 720 do 240 stawek dziennych, nawet ta obniżona sankcja wciąż jest bardzo dotkliwa. Należy spostrzec że dotychczas wydawane i publikowane interpretacje indywidualne w zakresie MDR mają także istotny walor edukacyjny, w szczególności jeżeli chodzi o ich uzasadnienie przez organy podatkowe. Sama odmowa nadania NSP takiego waloru uzasadnienia posiadać nie będzie, nawet jeśli byłaby publikowana w postaci zanonimizowanej (projekt nie przewiduje jednak publikacji decyzji Szefa KAS o nadaniu lub braku nadania NSP). Co więcej, ze względu na liczne inne istotne zmiany przepisów o MDR w opiniowanym projekcie nowelizacji, dotychczas wydane		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		interpretacje mogą stracić aktualność, co dodatkowo zwiększy niepewność w stosowaniu przepisów prawa podatkowego w ww. zakresie – bez możliwości potwierdzenia swojego stanowiska w drodze wiążącej interpretacji przepisów prawa podatkowego wydanej przez Dyrektora KIS. <i>iv) Wnioski i rekomendacje</i> Podsumowując, proponowane zniesienie możliwości wystąpienia z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w obszarze MDR grozi poważnymi negatywnymi konsekwencjami, przede wszystkim wzrostem niepewności prawnej, ryzykiem sprzecznych decyzji administracyjnych w podobnych stanach faktycznych i prawnych oraz utrzymaniem dotkliwych kar dla podatników pozbawionych narzędzia ochronnego w postaci interpretacji indywidualnych. Najbardziej negatywnym skutkiem będzie pozbawianie podatników źródła wiedzy o tym jak należy przepisy o MDR interpretować w ogólności, tj. brak możliwości wykorzystania doświadczeń innych podatników i rozstrzygnięć organów podatkowych w ich sprawach do swojej praktyki stosowania prawa podatkowego. Takie źródło wiedzy jest szczególnie potrzebne do wyjaśniania nowych przepisów stanowiących o istocie		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			schematów podatkowych, które opiniowana nowelizacja wprowadza. Postulat: ustawodawca powinien rozważyć odrzucenie tej zmiany i zachowanie obecnego brzmienia art. 14b §2a o.p.		
10.	art. 1 pkt 2 projektu (art. 14b § 2 pkt 4 Ordynacji podatkowej)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców (ZPP)	Projekt zakłada dodanie w art. 14b §2 (wymieniającym przepisy prawa podatkowego, które nie mogą być przedmiotem wniosku o interpretację indywidualną) po punkcie 3 punktu 4 w brzmieniu: „zawarte w dziale III w rozdziale 11a” - co oznacza wyłączenie możliwości wydawania interpretacji indywidualnych w zakresie raportowania schematów podatkowych. Proponuje się rezygnację z wprowadzenia przedmiotowej regulacji. Uzasadnienie projektu nie zawiera przekonywujących argumentów przemawiających za brakiem możliwości wydawania interpretacji indywidualnych w zakresie raportowania schematów podatkowych. W dokumencie tym wskazano, że możliwość uzyskiwania interpretacji indywidualnych w zakresie MDR mogłaby zagrozić realizacji obowiązku terminowej wymiany informacji np. w postaci „odmiennej od Szefa KAS oceny przez Dyrektora KIS istnienia lub nie schematu		Uwaga nieuwzględniona. Z punktu widzenia systemu prawa podatkowego - nie jest celowe stwierdzanie w ramach interpretacji indywidualnych, istnienia/nieistnienia schematu jako aktu, który potencjalnie może wiązać Szefa KAS w ramach procedury nadawania NSP. Do tego rozbieżności w ramach interpretacji mogą powodować zaburzenie wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi. W ramach projektu w ramach samej procedury nadawania NSP i odmowy jej nadania podmioty będą otrzymywać potwierdzenie, czy dane uzgodnienie jest schematem podatkowym.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatkowego podlegającego wymianie transgranicznej”. Argument ten nie wydaje się jednak trafny, gdyż w sytuacji, kiedy w drodze interpretacji indywidualnej potwierdzony zostanie brak obowiązku raportowania - formularz MDR nie zostanie złożony. Wprowadzenie przedmiotowego przepisu narusza interesy podatnika, który w okresie, kiedy potencjalny schemat podatkowy jest w fazie jednej z wielu rozważanych koncepcji, powinien mieć możliwość ustalenia w ramach.		
11.	art. 1 pkt 2 projektu (art. 14b § 2a pkt 4 Ordynacji podatkowej)	Związek Banków Polskich	Projektowany przepis art. 14b § 2a pkt 4 Ordynacji podatkowej wyklucza możliwość wydawania interpretacji indywidualnych w zakresie raportowania schematów podatkowych. Sektor bankowy chciałby zwrócić uwagę, że niniejsza zmiana prowadzi do ograniczenia prawa podatnika w zakresie uzyskania wyjaśnień dotyczących przepisów, na które zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą, powinny przysługiwać interpretacje indywidualne przepisów prawa podatkowego. Wskazanie w uzasadnieniu do projektowanej zmiany, że instytucję interpretacji zastąpi projektowany art. 86g §6 Ordynacji podatkowej, w zw. z którym przewidziano, że potwierdzenie nadania NSP, jakie otrzyma przekazujący informację, jest równoznaczne z uznaniem opisanego w informacji uzgodnienia za schemat		Uwaga nieuwzględniona. Z punktu widzenia systemu prawa podatkowego - nie jest celowe stwierdzanie w ramach interpretacji indywidualnych, istnienia/nieistnienia schematu jako aktu, który potencjalnie może wiązać Szefa KAS w ramach procedury nadawania NSP. Do tego rozbieżności w ramach interpretacji mogą powodować zaburzenie wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi. W ramach projektu w ramach samej procedury nadawania NSP i odmowy jej nadania

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatkowy, natomiast w przypadku przeciwnym, Szef KAS wyda postanowienie o odmowie nadania NSP, gdy uzgodnienie nie spełnia cech schematu podatkowego projektowany art. 86i Ordynacji podatkowej, nie realizuje w pełni celu przepisów o prawie do otrzymania interpretacji indywidualnej prawa podatkowego. Samo potwierdzenie, czy jakieś zdarzenie wyczerpuje znamiona schematu podatkowego do czego w uzasadnieniu nawiązuje ustawodawca, nie jest wystarczającą instytucją zapewniającą podatnikowi ochronę. Wielokrotnie praktyka stosowania przepisów o schematach podatkowych, udowodniła że nie sprowadza się ona wyłącznie do wskazania czy dane zdarzenie realizuje przesłanki schematu podatkowego, ale także istotne jest wyjaśnienia rozumienia definicji legalnych w całym procesie stosowania przepisów o schematach podatkowych. Dodatkowo projektowany art. 86g §7 Ordynacji podatkowej zawiera zastrzeżenie, że nadanie NSP nie		podmioty będą otrzymywać potwierdzenie, czy dane uzgodnienie jest schematem podatkowym.
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			będzie stanowić potwierdzenia, że na przekazującym spoczywał obowiązek przekazania informacji o schemacie podatkowym. W konsekwencji raportujący zostaną pozbawieni instrumentów ochronnych w podstawowym zakresie, tj. kiedy są lub nie są zobowiązani do przekazania informacji do Szefa KAS. Z tych też powodów sektor podtrzymuje uwagę dotyczącą wydawania interpretacji indywidualnych, zgłoszoną uprzednio W związku z powyższą argumentacją rekomenduje się wykreślenie projektowanego przepisu.		
12.	art. 1 pkt 2 projektu (art. 14b § 2a pkt 4 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Doprecyzowanie uwagi z konsultacji projektu z 26 marca 2025 r. – stanowisko pozostaje aktualne. Całkowite wyłączenie schematów podatkowych (MDR) z zakresu interpretacji indywidualnych ogranicza prawo podatnika do uzyskania ochrony prawnej przed podjęciem działania. W praktyce, może to prowadzić do ryzyka odpowiedzialności podatnika za brak raportowania, nawet przy wątpliwościach co do statusu danego uzgodnienia. Proponujemy wprowadzić możliwość uzyskania interpretacji indywidualnej w sprawie schematu podatkowego przed jego zgłoszeniem. Dzięki temu podatnik miałby pewność, co do obowiązku raportowania i uniknąłby sankcji w razie pomyłki.		Uwaga nieuwzględniona. Z punktu widzenia systemu prawa podatkowego - nie jest celowe stwierdzanie w ramach interpretacji indywidualnych, istnienia/nieistnienia schematu jako aktu, który potencjalnie może wiązać Szefa KAS w ramach procedury nadawania NSP. Do tego rozbieżności w ramach interpretacji mogą powodować zaburzenie wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi. W

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					ramach projektu w ramach samej procedury nadawania NSP i odmowy jej nadania podmioty będą otrzymywać potwierdzenie, czy dane uzgodnienie jest schematem podatkowym.
13.	art. 1 pkt 2 projektu (art. 14b § 2a pkt 4 Ordynacji podatkowej)	Business Center Club	Wyłączenie instytucji schematów podatkowych z możliwości uzyskania interpretacji indywidualnej przyczyni się do pogłębienia wątpliwości podatników oraz wzrostu niepewności co do prawidłowego stosowania przepisów w praktyce. Z uwagi na złożoność oraz zmienności regulacji, pozostawienie podatników bez możliwości uzyskania oficjalnej wykładni organów podatkowych jest rozwiązaniem niekorzystnym i niewspierającym stabilność otoczenia prawnego.		Uwaga nieuwzględniona. Z punktu widzenia systemu prawa podatkowego - nie jest celowe stwierdzanie w ramach interpretacji indywidualnych, istnienia/nieistnienia schematu jako aktu, który potencjalnie może wiązać Szefa KAS w ramach procedury nadawania NSP. Do tego rozbieżności w ramach interpretacji mogą powodować zaburzenie wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi. W ramach projektu w ramach samej procedury nadawania NSP i odmowy jej nadania podmioty będą otrzymywać potwierdzenie, czy dane uzgodnienie jest schematem podatkowym.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

14.	Art. 1 pkt 3 projektu (art. 17 § 1 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Zmiana ujęta już w projekcie z 26 marca 2025 r. – uwaga zgłaszana po raz pierwszy. Zmiana polegająca na zastąpieniu w art. 17 § 1 wyrazów „ustawy podatkowe” wyrazami „przepisy prawa podatkowego” może istotnie rozszerzyć zakres stosowania tego przepisu. Zgodnie z definicją z art. 3 pkt 2 Ordynacji podatkowej „przepisy prawa podatkowego” obejmują nie tylko ustawy podatkowe, ale także regulacje podatkowe w innych ustawach oraz aktach wykonawczych (rozporządzeniach). W praktyce, może to zwiększyć kompetencje organów podatkowych w obszarach, które dotąd do nich nie należały, np. w zakresie przepisów podatkowych z ustawy o grach hazardowych, ustawy o finansach publicznych, ustawy o rachunkowości czy rozporządzeń Ministra Finansów. Proponujemy w uzasadnieniu wyraźnie wskazać, czy zmiana ma charakter wyłącznie terminologiczny, czy faktycznie poszerza kompetencje organów.	Jeżeli zmiana ma pozostać w obecnym brzmieniu, proponujemy wprowadzić przepis przejściowy: „Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe”. Takie doprecyzowanie zapobiegnie sporom interpretacyjnym i nie pozwoli na stosowanie nowych, szerszych kompetencji organów podatkowych wstecz – do spraw, które już są w toku.	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja zmiany w art. 17 § 1 Ordynacji podatkowej jest związana ze zmieniającą się rzeczywistością prawną, w ramach której właściwość miejscowa organów podatkowych jest określana nie tylko w ustawach podatkowych, ale także w drodze aktów wykonawczych. Kompetencje do wydania takich aktów wykonawczych wynikają z odrębnych przepisów. Zmiana nie rozszerza kompetencji organów podatkowych i ma charakter doprecyzowujący. Dlatego nie jest uzasadnione wprowadzenie proponowanego w uwadze przepisu przejściowego.
15.	Art. 1 pkt 4 projektu (art. 18c Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Doprecyzowanie uwagi z konsultacji projektu z 26 marca 2025 r. – stanowisko pozostaje aktualne. Proponowana zmiana pozwala Szefowi KAS lub dyrektorowi IAS wyznaczyć inny organ podatkowy w celu „usprawnienia” lub „przyspieszenia” kontroli lub postępowania. Może		Uwagi uwzględnione. W art. 18c Ordynacji podatkowej w miejsce przesłanki uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa skarbowego lub konieczności zabezpieczenia dowodów jego popełnienia

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			to faktycznie poprawić efektywność administracji, jednak pojęcia „usprawnienie” i „przyspieszenie” są nieostre i pozostawiają szerokie pole do uznaniowości. W praktyce, może to prowadzić do przenoszenia spraw bez wyraźnych, obiektywnych powodów, co może budzić wątpliwości co do bezstronności organów. Proponujemy w przepisie określić: a) minimalne przesłanki uzasadniające wyznaczenie innego organu, np.: - przeciążenie danego urzędu liczbą spraw, - szczególna złożoność lub precedensowy charakter sprawy, - konieczność zastosowania specjalistycznej wiedzy; b) wprowadzić obowiązek doręczenia podatnikowi zawiadomienia o zmianie organu wraz z pisemnym uzasadnieniem tej decyzji. Takie rozwiązanie zwiększy przejrzystość postępowania, ograniczy ryzyko dowolnego przenoszenia spraw i zapewni podatnikowi realną możliwość oceny zasadności decyzji o zmianie organu.		wprowadzono przesłankę powiązania postępowań albo kontroli, w szczególności z uwagi na wspólne elementy stanu faktycznego, materiału dowodowego lub wpływ rozstrzygnięcia w jednym postępowaniu na pozostałe. Ponadto wprowadzono obligatoryjność uzasadnienia postanowienia o wyznaczeniu organu, w którym będą wskazywane przesłanki stosowania tej instytucji. W tym zakresie zmieniono uzasadnienie projektu.
16.	Art. 1 pkt 5 projektu (art. 21 § 3a Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Doprecyzowanie uwagi z konsultacji projektu z 26 marca 2025 r. – stanowisko pozostaje aktualne. Zmiana doprecyzowuje uprawnienia organu podatkowego przy weryfikacji prawidłowości		

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		zwrotu podatku, podatku naliczonego i nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w ramach czynności sprawdzających. Kierunek jest co do zasady słuszny, bo może uprościć procedurę i przyspieszyć zwroty. Jednak bez dodatkowych zabezpieczeń istnieje ryzyko, że czynności sprawdzające będą stosowane nadmiernie lub w sprawach spornych, co może prowadzić do przewlekłości i wstrzymywania zwrotów. Proponujemy: 1) Ograniczyć stosowanie czynności sprawdzających do spraw niespornych lub prostych, 2) Wprowadzić obowiązek doręczenia podatnikowi pisemnego wyjaśnienia, które będzie zawierało: - czego dotyczą czynności sprawdzające, - na jakiej podstawie prawnej są prowadzone, - jakie mogą mieć skutki, w szczególności w zakresie wstrzymania zwrotu VAT lub ograniczenia odliczenia. Takie rozwiązanie zwiększy przejrzystość postępowania, umożliwi podatnikowi szybszą reakcję na wątpliwości organu i ograniczy ryzyko nadużywania czynności sprawdzających jako narzędzia do wydłużania czasu zwrotu.		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

17.	Art. 1 pkt 6 projektu (art. 52 § 1 pkt 2 lit. b Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Uwaga po raz pierwszy zgłaszana do wersji projektu z 4 sierpnia 2025 r. Zmiana w art. 52 § 1 pkt 2 lit. b Ordynacji podatkowej rozszerza katalog trybów zwrotu nadpłaty, w tym o sytuacje wynikające z ulg podatkowych oraz o zwroty przewyższające zapłacony podatek. Nowe brzmienie przepisu wprowadza istotne rozszerzenie katalogu przypadków zwrotu nadpłaty, co może rodzić pytania o sposób weryfikacji takich wniosków przez organy podatkowe. Brak jasnych procedur w tym zakresie może prowadzić do rozbieżności w praktyce i wydłużania postępowań. Proponujemy: 1) w uzasadnieniu projektu doprecyzować, w jakich dokładnie sytuacjach stosowany będzie przepis w nowym brzmieniu, 2) wskazać, jak organy podatkowe będą weryfikować zasadność zwrotu w przypadkach przewyższających zapłacony podatek, 3) wprowadzić przepis przejściowy: „Do wniosków o stwierdzenie nadpłaty złożonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe”.		Uwaga nieuwzględniona. Ad 1 i 2) Zmiana ta ma charakter dostosowawczy do wprowadzanego w ustawie zniesienia wymogu składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty w przypadku, gdy nadpłata wynika ze skorygowanego zeznania (deklaracji). Dotychczas przepis ten był stosowany w przypadku wniosku o stwierdzenie nadpłaty w trybie art. 75 § 4 OP, a teraz będzie stosowany w ten sam sposób bez konieczności składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty. Ad 3) Propozycja bezprzedmiotowa - regulacja przejściowa jest już w projekcie przewidziana.
18.	Art. 1 pkt 7 projektu (art. 59 § 1	Stowarzyszenie Księgowych	Doprecyzowanie uwagi z konsultacji projektu z 26 marca 2025 r. – stanowisko pozostaje aktualne.		Uwaga nieuwzględniona. Zmiana ma charakter wyłącznie dostosowawczy. W

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	pkt 8 Ordynacji podatkowej)		Zmiana rozszerza brzmienie przepisu na „umorzenie podatku lub zaległości”. Nie jest jasne, czy intencją projektodawcy jest jedynie doprecyzowanie przepisu do obecnej praktyki i przepisów szczególnych (w tym art. 67a Ordynacji podatkowej), czy też realne rozszerzenie zakresu umorzenia na nowe przypadki. Brak tej jasności może prowadzić do rozbieżności w interpretacji i stosowaniu przepisu przez organy podatkowe. Może to również skutkować próbami stosowania przepisu w sytuacjach, w których dotychczas nie umarzano zobowiązań. Proponujemy w uzasadnieniu projektu wprost wyjaśnić cel zmiany, jeśli zmiana ma charakter wyłącznie porządkujący, wskazać to wprost w przepisach przejściowych, aby uniknąć sporów interpretacyjnych.		uzasadnieniu do wprowadzanego rozwiązania polegającego na możliwości umorzenia podatku (pkt 9 uzasadnienia) wyraźnie wskazano, konsekwencją wprowadzanego rozwiązania jest zmiana w art. 59 § 1 pkt 8 Ordynacji podatkowej. Skoro do czasu wejścia w życie nowelizacji nie jest możliwe umorzenie podatku, to tym samym zobowiązanie podatkowe nie wygasnąć wskutek takiego umorzenia. Kwestia ta nie wymaga regulacji przejściowej.
19.	Art. 1 pkt 9 projektu (art. 62b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Radców Prawnych	W zakresie uwagi do art. 62b § 1 pkt 3, Projektodawca odpowiedział, że zmiana ma zapewnić spójność systemową z obowiązującym art. 71ca § 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Zgodnie z tym przepisem, należność pieniężna, odsetki z tytułu niezapłacenia jej w terminie, koszty upomnienia oraz koszty egzekucyjne mogą być zapłacone organowi egzekucyjnemu przez inny podmiot, jeżeli łączna wysokość tych należności nie przekracza 5000 zł. Posłużenie się taką precyzyjnie określoną kwotą zapewnia jasność i		Uwaga nieuwzględniona w zakresie projektowanego art. 62b § 1 pkt 3. W pozostałym zakresie uwaga wykraczająca poza zakres projektu. Aktualne pozostaje stanowisko przedstawione w toku konsultacji publicznych, zgodnie z którym proponowane w projekcie podwyższenie do

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przejrzystość regulacji, eliminując dowolność interpretacji. Wydaje się, że rozwiązanie przyjęte w ustawie prawo o postępowaniu egzekucyjnym w administracji polegające na wskazaniu w ustawie konkretnej kwoty (5000 zł) bez przewidzianego mechanizmu dostosowywania jej do warunków rynkowych jest błędne i prowadzi do dezaktualizacji tej kwoty. Przykładem niespójności takich rozwiązań jest przewidziana w ustawie prawo o postępowaniu egzekucyjnym w administracji kwota gotówki wolnej od zajęcia określona konkretną kwotą (760 zł). Jest to kwota, która na moment jej wprowadzania do ustawy (na początku lat 2000) stanowiła kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę. Abstrahując od analizy jaka kwota powinna być prawidłowa dla zapewnienia skuteczności egzekucji i jednocześnie poszanowania elementarnych praw socjalnych jednostki, wskazać należy, że określenie danego progu ustawowo (kierując się daną logiką, np. tożsamość z wynagrodzeniem minimalnym za pracę), następnie zaś niewaloryzowanie tego progu przez szereg lat podważa zaufanie do racjonalności prawodawcy.		5000 zł kwoty z art. 62b § 1 pkt 3 OP jest spójne systemowo z obowiązującym art. 71ca § 1 pkt 5 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Posłużenie się precyzyjnie określoną kwotą zapewnia jasność i przejrzystość regulacji, eliminując dowolność interpretacji.
--	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

20.	Art. 1 pkt 9 projektu (art. 62b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Powtórzenie uwagi z konsultacji projektu z 26 marca 2025 r. – stanowisko pozostaje aktualne. Podwyższenie limitu z 1.000 zł do 5.000 zł, do którego zapłata podatku przez osobę trzecią jest skuteczna, jest uzasadnione i dostosowane do obecnych realiów gospodarczych. Ułatwi to podatnikom regulowanie zobowiązań w sytuacjach losowych lub przy wsparciu rodziny, a jednocześnie nie wpłynie negatywnie na interes fiskalny państwa. Zmiana zasługuje na poparcie.		Uwaga aprobująca.
21.	Art. 1 pkt 11 projektu (art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Doprecyzowanie uwagi z konsultacji projektu z 26 marca 2025 r. – stanowisko pozostaje aktualne. Zmiana jest korzystna dla podatników, ponieważ pozwala złożyć wniosek o umorzenie podatku lub zaległości już przed terminem płatności. Dzięki temu, podatnik może uniknąć naliczania odsetek za zwłokę oraz innych negatywnych konsekwencji, takich jak wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Proponowane rozwiązanie zwiększa ochronę podatnika w sytuacjach, gdy już przed terminem płatności wiadomo, że zobowiązanie będzie trudne do uregulowania. Zmiana jest celowa i zasługuje na poparcie.		Uwaga aprobująca.
22.	Art. 1 pkt 12 projektu (art. 68 § 4a)	Stowarzyszenie Księgowych	Doprecyzowanie uwagi z konsultacji projektu z 26 marca 2025 r. – stanowisko pozostaje aktualne. Zmiana przewiduje możliwość		Uwaga nieuwzględniona.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	Ordynacji podatkowej)		wydłużenia terminu ustalenia zobowiązania podatkowego. Proponujemy, aby taki dłuższy termin był stosowany wyłącznie w sytuacjach, gdy organ wykaże, że podatnik faktycznie utrudnia ustalenie podstawy opodatkowania lub podejmuje działania pozorne mające na celu ukrycie dochodu. W przeciwnym razie, istnieje ryzyko nadmiernego wydłużania postępowań także w sprawach, w których nie ma realnych przesłanek do stosowania takiego środka. Warto wprowadzić warunek, że termin można wydłużyć tylko wtedy, gdy organ wykaże konkretne działania podatnika utrudniające ustalenie zobowiązania.		Proponowane rozwiązanie jest niezgodne z zasadą proporcjonalności i zasadami logiki. Po pierwsze, z istoty opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych wynika, że w danym przypadku podatnik musiał utrudniać ustalenie podstawy opodatkowania lub podejmował działania pozorne mające na celu ukrycie dochodu – w przeciwnym przypadku nie występowałyby te kategorie przychodu. Po drugie, uzależnienie długości terminu przedawnienia prawa do ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia w ujawnionych źródłach lub
--	-----------------------	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					pochodzących ze źródeł nieujawnionych od wcześniejszego ustalenia przez organ podatkowy jedynie w sposób nieuzasadniony wydłużałoby postępowanie, pozostawiając podatników w stanie niepewności co do ich sytuacji prawnej (gdyż dopiero od wyniku takiego postępowania zależałby właściwy termin przedawnienia prawa organu podatkowego do ustalenia danego zobowiązania podatkowego).
23.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 Ordynacji podatkowej)	KRDP	Dot. w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu Negatywna rekomendacja. KRDP wyraża zdecydowanie negatywne stanowisko wobec proponowanego dodania pkt 7 i 8 do art. 70 § 6 Ordynacji podatkowej. Wprowadzenie tych przepisów znacząco osłabia gwarancje podatników, przyznając organom podatkowym możliwość automatycznego zawieszenia biegu terminu przedawnienia w sytuacjach, które tego nie uzasadniają – takich jak wszczęcie postępowania w zakresie klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania (rozdz. 2		Uwaga nieuwzględniona. Ograniczenie okresu zawieszenia 5-letnim (zastaw i hipoteka)/ 2- letnim (GAAR) terminem w stopniu wystarczającym zapewnia poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom i nie ma konieczności wprowadzania dalszych ograniczeń.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		działu IIIA) czy samo dokonanie wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego. Przypominamy, że postępowanie klauzulowe jest postępowaniem podatkowym jak każde inne. Obowiązujące przepisy dają organom odpowiednie narzędzia do jego przeprowadzenia, a dodatkową ochronę zapewnia zawieszenie terminu przedawnienia na skutek wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Nie ma żadnego merytorycznego powodu, by to postępowanie korzystało z preferencji w zakresie przedawnienia (rozumianej jako zawieszenie biegu terminu przedawnienia) — tym bardziej że nadużywanie zawieszeń było jedną z głównych patologii systemu, do której sam projektodawca wprost się odnosi przy uchyleniu art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej. Dotychczasowa praktyka tych postępowań nie wskazuje aby Szef KAS prowadził postępowanie dowodowe w rozmiarze uzasadniającym zawieszenie biegu terminu przedawnienia. W przytłaczającej liczbie przypadków Szef KAS, wszczynając lub przejmując postępowanie, opiera się w całości opiera się na materiale dowodowym zebranym przez organ prowadzący wcześniej kontrolę lub postępowanie. W przypadku pkt 7 — dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego — nie		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		istnieje związek funkcjonalny między zabezpieczeniem wierzytelności a koniecznością ingerowania w bieg terminu przedawnienia. Sam fakt wpisu nie zmienia ani sytuacji dowodowej, ani proceduralnej – tymczasem skutki prawne (zawieszenie biegu terminu) będą daleko idące i potencjalnie wieloletnie. Projektowane zmiany w praktyce tworzą nowe podstawy do sztucznego wydłużania przedawnienia, co stoi w sprzeczności z założeniami przejrzystości i proporcjonalności w relacjach podatnik–organ. Dot. : § 7 pkt 2 otrzymuje brzmienie 2) doręczenia organowi podatkowemu: a) odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności oraz akt sprawy, jeżeli akta sprawy są prowadzone w postaci papierowej, b) odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności, jeżeli akta sprawy są prowadzone w postaci elektronicznej;”, Negatywna rekomendacja w zakresie proponowanej zmiany. Przedmiotowa regulacja w obecnym brzmieniu jest jasna i nie wymaga uszczegółowienia w kwestii dotyczącej przesłania akt sprawy. Złożona		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			propozycja stanowi próbę wydłużenia terminu przedawnienia korzystając z czynności techniczno-organizacyjnych.		
24.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Uwaga wnoszona po raz pierwszy. Zmiany w art. 70 Ordynacji podatkowej z 4 sierpnia 2025 r. różnią się od wersji z 26 marca 2025 r. i wprowadzają dwa nowe powody przerywania biegu przedawnienia (pkt 7 i 8). Może to w praktyce znacząco wydłużyć okres, w którym organ podatkowy może dochodzić należności. Proponujemy: 1) doprecyzować w ustawie, jak liczyć terminy w sytuacji, gdy jednocześnie występują przesłanki przerwania i zawieszenia biegu przedawnienia, 2) wyjaśnić w uzasadnieniu przyczyny usunięcia postępowania karno-skarbowego jako przesłanki przerywania, 3) rozważyć wprowadzenie maksymalnego limitu wydłużenia przedawnienia, gdy przesłanki z pkt. 7 i 8 powtarzają się wielokrotnie.		Uwagi nieuwzględnione. Ad 1) Jak wskazuje ugruntowane orzecznictwo sądów administracyjnych, nie można przerwać terminu przedawnienia, który nie biegnie wskutek jego zawieszenia. Również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 21 czerwca 2011 r., sygn. akt P 26/10 wskazał: „Nie może nastąpić przerwanie biegu przedawnienia w okresie zawieszenia” – (pkt 2.2 uzasadnienia wyroku). 2) Uzasadnienie w zakresie uchylenia w przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia związanej z wszczęciem postępowania karnego skarbowego jest wyczerpujące i nie wymaga uzupełnienia. 3) W zakresie przesłanki z pkt 8 nie można wszczynać

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					wielokrotnie postępowania przeciwko unikaniu opodatkowania w odniesieniu do tego samego zobowiązania, w zakresie przesłanki z pkt 7 – ograniczenie okresu zawieszenia 5-letnim terminem w stopniu wystarczającym zapewnia poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom i nie ma konieczności wprowadzania dalszych ograniczeń.
25.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 Ordynacji podatkowej)	Konfederacja Lewiatan	Wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania. Uważamy, iż należy zrezygnować z przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania, gdyż rodzi zbyt wiele negatywnych konsekwencji dla podatnika. Termin przedawnienia byłby zawieszany w związku z prowadzeniem postępowania podatkowego, które może zostać w łatwy sposób zainicjowane (wystarczy wniosek organu podatkowego i		Uwaga nieuwzględniona. Pozostawienie przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania związanej z wystąpieniem o opinię Rady PUO ma na celu przeciwdziałanie dalszej obstrukcji procesowej ukierunkowanej na doprowadzenie do przedawnienia zobowiązania podatkowego. Umożliwi to ponowne zawieszenie biegu przedawnienia, w sytuacji gdy podatnik wystąpi z wnioskiem

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			postanowienie Szefa KAS, które nie podlega zaskarżeniu). Proponowana zmiana nie rozwiązuje głównego problemu – instrumentalnego wykorzystywania instytucji zawieszenia. Ponadto przesłanka działałaby „selektywnie” – nie obejmowałaby przykładowo VAT, który pozostaje poza zakresem zastosowania ogólnej klauzuli. Nie do końca zrozumiała jest relacja między art. 70 § 6 pkt 6 Ordynacji podatkowej a projektowanym pkt 8. Zgodnie ze wspomnianym art. 70 § 6 pkt 6 Ordynacji podatkowej zawieszenie następuje z dniem „wystąpienia przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, na wniosek strony, o którym mowa w art. 119h § 2, o opinię Rady do Spraw Przeciwdziałania Unikaniu Opodatkowania, co do zasadności zastosowania art. 119a lub środków ograniczających umowne korzyści”. Artykuł 119h § 2 Ordynacji podatkowej. stanowi zaś, że „na wniosek strony zgłoszony w odwołaniu od decyzji wydanej w sprawie, o której mowa w art. 119g § 1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej zasięga opinii Rady, chyba że wcześniej opinia została wydana. Decyzja w sprawie, o której mowa w art. 119g § 1, wydana w pierwszej instancji zawiera pouczenie o prawie złożenia wniosku o zasięgnięcie opinii Rady”. Projektowany przepis (art. 70 § 6 pkt 8 Ordynacji podatkowej) przewiduje zaś zawieszenie z dniem		o opinię Rady PUO dopiero po upływie 2 lat trwania postępowania w sprawie unikania opodatkowania (okresu zawieszenia biegu przedawnienia w myśl projektowanego art. 70 § 7 pkt 8 O.p.). Wnioskowanie o opinię Rady w odwołaniu od decyzji – czyli na drugim etapie - (art. 119h § 2 O.p.) ma charakter dobrowolny - jest uprawnieniem podatnika.
--	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			„wszczęcia postępowania, o którym mowa w rozdziale 2 działu IIIA, albo przejęcia postępowania podatkowego na podstawie art. 119g § 1 lub 2” – zatem wcześniej niż etap odwoławczy, w którym to występuje się o opinię Rady. Wprowadzenie przesłanki związanej z postępowaniem GAAR wymagałoby zatem uchylecia obecnego przepisu tj. art. 70 § 6 pkt 6 Ordynacji podatkowej – ze względu na jego zbędność.		
26.	art. 1 pkt 13 lit a tiret pierwsze, lit b tiret pierwsze, art. 1 pkt 14 projektu (art. 70 § 6 pkt 1, art. 70 § 7 pkt 1 oraz art. 70c Ordynacji podatkowej)	Biznes Center Club	Uchylenie zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego na skutek wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo lub wykroczenie skarbowe W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na niezwykle donośną propozycję nowelizacji, polegającą na uchyleniu art. 70 § 6 pkt 1, art. 70 8 7 pkt 1 oraz art. 70c Ordynacji podatkowej. Jak wynika z uzasadnienia Projektu kontrowersyjność tego przepisu, a właściwie jego stosowania przez organy podatkowe, była wskazywana nie tylko przez podatników, ale została także dostrzeżona przez Naczelný Sąd Administracyjny w postanowieniu sygnalizacyjnym z 14 kwietnia 2025 r. w sprawie o sygn. akt I FSK 1078/24. Propozycja ta, w naszej ocenie, jest chyba najbardziej wyczekiwaną przez podatników		Uwaga częściowo aprobowana, a częściowo nieuwzględniona. Ad 2.2. Nie jest zasadna rezygnacja z propozycji regulowania wpływu hipoteki przymusowej (zastawu skarbowego) na bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Taka regulacja jest konieczna, aby w należyty sposób chronić uprawnienia wierzyciela podatkowego do uzyskania zaspokojenia z rzeczy obciążonej. Zaznaczyć należy, że art. 77 zdanie pierwsze ustawy

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		zmianą przepisów Ordynacji podatkowej i przyjmujemy ją z ogromnym zadowoleniem. 2.2. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego na skutek dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, o którym podatnik został zawiadomiony przez organ podatkowy (art. 1 pkt 13 lit. a tiret drugie in principio i b tiret trzecie in principio oraz pkt 43 Projektu, dodanie w art. 70 § 6 pkt 7, w art. 70 § 7 pkt 7, uchylenie § 8 oraz zmiana dostosowawcza w art. 118 § 2 zdanie drugie Ordynacji podatkowej). Pozytywnie oceniamy modyfikację propozycji dotyczącej wpływu ustanowienia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego na przedawnienie zobowiązań podatkowych i zmianę podejścia Ministerstwa Finansów w tym zakresie. Jak wskazaliśmy w naszym poprzednim stanowisku, brak jest, w naszej ocenie, podstaw do odmiennego traktowania hipoteki przymusowej i zastawu skarbowego oraz innych sposobów zabezpieczeń zobowiązań podatkowych. Za krok w dobrym kierunku uważamy także propozycję wprowadzenia limitu czasowego trwania zawieszenia biegu terminu przedawnienia, co zapewni podatnikom jasny horyzont czasowy, w którym zobowiązanie ulegnie przedawnieniu. Jednak najwłaściwszym rozwiązaniem z		o księgach wieczystych i hipotece, zgodnie z którym przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnień wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej, odnosi się do wierzycieli cywilnoprawnych, a nie publicznoprawnych.
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			perspektywy przedsiębiorców i spójności systemu prawa byłaby całkowita rezygnacja z odrębnego uregulowania hipoteki przymusowej w kontekście zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Z perspektywy fiskalnej wystarczającym zabezpieczeniem sytuacji Skarbu Państwa jest zawieszenie biegu terminu przedawnienia na skutek zabezpieczenia niezależnie od jego formy (art. 70 § 6 pkt 4 i 5 Ordynacji podatkowej). Wprowadzenie odrębnej regulacji dotyczących zobowiązań zabezpieczonych tylko hipoteką nie ma naszym zdaniem uzasadnienia. 2.3. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego na skutek wszczęcia postępowania dotyczącego unikania opodatkowania (art. 1 pkt 13 lit a tiret drugie in fine i b tiret drugie in fine Projektu, dodanie w art. 70 § 6 pkt 8, w art. 70 § 7 pkt 8). Wprowadzenie przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego na skutek wszczęcia postępowania dotyczącego szeroko rozumianego unikania opodatkowania prowadzonego przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej oceniamy, co do zasady pozytywnie, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że w Projekcie zaproponowano także maksymalny dwuletni okres takiego zawieszenia.		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

27.	art. 1 pkt 13 lit. a tiret drugie i lit. b tiret trzecie, projektu (art. 70 w § 6 pkt 8 i w § 7 pkt 8 Ordynacji podatkowej)	Naczelna Rada Adwokacka	Projekt zakłada wprowadzenie nowej podstawy zawieszenia biegu przedawnienia w przypadku wszczęcia postępowania w sprawach objętych klauzulą przeciwko unikaniu opodatkowania (art. 119a o.p.; dalej również jako: „GAAR”) lub przejścia postępowania przez Szefa KAS. Pozytywnie należy ocenić wprowadzenie ograniczenia czasowego zawieszenia do 2 lat – rozwiązanie to zwiększa przewidywalność po stronie podatnika i ogranicza ryzyko nadmiernego przedłużania stanu niepewności prawnej. Jednakże już samo zestawienie projektowanego mechanizmu z uzasadnieniem projektu ustawy (do art. 23 i 24) prowadzi do wniosku, że nowa przesłanka może w praktyce pełnić funkcję substytutu uchylanej podstawy z art. 70 § 6 pkt 1 o.p., jeśli wszczynanie postępowań GAAR będzie wykorzystywane w sposób instrumentalny – wyłącznie w celu wydłużenia biegu terminu przedawnienia. Ustawodawca przewiduje bowiem korelację między uchyceniem przesłanki z k.k.s. a wprowadzeniem nowej przesłanki GAAR, zakładając możliwość stosowania art. 70 § 6 pkt 8 do zobowiązań, w których nie znajdzie już zastosowania art. 70 § 6 pkt 1 o.p. Powstaje zatem pytanie, czy nowa przesłanka nie zostanie		Uwaga uwzględniona. Poszerzono uzasadnienie przepisu.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wykorzystana w praktyce w sposób analogiczny do dotychczasowego rozwiązania, pomimo odmiennego charakteru postępowań GAAR – które dotyczą unikania opodatkowania, a nie czynów karno-skarbowych. Taka konstrukcja, przy braku dodatkowych gwarancji proceduralnych, rodzi ryzyko przeniesienia problemu nadużyć z obecnego modelu na nowy. Ryzyko nadużyć jest szczególnie wyraźne biorąc pod uwagę szeroki i nieostry charakter przesłanek zastosowania klauzuli z art. 119a o.p. W praktyce może to sprzyjać arbitralnemu wszczynaniu postępowań o wątpliwych podstawach merytorycznych, wyłącznie w celu „zabezpieczenia” biegu przedawnienia, bez realnego zamiaru doprowadzenia do wydania decyzji opartej na art. 119a o.p. W konsekwencji brak wystarczających gwarancji proceduralnych przy nowej konstrukcji może prowadzić do daleko idących naruszeń, jeśli będzie stosowana bez realnej potrzeby lub w oparciu o szeroką uznaniowość organów. Postulat: ustawodawca powinien rozważyć wprowadzenie do art. 70 § 6 pkt 8 wymogu uprawdopodobnienia przesłanek zastosowania art. 119a o.p. już na etapie wszczęcia postępowania, tak aby ograniczyć możliwość instrumentalnego		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wykorzystywania tej instytucji wyłącznie w celu zawieszenia biegu przedawnienia. Takie rozwiązanie stanowiłoby istotny element ochrony gwarancyjnej podatnika, zapewniając zgodność projektowanej regulacji z konstytucyjnymi standardami pewności i proporcjonalności prawa.		
28.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 §6 pkt 1 Ordynacji podatkowej)	Krajowa SKOK	Będąca przedmiotem konsultacji nowa wersja projektu ustawy przewiduje likwidację przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, poprzez uchylenie regulacji stanowiących, że: - Bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, o którym podatnik został zawiadomiony, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania (art. 70 § 6 pkt 1); - Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się, a po zawieszeniu biegnie dalej, od dnia następującego po dniu prawomocnego zakończenia	Mając na uwadze powyższe przedkładam następującą propozycję poprawki: Art. 23 otrzymuje brzmienie: „Art. 23. Przepisy art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 pkt 1 oraz art. 70c ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się do zobowiązań podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w związku z którymi wszczęte zostało postępowanie w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, o którym podatnik został zawiadomiony.”.	Uwaga częściowo aprobująca, a częściowo nieuwzględniona. Proponowany przepis przejściowy ma zapewnić organom podatkowym odpowiedni czas na zakończenie prowadzonych obecnie postępowań.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe (art. 70 § 7 pkt 1); - Organ podatkowy właściwy w sprawie zobowiązania podatkowego, z którego niewykonaniem wiąże się podejrzenie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, zawiadomi^o podatnika o nierozpoczęciu lub zawieszeniu biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku, o którym mowa w art. 70 § 6 pkt 1, najpóźniej z upływem terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 70 § 1 i 1a, oraz o rozpoczęciu lub dalszym biegu terminu przedawnienia po upływie okresu zawieszenia (art. 70c). Jak wskazano w uzasadnieniu projektu Naczelny Sąd Administracyjny, postanowieniem sygnalizacyjnym z dnia 14 kwietnia 2025 r. sygn. akt I FSK 1078/24, poinformował Ministra Finansów o istotnych naruszeniach w stosowaniu art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, polegających na instrumentalnym wszczynaniu postępowań karnoskarbowych, których jedynym motywem ze względu na zawieszenie biegu terminu przedawnienia w nim przewidzianego, jest niedopuszczenie do przedawnienia zobowiązania podatkowego, wskazując, że taka praktyka stosowania tego przepisu pozostaje w sprzeczności		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 32 ust. 1 oraz z art. 2 Konstytucji RP. W projektowanym art. 23 wskazano jednak, że Do zobowiązań podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 pkt 1 oraz art. 70c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym. Powyższe oznacza, że przepisy, dotyczące instrumentalnego wszczynania postępowania karnoskarbowego, będą mogły być stosowane jeszcze przez kilka lat, np. w przypadku podatku dochodowego od osób prawnych - aż do przedawnienia się zobowiązania za rok 2025 r. Kasa Krajowa nie dostrzega przesłanek do tak długiego stosowania uchylanych przepisów.		
29.	art. 1 pkt 13 lit a projektu (art. 70 § 6 Ordynacji podatkowej)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	1) Dodanie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia – wszczęcie lub przejęcie postępowania GAAR – art. 1 pkt 13 lit. a) Projektu Projekt nowelizacji Ordynacji podatkowej wprowadza nową przesłankę zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, związaną z zastosowaniem klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania (GAAR). Zgodnie z art. 1 pkt 13 lit. a) Projektu w art. 70 § 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (dalej „Ordynacja podatkowa”) w pkt 6		Uwaga uwzględniona. Poszerzono uzasadnienie przepisu.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu: „7) dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, o którym podatnik został zawiadomiony; 8) wszczęcia postępowania, o którym mowa w rozdziale 2 działu IIIA, albo przejęcia postępowania podatkowego na podstawie art. 119g § 1 lub 2.”, Zgodnie z proponowanym brzmieniem nowego art. 70 § 6 pkt 8 Ordynacji podatkowej, już samo wszczęcie postępowania w sprawie GAAR – a także przejęcie takiego postępowania przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej („SzeF KAS”) – spowoduje, że bieg terminu przedawnienia nie rozpocznie się, a jeśli już się rozpoczął, zostanie zawieszony aż do dnia wydania decyzji. Jednocześnie przewidziano, że decyzja w sprawie musi zostać wydana w terminie 2 lat od wszczęcia lub przejęcia postępowania. W praktyce oznacza to, że w sytuacjach podejrzenia unikania opodatkowania, okres przedawnienia może zostać wydłużony nawet do 7 lat, zamiast standardowych 5 lat. Choć intencją projektodawcy jest zapewne skuteczniejsze przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania, proponowana regulacja może stać się w praktyce nowym instrumentem do		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wydłużania postępowań podatkowych. Dotychczas organy podatkowe nagminnie wykorzystywały wszczęcie postępowania karno-skarbowego tuż przed upływem terminu przedawnienia – często w sposób instrumentalny, wyłącznie w celu zawieszenia jego biegu i uzyskania dodatkowego czasu. W opinii IZFiA istnieje realne ryzyko, że analogiczny schemat zostanie zastosowany przy wykorzystaniu klauzuli GAAR – poprzez wszczynanie lub przejmowanie postępowań przez Szefa KAS jedynie w celu zawieszenia biegu przedawnienia na kolejne dwa lata. Takie rozwiązanie budzi poważne wątpliwości z punktu widzenia pewności prawa i ochrony podatników. W konsekwencji proponowana zmiana może nie przynieść oczekiwanych efektów w zakresie zwalczania unikania opodatkowania, a zamiast tego stać się kolejnym narzędziem wydłużania postępowań – analogicznym do wygaszanej instytucji zawieszenia przedawnienia na skutek wszczęcia postępowania karno-skarbowego. Innymi słowy, zamiast wyeliminować nadużycia, projektowane przepisy mogą jedynie przenieść je na nowy grunt – postępowań GAAR. Ze względu na powyższe IZFiA rekomenduje usunięcie nowego art. 70 § 6 pkt 8 Ordynacji podatkowej z treści art. 1 ust. 13 lit. a) Projektu.		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Takie rozwiązanie zagwarantuje, by nie dochodziło do nadużyć w zakresie zawieszenia biegu przedawnienia po wprowadzeniu zmian w treści Ordynacji podatkowej.		
30.	Art. 1 pkt 16 projektu (art. 70f Ordynacji podatkowej)	KRDP	KRDP podtrzymuje negatywne stanowisko wobec proponowanego dodania nowego art. 70f. Regulacja ta pozwoli na wydłużenie terminu przedawnienia przewidzianego w art. 70 § 1 o.p. o 12 miesięcy w sytuacji, gdy ze złożona przez podatnika korektą deklaracji wiążą się ściśle określone skutki. Należy wskazać, że w chwili obecnej Krajowa Administracja Skarbowa dysponuje narzędziami do analizy i zakwestionowania korekty (nawet tej złożonej w ostatniej chwili). Zaproponowane brzmienie przepisu nie tylko pozwala zbadać i ewentualnie zakwestionować nadpłatę (a to możliwe jest już obecnie), ale także umożliwia organowi określenie dodatkowej zaległości podatkowej — już po standardowym terminie przedawnienia. I tutaj nie można się zgodzić.		Uwaga nieuwzględniona. Instytucja wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związana jest bezpośrednio z działaniem podatnika tj. złożeniem przez niego korekty w ściśle określonych przypadkach i ma na celu jedynie zapewnienie organom możliwości zweryfikowania złożonej korekty. Ratio legis proponowanej regulacji art. 70f Ordynacji podatkowej zostało także wyczerpująco wyjaśnione w uzasadnieniu.
31.	Art. 1 pkt 16 projektu (art. 70f Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Uwaga wnoszona po raz pierwszy. Art. 70f w projekcie z 4 sierpnia 2025 r. wprowadza zasadę, że jeśli podatnik skoryguje deklarację w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem terminu przedawnienia (art. 70 § 1), a korekta: 1) zmniejsza wysokość podatku,		Uwaga nieuwzględniona. Ratio legis proponowanej regulacji art. 70f Ordynacji podatkowej zostało także wyczerpująco wyjaśnione w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			2) wykazuje lub zwiększa wysokość zwrotu podatku albo nadwyżki VAT do odliczenia w kolejnych okresach, 3) wykazuje lub zwiększa wysokość straty, to termin przedawnienia wydłuża się o kolejne 12 miesięcy. Przepis stosuje się także do kolejnych korekt po tym wydłużeniu. Rozwiązanie to zmniejsza pewność prawa i może zniechęcać podatników do korygowania deklaracji w ostatnim roku przed przedawnieniem. W efekcie, część podatników może zrezygnować z korekty, aby uniknąć dodatkowego roku, w którym urząd może ich skontrolować i określić podatek. Warto wprowadzić zasadę, że art. 70f stosuje się wyłącznie wtedy, gdy korekta zmienia podatek, np. o co najmniej 10% lub powyżej określonej kwoty, albo gdy organ ma wyraźne dowody, że korekta może służyć nadużyciu prawa.		Dowody są zbierane w trakcie postępowania podatkowego. Tym samym bez jego przeprowadzenia organ nie będzie w posiadaniu dowodów na nadużycie prawa. Brak jest uzasadnienia do zawężania stosowania przepisu do konkretnych kwot.
32.	art. 1 pkt 16 projektu (art. 70f Ordynacji podatkowej)	Konfederacja Lewiatan	Wydłużenie terminu przedawnienia w przypadku skorygowania deklaracji w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem terminu przedawnienia (art. 70f Ordynacji podatkowej). Uważamy za zbędne wprowadzenie nowej przesłanki wydłużającej o 12 miesięcy podstawowy okres przedawnienia w przypadku złożenia przez podatnika w ostatnim roku przedawnienia korekty deklaracji. Byłoby to		Uwaga nieuwzględniona. Instytucja wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związana jest bezpośrednio z działaniem podatnika tj. złożeniem przez niego korekty w ściśle określonych przypadkach i ma na celu jedynie zapewnienie organom możliwości zweryfikowania złożonej

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		wyraźne pogorszenie warunków prowadzenia działalności w Polsce, jako że efektem tej zmiany byłoby wydłużenie o 20% okresu niepewności rozliczeń, możliwości kontroli, przechowywania dokumentów itp. Należy podkreślić, że już zgodnie z obecnie obowiązującymi w Polsce przepisami organy podatkowe posiadają odpowiednie instrumenty, żeby dokonać zbadania poprawności tego rodzaju korekty przeprowadzanej w ostatnim roku przed upływem przedawnienia. Przepisy te zapewniają odpowiednie gwarancje zarówno organom podatkowym, jak również podatnikom. W efekcie nie jest uzasadnione wprowadzanie w tym zakresie dodatkowej przesłanki wydłużającej termin przedawnienia. W związku z obowiązującym od 2016 r. przepisem art. 79 § 3 Ordynacji podatkowej nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że organ podatkowy ma możliwość zbadania korekty deklaracji podatkowej (złożonej w krótkim czasie przed upływem terminu przedawnienia) w zakresie, w jakim korekta ta prowadzi do powstania nadpłaty. Zgodnie z tym przepisem decyzję w sprawie stwierdzenia nadpłaty na wniosek złożony przed upływem terminu przedawnienia można wydać także po upływie tego terminu.		korekty. Ponadto będzie dotyczyć tylko szczególnych przypadków korygowania deklaracji, gdzie jest największe ryzyko nadużyć ze strony podatników. Art. 79 § 3 przyznaje prawo do wydania decyzji w sprawie stwierdzenia nadpłaty, ale nie daje prawa do weryfikacji zobowiązania podatkowego. Ratio legis proponowanej regulacji art. 70f Ordynacji podatkowej zostało także wyczerpująco wyjaśnione w uzasadnieniu.
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Organ podatkowy w takim przypadku nie ma zatem „związanych rąk” i może prowadzić postępowanie dotyczące poprawności korekty deklaracji i nadpłaty również po upływie terminu przedawnienia zobowiązania. W przypadku, gdy nie było podstaw do złożenia korekty deklaracji podatkowej – organy podatkowe mają możliwość wydania decyzji o odmowie stwierdzenia nadpłaty. Gdy taka decyzja zostanie ostatecznie potwierdzona, to tego rodzaju korekta deklaracji nie będzie rodzić żadnych skutków prawnych. W naszej ocenie – ten przepis (w obecnie obowiązującym kształcie) stanowi wystarczającą podstawę do skontrolowania prawidłowości korekty deklaracji złożonej przed upływem terminu przedawnienia. Jest to przepis, który wprowadza odpowiednią równowagę pomiędzy uprawnieniami podatników oraz organów podatkowych. Wprowadzenie projektowanej zmiany prowadzi zaś do nieuzasadnionego zachwiania tej równowagi – na korzyść organu podatkowego. Zmiana przepisu będzie prowadzić de facto do tego, że organ podatkowy w przypadku takiej korekty będzie miał możliwość nie tylko dokonania oceny zasadności wniosku o nadpłatę (co już jest możliwe na podstawie powołanego art. 79 Ordynacji podatkowej), ale również będzie		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		mógł całościowo zbadać prawidłowość zobowiązania podatkowego, którego dotyczy korekta (również w tym zakresie, którego nie dotyczy wniosek nadpłatowy). Innymi słowy – projektowana zmiana prowadzi do tego, że organ podatkowy „zyskuje” dodatkowy rok na zbadanie całości rozliczenia podatnika (a więc nie tylko w odniesieniu do dokonanej korekty, ale również całych pozostałych rozliczeń w ramach zobowiązania podatkowego) tylko z tego względu, że korekta deklaracji została dokonana w ostatnim roku przed przedawnieniem. Pomimo tego, że organ miał przecież 5 lat na skontrolowanie tych rozliczeń. Takie rozwiązanie wydaje się nieuzasadnione. Dokonanie korekty deklaracji podatkowej w ostatnim roku przed przedawnieniem nie jest działaniem, które powinno prowadzić do tak daleko idącego skutku, jakim jest wydłużenie terminu przedawnienia całego zobowiązania podatkowego, którego dotyczy korekta. W szczególności w kontekście tego, że organ podatkowy – na podstawie obowiązującego art. 79 § 3 Ordynacji podatkowej – ma możliwość badania poprawności tego rodzaju korekty deklaracji również po upływie terminu przedawnienia.		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Zmiana ta nie ma racjonalnego uzasadnienia i należałoby z niej całkowicie zrezygnować w takim kształcie.		
33.	art. 1 pkt 16 projektu (art. 70f § 1 Ordynacji podatkowej)	Polska Izba Ubezpieczeń	W naszej opinii niekorzystnym rozwiązaniem jest wprowadzanie możliwości wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku ze skorygowaniem deklaracji w niedługim okresie przed upływem terminu przedawnienia (art. 70f § 1 Ordynacji podatkowej) – na etapie opiniowania I wersji Projektu ustawy, wskazywaliśmy już, że obecne brzmienie przepisów daje organom podatkowym narzędzia umożliwiające analizę i zakwestionowanie korekty deklaracji podatkowej złożonej przez podatnika w ostatnim dniu terminu przedawnienia. Zaproponowana przez Ministerstwo Finansów zmiana pozwoli organowi podatkowemu rozpocząć kontrolę podatkową, w której nie tylko zakwestionuje wysokość nadpłaty, ale również będzie mógł dodatkowo określić zaległość podatkową w innym zakresie - już po standardowym okresie przedawnienia.		Uwaga nieuwzględniona. Instytucja wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związana jest bezpośrednio z działaniem podatnika tj. złożeniem przez niego korekty w ściśle określonych przypadkach i ma na celu jedynie zapewnienie organom możliwości zweryfikowania złożonej korekty. Ponadto będzie dotyczyć tylko szczególnych przypadków korygowania deklaracji, gdzie jest największe ryzyko nadużyć ze strony podatników.
34.	art. 1 pkt 16 projektu (art. 70f § 1 Ordynacji podatkowej)	Konfederacja Lewiatan	Wydłużenie terminu przedawnienia w przypadku skorygowania deklaracji w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem terminu przedawnienia (art. 70f § 1 Ordynacji podatkowej) w odniesieniu do zobowiązań podatkowych podatników podatku		Uwaga nieuwzględniona. Intencją projektu jest objęcie przepisem jedynie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, co znalazło

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		dochodowego od osób prawnych podlegających opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym (art. 70 § 1b Ordynacji podatkowej). Zgodnie z projektowanym art. 70f § 1 Ordynacji podatkowej wprowadzanym na podstawie art. 1 pkt 16 Projektu, w przypadku skorygowania przez podatnika deklaracji w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, z którym wiąże się: zmniejszenie wysokości podatku, wykazanie lub zwiększenie wysokości zwrotu podatku lub podatku naliczonego albo nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych, wykazanie lub zwiększenie wysokości straty, termin przedawnienia ulega wydłużeniu o 12 miesięcy. Zwracamy uwagę, że projektowany art. 70f § 1 Ordynacji podatkowej zawiera odesłanie do terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, tj. podstawowego terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych wynoszącego 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku, i jednocześnie w żaden sposób nie odnosi się do terminu przedawnienia określonego w art. 70 § 1b Ordynacji podatkowej,		odzwierciedlenie w treści przepisu jak i uzasadnieniu ustawy.
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			tj. terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego podatnika podatku dochodowego od osób prawnych podlegającego opodatkowaniu wyrównawczemu, który wynosi 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku wynikającego z tego opodatkowania wyrównawczego. Jednocześnie terminy przedawnienia, o których mowa w art. 70 § 1 i 70 § 1b Ordynacji podatkowej zostały określone niezależnie, bez wzajemnego odesłania, które występowałyby, gdyby art. 70 § 1b Ordynacji podatkowej określał termin przedawnienia poprzez odwołanie się do terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej. Analiza projektowanego art. 70f § 1 Ordynacji podatkowej w obecnym brzmieniu wskazuje zatem, że wydłużenie terminu przedawnienia o 12 miesięcy w wyniku skorygowania deklaracji w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem terminu przedawnienia dotyczy tylko i wyłącznie podstawowego terminu przedawnienia określonego w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, i jednocześnie nie ma zastosowania do szczególnego terminu przedawnienia określonego w art. 70 § 1b Ordynacji podatkowej. Tym samym, w naszej ocenie, aktualne brzmienie art. 70f § 1 Ordynacji podatkowej oznacza, że wydłużenie terminu przedawnienia na skutek skorygowania deklaracji		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			nie ma zastosowanie do zobowiązań podatkowych podatnika podatku dochodowego od osób prawnych podlegającego opodatkowaniu wyrównawczemu. Nie ma jednak pewności czy jest to celowy zabieg legislacyjny ustawodawcy. Z uwagi na powyższe wątpliwości poddajemy pod rozagę doprecyzowanie poprzez wskazanie wprost, że art. 70f § 1 Ordynacji podatkowej nie ma zastosowania do terminu przedawnienia określonego w art. 70 § 1b Ordynacji podatkowej.		
35.	art. 1 pkt 17 projektu (art. 75 § 2a Ordynacji podatkowej)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców (ZPP)	Projekt zakłada uchylenie art. 75 §2a w brzmieniu: „ <i>Uprawnienie do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty przysługuje:</i> <i>1) spółkom, które tworzyły podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, w momencie utraty przez tę grupę statusu podatnika, w zakresie zobowiązań tej grupy;</i> <i>2) przedstawicielowi grupy VAT w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, po utracie przez tę grupę statusu podatnika.</i> ” Proponuje się pozostawienie ww. przepisu w treści ustawy. Propozycja usunięcia tej jednostki redakcyjnej (z Działu III rozdziału 9) nie przyczynia się do zmniejszenia obowiązków nakładanych na	Pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu.	Uwaga uwzględniona w treści projektowanych art. 75 § 2a i art. 81 § 1b Ordynacji podatkowej.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podmioty gospodarcze (czego celem ma być nowelizacja). Usunięcie tych przepisów może natomiast w przyszłości powodować spory co do istnienia uprawnienia (dla podmiotów wymienionych w tej regulacji) do składania wniosków o nadpłaty. Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie art. 133 § 2d Ordynacji podatkowej (Dział IV rozdział 3), jednakże przeniesienie tych regulacji do części Ordynacji podatkowej definiującej strony w postępowaniu podatkowym nie jest wystarczającą podstawą dla ustalenia legitymacji (dla danego podmiotu) do złożenia wniosku o nadpłatę w okolicznościach wskazanych w tym przepisie.		
36.	Art. 1 pkt 17 projektu (art. 75 § 2a Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Projekt zakłada uchylenie art. 75 § 2a w brzmieniu: „Uprawnienie do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty przysługuje: 1) spółkom, które tworzyły podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, w momencie utraty przez tę grupę statusu podatnika, w zakresie zobowiązań tej grupy; 2) przedstawicielowi grupy VAT w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, po utracie przez tę grupę statusu podatnika.”		Uwaga uwzględniona w treści projektowanych art. 75 § 2a i art. 81 § 1b Ordynacji podatkowej.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Proponujemy pozostawienie ww. przepisu w treści ustawy. Propozycja usunięcia tej jednostki redakcyjnej (z Działu III rozdziału 9) nie przyczynia się do zmniejszenia obowiązków nakładanych na podmioty gospodarcze (czego celem ma być nowelizacja). Usunięcie tych przepisów może natomiast w przyszłości powodować spory co do istnienia uprawnienia (dla podmiotów wymienionych w tej regulacji) do składania wniosków o nadpłaty. Projekt ustawy przewiduje wprowadzić dodanie art. 133 § 2d Ordynacji podatkowej (Dział IV rozdział 3), jednakże przemieszczenie tych regulacji do części Ordynacji podatkowej definiującej strony w postępowaniu podatkowym nie jest wystarczającą podstawą dla ustalenia legitymacji (dla danego podmiotu) do złożenia wniosku o nadpłatę w okolicznościach wskazanych w tym przepisie.		
37.	Art. 1 pkt 18 projektu (art. 76b § 1a pkt 1 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Uwaga wnoszona po raz pierwszy. Aby zapewnić przejrzystość zasad i równe traktowanie podatników, początek 30-dniowego terminu zwrotu podatku powinien być powiązany z momentem, w którym podatnik faktycznie zapoznaje się z treścią rozstrzygnięcia, czyli z dniem doręczenia decyzji. Data doręczenia jest łatwa do potwierdzenia (np. na podstawie potwierdzenia odbioru – tzw. zwrotki – lub		Uwaga nieuwzględniona. 1. W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazano: „W praktyce organów podatkowych przyjęło się, że w takiej sytuacji zaliczenie zwrotu jest dokonywane z datą wydania decyzji jako aktu

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Urzędowego Poświadczenia Odbioru w systemie e-Doręczeń). Rozwiązanie to zmniejszy ryzyko sporów o prawidłowe liczenie terminu i o należne odsetki. Zasada ta powinna działać jednakowo przy doręczeniach elektronicznych i papierowych. Proponujemy wprowadzić zasadę, że zwrot podatku następuje w terminie 30 dni od dnia doręczenia podatnikowi decyzji określającej wysokość zwrotu.		administracyjnego, w którym określono zwrot podatku.”. 2. Proponowana zmiana byłaby na niekorzyść podatników.
38.	Art. 1 pkt 18 projektu (art. 76b § 1c pkt 3 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Uwaga wnoszona po raz pierwszy. W art. 76b § 1c pkt 3 Ordynacji podatkowej przewidziano, że odsetki od zwrotu nie przysługują, jeśli opóźnienie w wydaniu decyzji spowodował podatnik. Pojęcie „przyczynienia się podatnika” jest jednak nieprecyzyjne i może być interpretowane zbyt szeroko, co stwarza ryzyko nadużyć. Proponujemy doprecyzować przepis poprzez wprowadzenie zamkniętego katalogu sytuacji, w których uznaje się, że podatnik przyczynił się do opóźnienia. Mogłyby to być m.in.: 1) brak przekazania wymaganych dokumentów w wyznaczonym terminie, 2) odmowa udzielenia żądanych wyjaśnień, 3) podanie nieprawdziwych informacji mających wpływ na rozstrzygnięcie.		Uwaga nieuwzględniona. Pojęcie „przyczynienia się podatnika” już od lat występuje w Ordynacji podatkowej – art. 78.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Takie rozwiązanie zwiększyłoby pewność prawa i ograniczyło uznaniowość organów.		
39.	art. 1 pkt 21 projekt (art. 80 Ordynacji podatkowej)	KRDP	Negatywna rekomendacja w zakresie przewidzianej zmiany. Wydaje się, że przedmiotowy przepis może być swoista „pułapką dla podatników”, którzy widząc fakultatywność złożenia uzasadnienia, nie będą z niej korzystali. Konsekwencją tego może być nie tylko postawienie podatnika w gorszej sytuacji procesowej, ale również organ podatkowy będzie miał więcej pracy do wykonania niż dotychczas, jak również potencjalnie utrudni to typowanie podmiotów do kontroli podatkowej.		Uwaga nieuwzględniona. Przepis jedynie wskazuje wprost na istniejącą obecnie możliwość przedstawienia przez podmiot uprawniony do skorygowania deklaracji uzasadnienia przyczyn korekty.
40.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a Ordynacji podatkowej)	Naczelna Rada Adwokacka	Zniesienie obowiązku raportowania schematów podatkowych krajowych może budzić uzasadnione wątpliwości, czy na gruncie obecnie obowiązujących przepisów, podatnicy prawidłowo nie dokonywali raportowania schematów podatkowych krajowych niewykazujących cech abuzywnych. Projektowany kształt przepisów o raportowaniu schematów podatkowych może nakładać relatywnie większe obowiązki raportowania MDR na krajowe grupy spółek, np.: dokonujące płatności dywidendowych i stosujących ww. zwolnienie (art. 22 ust. 4 CIT), ponieważ zgodnie z projektem spełnienie innej szczególnej cechy rozpoznawczej		Uwaga nieuwzględniona. Likwidacja krajowych schematów podatkowych porządkuje cały system raportowania schematów podatkowych, sprowadzając ten obowiązek jedynie do schematów podatkowych transgranicznych i cech występujących w DAC6 przeniesionych do Ordynacji podatkowej. Projekt zakłada również uchylenie innych szczególnych cech

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			skutkuje obowiązkiem zaraportowania schematu podatkowego jedynie w przypadku schematu krajowego.		rozpoznawczych niewystępujących w dyrektywie.
41.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a Ordynacji podatkowej)	Naczelna Rada Adwokacka	Zobowiązanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia określającego schematy podatkowe niewykazujące cech abuzywnych - zwolnione z obowiązku raportowego (tzw. biała lista schematów podatkowych).		Uwaga nieuwzględniona. W związku z likwidacją obowiązku raportowania krajowych schematów podatkowych wydawanie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia określającego schematy podatkowe niepodlegające raportowaniu jest niemożliwe. DAC6/8 nie umożliwia ad hoc wyłączenie danej transakcji/podmiotów spod raportowania MDR.
42.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a Ordynacji podatkowej)	Naczelna Rada Adwokacka	Usunięcie z polskiego porządku prawnego mechanizmu raportowania schematów podatkowych krajowych lub uchylenie przepisu art. 86a § 1 pkt 1 OP (art. 86a § 2 pkt 15 Projektu) wprowadzającego do Ordynacji podatkowej pojęcie innej szczególnej cechy rozpoznawczej.		Uwaga niezasadna - projekt z 04.08.2025 r. przekazany do konsultacji nr 2 zakłada likwidację obowiązku raportowania krajowych schematów podatkowych oraz usunięcie innych szczególnych cech rozpoznawczych.
43.	art. 1 pkt 26 projektu	KRDP	Uwaga ogólna – postulat wydania objaśnień podatkowych przed wejściem w życie zmian w		Uwaga nieuwzględniona. Wydanie objaśnień przed wejściem w życie przepisów

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	(art. 86a Ordynacji podatkowej)		przepisach regulujących tematykę raportowania schematów podatkowych W związku z projektowanymi daleko idącymi zmianami w zakresie raportowania schematów podatkowych, KRDP uważa za wysoce wskazane wydanie przez Ministra Finansów objaśnień podatkowych, które stanowiłyby źródło wykładni znowelizowanych przepisów oraz zapewniały promotorom i korzystającym gwarancję ochrony w odniesieniu do niejasnych kwestii związanych z ich stosowaniem.		jest sprzeczne logicznie. Obecnie obowiązujące przepisy przestaną obowiązywać, a projektowane mogą przyjąć inne brzmienie, np.: po debatach w komisjach i w sejmie/senacie.
44.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a Ordynacji podatkowej)	KRN	Brak realizacji kluczowych postulatów KRN Pomimo wskazanych pozytywnych modyfikacji, zasadnicze uwagi zgłaszane przez KRN w stanowisku z 11 kwietnia 2025 r., pozostają bez odpowiedzi. W szczególności: nie uwzględniono postulatu wyłączenia notariuszy z definicji promotora "oraz uczestnika schematu podatkowego,		Uwaga nieuwzględniona. Przepisy MDR są implementacją DAC6 do polskiego systemu prawnego. W ramach dyrektywy notariusze nie są wyłączeni w definicji promotorów. Polska tym samym aby nie zaburzyć systemu raportowania nie może wyłączyć tej grupy zawodowej w ramach MDR. Jeśli notariusz spełni kryteria związane z obowiązkiem raportowania MDR zobligowany będzie do wypełnienia obowiązków przewidzianych w dziale III, rozdziale 11a OP. Co więcej,

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					TSUE w wyroku z dnia 29 lipca 2024 r. TSUE w sprawie C-623/22. potwierdził, opinię rzecznika generalnego, że notariusz może być uznany za promotora na gruncie DAC6 i nie może być zwolniony z raportowania schematu podatkowego z uwagi na jego prawnie chronioną tajemnicę zawodową: Otóż, jak zauważył w istocie rzecznik generalny w pkt 202–204 opinii, wykładnia art. 8ab zmienionej dyrektywy 2011/16 w ten sposób, że pozwala on państwom członkowskim na przyznanie zwolnienia z obowiązku dokonania takiego zgłoszenia wszystkim pośrednikom, takim jak w szczególności doradcy podatkowi, notariusze, audytorzy, księgowi lub bankowcy, pod warunkiem że podlegają oni tajemnicy zawodowej na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, potencjalnie prowadziłyby do
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					podważenia samej skuteczności ustanowionego w ten sposób przez prawodawcę Unii mechanizmu zgłaszania.
45.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a §1 Ordynacji podatkowej)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców (ZPP)	Projekt zakłada dodanie art. 86a §1 o treści: <i>„Niniejszy rozdział ma zastosowanie do uzgodnień dotyczących wszystkich podatków w rozumieniu art. 3 pkt 3 lit a i b oraz art. 6, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, w tym podatku od towarów i usług, oraz podatku akcyzowego.”</i> Proponuje się modyfikację treści w/w przepisu. W Ordynacji podatkowej mamy do czynienia z dwiema definicjami podatku. Pierwsza występuje w art. 6, druga zaś w art. 3 pkt 3. Mają one różny charakter i pełnią odmienne funkcje. Pierwsza określa cechy podatku, których istnienie oznaczać będzie, że do danego świadczenia będziemy stosować przepisy Ordynacji podatkowej. Druga definicja ma charakter formalny i porządkowy. Zawiera ona rodzaje należności, które na gruncie Ordynacji podatkowej są traktowane tożsamo (lit. a – zaliczki na podatki, lit. b – raty podatków, jeżeli przepisy prawa podatkowego przewidują płatność podatku w ratach). Z uwagi na powyższe należałoby w przedmiotowym przepisie wskazać, że chodzi o definicję podatku w rozumieniu art. 6 Ordynacji podatkowej. Pozostawienie przepisu w	Niniejszy rozdział ma zastosowanie do uzgodnień dotyczących podatków w rozumieniu art. 6 ustawy, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, w tym podatku od towarów i usług, oraz podatku akcyzowego.	Uwaga nieuwzględniona - nie można wyłączyć z zakresu podatków objętych MDR - np. zaliczek na podatki. W szczególności, że w ramach ogólnych cech rozpoznawczych należy przeprowadzić analizę, czy występuje korzyść podatkowa. Jedną z korzyści zgodnie przepisami dot. MDR jest korzyść określona w art 3 pkt 18 lit d - tj. niepobranie podatku przez płatnika. Tym samym nie można się zgodzić na ograniczenie zakresu podatków do definicji określonej w art. 6 OP. Zawężenie zakresu "podatków" w określeniu do których należy stosować przepisy MDR powodowałoby, że samo niepobranie podatku przez płatnika byłoby korzyścią podatkową, a niepobranie przez

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			proponowanym w projekcie brzmieniu będzie oznaczać, że instytucja raportowania MDR będzie miała zastosowanie także do wynikających z przepisów prawa podatkowego zaliczek na podatki występujących przede wszystkim na gruncie ustaw o podatkach dochodowych czy też określonych form realizacji podatku (rat podatków). Konsekwentnie, działanie podatnika powodujące odsunięcie w czasie nie tylko samego podatku, ale także zaliczki na podatek (w ramach danego roku) wiązałoby się z obowiązkiem raportowania MDR.		płatnika zaliczki na podatek już nie - co powodowałoby istotny wyłom systemie MDR - który nie ma racjonalnego uzasadnienia.
46.	Art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a § 1 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Projekt zakłada dodanie art. 86a §1 o treści: „Niniejszy rozdział ma zastosowanie do uzgodnień dotyczących wszystkich podatków w rozumieniu art. 3 pkt 3 lit. a i b oraz art. 6, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, w tym podatku od towarów i usług, oraz podatku akcyzowego.” W Ordynacji podatkowej mamy do czynienia z dwiema definicjami podatku. Pierwsza występuje w art. 6, druga zaś w art. 3 pkt 3. Mają one różny charakter i pełnią odmienne funkcje. Pierwsza określa cechy podatku, których istnienie oznaczać będzie, że do danego świadczenia będziemy stosować przepisy Ordynacji podatkowej. Druga definicja ma charakter formalny i porządkowy. Zawiera ona rodzaje należności, które na gruncie Ordynacji podatkowej są traktowane utożsamiając (lit.	Proponujemy modyfikację treści w/w przepisu: „Niniejszy rozdział ma zastosowanie do uzgodnień dotyczących podatków w rozumieniu art. 6 ustawy, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, w tym podatku od towarów i usług, oraz podatku akcyzowego”.	Uwaga nieuwzględniona - nie można wyłączyć z zakresu podatków objętych MDR - np. zaliczek na podatki. W szczególności, że w ramach ogólnych cech rozpoznawczych należy przeprowadzić analizę, czy występuje korzyść podatkowa. Jedną z korzyści zgodnie przepisami dot. MDR jest korzyść określona w art 3 pkt 18 lit d - tj. niepobranie podatku przez płatnika. Tym samym nie można się zgodzić na ograniczenie zakresu podatków do definicji

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			a – zaliczki na podatki, lit. b – raty podatków, jeżeli przepisy prawa podatkowego przewidują płatność podatku w ratach). Z uwagi na powyższe należałoby w przedmiotowym przepisie wskazać, że chodzi o definicję podatku w rozumieniu art. 6 Ordynacji podatkowej. Pozostawienie przepisu w proponowanym w projekcie brzmieniu będzie oznaczać, że instytucja raportowania MDR będzie miała zastosowanie także do wynikających z przepisów prawa podatkowego zaliczek na podatki występujących przede wszystkim na gruncie ustaw o podatkach dochodowych czy też określonych form realizacji podatku (rat podatków). Konsekwentnie, działanie podatnika powodujące odsunięcie w czasie nie tylko samego podatku, ale także zaliczki na podatek (w ramach danego roku) wiązałoby się z obowiązkiem raportowania MDR.		określonej w art. 6 OP. Zawężenie zakresu "podatków" w określeniu do których należy stosować przepisy MDR powodowałoby, że samo niepobranie podatku przez płatnika byłoby korzyścią podatkową, a niepobranie przez płatnika zaliczki na podatek już nie - co powodowałoby istotny wyłom systemie MDR - który nie ma racjonalnego uzasadnienia.
47.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a § 2 pkt 3 i 7 Ordynacji podatkowej)	Związek Banków Polskich	Kluczowa dla systemu MDR jest projektowana definicja „cechy rozpoznawczej” (nowy art. 86a § 2 pkt 3 Ordynacji podatkowej). Ministerstwo Finansów obrało słuszny kierunek, aby powiązać tzw. hallmark z unikaniem opodatkowania. Sposób sformułowania tej definicji w Projekcie jest jednak niedoskonały, ponieważ odbiega od Dyrektywy”. W związku z tym sektor bankowy postuluje jej doprecyzowanie przez dodanie określenia „wyraźnie”:	W związku z tym sektor bankowy postuluje jej doprecyzowanie przez dodanie określenia „wyraźnie”: Ilekoć w niniejszym rozdziale jest mowa o: cesze rozpoznawczej — rozumie się przez to typową właściwość lub typowy element uzgodnienia, o których mowa w pkt4 i 7, które	Uwaga nieuwzględniona. Definicja jest powieleniem definicji cechy z DAC6: »cecha rozpoznawcza« oznacza typową właściwość lub typowy element uzgodnienia transgranicznego, wymienione w załączniku IV, które wskazują na potencjalne

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Ilekcroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: cesze rozpoznawczej — rozumie się przez to typową właściwość lub typowy element uzgodnienia, o których mowa w pkt 4 i 7, które wyraźnie wskazują na potencjalne ryzyko unikania opodatkowania. Prawodawca unijny miał na celu uregulowanie tylko takich zjawisk, które wyraźnie wskazują na unikanie opodatkowania lub nadużycia (teza 9 preambuły Dyrektywy). Ponadto, wielokrotnie Dyrektywa wskazuje na aspekt praktycznych ustaleń i praktyk agresywnego planowania podatkowego (tezy 11-13 Preambuły). Ani nowa definicja „cechy rozpoznawczej”, ani jej uzasadnienie (str. 43 uzasadnienia) nie biorą pod uwagę tych istotnych wytycznych Rady. Projektowana definicja nie mówi, na ile wyraźna powinna być wiedza uczestnika systemu MDR o wystąpieniu danej cechy. Zrozumiałym jest, że Ministerstwo Finansów nie oczekuje, aby uczestnik polskiego systemu MDR domniemywał wystąpienia cechy rozpoznawczej w oparciu o niepełne, wyrywkowe dane. Nie taka była intencja prawodawcy unijnego. Rada rozumie cechę rozpoznawczą jako wyraźny sygnał. Użycie terminu „wyraźnie” jest zgodne z Dyrektywą. Warunkiem identyfikacji schematu	wyraźnie wskazują na potencjalne ryzyko unikania opodatkowania.	zagrożenie unikaniem opodatkowania. Brak podstaw do uwzględniania w treści definicji wprost wymienionej w DAC6 motywów przewodnich do Dyrektywy (taka sytuacja może mieć miejsce jeśli w ramach samej Dyrektywy nie występuje dana definicja, a nie w sytuacji kiedy definicja występuje ale podatnik się z nią nie zgadza i chce jej zawężenia.
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		podatkowego powinna być wystarczająca określoność cechy z perspektywy danego uczestnika. Uczestnik systemu MDR powinien zdawać sobie sprawę z wystąpienia wszystkich elementów lub właściwości, które są typowe dla potencjalnego hallmarku. Powinien móc przyporządkować dany stan faktyczny do pełnej treści cechy rozpoznawczej, ponieważ tylko tak może wskazać na potencjalne ryzyko unikania opodatkowania. Nie wystarczy, że dostrzeże jeden element (np. terytorium), gdy prawo wymaga dla danej cechy kilku elementów (np. terytorium, powiązanie i kwota). Nie musi domniemywać ani aktywnie poszukiwać pozostałych elementów (np. powiązanie i kwota), jeśli posiada wiedzę tylko o jednym elemencie (np. terytorium). Wyłącznie możliwość „wyraźnego wskazania” cechy pozwala osiągnąć praktyczność systemu MDR, którą postuluje Dyrektywa. Skoro intencją Ministerstwa Finansów jest zbliżenie brzmienia ustawy do brzmienia Dyrektywy, to należy doprecyzować tę definicję przez dodanie określenia „wyraźnie”. Definicja nie może zakładać domniemywania cechy rozpoznawczej. Cecha musi być możliwa do pełnego, wyraźnego zidentyfikowania. Schemat podatkowy musi zakładać umyślność (wiedzę).		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Bez umyślności (wiedzy) trudno mówić o agresywnym planowaniu.		
48.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a §2 pkt 5 Ordynacji podatkowej)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców (ZPP)	Projekt zakłada zmianę definicji kryterium głównej korzyści na następującą: „kryterium głównej korzyści – rozumie się przez to spełnienie warunku polegającego na tym, że głównym efektem lub jednym z głównych efektów, które na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów dany podmiot może spodziewać się osiągnąć, dzięki wdrożeniu uzgodnienia, jest korzyść podatkowa”. Proponuje się pozostawienie definicji kryterium głównej korzyści w obecnym brzmieniu. <i>głównych korzyści, którą podmiot spodziewa się osiągnąć w związku z wykonaniem uzgodnienia.</i> 31.01.2019 r. dot. MDR, na str. 20 wskazano, że „z uwagi na definicję korzyści podatkowej będzie nią również pomniejszenie zobowiązania podatkowego w związku z ujęciem jako kosztu uzyskania przychodów uzasadnionego ekonomicznie wydatku. Nie jest to jednak czynność, która samoistnie spełniałaby przesłankę alternatywnej drogi postępowania, gdyż rozsądnie działające podmioty w ramach prowadzonej działalności muszą ponosić koszty, aby generować przychody lub zabezpieczyć ich źródło. Nieponoszenie uzasadnionego ekonomicznie wydatku nie jest	Kryterium głównej korzyści uważa się za spełnione, jeżeli na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów należy przyjąć, że podmiot działający rozsądnie i kierujący się zgodnymi z prawem celami innymi niż osiągnięcie korzyści podatkowej mógłby zasadnie wybrać inny sposób postępowania, z którym nie wiązałoby się uzyskanie korzyści podatkowej rozsądnie oczekiwanej lub wynikającej z wykonania uzgodnienia, a korzyść podatkowa jest główną lub jedną z <i>głównych korzyści, którą podmiot spodziewa się osiągnąć w związku z wykonaniem uzgodnienia.</i>	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana treść cechy odzwierciedla założenie DAC6 - cecha literalnie brzmi nieco inaczej niż w Dyrektywie, ale jej zakres przedmiotowy i podmiotowy jest dokładnie taki sam. W ramach DAC6 wskazano, że kryterium to jest spełnione, jeżeli można ustalić, że główną korzyścią lub jedną z głównych korzyści, które – uwzględniając wszystkie odpowiednie fakty i okoliczności – dana osoba może spodziewać się uzyskać dzięki uzgodnieniu, jest korzyść podatkowa. W ramach projektu ustawy: kryterium głównej korzyści – rozumie się przez to spełnienie warunku polegającego na tym, że głównym efektem lub jednym z głównych efektów, które na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów dany

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			<i>bowiem racjonalnym alternatywnym sposobem postępowania”.</i> Z powyższego <i>a contrario</i> wynikałoby więc, że po usunięciu przesłanki tzw. alternatywnej drogi postępowania, ujęcie jako kosztu uzyskania przychodów uzasadnionego ekonomicznie wydatku – będzie spełniać kryterium głównej korzyści.		podmiot może spodziewać się osiągnąć, dzięki wdrożeniu uzgodnienia, jest korzyść podatkowa.
49.	Art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a § 2 pkt 4 lit. a Ordynacji podatkowej)	Konfederacja Lewiatan	W projektowanym art. 86a § 2 pkt 4 lit. a Ordynacji podatkowej doprecyzowano przez wprowadzenie obowiązku raportowania schematów podatkowych, których uczestnicy uzgodnienia, obok korzystających, zobowiązani są do zachowania poufności o sposobie uzyskania korzyści podatkowej wynikającej z uzgodnienia wobec organów podatkowych (zgodnie z brzmieniem załącznika IV A.1. dyrektywy), tj. w miejsce wskazywanego wcześniej obowiązku zachowania poufności przez „promotora” lub „korzystającego” wprowadzono obowiązek zachowania poufności przez promotora lub innego uczestnika uzgodnienia. Prowadzi to do wątpliwości, czy zobowiązanie do zachowania poufności zostało rozszerzone również na inne podmioty (uczestników uzgodnienia), które nie są korzystającymi lub promotorami, czy celem ustawodawcy było objęcie obowiązkiem		Uwaga niezasadna. Cecha rozpoznawcza w swojej istocie nie ulega zmianie. Zgodnie z wprowadzoną definicją uczestnika uzgodnienia: uczestnikiem uzgodnienia jest m.in. promotor i korzystający. Zgodnie natomiast z odpowiadającą cechą rozpoznawczą z DAC6 dot. zachowania poufności. schematem podatkowym będzie takie uzgodnienie, w ramach którego właściwy podatnik lub uczestnik uzgodnienia zobowiązuje się do przestrzegania klauzuli poufności potencjalnie zobowiązującej go do nieujawniania wobec innych pośredników lub organów podatkowych, w jaki sposób

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zachowania poufności wyłącznie promotorów i korzystających.		dane uzgodnienie może zapewniać korzyść podatkową.
50.	Art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a § 2 pkt 5 Ordynacji podatkowej)	Związek Banków Polskich	Kolejne kluczowe zagadnienie to tzw. kryterium głównej korzyści (nowy art. 86a § 2 pkt 5 Ordynacji podatkowej). Projektowana definicja odbiega od treści Dyrektywy. W związku z tym <i>postuluje się jej doprecyzowanie przez dodanie wyrażenia „możliwe do ustalenia”</i>: <i>Ileć w niniejszym rozdziale jest mowa o: kryterium głównej korzyści — rozumie się przez to możliwe do ustalenia spełnienie warunku polegającego na tym, że głównym efektem lub jednym z głównych efektów, które na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów dany podmiot może spodziewać się osiągnąć, dzięki wdrożeniu uzgodnienia, jest korzyść podatkowa.</i> Prawodawca unijny zdefiniował tzw. test głównej korzyści inaczej niż Projektodawca. Dyrektywa wprost odwołuje się do możliwości ustalenia oczekiwań danego podmiotu. Zgodnie z załącznikiem IV do Dyrektywy taki test brzmi jak niżej: Kryterium to jest spełnione, jeżeli można ustalić, że główną korzyścią lub jedną z głównych korzyści, które - uwzględniając wszystkie odpowiednie fakty i okoliczności - dana osoba może spodziewać się uzyskać dzięki uzgodnieniu, jest korzyść podatkowa.	<i>postuluje się jej doprecyzowanie przez dodanie wyrażenia „możliwe do ustalenia”</i>: <i>Ileć w niniejszym rozdziale jest mowa o: kryterium głównej korzyści — rozumie się przez to możliwe do ustalenia spełnienie warunku polegającego na tym, że głównym efektem lub jednym z głównych efektów, które na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów dany podmiot może spodziewać się osiągnąć, dzięki wdrożeniu uzgodnienia, jest korzyść podatkowa</i>	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana treść cechy odzwierciedla założenie DAC6 - cecha literalnie brzmi nieco inaczej niż w Dyrektywie, ale jej zakres przedmiotowy i podmiotowy jest dokładnie taki sam. W ramach DAC6 wskazano, że kryterium to jest spełnione, jeżeli można ustalić, że główną korzyścią lub jedną z głównych korzyści, które – uwzględniając wszystkie odpowiednie fakty i okoliczności – dana osoba może spodziewać się uzyskać dzięki uzgodnieniu, jest korzyść podatkowa. W ramach projektu ustawy: kryterium głównej korzyści – rozumie się przez to spełnienie warunku polegającego na tym, że głównym efektem lub jednym z głównych efektów, które na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów dany

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Należałoby doprecyzować definicję „kryterium głównej korzyści” zgodnie z Dyrektywą. Projektowane kryterium nie powinno być spełnione, gdy jeden podmiot nie może ustalić, że drugi podmiot oczekuje uzyskania korzyści podatkowej. Jeśli uczestnik systemu MDR (np. klient banku) milczy o swoich oczekiwaniach podatkowych, to nie należy ich domniemywać, a tym bardziej domyslać się, czy korzyść podatkowa jest dla niego korzyścią główną lub jedną z głównych. Zgodnie z intencją prawodawcy unijnego zgłoszeniu powinny podlegać tylko „możliwe do ustalenia” agresywne praktyki podatkowe. Nie ma powodu, aby definicja tego kryterium w Projekcie odbiegała od odpowiedniej definicji w Dyrektywie.		podmiot może spodziewać się osiągnąć, dzięki wdrożeniu uzgodnienia, jest korzyść podatkowa.
51.	Art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a § 2 pkt 5 Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Projekt zakłada zmianę definicji kryterium głównej korzyści na następującą: „kryterium głównej korzyści – rozumie się przez to spełnienie warunku polegającego na tym, że głównym efektem lub jednym z głównych efektów, które na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów dany podmiot może spodziewać się osiągnąć, dzięki wdrożeniu uzgodnienia, jest korzyść podatkowa”. Proponujemy pozostawienie definicji kryterium głównej korzyści w obecnym brzmieniu:		Uwaga nieuwzględniona. DAC6 nie wprowadza "alternatywnej drogi postępowania" w definicji kryterium głównej korzyści. Państwa członkowskie UE implementując dyrektywę również nie przewidziały "alternatywnej drogi postępowania". W ramach DAC6 wskazano, że kryterium to jest spełnione,

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		„Kryterium głównej korzyści uważa się za spełnione, jeżeli na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów należy przyjąć, że podmiot działający rozsądnie i kierujący się zgodnymi z prawem celami innymi niż osiągnięcie korzyści podatkowej mógłby zasadnie wybrać inny sposób postępowania, z którym nie wiązałoby się uzyskanie korzyści podatkowej rozsądnie oczekiwanej lub wynikającej z wykonania uzgodnienia, a korzyść podatkowa jest główną lub jedną z głównych korzyści, którą podmiot spodziewa się osiągnąć w związku z wykonaniem uzgodnienia”. Proponuje się pozostawienie obecnego brzmienia definicji „kryterium głównej korzyści”, która zakłada, że korzyść ta nie występuje, kiedy podatnik w danej sytuacji nie ma lub nie miał alternatywnej, racjonalnej drogi postępowania, nawet jeżeli skutkiem postępowania jest (lub było) osiągnięcie korzyści podatkowej. Rezygnacja z istniejącego dotychczas zastrzeżenia, że aby „kryterium głównej korzyści” zostało spełnione musi występować tzw. alternatywna droga postępowania będzie skutkować znaczącym rozszerzeniem obowiązku raportowania. Ilustrując powyższe przykładem, w Objasnieniach MF z dnia 31.01.2019 r. dot. MDR, na str. 20 wskazano, że „z uwagi na definicję korzyści podatkowej będzie nią	jeżeli można ustalić, że główną korzyścią lub jedną z głównych korzyści, które – uwzględniając wszystkie odpowiednie fakty i okoliczności – dana osoba może spodziewać się uzyskać dzięki uzgodnieniu, jest korzyść podatkowa. Dotychczasowe regulacje w Ordynacji podatkowej zawierają 3 przesłanki: - wybrany przez podatnika sposób postępowania wiąże się uzyskaniem korzyści podatkowej, - uzyskanie korzyści podatkowej było znacznym/głównym powodem wybrania danego sposobu postępowania, - istnieje alternatywna, racjonalna droga postępowania, która prowadzi do uzyskania takich samych rezultatów ekonomicznych/gospodarczych, przy
--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			również pomniejszenie zobowiązania podatkowego w związku z ujęciem jako kosztu uzyskania przychodów uzasadnionego ekonomicznie wydatku. Nie jest to jednak czynność, która samoistnie spełniałaby przesłankę alternatywnej drogi postępowania, gdyż rozsądnie działające podmioty w ramach prowadzonej działalności muszą ponosić koszty, aby generować przychody lub zabezpieczyć ich źródło. Nieponoszenie uzasadnionego ekonomicznie wydatku nie jest bowiem racjonalnym alternatywnym sposobem postępowania”. Z powyższego, a contrario wynikałoby więc, że po usunięciu przesłanki tzw. alternatywnej drogi postępowania, ujęcie jako kosztu uzyskania przychodów uzasadnionego ekonomicznie wydatku – będzie spełniać kryterium głównej korzyści.		jednoczesnym braku korzyści podatkowych co powoduje zawężenie raportowania i narażenie Polski na sankcje w związku z nieprawidłową implementacją DAC6. Nowelizacja zakłada usunięcie „alternatywnej drogi postępowania” czego skutkiem będzie: - wyeliminowanie bezpodstawnego zawężenia raportowania, - kluczowa będzie ocena spodziewanego efektu uzgodnienia, - zrozumiała i zgodna z DAC6 definicja.
52.	Art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a § 2 pkt 7 lit. d Ordynacji podatkowej)	Konfederacja Lewiatan	Zaproponowana zmiana obecnego art. 86a § 1 pkt 13 lit c Ordynacji podatkowej (projektowany art. 86a § 2 pkt 7 lit d Ordynacji podatkowej) przez wprowadzenie obowiązku raportowania schematów podatkowych w sytuacji, gdy dany podmiot korzysta w ramach dochodu lub majątku z ulg lub zwolnień mających na celu unikanie podwójnego opodatkowania w więcej niż jednym		Uwaga nieuwzględniona. Zaproponowane brzmienie treści cechy rozpoznawczej jest niezgodne z odpowiednikiem tej cechy z DAC6. Cecha rozpoznawcza DAC6: "O ulgę z tytułu podwójnego opodatkowania w odniesieniu

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			państwie, (dodanie „ulg” lub „zwolnień”) zgodnie z brzmieniem załącznika IV C.1. dyrektywy. Powstaje wątpliwość, jak należy zweryfikować, czy dany podmiot korzysta z ulg lub zwolnień w danym kraju, czy wystarczające do udowodnienia, że cecha ta nie jest spełniona gdy dany podmiot złoży stosowne pisemne oświadczenie, że nie korzysta w ramach dochodu lub majątku z ulg lub zwolnień mających na celu unikanie podwójnego opodatkowania w więcej niż jednym państwie, czy też należy przeprowadzić pogłębioną analizę w tym zakresie.		do tej samej pozycji dochodów lub kapitału występuje się w więcej niż jednej jurysdykcji." w ramach innych wersji językowych posłużono się sformułowaniami " Relief" (angielski), " Befreiung " (niemiecki), " allègement" (francuski). Tym samym w ramach wersji językowych pojawia się zarówno ulga jak i zwolnienie. Cecha rozpoznawcza z projektu: "w ramach uzgodnienia ten sam dochód lub majątek korzysta z ulg lub zwolnień mających na celu unikanie podwójnego opodatkowania w więcej niż jednym państwie"
53.	Art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a § 2 pkt 7 Ordynacji podatkowej)	Związek Banków Polskich	Ponadto, mając wciąż na względzie, że w uzasadnieniu do projektu ustawy wskazano, iż w niniejszym projekcie zbliżono obecne regulacje do brzmienia dyrektywy DAC6. W związku z tym postuluje się, aby brzmienie definicji szczególnej cechy rozpoznawczej również ujednolicić z brzmieniem dyrektywy DAC6. Dyrektywa DAC6 definiuje tę szczególną cechę rozpoznawczą jako „uzgodnienie, które obejmuje		Uwaga uwzględniona.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		podlegające odliczeniu płatności transgraniczne między co najmniej dwoma powiązаныmi przedsiębiorstwami, w przypadku, gdy jest spełniony co najmniej jeden z następujących warunków: (...) b) odbiorca jest wprawdzie rezydentem do celów podatkowych w jednej z jurysdykcji, jednak jurysdykcja ta: (i) nie pobiera podatku od osób prawnych lub pobiera podatek od osób prawnych według stawki zerowej lub niemal zerowej; lub (ii) znajduje się w wykazie jurysdykcji państw trzecich, które zostały ocenione wspólnie przez państwa członkowskie lub w ramach OECD jako niechętne współpracy”. Wskazana przesłanka została zaimplementowana do polskiego porządku prawnego w szerszym zakresie, obejmując nie tylko jurysdykcje znajdujące się w unijnym wykazie jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych przyjmowanym przez Radę Unii Europejskiej, ale również w lokalnych regulacjach, wydanych na podstawie przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych.		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Postuluje się, aby zgodnie z brzmieniem dyrektywy DAC6 zakresem powyższej przesłanki objąć odbiorców płatności mających miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd w państwie stosującym szkodliwą konkurencję podatkową, znajdującym się w unijnym wykazie jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych (a zatem usunięcie z przepisu wykazów wydawanych na podstawie lokalnych ustaw).		
54.	Art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a § 2 pkt 14 Ordynacji podatkowej)	Związek Banków Polskich	Doprecyzowanie definicji czynności wspomagających (Art. 86a § 2 pkt 13 (definicja promotora) w zw. z pkt 15 (definicja czynności wspomagających)) Na gruncie dotychczas obowiązujących przepisów banki występowały głównie w roli wspomagającego, przy czym nie świadomie i intencjonalnie wspomagając schematy podatkowe, ale z uwagi na dostarczanie usług finansowych, które potencjalnie mogą być wykorzystywane do realizacji schematów podatkowych klientów banków. Banki w większości przypadków pełnią jedynie techniczną rolę dostawcy usługi, np. poprzez realizowany automatycznie w systemie bankowości elektronicznej przelew zlecony przez klienta banku, natomiast na gruncie proponowanych przepisów definicyjnie staną się	<i>Zaleca się następujące brzmienie przepisu:</i> <i>„Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: czynnościach wspomagających — rozumie się przez to udzielenie pomocy, wsparcia lub porad dotyczących opracowywania, wprowadzenia do obrotu, organizowania, udostępnienia do wdrożenia lub nadzorowania wdrożenia schematu podatkowego, z wyłączeniem wykonywania czynności o charakterze operacyjnym lub technicznym”.</i>	Uwaga nieuwzględniona. Proponowana definicja jest sprzeczna z DAC6 – który stanowi, że promotor może wykonywać czynności wspomagające - udzielić, bezpośrednio lub za pośrednictwem innych osób, pomocy, wsparcia lub porad dotyczących opracowywania, wprowadzania do obrotu, organizowania, udostępniania do wdrożenia lub nadzorowania wdrożenia podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego – bez wyłączeń w tym zakresie.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			„promotorami” schematów podatkowych swoich klientów. Zatem w związku z wprowadzeniem nowej definicji „czynności wspomagających” proponuje się, aby doprecyzować definicję czynności wspomagających tak, żeby wyłączyć z niej czynności techniczne, realizowane automatycznie, bez elementu świadomości i intencjonalnego wsparcia ze strony „promotora”. Zaleca się następujące brzmienie przepisu: „Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: czynnościach wspomagających — rozumie się przez to udzielenie pomocy, wsparcia lub porad dotyczących opracowywania, wprowadzenia do obrotu, organizowania, udostępnienia do wdrożenia lub nadzorowania wdrożenia schematu podatkowego, z wyłączeniem wykonywania czynności o charakterze operacyjnym lub technicznym”. Z uwagi na fakt, iż np. system bankowy sam w sobie nie może pełnić roli „promotora”, w ocenie sektora konieczne jest doprecyzowanie definicji czynności wspomagających zgodnie z powyższą propozycją.		
55.	Art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a § 2 pkt 14	Konfederacja Lewiatan	W ramach nowelizacji zdecydowano dodać definicję „uczestnika uzgodnienia” przez co rozumieć się będzie osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą		Uwaga nieuwzględniona. W ramach uzasadnienia dokonano wykładni opartej na brzmieniu cech rozpoznawczych, która

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	Ordynacji podatkowej)		osobowości prawnej, biorącą udział w schemacie podatkowym lub w czynności, transakcji lub działaniu będącym elementem schematu podatkowego, w tym promotora lub korzystającego. Powstaje wątpliwość, który podmiot należy uznać za „uczestnika uzgodnienia” w rozumieniu proponowanej definicji. W uzasadnieniu do projektu wskazano, że „Pomimo, że w samej Dyrektywie brak jest definicji uczestnika uzgodnienia – to jednak należy wskazać, że do uczestnika uzgodnienia powinni być zaliczani przede wszystkim korzystający, ale również promotorzy.” Powoduje to wątpliwość, czy uczestnikiem uzgodnienia może być tylko korzystający lub promotor, czy również inny podmiot, niebędący korzystającym lub promotorem.		wskazuje na to jak rozumieć tą definicję. Uczestnik uzgodnienia występuje w ogólnej cesze rozpoznawczej, gdzie mowa o zachowaniu poufności: Uzgodnienie, w ramach którego właściwy podatnik lub uczestnik uzgodnienia zobowiązuje się do przestrzegania klauzuli poufności potencjalnie zobowiązującej go do nieujawniania wobec innych pośredników lub organów podatkowych, w jaki sposób dane uzgodnienie może zapewniać korzyść podatkową.
56.	Art. 1 pkt 27 projektu (art. 86b § 4 Ordynacji podatkowej)	Krajowa Izba Radców Podatkowych	informujemy, że uwagi Krajowej Rady Doradców Podatkowych zostaną przesłane w terminie do 22 sierpnia 2025 r. W projekcie wskazano, że art. 86b § 4 otrzymuje brzmienie: „W przypadku gdy przekazanie informacji o schemacie podatkowym przez promotora będącego adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym, rzecznikiem patentowym lub osobą, która wykonuje swoją działalność zawodową zgodnie z jednym z tytułów zawodowych	<i>W związku z powyższym, KRDP postuluje przyjęcie następującego doprecyzowanego brzmienia przepisu: "W przypadku gdy przekazanie informacji o schemacie podatkowym przez promotora zobowiązanego do zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej, o której mowa w</i>	Uwaga nieuwzględniona - nie ma podstaw do dalszego rozszerzania podmiotów zobowiązanych do zwolnienia się od obowiązku raportowania MDR np. podmiotów które nie są radcami prawnymi a wiąże ich tajemnica radcowska. W ramach DAC6 państwa członkowskie w sposób niejednolity interpretowały

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych, naruszałoby obowiązek zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej, to jest on zwolniony z obowiązku przekazania tej informacji." Ocena KRDP W uzasadnieniu do projektu zmiany Ordynacji podatkowej projektodawca zwraca uwagę na konieczność dostosowania art. 86b § 4 Ordynacji podatkowej, w celu implementacji zmian dokonanych dyrektywie Rady (UE) 2023/2226 z dnia 17 października 2023 r. ("dyrektywa DAC8") w odniesieniu do art. 8ab ust. 5 dyrektywy Rady (UE) 2018/822 z dnia 25 maja 2018 r. ("dyrektywa DAC6") będących konsekwencją wyroku TSUE w sprawie C-694/20 Orde van Vlaamse Balies. Zdaniem KRDP, projektowana treść art. 86b §4 wymaga modyfikacji aby zapewnić pełną zgodność z zasadami ochrony tajemnicy zawodowej, w tym dostosować omawiany przepis do ww. wyroku oraz dyrektywy DAC8.	<i>ustawie o doradztwie podatkowym z dnia 5 lipca 1996 r. lub ustawie o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r., lub ustawie prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r., lub ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych, lub wykonującego działalność zawodową zgodnie z jednym z tytułów zawodowych wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych, naruszałoby obowiązek zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej, to jest on zwolniony z obowiązku przekazania tej informacji."</i>	DAC6 w odniesieniu do możliwości zwolnienia się z obowiązku raportowania w powołaniu na prawnie chronioną tajemnicę zawodową. Wyrok TSUE w sprawie C-694/20 Orde van Vlaamse Balies i inni z dnia 8 grudnia 2022 r doprowadziła do zmiany DAC6 Dyrektywą DAC8 - w ramach tej zmiany zmianie w dniu 13 listopada 2023r. uległ m.in art. 8ab ust 5 - kluczowe jest, że zmianie uległo sformułowanie "tajemnicy zawodowej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego" na "prawniczej tajemnicy zawodowej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego". Co zawężyło możliwość do zwolnienia się z raportowania - jedynie do promotorów, których obowiązuje "prawnicza tajemnica". Kolejnym wyrokiem TSUE w sprawie
--	--	---	---	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					C-623/22 Belgian Association of Tax Lawyers i inni z dnia 29 lipca 2024 r. TSUE wskazał, że uprawnienie do zwolnienia się z raportowania określone w zmienionym art. 8ab ust 5 DAC6 odnosi się wyłącznie do osób, które wykonują swoją działalność zawodową zgodnie z jednym z tytułów zawodowych wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych (w ramach Polski adwokaci i radcy prawnemu).
57.	Art. 1 pkt 27 projektu (art. 86b § 4a	Krajowa Izba Radców Podatkowych	Uwagi do art. 1 pkt 27 lit. f projektu , zgodnie z którym w art. 86b Ordynacji podatkowej po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu: <i>„§ 4a. W przypadku, o którym mowa w § 4, promotor niezwłocznie, nie później niż w terminie</i>	W związku z powyższym KRDP postuluje zmianę projektowanego art. 86b §4a Ordynacji podatkowej, poprzez usunięcie z niego zdania: „ <i>W</i>	Uwagę uwzględniono w zakresie usunięcia ostatniego zdania z art. 86b §4a Ordynacji podatkowej. Uwaga nieuwzględniona w zakresie

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

Ordynacji podatkowej)	7 dni od rozpoczęcia biegu terminu, o którym mowa w § 1, informuje na piśmie zlecającego mu czynności promotora lub jeśli taki nie występuje, to zlecającego mu czynności korzystającego, o obowiązku przekazania informacji o schemacie podatkowym do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej oraz o tym, że nie przekaze tej informacji, ze względu na obowiązek zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej wraz z danymi, o których mowa w art. 86f § 1. W przypadku promotora wykonującego czynności wspomagające promotor ten przekazuje dane, o których mowa w art. 86f § 1, wyłącznie które są mu znane i nie ma obowiązku aktywnego poszukiwania informacji w zakresie danego uzgodnienia.”. Ocena KRDP Zdaniem KRDP różnicowanie zakresu obowiązków promotora w zależności od tego czy wykonuje wyłącznie czynności wspomagające nie znajduje uzasadnienia w praktyce i jest niezgodne z dotychczasowym podejściem do stosowania przepisów MDR opartym o objaśnienia podatkowe z 31 stycznia 2019 r. Zgodnie z objaśnieniami podatkowymi z 31 stycznia 2019 r. (str. 27): „Zarówno promotor jak i wspomagający, co do zasady, żeby zweryfikować, czy istnieje obowiązek	przypadku promotora wykonującego czynności wspomagające promotor ten przekazuje dane, o których mowa w art. 86f § 1, wyłącznie które są mu znane i nie ma obowiązku aktywnego poszukiwania informacji w zakresie danego uzgodnienia.”.	wydłużenia terminu na poinformowanie korzystającego - brak jest argumentów do jej uwzględnienia - promotor będący adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem podatkowym jako profesjonalista od razu jest świadomy, że ciąży na nim tajemnica zawodowa i nie ma obowiązku raportowania schematu podatkowego- z drugiej strony korzystający może o takiej sytuacji nie wiedzieć. Wydłużenie terminu na poinformowanie będzie powodować, że termin dla korzystającego na raportowanie będzie skracany kosztem wydłużenia terminu dla promotora - co nie będzie słuszne.
-----------------------	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		<i>informacyjny MDR, nie będą zobowiązani do aktywnego poszukiwania informacji w zakresie danego uzgodnienia. Obowiązek informowania o schematach podatkowych będzie dotyczył informacji znanych przekazującemu i będących w jego posiadaniu. Jeżeli jednak w zakresie wykonywanych przez taki podmiot czynności (np. realizacji obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu) zidentyfikowane zostaną informacje, na podstawie których możliwe jest stwierdzenie, czy dane uzgodnienie spełnia definicję schematu podatkowego, powinny one zostać uwzględnione w ocenie wystąpienia obowiązku informacyjnego na gruncie przepisów MDR.”.</i> Uzasadnienie Projektu nie dostarcza argumentacji uzasadniającej rozróżnienie sytuacji promotorów w zależności czy ich zaangażowanie wykracza, czy też nie poza czynności wspomagające. KRDP przypuszcza, że Projektodawca oparł się na założeniu, że promotor, który nie jest wyłącznie „promotorem wspomagającym” posiada już pełny zakres wiedzy na temat uzgodnienia i dlatego w tym przypadku nie jest konieczne wskazywanie na brak obowiązku aktywnego poszukiwania informacji. W tym kontekście należy wskazać, że udostępnienie schematu podatkowego, które rodzi		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			obowiązek przekazania odpowiedniej informacji przez promotora, według projektowanych przepisów może zostać dokonane m.in. poprzez „przedstawienie jego założeń, etapów, mechanizmu funkcjonowania lub wdrażania, lub sposobu uzyskania korzyści podatkowej”, co zdaniem KRDP nie wymaga szczegółowej wiedzy, w szczególności posiadania wszystkich informacji, o których mowa w art. 86f § 1 Ordynacji podatkowej. Dlatego, zdaniem KRDP nie można <i>a priori</i> założyć, że promotor dokonujący udostępnienia schematu podatkowego posiada pełną wiedzę lub szerszą wiedzę na temat uzgodnienia od promotora, który dokonuje wyłącznie czynności wspomagających. Dodatkowo, zdaniem KRDP w praktyce zastrzeżenie wynikające z projektowanego art. 86b § 4a Ordynacji podatkowej jest zbędne biorąc pod uwagę, że przepisem gwarantującym, że przekazana przez korzystającego informacja MDR-1 będzie zawierała pełen zakres informacji, o których mowa w art. 86f § 1 Ordynacji podatkowej jest projektowany art. 86c § 2 Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym „korzystający weryfikuje dane otrzymane od promotora oraz modyfikuje je dla zapewnienia ich zgodności ze stanem rzeczywistym w tej informacji”. W ocenie KRDP przepis ten w		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			dostateczny sposób gwarantuje, że korzystający, który co do zasady zawsze posiada najpełniejszy zakres informacji na temat uzgodnienia, uzupełni ewentualne braki, które mogą potencjalnie pojawiać się w informacji przekazanej przez promotora na bazie art. 86b § 4a Ordynacji podatkowej. W związku z powyższym KRDP postuluje zmianę projektowanego art. 86b §4a Ordynacji podatkowej, poprzez usunięcie z niego zdania: „<i>W przypadku promotora wykonującego czynności wspomagające promotor ten przekazuje dane, o których mowa w art. 86f § 1, wyłącznie które są mu znane i nie ma obowiązku aktywnego poszukiwania informacji w zakresie danego uzgodnienia.</i>”. Ponadto, zdaniem KRDP, zagadnienie braku obowiązku poszukiwania przez każdego promotora informacji niezbędnych do przekazania danych, o których mowa w art. 86f § 1 Ordynacji podatkowej powinno zostać objęte zakresem objaśnień podatkowych, które gwarantowałyby promotorom ochronę w odniesieniu do tej kwestii. Brak takiego działania powodowałby pogorszenie sytuacji promotorów, którzy dotychczas w tej materii posiadali jasne wytyczne wynikające z objaśnień podatkowych z 31 stycznia 2019 r.		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			W ocenie KRDP, na bazie praktycznych doświadczeń, termin 7 dni jest zbyt krótki na realizację ustawowych obowiązków promotora. Najczęściej to czy dane uzgodnienie jest objęte obowiązkiem raportowania MDR, jest ustalane w ramach prac na rzecz klienta (wraz z przygotowaniem samej porady). Dopiero po ostatecznym zakwalifikowaniu uzgodnienia promotor może przystąpić do kompletowania danych objętych raportowaniem oraz do przygotowania opisu uzgodnienia. Wykonanie takich obowiązków w terminie 7 dni przy zachowaniu jakości pozwalającej korzystającemu na wykorzystanie danych dostarczonych przez promotora jest najczęściej niewykonalne. O ile termin 7 dni jest wykorzystywany w przepisach prawa podatkowego, to najczęściej dotyczy on wyłącznie uzupełnienia braków formalnych albo przedstawienia istniejących już dowodów, które nie wymagają przeprowadzenia procesu zbierania i weryfikacji posiadanych informacji oraz opracowania treści zgłoszenia. Jednocześnie podkreślić należy, że obowiązek raportowania MDR nie ma charakteru powszechnego, tj. nie dotyczy każdej usługi doradztwa podatkowego świadczonej na rzecz klienta. W efekcie procesu gromadzenia danych - ani z perspektywy operacyjnej ani prawnej		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			(m.in. RODO) - nie można przesunąć na etap podejmowania współpracy z klientem. Jak rozumiemy, wyznaczenie promotorowi 7-dniowego terminu podyktowane jest troską o dobro korzystających, na których ciąży obowiązek zaraportowania schematu w oparciu o otrzymanie powiadomienia i danych od doradcy podatkowego. Dobro klienta, odbiorcy usług doradztwa podatkowego jest oczywiście kluczową wartością, którą kierują się doradcy przy wykonywaniu zawodu. W tym jednak przypadku jego ochrona nie wymaga tak rażącego skrócenia terminu na dokonanie czynności przez samego doradcę. W praktyce korzystający otrzymuje przecież wraz z powiadomieniem pełny zakres informacji potrzebny do wypełnienia MDR-1 od promotora. Do obowiązków korzystającego należeć będzie – w pewnym uproszczeniu - przeniesienie przygotowanych już przez promotora informacji do odpowiedniego formularza MDR-1 oraz ich ewentualne uzupełnienie o informacje posiadane przez korzystającego. Porównując zakres obowiązków promotora i korzystającego nie można uznać za uzasadnione takie rozdysponowanie 30-dniowego terminu, które przyznaje ledwie 7 dni na przygotowanie informacji przez promotora i aż 23 dni na ich przekazanie przez korzystającego do właściwego		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		organu. Podsumowując, alokacja tylko 7 dni dla doradcy na wykonanie czynności określonych w projektowanym art. 86b § 4a Ordynacji podatkowej (z całości 30 dniowego terminu), w ocenie KRDP nie jest uzasadnione z punktu widzenia konkretnych czynności do wykonania w tych okresach. Potwierdza to fakt, że na podstawie obecnych przepisów promotor objęty tajemnicą zawodową ma 30 dni na powiadomienie odpowiednich podmiotów, z kolei wspomagający, który również ma 30 dni na powiadomienie (i po nowelizacji ma stać się częścią definicji promotora) dodatkowo nie musi zbierać i przysyłać informacji wskazanej w art. 86f par. 1 Ordynacji podatkowej. Przepisy nowelizacji są zatem, porównując do obecnie obowiązujących przepisów, niewspółmiernie bardziej wymagające i obciążające dla promotorów z tajemnicą zawodową. W związku z powyższym, KRDP postuluje rezygnację z proponowanego w nowelizacji skrócenia terminu do 7 dni i pozostawienie obecnie obowiązującego terminu 30 dni na dokonanie tego obowiązku. Co najważniejsze, termin ten sprawdzał się w dotychczasowej praktyce. W szczególności wynika to z faktu, że doradcy są w naturalny sposób zainteresowani takim ułożeniem prac, aby zapewnić bezpieczeństwo i wywiązanie		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			się z obowiązków swoim klientom (korzystającym). W oparciu o dotychczasową praktykę zasadna mogłaby być ewentualnie regulacja odwrotna do proponowanej, tj. skracająca dotychczasowy czas na przygotowanie informacji przez doradcę podatkowego z 30 dni do 23 dni tak, aby zachować minimalny czas dla korzystającego na techniczne przekazanie informacji do właściwego organu. Alternatywnie rozważyć można pozostawienie obowiązku poinformowania klienta o obowiązku raportowania w terminie wcześniejszym niż przygotowanie informacji wynikającej z art. 86f § 1 Ordynacji podatkowej (np. informowanie mogłoby się odbywać na 14 dni przed upływem terminu). Wykonanie takiego obowiązku wykluczałoby sytuację opóźnień w raportowaniu wynikających z zaskoczenia korzystającego informacjami dostarczonymi w ostatniej chwili, gdy niemożliwe jest już odpowiednie zorganizowanie procesu i dokonanie raportowania.		
58.	Art. 1 pkt 27 lit f projektu (art. 86b § 4a	Związek Banków Polskich	Projekt wywołuje wątpliwości, szczególnie po stronie banków, dotyczące „aktywnego poszukiwania informacji w zakresie danego uzgodnienia” (projektowany art. 86b § 4a Ordynacji podatkowej). Ministerstwo Finansów		Uwaga nieuwzględniona choć w innym zakresie. Usunięto ostatnie zdanie art. 86b § 4a Ordynacji podatkowej. Każdy promotor nie będzie miał

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

Ordynacji podatkowej)		zaproponowało szczególną zasadę w przypadku promotorów objętych prawniczą tajemnicą zawodową. Wydaje się jednak, że taka zasada powinna dotyczyć wszelkich promotorów wykonujących czynności wspomagające (niezależnie od rodzaju tajemnicy, której muszą przestrzegać). W związku z tym postuluje się rozdzielenie art. 86b § 4a na dwa przepisy, tj. przekształcenie ostatniego zdania w nowy 84b, aby obejmował także innych „wspomagających” (w tym banki): § 4a. W przypadku, o którym mowa w § 4, promotor niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od rozpoczęcia biegu terminu, o którym mowa w § 1, informuje na piśmie zlecającego mu czynności promotora lub jeśli taki nie występuje, to zlecającego mu czynności korzystającego, o obowiązku przekazania informacji o schemacie podatkowym do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej oraz o tym, że nie przekaże tej informacji, ze względu na obowiązek zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej wraz z danymi, o których mowa w art. 86f § 1. § 4b. W przypadku promotora wykonującego czynności wspomagające promotor ten przekazuje dane, o których mowa w art. 86f § 1, wyłącznie które są mu znane i nie ma obowiązku		obowiązku aktywnego poszukiwania informacji – jak to ma miejsce w chwili obecnej.
-----------------------	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			aktywnego poszukiwania informacji w zakresie danego uzgodnienia. Projektodawca trafnie zauważył, że podmioty udzielające czynności wspomagających co do zasady nie mają pełnej wiedzy, czy dane uzgodnienie jest schematem podatkowym (str. 59 uzasadnienia). Takie spostrzeżenie jest prawdziwe także dla banków, a nie tylko zawodów objętych prawniczą tajemnicą zawodową. Minister Finansów wyszczególnia dwie grupy „wspomagających”: którzy mogą i którzy nie mogą reprezentować klientów przed sądem. Do pierwszej grupy zaliczają się adwokaci, radcowie prawni, doradcy podatkowi, rzecznicy patentowi i równoważne zawody. Nie można jednak domniemywać, że pozostali profesjonaliści (w tym banki) posiadają pełną wiedzę lub większą wiedzę niż ww. zawody. Zasada przekazywania wyłącznie informacji znanych i braku obowiązku aktywnego poszukiwania informacji w zakresie danego uzgodnienia, powinna więc dotyczyć „wspomagających” w ogóle. Rekomenduje się, by zaprojektowany art. 86b §4a Ordynacji podatkowej należy odpowiednio przeredagować.		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

59.	Art. 1 pkt 31 projektu (art. 86e § 1a i 1b Ordynacji podatkowej)	Związek Banków Polskich	Nowe przepisy MDR wprowadzają w Projekcie przymus uzupełnienia informacji o schemacie podatkowym w tzw. MDR-1 (projektowany art. 86e 81a i § 1b Ordynacji podatkowej). Wydaje się jednak, że taki wymóg jest niezgodny z intencją samego Projektodawcy. W uzasadnieniu wskazano na możliwość (uprawnienie), nie zaś na przymus (str. 81-82 uzasadnienia). W związku z tym postuluje się zmianę w art. 86e jak zaproponowano poniżej: § 1a. Promotor posiadający dowód, że informacja o schemacie podatkowym została przekazana Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, na podstawie przepisów tego państwa implementujących wymogi wynikające z przepisu art. 8ab dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG, w szczególności posiadający potwierdzenie nadania NSP, który nie został wskazany w przekazanej informacji o schemacie podatkowym — w terminie 30 dni od dnia otrzymania potwierdzenia nadania NSP lub otrzymania informacji o danych, które zostały przekazane w informacji o schemacie podatkowym na podstawie art. 86b § 3 — może przekazać do Szefa Krajowej Administracji	W związku z tym postuluje się zmianę w art. 86e jak zaproponowano poniżej: § 1a. Promotor posiadający dowód, że informacja o schemacie podatkowym została przekazana Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, na podstawie przepisów tego państwa implementujących wymogi wynikające z przepisu art. 8ab dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG, w szczególności posiadający potwierdzenie nadania NSP, który nie został wskazany w przekazanej informacji o schemacie podatkowym — w	Uwaga nieuwzględniona. Jedynym dowodem o zaraportowaniu schematu podatkowego jest informacja NSP - jeśli promotor nie jest w niej wymieniony ma obowiązek zaraportować schemat podatkowy samodzielnie, lub uzyska nowelizacją uprawnienie dopisania się do danego schematu podatkowego. Ponadto nowelizacja wprowadza obowiązek udzielania informacji Szefowi KAS stanowiących tajemnicę bankową w odniesieniu do schematów podatkowych. W ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.)) w art. 105 w ust. 1 w pkt 1k w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu: „c) w dziale III rozdziale 11a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w
-----	--	--------------------------------	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Skarbowej uzupełnienie do przekazanej pierwotnie informacji o schemacie podatkowym, wskazując w uzupełnieniu pełen zakres danych, o których mowa w art. 86f § 1, oraz dodatkowo swoje dane. §1b. Jeżeli informacje na temat uzgodnienia, będące w posiadaniu promotora lub korzystającego, nie zostały przekazane w informacji o schemacie podatkowym przekazanej przez inny podmiot, promotor lub korzystający w terminie 30 dni od otrzymania potwierdzenia nadania NSP może przekazać Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej uzupełnienie do przekazanej pierwotnie informacji o schemacie podatkowym, wskazując w niej NSP nadany przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej temu schematowi podatkowemu, peten zakres danych, o których mowa w art. 86f § 1, ze wskazaniem pominiętych lub zmienionych informacji. W innym miejscu Projektu (nowy art. 86h § 1a Ordynacji podatkowej) zaproponowano, aby promotor lub korzystający, którzy przekazują informację MDR-1, „mogli” samodzielnie uzupełnić taką informację. Uzasadnione jest więc wprowadzenie takiego samego uprawnienia także u pozostałych promotorów lub korzystających uczestniczących w danym schemacie podatkowym. Warto uwzględnić fakt, że niektóre podmioty (np. banki)	terminie 30 dni od dnia otrzymania potwierdzenia nadania NSP lub otrzymania informacji o danych, które zostały przekazane w informacji o schemacie podatkowym na podstawie art. 86b § 3 — może przekazać do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej uzupełnienie do przekazanej pierwotnie informacji o schemacie podatkowym, wskazując w uzupełnieniu pełen zakres danych, o których mowa w art. 86f § 1, oraz dodatkowo swoje dane. § 1b. Jeżeli informacje na temat uzgodnienia, będące w posiadaniu promotora lub korzystającego, nie zostały przekazane w informacji o schemacie podatkowym przekazanej przez inny podmiot, promotor lub	zakresie informacji o schematach podatkowych;”.
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			bezwzględnie nie mogą uzupełnić niektórych informacji z uwagi na prawnie chronioną tajemnicę (np. tajemnicę bankową). Przymus skierowany do wszystkich podmiotów może także prowadzić do niekontrolowanego uzupełnienia MDR-1 o wszelkie dostępne dane, przez wszystkich zaangażowanych w uzgodnienie uczestników. Powyższa zmiana redakcyjna pozwoli uniknąć niepewności i zamieszania po stronie zarówno uczestników, jak i KAS.	korzystający w terminie 30 dni od otrzymania potwierdzenia nadania NSP może przekazać Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej uzupełnienie do przekazanej pierwotnie informacji o schemacie podatkowym, wskazując w niej NSP nadany przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej temu schematowi podatkowemu, pełen zakres danych, o których mowa w art. 86f § 1, ze wskazaniem pominiętych lub zmienionych informacji.	
60.	Art. 1 pkt 32 projektu (art. 86f Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	Uwagi do art. 1 pkt 32) lit. a) projektu , zgodnie z którym art. 86f § 1 otrzymuje brzmienie: <i>„§ 1. Informacja o schemacie podatkowym zawiera: (...) 5) dane identyfikujące znanych przekazującemu informację: a) promotorów, korzystających i podmiotów powiązanych z korzystającym w przypadkach gdy schemat podatkowy dotyczy osób będących podmiotami powiązanymi z korzystającym lub ma wpływ na podmioty powiązane z korzystającym,</i>	W związku z powyższym, KRDP postuluje przyjęcie następującego doprecyzowanego brzmienia przepisu: <i>„§ 1. Informacja o schemacie podatkowym zawiera: (...) 5) dane identyfikujące znanych przekazującemu informację: a) promotorów, korzystających i podmiotów powiązanych z</i>	Uwaga nieuwzględniona. Podmioty zobowiązane do zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej nie będą raportować schematu, ale również nie będą nigdy wskazywane jako podmiot w schemacie. Nie ma możliwości ograniczenia opisu wykonanych czynności w ramach uzgodnienia, gdyż takie uprawnienie nie zostało

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		<i>b) wszelkich innych podmiotów w państwie członkowskim Unii Europejskiej, na które to podmioty schemat podatkowy może mieć wpływ, lub których schemat ten może dotyczyć wraz ze wskazaniem państw członkowskich Unii Europejskiej, z którym są powiązane takie osoby – z wyłączeniem promotorów zwolnionych z obowiązku przekazania informacji o schemacie podatkowym ze względu na prawnie chronioną tajemnicę zawodową wraz ze wskazaniem wykonywanych przez te podmioty czynności oraz ich danych wskazanych w pkt 2 lit a i b;”</i> Ocena KRDP Zdaniem KRDP, proponowane brzmienie art. 86f § 1 pkt 5 Ordynacji podatkowej, wyłączające obowiązek przekazania określonych danych przez promotorów zobowiązanych do zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej, powinno referować wyłącznie do promotorów mających obowiązek składania informacji o schemacie (i odpowiednio jej aktualizacji), a nie do „promotorów zwolnionych z obowiązku przekazania informacji o schemacie podatkowym ze względu na prawnie chronioną tajemnicę zawodową”. W związku z powyższym, KRDP postuluje przyjęcie następującego doprecyzowanego brzmienia przepisu:	korzystającym w przypadkach gdy schemat podatkowy dotyczy osób będących podmiotami powiązanymi z korzystającym lub ma wpływ na podmioty powiązane z korzystającym, b) wszelkich innych podmiotów w państwie członkowskim Unii Europejskiej, na które to podmioty schemat podatkowy może mieć wpływ, lub których schemat ten może dotyczyć wraz ze wskazaniem państw członkowskich Unii Europejskiej, z którym są powiązane takie osoby – z wyłączeniem promotorów zwolnionych z obowiązku przekazania informacji o schemacie podatkowym ze względu na prawnie chronioną tajemnicę zawodową wraz ze wskazaniem wykonywanych przez te podmioty czynności	wprowadzone przez DAC6/8 i jest obligatoryjne. Uwaga uwzględniona w zakresie MDR-4 (usunięto ostatnie zdanie art. 86f § 4 Ordynacji podatkowej)
--	--	---	---	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		„§ 1. Informacja o schemacie podatkowym zawiera: (...) 5) dane identyfikujące znanych przekazującemu informację: a) promotorów, korzystających i podmiotów powiązanych z korzystającym w przypadkach gdy schemat podatkowy dotyczy osób będących podmiotami powiązanymi z korzystającym lub ma wpływ na podmioty powiązane z korzystającym, b) wszelkich innych podmiotów w państwie członkowskim Unii Europejskiej, na które to podmioty schemat podatkowy może mieć wpływ, lub których schemat ten może dotyczyć wraz ze wskazaniem państw członkowskich Unii Europejskiej, z którym są powiązane takie osoby – z wyłączeniem promotorów zwolnionych z obowiązku przekazania informacji o schemacie podatkowym ze względu na prawnie chronioną tajemnicę zawodową wraz ze wskazaniem wykonywanych przez te podmioty czynności oraz ich danych wskazanych w pkt 2 lit a i b; – wraz ze wskazaniem wykonywanych przez te podmioty czynności oraz ich danych wskazanych w pkt 2 lit a i b – z wyłączeniem przypadków, gdy przekazanie danych wskazanych w niniejszym pkt 5 naruszałoby	oraz ich danych wskazanych w pkt 2 lit a i b; – wraz ze wskazaniem wykonywanych przez te podmioty czynności oraz ich danych wskazanych w pkt 2 lit a i b – z wyłączeniem przypadków, gdy przekazanie danych wskazanych w niniejszym pkt 5 naruszałoby obowiązek zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej;”	
--	--	--	---	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		obowiązek zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej;” Uwagi do art. 1 pkt 32 pkt d projektu, zgodnie z którym art. 86f § 4 otrzymuje brzmienie: <i>„W terminie 30 dni po zakończeniu kwartału promotor, który w trakcie tego kwartału udostępnił korzystającemu schemat podatkowy standaryzowany, przekazuje Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej aktualizację informacji o schemacie podatkowym, wskazując NSP, zawierającą nowe informacje podlegające zgłoszeniu, o których mowa w § 1 pkt 2 lit. a i b, pkt 5, 6 i 16, które stały się dostępne od czasu poprzedniego zgłoszenia. W przypadku gdy przekazanie danych naruszałoby obowiązek zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej, obowiązek ich przekazania nie obejmuje danych korzystających oraz danych identyfikujących uczestników uzgodnienia.”</i> Ocena KRDP Zdaniem KRDP, proponowane brzmienie art. 86f § 4 Ordynacji podatkowej (dot. kwartalnej aktualizacji informacji o schemacie podatkowym), jest niejasne w zakresie odnoszącym się do wymienionych w nowym art. 86b § 4 Ordynacji podatkowej promotorów zobowiązanych do zachowania prawnie chronionej tajemnicy		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zawodowej. W szczególności, ze względu na odniesienie się do podmiotów mających obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej w zmienionych art. 86f § 4 oraz art. 86f § 1 (w szczególności w pkt 5) Ordynacji podatkowej, mogą istnieć zasadnicze wątpliwości interpretacyjne w kontekście obowiązków promotorów, którzy zgodnie ze znowelizowanym przepisem art. 86b § 4 Ordynacji podatkowej nie mają obowiązku raportowania (składania dotychczasowego raportu MDR-1) zarówno schematów standaryzowanych, jak i innych niż standaryzowane. Jak rozumiemy, skoro promotor wskazany w 86b § 4 Ordynacji podatkowej, zobowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej nie będzie składał informacji o schemacie podatkowym, o której mowa w art. 86f § 1 Ordynacji (dotychczasowy raport MDR-1), nie może on również być zobowiązany do składania kwartalnej aktualizacji informacji o schemacie podatkowym (obecny raport MDR-4). Zgodnie z rozumieniem KRDP, celem złożenia aktualizacji informacji (obecny raport MDR-4) jest przekazanie nowych informacji w stosunku do tych wcześniej zaraportowanych przez danego promotora (w obecnym raporcie MDR-1). Konsekwentnie, jeśli promotor nie ma obowiązku składania pierwotnej		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			informacji (obecnie raport MDR-1), nie będzie on również mógł ich zaktualizować. W związku z powyższym, KRDP postuluje przyjęcie następującego doprecyzowanego brzmienia przepisu: „W terminie 30 dni po zakończeniu kwartału promotor, który w trakcie tego kwartału udostępnił korzystającemu schemat podatkowy standaryzowany, przekazuje Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej aktualizację informacji o schemacie podatkowym, wskazując NSP, zawierającą nowe informacje podlegające zgłoszeniu, o których mowa w § 1 pkt 2 lit. a i b, pkt 5, 6 i 16, które stały się dostępne od czasu poprzedniego zgłoszenia. W przypadku gdy przekazanie danych naruszałoby obowiązek zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej, obowiązek ich przekazania nie obejmuje danych korzystających oraz danych identyfikujących uczestników uzgodnienia. W przypadku promotora wskazanego w art. 86b § 4, gdy przekazanie informacji o schemacie podatkowym naruszałoby obowiązek zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej, to promotor ten jest zwolniony z obowiązku przekazania aktualizacji informacji.”		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

61.	Art. 1 pkt 32 projektu (art. 86f § 1a oraz art. 86j § 1b Ordynacji podatkowej)	Związek Banków Polskich	Przeliczenie korzyści podatkowej lub szacunkowej korzyści podatkowej wyrażonej w walucie obcej. W projektowanych przepisach dotyczących kursu po którym powinno nastąpić przeliczenie korzyści podatkowej lub szacunkowej korzyści podatkowej (art. 86f § 1a oraz art. 86j § 1b Ordynacji podatkowej) stanowi się, że powinno to nastąpić na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień przekazania informacji o schemacie podatkowym lub informacji o stosowaniu schematu podatkowego. Zaproponowany sposób przeliczania wartości korzyści podatkowej lub szacunkowej jej wartości, może prowadzić do trudności natury operacyjnej, w szczególności w odniesieniu do dużych podmiotów. Rekomenduje się aby regulacja w zakresie przeliczania wartości w walutach obcych odnosiła się do średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok, w którym nastąpiło zdarzenie skutkujące obowiązkiem przekazania informacji o schemacie podatkowy. Niniejsze rozwiązanie nie wpłynie na jakość przekazywanych informacji o schemacie podatkowym lub informacji o jego stosowaniu, zaś		Uwaga nieuwzględniona. Przepis dotyczący przeliczania kursów został uregulowany w sposób analogiczny jaki funkcjonuje obecnie w ramach regulacji w ustawie o CIT (choćby art. 11g ust. 2, 12 ust. 2 Ustawy o CIT) i PIT (art. 11a Ustawy o PIT)
-----	--	--------------------------------	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			znacząco usprawni kwestię operacyjną ich przygotowywania.		
62.	Art. 1 pkt 35 projektu (art. 86i § 1 Ordynacji podatkowej)	Konfederacja Lewiatan	Zgodnie z projektowanym przepisem Szef KAS ma 30 dni od dnia wpływu informacji o schemacie podatkowym na wydanie postanowienie o odmowie nadania NSP. Z kolei termin na wydanie NSP wynosi 14 dni. Termin na odmowę nadania NSP powinien być zbieżny z terminem nadania NSP.		Uwaga nieuwzględniona. Nie ma przesłanek do twierdzenia, że termin na odmowę nadania NSP powinien być zbieżny z terminem nadania NSP.
63.	Art. 1 pkt 35 projektu (art. 86i § 2 pkt.3 Ordynacji podatkowej)	Związek Banków Polskich	Doprecyzowanie uprawnień Szefa KAS w zakresie unieważnienia NSP (art. 86i § 2 pkt 3) Nowe przepisy dają znaczną dowolność Szefowi KAS w zakresie unieważnienia NSP (nowy art. 86i § 2 pkt3 Ordynacji podatkowej). Wnioskuje się o doprecyzowanie tego uprawnienia przez dodanie warunku, który zależy od uprzedniego zachowania uczestnika systemu MDR: Szef Krajowej Administracji Skarbowej unieważnia z urzędu, w drodze postanowienia, NSP nadany schematowi podatkowemu w przypadku stwierdzenia: wyjścia na jaw istotnych dla sprawy nowych okoliczności, istniejących w dniu nadania NSP, lecz nieznanymi Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej w momencie nadania NSP, pod warunkiem że przekazujący informacje bezzasadnie odmówi lub nie dokona w terminie wyznaczonym w wezwaniu, złożenia	<i>Wnioskuje się o doprecyzowanie tego uprawnienia przez dodanie warunku, który zależy od uprzedniego zachowania uczestnika systemu MDR: Szef Krajowej Administracji Skarbowej unieważnia z urzędu, w drodze postanowienia, NSP nadany schematowi podatkowemu w przypadku stwierdzenia: wyjścia na jaw istotnych dla sprawy nowych okoliczności, istniejących w dniu nadania NSP, lecz nieznanymi Szefowi</i>	Uwaga nieuwzględniona. W związku z zmianą wagi nadawaniu NSP (NSP będzie od czasu wejścia w życie nowelizowanych przepisów potwierdzać, że uzgodnienie jest schematem podatkowym) Szef Kas powinien zyskać uprawnienie do eliminowania z obrotu NSP, które nie potwierdza, że w ramach danej sytuacji występuje schemat podatkowy. Analogiczne uprawnienie posiada Szef KAS w odniesieniu do interpretacji indywidualnych (może je zmienić lub uchylić).

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			uzupełnienia lub wyjaśnień, o których mowa w art. 86h §1. Uprawnienie Szefa KAS do unieważnienia NSP wydaje się nieproporcjonalne względem możliwych sankcji po stronie podmiotów posługujących się unieważnionym NSP. Posługiwanie się unieważnionym NSP może być samodzielną podstawą wszczęcia postępowania na gruncie KKS (nowy art. 86h §2 pkt 2 Ordynacji podatkowej) i jest zagrożone karą (art. 80f § 4 KKS). Tak szerokie uprawnienie może stać się instytucją, która pozbawi uczestników systemu MDR mocy ochronnej wynikającej z nadania NSP (zgodnie z art. 86i § 7 Ordynacji podatkowej). Stąd należy doprecyzować takie uprawnienie.	<i>Krajowej Administracji Skarbowej w momencie nadania NSP, pod warunkiem że przekazujący informacje bezzasadnie odmówi lub nie dokona w terminie wyznaczonym w wezwaniu, złożenia uzupełnienia lub wyjaśnień, o których mowa w art. 86h §1.</i>	
64.	art. 1 pkt 42 projekt (art. 117ba § 3a Ordynacji podatkowej)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców (ZPP)	Projekt zakłada w art. 117ba po §3 dodanie §3a o treści: <i>„Zawiadomienie, o którym mowa w § 3 pkt 2, składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej, składa się wyłącznie za pośrednictwem konta w e-Urzędzie Skarbowym.”</i> Proponuje się rezygnację z wprowadzenia przedmiotowej regulacji. Wprowadzana Projektem zmiana prowadzi do ograniczenia możliwości składania zawiadomień ZAW-NR drogą elektroniczną wyłącznie do konta w e-Urzędzie Skarbowym. Brak jest jednak argumentów dla eliminacji możliwości składania	Brak	Uwaga uwzględniona.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zawiadomienia za pośrednictwem e-PUAP lub skrzynki do e-Doręczeń.		
65.	Art. 1 pkt 42 projektu (art. 117ba § 3a Ordynacji podatkowej)	Stowarzyszenie Księgowych	Projekt zakłada w art. 117ba po § 3 dodanie § 3a o treści: „Zawiadomienie, o którym mowa w § 3 pkt 2, składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej, składa się wyłącznie za pośrednictwem konta w e-Urzędzie Skarbowym.” Proponujemy rezygnację z wprowadzenia przedmiotowej regulacji. Wprowadzana projektem zmiana, prowadzi do ograniczenia możliwości składania zawiadomień ZAW-NR drogą elektroniczną wyłącznie do konta w e-Urzędzie Skarbowym. Brak jest jednak argumentów dla eliminacji możliwości składania zawiadomienia za pośrednictwem e-PUAP lub skrzynki do e-Doręczeń.		Uwaga uwzględniona.
66.	art. 1 pkt 46 projektu, (art. 138d Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	W ocenie KRDP zrównanie uprawnień do zmian, odwołania lub wypowiedzenia pełnomocnictwa ogólnego dla podmiotów, które nie są uprawnione do wykonywania tzw. zastrzeżonych czynności doradztwa podatkowego rodzi trudny do zaakceptowania precedens, w którym podmioty nieposiadające stosownych uprawnień otrzymają analogiczne prawa jak pełnomocnicy profesjonalni. Ponadto należy wskazać, na rozbieżność treści ordynacji podatkowej w zakresie pełnomocnictw ogólnych z ustawą o doradztwie		Uwaga nieuwzględniona. 1. Przyznanie pełnomocnikom niezawodowym uprawnień do zgłaszania zmian, odwołania lub wypowiedzenia pełnomocnictwa ogólnego jest konieczne wobec niezgłaszania przez część mocodawców zakończenia współpracy z pełnomocnikiem ogólnym. To prowadzi do występowania w

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatkowym. Co do zasady bowiem pełnomocnik ogólny może wykonywać wszelkie czynności w imieniu i na rzecz podatnika, w tym reprezentować podatnika w postępowaniu podatkowym, co jest czynnością zastrzeżoną, a jej wykonywanie sposób zawodowy wymaga posiadania odpowiednich uprawnień zgodnie z UoDP. Działanie wbrew ustawie o doradztwie podatkowym jest zagrożone sankcją karną – grzywną do kwoty 50.000 zł. Akceptując pełnomocnictwa ogólne od podmiotów, które nie muszą się legitymować odpowiednimi uprawnieniami, a nawet – jak ma to miejsce w niniejszej nowelizacji – zrównując uprawnienia takich pełnomocników ustawodawca wprost akceptuje naruszanie ustawy o doradztwie podatkowym. W tym zakresie KRDP postuluje wyraźne wskazanie w Ordynacji podatkowej, że pełnomocnikiem ogólnym dla więcej niż jednego pomiotu prowadzącego działalność gospodarczą o ile między tymi podmiotami nie ma relacji o charakterze rodzinnym (stąd odesłanie do KRiO) może być jedynie podmiot, który spełnia warunki, o których mowa w UoDP.		Centralnym Rejestrze Pełnomocnictw Ogólnych (CRPO), pełnomocnictw które powinny być z CRPO wykreślone. Zaniedbania części mocodawców powodują, że niektórzy pełnomocnicy ogólni, ujęci w CRPO, formalnie są pełnomocnikami pomimo braku podstawy wynikającej z zakończenia współpracy między mocodawcą a pełnomocnikiem. Taki stan podważa zaufanie do organu prowadzącego Centralny Rejestr Pełnomocnictw Ogólnych i nie może być akceptowany. 2. Nie podzielamy uwagi o rozbieżności treści Ordynacji podatkowej w zakresie pełnomocnictw ogólnych z ustawą o doradztwie podatkowym. Ograniczenia w zakresie wykonywania przez pełnomocnika ogólnego czynności doradztwa podatkowego wynikają z
--	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					ustawy o doradztwie podatkowym. Dlatego też nie jest zasadny postulat zmiany Ordynacji podatkowej zgłoszony w końcowej części uwagi.
67.	art. 1 pkt 54 projektu, (art. 153 Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	Negatywna rekomendacja. Doręczenie w siedzibie organu powinno stanowić wyjątek od przyjętej zasady doręczania pism w formie pisemnej zgodnie z przepisami Ordynacji podatkowej, które zapewnia zwiększoną gwarancje dla podstawowych praw podatnika. Przedmiotowa zmiana stwarza potencjalne pole do naruszeń ze strony organów podatkowych. Pamiętać należy przede wszystkim, że nie można wzywać podatnika do tego, aby się stawił w siedzibie organu, aby odebrać pismo. Adresat musi przybyć do siedziby organu z własnej inicjatywy (tak: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 grudnia 2018 r., II FSK 113/17, LEX nr 2643411). Ta sama reguła tyczy się pełnomocnika podatnika. Dodatkowo należy wskazać na wadliwość techniki legislacyjnej zaproponowanej konstrukcji – nowy § 3 stanowi, że § 1 i 2 „stosuje się odpowiednio”, jednak z istotny odpowiedniego stosowania przepisów nie jest możliwe jego odpowiednie zastosowanie w niniejszej sytuacji. Artykuł 153 § 1		Uwaga nieuwzględniona. Wprowadzany § 3 w art. 153 ma za cel doprecyzowanie, że przez odpowiednie zastosowanie przepisów § 1 i 2, odmowa przyjęcia pisma w siedzibie organu podatkowego jest równoznaczna z doręczeniem tego pisma w dniu odmowy jego przyjęcia przez adresata. Wprowadzana regulacja w żaden sposób nie stawia strony, której organ doręcza pismo podczas jej wizyty w siedzibie tego organu, w sytuacji gorszej niż w przypadku doręczeń w inny sposób określony w O.p. Odpowiednie stosowanie przepisów § 1 i 2, inaczej niż wywodzi KRDP, odnosi się do ich zastosowania do samych

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		op stanowi bowiem o sytuacji, gdy adresat odmawia przyjęcia pisma doręczanego mu w sposób określony w art. 144 § 1b lub 1c. Zgodnie natomiast z art. 144 § 1b lub 1c – przepisy te mają w ogóle zastosowanie w przypadku braku możliwości doręczenia w sposób, o którym mowa w art. 144 § 1a op, który stanowi, że: „Organ podatkowy doręcza pisma na adres do doręczeń elektronicznych, chyba że doręczenie następuje na konto w systemie teleinformatycznym organu podatkowego albo w siedzibie organu podatkowego”. Powyższe prowadzi do wniosku, że sposób doręczenia pisma, o którym mowa w art. 144 § 1b oraz 1c op możliwy jest w sytuacji, gdy nie jest możliwe doręczenie pisma w siedzibie organu podatkowego. Nie może mieć tu więc odpowiednie zastosowanie proponowany przepis, jeżeli spełnił się uprzednio warunek braku możliwości doręczenia pisma w siedzibie organu, gdyż wówczas analizowane przepisy by się wzajemnie wykluczały. Dodatkowo nie można w tym przypadku mówić, że pismo zgodnie z art. 153 § 1 op zwraca się nadawcy. Jak orzekł Naczelny Sąd Administracyjny: "Przy bezskutecznej próbie doręczenia pisma w siedzibie organu podatkowego - przez pracownika organu, to jest w sposób określony w art. 148 § 2 pkt 1 o.p., nie wystąpi		skutków odmowy przyjęcia pisma w siedzibie organu podatkowego a nie do sposobu doręczenia pisma, o którym mowa w art. 144 § 1b oraz 1c O.p. w sytuacji, gdy nie jest możliwe doręczenie pisma w siedzibie organu podatkowego.
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zwrócenie pisma do nadawcy, czego wymaga art. 153 § 1 o.p.; pismo nie zostanie po prostu faktycznie doręczone, nie będzie natomiast powodu żeby zwracać je organowi podatkowemu bądź pracownikowi organu, bo nieprzerwanie będzie pozostawać w dyspozycji tegoż organu ". (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 17.07.2015 r., II FSK 1529/13, LEX nr 1767078).		
68.	art. 1 pkt 56 projektu, (art. 165 Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	KRDP poddaje pod rozwałę techniczną korektę w zakresie proponowanego przepisu. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nadpłaty jest postępowaniem wszczynanym wyłącznie na żądanie strony. Niezasadne wydaje się wobec tego być zapis, że nie stosuje się § 2 i § 4 (paragrafów dotyczących wszczynania postępowania z urzędu) skoro ze swojej istoty postępowanie te i tak nie jest wszczynane z urzędu – przepisy te nie mają więc do niego zastosowania.		Uwaga uwzględniona.
69.	art. 1 pkt 57 projektu, projektowany art. 199b Ordynacji podatkowej	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	Postulowana propozycja wymagałaby pogłębionej analizy i przeformułowania przepisów, aby to właśnie w Ordynacji podatkowej zostały umieszczone pełne regulacje, do których w proponowanej wersji odsyłać ma art. 199b § 2 o.p. Należy ocenić pozytywnie podjęcie próby w zakresie wprowadzenia komentowanej regulacji do Ordynacji podatkowej. Niemniej budzi istotne wątpliwości odesłanie do odpowiednio		Uwaga nieuwzględniona. 1. Odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz przepisów wydanych na podstawie tej ustawy pozwala na osiągnięcie spójności wprowadzanej

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		stosowanych przepisów art. 76 ust. 2–7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz przepisów wydane na podstawie art. 76 ust. 8 tej ustawy. Te przepisy nie zapewniają w ocenie KRDP odpowiednich gwarancji procesowych dla strony, uczestników postępowania czy innych osób przesłuchiowanych w trybie „na odległość”. W szczególności nie powinno się akceptować tylko protokołu częściowego („Z przesłuchania sporządza się protokół, którego treść ograniczona jest do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń osób biorących w nim udział. Zapis obrazu i dźwięku stanowią załącznik do protokołu” – art. 76 ust. 4). Nieuzasadnione zawężenie możliwości otrzymania kopii tylko dla kontrolowanego („Kontrolowany ma prawo otrzymać, na swój koszt, jedną kopię zapisu dźwięku lub obrazu” – art. 76 ust. 5.). A co ze świadkami czy biegłym. Także ograniczenie do jednej sztuki budzi uzasadnione wątpliwości. Przekazanie kopii zapisu wyłącznie w budynku organu prowadzącego kontrolę celno-skarbową – znaczne utrudnienie dla osoby przesłuchiwanej. Możliwość udostępnienia w innym organie wymaga zgody – co może realnie być niedostępne dla zainteresowanych		instytucji z instytucją uregulowaną już w ustawie o KAS oraz zapewnieniu skrótości tekstu przepisów zawartych w nowelizacji. Wobec istnienia analogicznej regulacji w ustawie o KAS nie ma potrzeby zawierania pełnej regulacji w Ordynacji podatkowej, w której ustawodawca zawarł już odesłania do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy o KAS (por. art. 119l, art. 119zfn oraz art. 119zsz). 2. Stronie oraz świadkowi przesłuchiwanym w trybie zdalnym będą przysługiwały na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej te same gwarancje procesowe jak w przypadku przesłuchania na miejscu (art. 190, art. 196 § 1-3 O.p.). W zakresie sporządzenia protokołu zastosowanie znajdą przepisy już zawarte w Ordynacji podatkowej.
--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Do rozważania czy nie zagwarantować także możliwości zapisania przebiegu przesłuchania przez osoby przesłuchiwane.		3. Na podstawie art. 172 § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej protokół sporządza się w szczególności z przesłuchania strony i świadka. Zgodnie z art. 173 § 1 Ordynacji podatkowej protokół sporządza się tak, aby z jego treści wynikało, kto, kiedy, gdzie i jakich czynności dokonał, kto i w jakim charakterze był przy nich obecny, co i w jaki sposób w wyniku tych czynności ustalono i jakie uwagi zgłosiły obecne osoby, a sam protokół odczytuje się wszystkim (art. 173 § 2 O.p.). Regulacje te zapewniają, że przesłuchiwany będzie miał wgląd w treść protokołu i będzie mógł zgłosić do jego treści uwagi. 4. Postulat rozszerzenia możliwości otrzymania kopii zapisu dźwięku lub obrazu przesłuchania dla świadków i biegłych jest niezasadny. Zapis dźwięku lub obrazu będzie włączany do akt postępowania,
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					a prawo wglądu w akta sprawy na podstawie art. 178 § 1 Ordynacji podatkowej przysługuje jedynie stronie postępowania. Nadto przepisy art. 199b O.p. nie dotyczą biegłych. 5. W kwestii przekazywania kopii zapisu obrazu lub dźwięku będzie możliwe odpowiednie zastosowanie § 15 rozporządzenia Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 19 lipca 2021 r. (Dz.U. z 2021 r. poz. 1457) w sprawie utrwalania obrazu lub dźwięku dla celów kontroli celno-skarbowej wydane na podstawie art. 76 ust. 6 ustawy o KAS. Oznacza to, że przekazanie kopii zapisu obrazu lub dźwięku nastąpi przez upoważnionego pracownika organu podatkowego za pokwitowaniem odbioru. Przepisy § 15 ww. rozporządzenia nie regulują
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					miejsca przekazania kopii zapisu obrazu lub dźwięku. Wskazane w pkt 5 uwagi ograniczenie co do miejsca dotyczy udostępnienia kopii zapisu obrazu lub dźwięku (§ 13 ww. rozporządzenia). Jest to uzasadnione, ponieważ udostępnienie akt sprawy następuje w lokalu organu podatkowego, co wynika z art. 178 § 2 Ordynacji podatkowej. 6. Zapisanie przebiegu przesłuchania przez stronę postępowania nie jest konieczne z uwagi na możliwość uzyskania przez stronę kopii zapisu dźwięku i obrazu. Zapisanie przebiegu przesłuchania przez świadka jest nieuzasadnione, bo świadek nie ma dostępu do akt sprawy.
70.	art. 1 pkt 59 projektu, (art. 213 Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	Negatywna rekomendacja. Obecnie odmowa uzupełnienia lub sprostowania decyzji następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Zmiana zakłada zniesienie możliwości złożenia zażalenia na przedmiotowe postanowienie o odmowie uzupełnienia lub		Uwaga nieuwzględniona Projektowana zmiana nie przewiduje odebrania podatnikowi możliwości złożenia wniosku o uzupełnienie lub sprostowanie

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		sprostowania decyzji przy jednoczesnym wskazaniu w uzasadnieniu, że postanowienia organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji będą mogły być skarżone w odwołaniu od decyzji, co wynika z art. 237 Ordynacji podatkowej. Należy jednak podkreślić, że strona może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zażądać jej uzupełnienia co do rozstrzygnięcia lub co do prawa odwołania, prawa wniesienia skargi do sądu administracyjnego albo sprostowania zamieszczonego w decyzji pouczenia w tych kwestiach. Są to elementy kluczowe z punktu widzenia pisma, które charakteryzuje się przymiotem decyzji. Zgodnie z art. 210 § 1 pkt 5 oraz 7 Ordynacji podatkowej – decyzja zawiera rozstrzygnięcie oraz pouczenie o trybie odwoławczym (jeżeli od decyzji służy odwołanie). Jeżeli w ocenie podatnika akt tych elementów nie zawiera – może wnieść o jego sprostowanie lub uzupełnienie, ale powinien mieć również możliwość, aby zweryfikowane to zostało w ewentualnym postępowaniu zażaleniowym przez odpowiedni organ. Dopiero finalne ustalenie prawidłowości lub braków w tym zakresie powinno być podstawą do dalszego procedowania w ramach ewentualnego postępowania odwoławczego.		decyzji, a jedynie uniemożliwienie wykorzystywania instytucji zażalenia w celu nadużycia prawa. Ponadto, postanowienia organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji będą mogły zostać zaskarżone w odwołaniu od decyzji, na podstawie art. 237 O.p., co stanowi wystarczającą ochronę praw i interesów podatnika.
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Możliwość wszczęcia w tym zakresie postępowania zażaleniowego stanowi możliwe do skorzystania przez podatnika uprawnienie i nie powinno być rozpatrywane w kategorii obstrukcji postępowania.		
71.	art. 1 pkt 59 projektu (art. 213 § 5 Ordynacji podatkowej)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców (ZPP)	Projekt zakłada skreślenie w art. 213 w § 5 w zdaniu pierwszym wyrazów „na które służy zażalenie”. Proponuje się pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu. Zawarta w Projekcie zmiana odbiera podatnikowi możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji, a co za tym idzie ogranicza jego środki ochrony prawnej i osłabia gwarancje procesowe. W Uzasadnieniu wskazano, że celem wprowadzonej zmiany jest ograniczenie instrumentalnego wszczynania postępowań niemających merytorycznego uzasadnienia. Wprowadzenie przedmiotowej zmiany uniemożliwi wniesienie zażalenia na postanowienie organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji również w przypadkach, gdy celem strony jest rzeczywiste uzyskanie uzupełnienia lub sprostowania decyzji.	<i>Odmowa uzupełnienia lub sprostowania decyzji następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio.</i>	Uwaga nieuwzględniona Postanowienia organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji będą mogły zostać zaskarżone w odwołaniu od decyzji, na podstawie art. 237 O.p., co stanowi wystarczającą ochronę praw i interesów podatnika.
72.	Art. 1 pkt 59 projektu (art. 213 § 5)	Stowarzyszenie Księgowych	Projekt zakłada skreślenie w art. 213 w § 5 w zdaniu pierwszym wyrazów „na które służy zażalenie”.	Proponujemy pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu:	Uwaga nieuwzględniona Postanowienia organu podatkowego o odmowie

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	Ordynacji podatkowej)		Zawarta w projekcie zmiana odbiera podatnikowi możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji, a co za tym idzie ogranicza jego środki ochrony prawnej i osłabia gwarancje procesowe. W Uzasadnieniu wskazano, że celem wprowadzonej zmiany jest ograniczenie instrumentalnego wszczynania postępowań niemających merytorycznego uzasadnienia. Wprowadzenie przedmiotowej zmiany uniemożliwi wniesienie zażalenia na postanowienie organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji również w przypadkach, gdy celem strony jest rzeczywiste uzyskanie uzupełnienia lub sprostowania decyzji.	„Odmowa uzupełnienia lub sprostowania decyzji następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio”.	uzupełnienia lub sprostowania decyzji będą mogły zostać zaskarżone w odwołaniu od decyzji, na podstawie art. 237 O.p., co stanowi wystarczającą ochronę praw i interesów podatnika.
73.	Art. 1 pkt 60 projektu (art. 228 Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	Negatywna rekomendacja. Wszystkie pisma składane przez podatnika do organu podatkowego są podaniami w rozumieniu Ordynacji podatkowej. Odwołanie (choć w doktrynie przyjmuje się, że jest kwalifikowanym podaniem), to jednak zgodnie z Ordynacją jest nadal podaniem i jako takie podlega ewentualnemu uzupełnieniu w trybie art. 169 op. Wprowadzenie przedmiotowej zmiany doprowadzi do nieuzasadnionego dualizmu wśród braków formalnych oraz będzie stanowiło zaprzeczenie jednej kluczowych zasad postępowania podatkowego, jaką jest zasada budzenia zaufania		Uwaga wyjaśniona Wprowadzenie projektowanej zmiany pozwoli na zastosowanie art. 228 § 1 Ordynacji podatkowej i wydanie postanowienia o pozostawieniu odwołania bez rozpatrzenia, bez względu na rodzaj braków formalnych odwołania. Projekt nie przewiduje ograniczenia stosowania art. 169 § 1 Ordynacji podatkowej w

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			obywateli do organów podatkowych (art. 121 § 1 op), który to organ w związku z proponowaną zmianą będzie władny, np. z uwagi na brak identyfikatora podatkowego, do pozostawienia odwołania bez rozpatrzenia, bez wcześniejszego „zwrócenia uwagi” podatnikowi, aby brak ten uzupełnił. Poszerzenie przesłanek umożliwiających pozostawienie odwołania bez rozpatrzenia jest niebezpieczne, ponieważ ogranicza również prawo podatnika do kwestionowania rozstrzygnięć podatkowych. Należy podkreślić, że w obecnym brzmieniu przepisów przesłanki ograniczające już obowiązują, a dalsze ich poszerzanie uważamy za ingerencję w podstawowe prawa podatnika.		postępowaniu odwoławczym. Zgodnie z art. 235 Ordynacji podatkowej, w sprawach nieuregulowanych w art. 220-234 w postępowaniu przed organami odwoławczymi mają odpowiednie zastosowanie przepisy o postępowaniu przed organami pierwszej instancji. Projektowana zmiana nie wyłącza zatem stosowania art. 169 § 1 O.p. w postępowaniu odwoławczym, co zostało wyraźnie wskazane w uzasadnieniu do projektu.
74.	art. 1 pkt 61 projektu (art. 274 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Radców Prawnych	Projekt przewiduje waloryzację kwoty, o której stanowi art. 274 § 1 pkt 1 o.p. (zwiększenie wysokości korekty dokonywanej przez organ podatkowy w ramach czynności sprawdzających z kwoty 5.000 do 10.000 zł) oraz kwoty z art. 62b w § 1 w pkt 3 o.p. (zwiększenie kwoty z 1.000 zł do 5.000 zł w przypadku zapłaty podatku danego podatnika przez osobę trzecią). Wskazać należy, że waloryzacja kwot poprzez podniesienie ich wysokości do danych wysokości jest rozwiązaniem wadliwym. Wskazane jest wprowadzenie mechanizmu, który pozwoli na waloryzację wskazanych wartości w oparciu o obiektywne kryteria (np. wysokość średniego wynagrodzenia podawane przez GUS,		Uwaga nieuwzględniona. Podtrzymujemy stanowisko, zgodnie z którym wskazana w ustawie kwota 10.000 zł zapewni poczucie stabilności wprowadzonej regulacji oraz zapobiegnie konieczności przeprowadzania cyklicznych waloryzacji. Takie cykliczne waloryzacje są właśnie dokonywane w przywołanym przez KRRP przykładzie, gdzie co roku

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wynagrodzenie minimalne), dzięki czemu aby dokonać waloryzacji nie będzie potrzebne przeprowadzenie procesu legislacyjnego. Projektodawca w odniesieniu się do uwag wskazał, że kwota 10.000 zł zapewni poczucie stabilności wprowadzonej regulacji oraz zapobiegnie konieczności przeprowadzania cyklicznych waloryzacji. Wydaje się, że wprowadzenie mechanizmu waloryzacji z mocy prawa (jak np. przewidziana w ordynacji podatkowej kwota minimalnej wartości rzeczy, które mogą być przedmiotem zestawu skarbowego; art. 41 o.p.) pozwala na uniknięcie konieczności przeprowadzania cyklicznych waloryzacji, ponieważ dokonywane są one z mocy prawa. Ustawodawca nie musi dokonywać waloryzacji poprzez przeprowadzenie procesu legislacyjnego, lecz wprowadza z góry znany mechanizm.		aktualną wysokość kwoty na dany rok ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego (art. 119 § 2 O.p.). Taka waloryzacja wymaga przeprowadzenia corocznie procesu legislacyjnego.
75.	Art. 1 pkt 76 lit c. projektu Art. 299e § 3 O.p.	Polska Izba Biegłych Rewidentów	Krajowa Rada Biegłych Rewidentów podtrzymuje stanowisko dotyczące ww. projektu, wyrażone w piśmie z dnia 16 kwietnia 2025 r., znak: R-0250410. Uwagi z pisma z 16 kwietnia 2025 r. znak: R-0250410: W zaproponowanym artykule O.p. wskazuje się, aby Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępniał Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego dane zawarte w sprawozdaniach finansowych oraz dokumentach ich dotyczących, znajdujące się w Centralnym Rejestrze Danych	Jak z powyższego wynika, Polska Agencja Nadzoru Audytowego ma dostęp do jawnego KRS i dostępnego dla wszystkich elektronicznego katalogu dokumentów spółek. Uzasadnienie projektu wskazuje wyłącznie na sprawozdania finansowe, w ogóle nie odnosząc się do dokumentów dotyczących tych	Uwaga wyjaśniona. W wyniku wniesienia uwag w ramach pierwszych uzgodnień (do projektu z 26 marca 2025 r.) w uzasadnieniu projektu doprecyzowano, że dokumenty dotyczące sprawozdań finansowych, znajdujące się w Centralnym Rejestrze Danych Podatkowych, które będą

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Podatkowych, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w art. 90 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1035, z późn. zm. zwana dalej ustawą o biegłych rewidentach). W „Uzasadnieniu” (str. 102) dotyczącym wskazanej zmiany zostało tylko wyjaśnione, że „Polska Agencja Nadzoru Audytowego sprawuje nadzór publiczny m.in. nad wykonywaniem zawodu biegłego rewidenta i działalnością firm audytorskich. Nadzór nad działalnością Agencji sprawuje Minister Finansów. Agencja dysponuje uprawnieniami do dostępu do Krajowego Rejestru Sprawozdań (art. 8a ust. 2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym). Nie dysponuje jednak analogicznym uprawnieniem w odniesieniu do sprawozdań finansowych składanych Szefowi KAS. Sprawozdania te znajdują się w Centralnym Rejestrze Danych Podatkowych i obejmują zarówno sprawozdania złożone bezpośrednio do Szefa KAS, jak i złożone do KRS, a następnie udostępnione Szefowi KAS”. Ponadto w „OSR” na str. 7 wskazano, że: „Polska Agencja Nadzoru Audytowego sprawująca nadzór publiczny m.in. nad wykonywaniem zawodu biegłego rewidenta i działalnością firm audytorskich nie ma zapewnionego dostępu do sprawozda finansowych znajdujących się w Centralnym Rejestrze Danych Podatkowych” oraz na str. 16-17 „Zapewnienie Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego dostępu do danych	sprawozdań, a zgodnie z projektowanym art. 299e § 3 O.p. Polska Agencja Nadzoru Audytowego ma mieć zapewniony dostęp nie tylko do sprawozdań finansowych, ale także dokumentów ich dotyczących. Brak też jakiegokolwiek określenia w projektowanym przepisie co należy rozumieć przez te dodatkowe dokumenty. Ponadto należy zauważyć niespójność we wskazanych wyjaśnieniach. W przepisie następuje odniesienie do art. 90 ustawy o biegłych rewidentach, w dokumentach oceniających jest wskazany art.88 tejże ustawy. Art. 90 ustawy o biegłych rewidentach odnosi się do bardzo szerokiego zakresu zadań wykonywanych przez Polską Agencję Nadzoru Audytowego, dlatego też nie ma tutaj bezpośredniego związku projektowanej zmiany O.p. ze wszystkimi tymi zadaniami Podobnie art. 88 ustawy o biegłych rewidentach to bardzo ogólne wskazanie sprawowania nadzoru	przekazywane Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego obejmują sprawozdania z badania tych sprawozdań finansowych. Nadto rozszerzono także uzasadnienie projektu w zakresie celu pozyskiwania danych przez Agencję.
--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zawartych w sprawozdaniach finansowych oraz dokumentach ich dotyczących, znajdujących się w Centralnym Rejestrze Danych Podatkowych. Ułatwi to Agencji realizację zadań określonych w art.88 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym”.	publicznego nad działalnością audytorską. W związku z powyższym nie jest możliwe określenie: - celowości zaprojektowanej zmiany, - jej zakresu i adekwatności do tak szeroko wskazanych zadań Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, - sposobu wykorzystania udostępnionych informacji. Reasumując w naszej opinii projektowana regulacja art. 299e §3 O.p. jest niespójna, nieprecyzyjna, nie znalazła właściwego wyjaśnienia i uzasadnienia zwłaszcza w zakresie celu i adekwatności proponowanych rozwiązań. W tej sytuacji nie jest też możliwa właściwa ocena skutków i wpływu zaprojektowanej zmiany na prowadzenie działalności przez biegłych rewidentów, a także zasad zachowania tajemnicy skarbowej.	
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

76.	art. 1 pkt 69 projektu, (art. 299i Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	Pomimo doprecyzowania art. 299i op zgodnie ze zgłoszoną uwagą, to jednak zauważalne są pewne problemy praktyczne: - faktyczne możliwości uzyskiwania zgód podwykonawców, - realną możliwość listy osób lub podmiotów, które mogą mieć faktycznie dostęp do danych chronionych - zwłaszcza w świetle powszechnego BtB w firmach informatycznych - brak sankcji dla tych osób wobec składanego przyrzeczenia - przynajmniej ja nie widzę tej podstawy bo choć co prawda mają złożyć przyrzeczenie to w mojej ocenie nie są osobami, które są zobowiązane do przestrzegania tajemnicy na podstawie ordynacji, a jedynie na podstawie umowy, o której mowa w tym przepisie. Opracowując przedmiotową regulację można wykorzystać doświadczenia z outsourcingu i pod-outsourcingu dla banków i zachowania tajemnicy bankowej.		Uwaga częściowo uwzględniona Na mocy dodanego przepisu art. 294 § 1 pkt 9 O.p. osoby działające w imieniu podmiotów świadczących usługi informatyczne na rzecz organów podatkowych będą, tak jak pracownicy organów podatkowych, składać przyrzeczenie, o którym mowa w art. 294 § 2 O.p. Jako osoby obowiązane do zachowania tajemnicy skarbowej będą podlegać odpowiedzialności na podstawie art. 306 O.p.
77.	art. 7 oraz art. 13 projektu	Związek Banków Polskich	Tajemnica zawodowa oraz zakres informacji w opisie schematu podatkowego Na mocy art. 104 ust. 1 Prawa bankowego, bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za których pośrednictwem bank wykonuje czynności bankowe, są obowiązane zachować tajemnicę bankową, która obejmuje wszystkie informacje dotyczące czynności bankowej, uzyskane w czasie		Uwaga nieuwzględniona: MDR jest implementowane do systemów państw członkowskich zgodnie z DAC6/8 . Odnosnie tajemnicy bankowej należy podkreślić, że nowelizacja wprowadza

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy, na podstawie której bank tę czynność wykonuje (dalej tajemnica bankowa). Na mocy art. 147 w zw. z art. 148 Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, podmioty w nim wskazane, analogicznie do tajemnicy bankowej, zobowiązane są do utrzymania w tajemnicy czynności dokonywanych w związku z obrotem instrumentami finansowymi lub inne czynności związane z tym obrotem (tajemnica obrotu). Projektowane przepisy w art. 7 oraz art. 13 wyłączają obowiązek zachowania ww. tajemnic zawodowych, którymi ustawowo objęte są instytucje finansowe. Regulacje w projektowanym kształcie zobowiązują instytucje finansowe do raportowania transakcji klientów, o których informacje pozyskały w ramach wykonywania czynności bankowych (informacje podlegające ochronie tajemnicy bankowej) oraz czynności związanych z obrotem instrumentami finansowymi (informacje podlegające ochronie tajemnicy obrotu). Uchylenie tajemnicy bankowej oraz tajemnicy o obrocie w projektowanych przepisach, prowadzi do naruszenia zasady zaufania do państwa i porządku prawnego, dodatkowo naruszając zasadę proporcjonalności oraz konstytucyjny obowiązek ochrony praw jednostki. Zawężenie zakresu		obowiązek udzielania informacji wyłącznie Szefowi KAS stanowiących tajemnicę bankową w odniesieniu do schematów podatkowych. Zmiana podejścia do tajemnicy bankowej wynika z orzecznictwa TSUE w sprawie C-694/20 Orde van Vlaamse Balies i inni z dnia 8 grudnia 2022 r., który doprowadził do zmiany DAC6 Dyrektywą DAC8. W ramach tej nowelizacji zmianie w dniu 13 listopada 2023r. uległ m.in art. 8ab ust 5 dyrektywy - kluczowe jest, że zmianie uległo sformułowanie "tajemnicy zawodowej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego" na "prawniczej tajemnicy zawodowej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego". Co zawężyło możliwość do zwolnienia się z raportowania - jedynie do promotorów, których
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podmiotów zobowiązanych do zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej wyłącznie do podmiotów uprawnionych do reprezentowania klientów przed sądem nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa. W związku z powyższym sektor bankowy podtrzymuje uprzednio zgłoszoną w niniejszym zakresie uwagę i postuluje, aby nie wyłączać tajemnicy bankowej oraz tajemnicy o obrocie z zakresu pojęcia prawnie chronionej tajemnicy zawodowej oraz pozostawić jej regulację w kształcie funkcjonującym obecnie w przepisach o schematach podatkowych. Końcowym postulatem sektora jest kwestia przepisów przejściowych. Przepis art. 38 projektu ustawy zmieniającej zakłada, że zasadniczo zmiany w zakresie MDR mają wejść w życie 1 lipca 2026 r. (pierwotnie był to 1 stycznia 2026 r.). Zasadniczo, samo wydłużenie vacatio legis oceniane jest pozytywnie, jednak wszystkie zmiany w zakresie MDR powinny wejść w życie równocześnie, tj. z dniem 1 lipca 2026 r. Pozwoli to na uniknięcie problemów interpretacyjnych oraz na stosowne przygotowanie dużych organizacji do wprowadzanych zmian.		obowiązuje "prawnicza tajemnica". Kolejnym wyrokiem TSUE w sprawie C-623/22 Belgian Association of Tax Lawyers i inni z dnia 29 lipca 2024 r. TSUE wskazał, że uprawnienie do zwolnienia się z raportowania określone w zmienionym art. 8ab ust 5 DAC6 odnosi się wyłącznie do osób, które wykonują swoją działalność zawodową zgodnie z jednym z tytułów zawodowych wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych (w ramach Polski adwokaci i radcy prawnemu) a nie innym profesjonalistom (np. księgowym), nawet jeśli są
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					objęci tajemnicą zawodową w prawie krajowym. W ramach uwagi o przesunięciu terminu wejścia w życie ustawy – uwaga uwzględniona.
78.	art. 8 pkt 2 projektu (art. 15 Ordynacji podatkowej)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	Negatywna rekomendacja. KRDP sprzeciwia się proponowanemu dodaniu art. 15 § 1a KKS, który przewiduje możliwość nałożenia na sprawcę lub podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej obowiązku uiszczenia „równowartości uszczuplonej należności publicznoprawnej” – nawet po jej przedawnieniu. Tego rodzaju rozwiązanie radykalnie zmienia funkcję postępowania karnego skarbowego, nadając mu wymiar quasi-podatkowy. Organy prowadzące postępowanie przygotowawcze oraz sądy powszechne zostałyby de facto upoważnione do rekonstrukcji zobowiązania podatkowego, pomimo że jego dochodzenie nie jest już możliwe w postępowaniu podatkowym z uwagi na przedawnienie. W ocenie KRDP budzi wątpliwości możliwość stosowania tego przepisu w sytuacji w której wysokość zobowiązania określonego w deklaracji podatkowej nie została zakwestionowana decyzją wydaną w określonym trybie, a decyzja taka nie podlegała kontroli sądowo-administracyjnej.		Uwaga nieuwzględniona Projektowane zmiany przewidują, że wprowadzona zostanie możliwość uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 15 § 1a i art. 38 § 1 kks). Rozwiązanie określone w art. 15 § 1a kks wskazuje, że uiszczenie równowartości uszczuplonego podatku po jego przedawnieniu będzie występowało w kilku wypadkach wskazanych w Kodeksie i będą one dotyczyć instytucji korzystnych dla sprawcy, tj. wyłączenia lub złagodzenia odpowiedzialności karnej. Jednocześnie zostanie

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Brak takiej decyzji określającej kwotę zobowiązania podatkowego w wysokości innej niż zadeklarowana w deklaracji oznacza, że obowiązuje ustawowe domniemanie, że podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty (jest podatkiem prawidłowym) (art. 21 Ordynacji podatkowej). Obawiamy się, że przepis ten może stać się furtką do pozasystemowego (tj. omijającego obowiązek wydania decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego) dochodzenia przedawnionych podatków, co podważy sens całego systemu przedawnienia i ochrony podatnika (któremu nie wydano w terminie decyzji podatkowej) przed nieskończoną ekspozycją na obowiązek zapłaty		dodany art. 38 § 4 kks, który umożliwi sądowi orzeczenie równowartości uszczuplonej należności publicznoprawnej w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary. Pozwoli to na zabezpieczenie interesu Skarbu Państwa w sprawach o przestępstwa skarbowe, w których uszczuplenie należności publicznoprawnej jest dużej wartości, pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego.(np. wyłudzeniach VAT). Z art. 8 kpk mającego zastosowanie w postępowaniu karnym skarbowym wynika, że decyzje podatkowe nie są wiążące dla sądów karnych z uwagi na samodzielność jurysdykcyjną. Decyzja podatkowa może stanowić dowód w postępowaniu karnym skarbowym, który podlega jednak zasadzie swobodnej oceny dowodów
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					zgodnie z art. 7 kpk. Stąd też możliwe jest dokonanie przez sąd karny ustaleń odmiennych niż znajdujące się w decyzji podatkowej. Przedstawione obawy, że projektowane przepisy mogą stać się furtką do pozasystemowego dochodzenia przedawnionych podatków są nieuzasadnione, ponieważ projektowane rozwiązanie w postaci uiszczenia równowartości uszczuplonego podatku po jego przedawnieniu będzie miało zastosowanie w postępowaniach karnych w przypadku złagodzenia odpowiedzialności karnej oraz w przypadku nadzwyczajnego obostrzenia kary zgodnie z art. 38 kks.
79.	art. 8 pkt. 5 projektu oraz art. 8 pkt 1 i pkt 2	Polska Izba Ubezpieczeń	Propozycja usunięcia art. 44 § 2 ustawy Kodeks karny skarbowy. Na etapie opiniowania I wersji Projektu ustawy, wskazywaliśmy, że zaproponowana przez Ministerstwo Finansów zmiana pozwoli organom		Uwaga nieuwzględniona Projektowana regulacja w postaci uchylecia art. 44 § 2 kks pozwoli na oddzielenie terminu przedawnienia

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatkowym nałożyć na podatnika karę nawet po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Organy podatkowe będą mogły ukarać podatnika, także w sytuacji, gdy poprawność złożonej przez podatnika deklaracji podatkowej nie została zakwestionowana przez organ podatkowy, z uwagi na upływ terminu przedawnienia. Podatnik nie będzie mógł skorygować deklaracji podatkowej, ponieważ upłynie termin przedawnienia, natomiast organ podatkowy będzie mógł nałożyć na niego karę za przestępstwo skarbowe.		należności publicznoprawnej od terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Rozwiązania to jest konieczne, ponieważ spowoduje uniknięcie niepożądanego zjawiska w stanie prawnym po likwidacji przesłanki z art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, której konsekwencją w praktyce byłoby skrócenie terminu przedawnienia niektórych typów czynów zabronionych o najwyższym zagrożeniu karnym, charakteryzujących się wysoką szkodliwością społeczną. Podstawowy okres przedawnienia zobowiązania podatkowego wynosi bowiem 5 lat, natomiast okres przedawnienia przestępstw o wysokiej szkodliwości społecznej wynosi 10 lat. Umożliwi to prowadzenie i zakończenie postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenie do skazania
--	--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					sprawców poważnych przestępstw skarbowych (szczególnie w sprawach, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy dotyczący np. karuzel podatkowych).
80.	art. 8 pkt. 5 i pkt. 1-2 projektu oraz art. 8 pkt 1 i pkt 2)	Konfederacja Lewiatan	Wadliwość merytoryczna uchylenia art. 44 § 2 Kodeksu karnego skarbowego (art. 8 pkt. 5 projektu oraz art. 8 pkt. 1 i pkt. 2) Art. 8 pkt. 5 Projektu Nowelizacji W przepisie art. 8 pkt 5 lit. a) Projektu nowelizacji zaproponowano uchylenie w całości art. 44 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 633, „KKS”), zgodnie z którym: <i>„Karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpił przedawnienie tej należności”</i>. Jak wynika z uzasadnienia Projektu nowelizacji, propozycja uchylenia tego przepisu związana jest przede wszystkim z projektowanym uchylem art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, tj.: „<i>Zmiany w Kodeksie karnym skarbowym są związane z projektowanym uchylem art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, który przewiduje</i>		Uwaga nieuwzględniona Intencją ustawodawcy jest oddzielenie terminu przedawnienia należności publicznoprawnej od terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Powyższa zmiana spowoduje, że inaczej niż dzisiaj, w toku już prowadzonych postępowań karnych skarbowych, może nastąpić przedawnienie podatku, powiązanego bezpośrednio z popełnionym czynem którego skutkiem jest uszczuplenie podatku. Przedawnienie podatku - z różnych powodów, często proceduralnych - nie oznacza, że nie popełniono

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		<i>przesłankę zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, co ma obecnie wpływ na wydłużenie okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Tym samym występować będą przypadki, gdy w toku postępowania o przestępstwo skarbowe (zarówno przygotowawczego jak i przed sądem) nastąpi przedawnienie zobowiązania podatkowego, odpowiadającego uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Pozostawienie przesłanki przedawnienia karalności czynu określonej w art. 44 § 2 skutkowałoby brakiem możliwości prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenia do skazania sprawców poważnych przestępstw skarbowych, w sprawach w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy będący następstwem wielowątkowych kontroli celno-skarbowych, kontroli podatkowych lub postępowań podatkowych. Karalność ta musi być także zapewniona w przypadku postępowań prowadzonych przez Prokuraturę Europejską (EPPO), do której Polska przystąpiła od marca 2024 r. Proponowane zmiany uchylają zatem w całości art. 44 § 2 zawierający przesłankę</i>	przestępstwa. Zapobiegnie to unikaniu odpowiedzialności karnej w sytuacji, gdy faktycznie doszło do popełnienia przestępstwa skarbowego. Już dziś w przypadku przestępstw skarbowych nie skutkujących bezpośrednio uszczupleniem należności publicznoprawnej (np. posługiwanie się nierzetelnymi fakturami, nierzetelne prowadzenie ksiąg) a powiązanych z rozliczeniami podatkowymi, . czy 277a kodeksu karnego. Stąd też uchyla się przesłankę przedawnienia karalności czynu zabronionego w przypadku przedawnienia należności publicznoprawnej (najczęściej podatku). Umożliwi to prowadzenie i zakończenie postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenie do skazania sprawców poważnych
--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		<i>przedawnienia karalności czynu także w przypadku przedawnienia należności publicznoprawnej”.</i> Projektodawca uznaje zatem, że skoro uchyleniu podlegałby przepis przewidujący zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania karnego skarbowego, to należy uchylić także art. 44 § 2 KKS jako przepis, który dotychczas przewidywał przedawnienie karalności przestępstw skarbowych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności. Tę zmianę należy ocenić krytycznie i postulujemy pozostawienie art. 44 § 2 KKS w mocy, a zatem rezygnację z art. 7 pkt 2 lit. a) Projektu nowelizacji. Proponowane rozwiązanie jest przede wszystkim wadliwie merytorycznie. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że art. 44 § 2 KKS został wprowadzony jeszcze w pierwotnym brzmieniu KKS, co oznacza, że ten przepis obowiązywał na długi czas przed tym zanim wprowadzono art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej. Nie ma zatem podstaw stanowisko, że uchylenie art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej wymagało jednoczesnego uchylenia art. 44 § 2 KKS, gdyż ustawodawca niezależnie od obowiązywania tej podstawy zawieszenia biegu terminu przedawnienia	przestępstw skarbowych (szczególnie w sprawach, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy dotyczący np. karuzel podatkowych). Uchylenie art. 44 § 2 kks – nie oznacza że odpowiedzialność sprawcy – czyli podatnika lub osoby działającej w jego imieniu - jest „wieczna”. Nawet w przypadku najpoważniejszych przestępstw ogranicza je termin przedawnienia karalności. Dla większości czynów związanych z uszczupleniami podatkowymi wynosi on 5 lat – czyli dokładnie tyle ile przedawnienie samego podatku w Ordynacji Podatkowej. Wg szacunków MF stanowi to ok 90% wszczynanych obecnie spraw karnych skarbowych związanych z uszczupleniami podatkowymi. Natomiast okres przedawnienia karalności
--	--	---	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zobowiązań podatkowych uznawał, że karalność tego rodzaju przestępstw karnych skarbowych powinna podlegać przedawnieniu wraz z przedawnieniem tej należności. Takie rozwiązanie wynika z funkcji prawa karnego skarbowego oraz niejako następczego charakteru postępowania karnego skarbowego względem postępowania podatkowego. Prawo karne skarbowe jako część prawa karnego musi być także stosowane zgodnie z zasadą ultima ratio, a zatem dopiero gdy inne środki nie pozwalają na realizację określonych celów. Wadliwość merytoryczna tego rozwiązania polega na tym, że przedawnienie zobowiązania podatkowego jest normalnym skutkiem upływu czasu przewidzianym przez przepisy podatkowe. Z mocy prawa, przedawnienie zobowiązania podatkowego powoduje wygaśnięcie zobowiązania podatkowego (art. 59 § 1 pkt 9 Ordynacji podatkowej). Wygaśnięcie zobowiązania podatkowego przez przedawnienie powoduje skutek, iż obywatel-podatnik nie jest już nic Państwu winien, co oznacza, że w przypadku przestępstw uszczupleniowych brak jest jakiegokolwiek możliwości afirmacji stanowiska, że doszło do uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie z powodu braku ustawowych znamion przestępstwa. Wykreślenie przepisu art. 44 § 2 KKS nie spowoduje w żaden sposób		najpoważniejszych przestępstw skarbowych wynosi 10 lat. Zatem ze względu na brak wpływu na przedawnienie podatku (likwidacja art. 70§6 pkt1 OP) i powyższe statystyki, prowadzenie postępowań karnych skarbowych po przedawnieniu podatku powinno mieć charakter wyjątkowy. Projektowane zmiany przewidują, że wprowadzona zostanie możliwość uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 15 § 1a i art. 38 § 1 kks). Rozwiązanie określone w art. 15§ 1a kks wskazuje, że uiszczenie równowartości uszczuplonego podatku po jego przedawnieniu będzie występowało w kilku wypadkach wskazanych w
--	--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		osiągnięcia celu wskazanego w uzasadnieniu projektu, tj. umożliwienia ścigania sprawców poważnych przestępstw skarbowych, ponieważ skutek przedawnienia eliminuje jakikolwiek dług podatnika stanowiący na gruncie kodeksu karnego skarbowego należność publicznoprawną. Usunięcie tego przepisu będzie prowadzić do tego, że w sytuacji, gdy dojdzie do przedawnienia zobowiązania podatkowego, istnieć będzie wyłącznie teoretyczna możliwość prowadzenia postępowania karnego skarbowego, które jednak prowadzić będzie musiało wyłącznie do umorzenia z uwagi na brak znamion ustawowych przestępstwa skarbowego w postaci uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Przedawnienie zobowiązania podatkowego powoduje jego wygaśnięcie, a zatem w momencie wystąpienia skutku w postaci przedawnienia przestaje ono istnieć i nie może być egzekwowane, niezależnie od tego, czy zostało zapłacone przez podatnika w wymaganej wysokości czy też nie. Co istotne, w świetle art. 21 § 2 Ordynacji podatkowej w przypadku zobowiązań podatkowych powstających z mocy prawa, to podatek wykazany w deklaracji stanowi podatek do zapłaty. Dopiero gdyby w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdził, że podatnik, mimo ciążącego na nim 3/4 obowiązku, nie zapłacił w		Kodeksie i będą one dotyczyć instytucji korzystnych dla sprawcy, tj. wyłączenia lub złagodzenia odpowiedzialności karnej. Jednocześnie zostanie dodany art. 38 § 4 kks, który umożliwi sądowi orzeczenie równowartości uszczuplonej należności publicznoprawnej w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary. Pozwoli to na zabezpieczenie interesu Skarbu Państwa w sprawach o przestępstwa skarbowe, w których uszczuplenie należności publicznoprawnej jest dużej wartości, pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego.(np. wyłudzeniach VAT).
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, albo powstałego zobowiązania nie wykazano, to organ podatkowy może wydać decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego (por. art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej). Tak długo, jak organ podatkowy nie wyda decyzji określającej zobowiązanie podatkowe w wysokości innej niż wynikająca z deklaracji, to deklaracja jest skuteczna, a wykazana w niej wysokość podatku jest prawidłowa. Czas na wydanie takiej decyzji określającej jest ograniczony terminem przedawnienia zobowiązania podatkowego. Jeżeli taka decyzja nie zostanie wydana, to deklaracja nie może być podważana i rozliczenie podatnika jest po prostu prawidłowe. W żaden sposób nie może tych skutków niweczyć procedura karna skarbową. Jest to po prostu systemowo niemożliwe w sytuacji wygaśnięcia zobowiązania podatkowego przez jego przedawnienie. W przypadku przestępstw skarbowych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej konieczne jest stwierdzenie wystąpienia tych właśnie elementów przedmiotowo istotnych. Odpowiedzialność karnoskarbowa nie może mieć zatem miejsca, jeżeli zobowiązanie podatkowe już nie istnieje z		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			uwagi na jego wygaśnięcie poprzez przedawnienie lub gdy wynika ono z deklaracji, która przed upływem przedawnienia nie została podważona i konsekwentnie musi być uznawana za prawidłową. Nadmienić należy, że nie istnieje regulacja normatywna inna niż wynikająca z przepisów podatkowych, która umożliwiałaby negowanie skutku wygaśnięcia zobowiązania podatkowego przez przedawnienie. Takiego przepisu nie stanowi również przepis art. 8 KPK, który nie upoważnia sądu karnego do negowania oczywistych skutków normatywnych, które powstają na gruncie innych gałęzi prawa, a takim skutkiem jest wygaśnięcie zobowiązania podatkowego wskutek przedawnienia na gruncie prawa podatkowego. W takim przypadku, elementem stanu sprawy o przestępstwo skarbowe staje się okoliczność faktyczna, że obywatel podatnik nie jest nic winien Państwu, co w sprawach uszczupleniowych prowadzić musi do umorzenia postępowania w sprawie odpowiedzialności za przestępstwo skarbowe. b) art. 8 pkt. 1 i pkt. 2 Projektu nowelizacji/Obejście przepisów o przedawnieniu zobowiązania podatkowego Rozwiązanie eliminujące art. 44 § 2 KKS jest wadliwe (i zarazem wątpliwe konstytucyjnie) również z innej przyczyny. Przepisy KKS		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			uzależniają różnorodne rozwiązania normatywne od uiszczenia należności publicznoprawnej np. art. 13 czy art. 14 KKS. Projektodawca zakłada, że w ramach toczącego się po przedawnieniu zobowiązania podatkowego postępowania karnego skarbowego może dojść do zobowiązania oskarżonego do uiszczenia należności publicznoprawnej (proponowane nowe brzmienie art. 14 i art. 15 kks): „art. 14 otrzymuje brzmienie: „Art. 14. Jeżeli sąd lub organ postępowania przygotowawczego określa także obowiązek, sposób lub termin uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej lub równowartości pieniężnej uszczuplonej należności publicznoprawnej lub równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów lub równowartości pieniężnej przypadku korzyści majątkowej, to powinien przy tym 4/4 wziąć pod uwagę w szczególności sytuację majątkową sprawcy oraz wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej lub równowartości pieniężnej przedmiotów bądź korzyści podlegających przypadkowi.”; • w art. 15 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu: „§ 1a. Jeżeli kodeks wymaga uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			związanej z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym, w wypadku gdy nastąpiło jej przedawnienie sprawca czynu zabronionego lub podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej jest obowiązany do uiszczenia jej równowartości pieniężnej.” Z powyższych proponowanych zmian wynika, że próbuje się wprowadzić rozwiązanie, które obligowałoby do zapłaty zobowiązania podatkowego (tytułem należności publicznoprawnej) w toku postępowania karnego skarbowego pomimo jego przedawnienia. Z proponowanego rozwiązania wynika zatem „przymuszanie” podatników i ich reprezentantów do uiszczania kwot przedawnionych zobowiązań podatkowych i obejścia w ten sposób jednoznacznych skutków regulacji art. 68, art. 70 i 59 Ordynacji podatkowej. Z uwagi na tak daleko idące zmiany w Kodeksie Karnym Skarbowym poddajemy pod rozwagę zaproszenie Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego do prac legislacyjnych w zakresie ww. zmian.		
81.	art. 8 pkt 1 i 2 projektu	Naczelna Rada Adwokacka	Uchylenie art. 44 § 2 k.k.s. oraz dodanie art. 15 § 1a k.k.s. <i>i) Wprowadzenie</i>		Uwaga nieuwzględniona Kompleksowa rozwiązania są konieczne, ponieważ spowodują uniknięcie

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Projektowana nowelizacja przewiduje istotną zmianę w relacji pomiędzy przedawnieniem zobowiązania podatkowego a ustaniem karalności przestępstw skarbowych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Dotychczas oba te mechanizmy były ze sobą systemowo sprzężone: przedawnienie zobowiązania podatkowego w praktyce powodowało zakończenie postępowania karnego skarbowego, a ustalenia dotyczące istnienia i wysokości zobowiązania poprzedzały ocenę odpowiedzialności karnej. Proponowana zmiana zrywa to powiązanie – umożliwiając kontynuowanie postępowania karnego skarbowego oraz orzekanie o równowartości należności publicznoprawnej także wtedy, gdy zobowiązanie podatkowe uległo przedawnieniu, a postępowanie podatkowe zostało umorzone. Zmiana ta ma charakter systemowy – przenosi bowiem istotny ciężar ustaleń materialnoprawnych z wyspecjalizowanych organów podatkowych oraz sądów administracyjnych na organy postępowania przygotowawczego oraz sądy powszechne. W obecnym stanie prawnym, jeżeli zobowiązanie podatkowe ulegnie przedawnieniu, organ podatkowy wydaje decyzję o umorzeniu		niepożądanego zjawiska w stanie prawnym po likwidacji przesłanki z art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, której konsekwencją w praktyce byłoby skrócenie terminu przedawnienia niektórych typów czynów zabronionych o najwyższym zagrożeniu karnym, charakteryzujących się wysoką szkodliwością społeczną. Podstawowy okres przedawnienia zobowiązania podatkowego wynosi bowiem 5 lat, natomiast okres przedawnienia przestępstw o wysokiej szkodliwości społecznej wynosi 10 lat. Umożliwi to prowadzenie i zakończenie postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenie do skazania sprawców poważnych przestępstw skarbowych (szczególnie w sprawach, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			postępowania na podstawie art. 208 § 1 Ordynacji podatkowej. Umorzenie to ma charakter formalny i jest wydawane w sytuacji bezprzedmiotowości postępowania. Jak wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 7 marca 2024 r., sygn. III FSK 4872/21, umorzenie postępowania następuje wówczas, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe. Bezprzedmiotowość oznacza brak któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, co powoduje, że nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Jest to orzeczenie formalne, kończące postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia. Bezprzedmiotowość może wynikać z przyczyn podmiotowych lub przedmiotowych, ale zawsze oznacza brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. W praktyce oznacza to, że w przypadku przedawnienia zobowiązania podatkowego organ nie rozstrzyga o prawidłowej wykładni przepisów ani o wysokości zobowiązania. W sprawach, w		dotyczący np. karuzel podatkowych). Co do zasady sąd karny nie jest związany decyzją administracyjną (decyzja administracyjna nie jest wskazana w art. 8 par. 2 kpk jako bezwzględnie wiążąca sąd karny – zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądów karnych). Stąd należy podkreślić, że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu (podatkowego) z zastrzeżeniem, że wiążą go prawomocne orzeczenia sądów kształtujących prawa lub obowiązków. Nie należy zatem zakładać, że prokuratura i sądy powszechne będą błędnie dokonywać wykładni przepisów podatkowych skutkujących wadliwymi kalkulacjami i określaniem obowiązku uiszczenia
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		których postępowanie podatkowe jest w toku, postępowania karnoskarbowe często są zawieszane do czasu uzyskania prawomocnej decyzji podatkowej. Dopiero ustalenia z tej decyzji, zweryfikowane w toku kontroli sądowoadministracyjnej, stanowią dla sądu karnego podstawę do oceny odpowiedzialności skarbowej. <i>ii) Projektowane zmiany</i> Projektowana nowelizacja, wprowadzając art. 15 § 1a k.k.s. w powiązaniu ze zmianą art. 44 k.k.s., zasadniczo zmienia skutki przedawnienia zobowiązania podatkowego w kontekście odpowiedzialności karnej skarbowej. Po wejściu w życie nowych przepisów, przedawnienie zobowiązania podatkowego i wynikające z niego umorzenie postępowania podatkowego na podstawie art. 208 § 1 Ordynacji podatkowej nie będzie już powodować konieczności zakończenia postępowania karnego skarbowego. Nowe rozwiązanie przewiduje, że wymiar sprawiedliwości – zarówno prokuratorzy, w szczególności przy stosowaniu trybów konsensualnych, jak i sądy powszechne w toku rozpoznawania sprawy – będą mogli ustalać obowiązek uiszczenia równowartości należności		należności publicznoprawnej w wysokości przekraczającej faktycznie należną kwotę. Ponadto należy podkreślić, że kontrola sądowa zostanie utrzymana w ramach postępowania karnego.
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym, także wtedy, gdy zobowiązanie podatkowe uległo przedawnieniu i nie zostało określone w drodze decyzji podatkowej. W praktyce oznacza to przeniesienie ciężaru ustaleń zarówno co do wysokości, jak i podstawy prawnej tej należności, z wyspecjalizowanych organów podatkowych na prokuraturę i sądy powszechne, które w ramach swojej codziennej działalności nie zajmują się szczegółową wykładnią i stosowaniem materialnego prawa podatkowego, a tym samym nie posiadają specjalistycznego zaplecza ani doświadczenia porównywalnego z organami podatkowymi i sądami administracyjnymi. Zmiana ta rodzi istotne ryzyka, bowiem w obecnym systemie ustalenia dotyczące obowiązku zwrotu równowartości należności publicznoprawnej są zazwyczaj konsekwencją zakończonego postępowania podatkowego, weryfikowanego przez sądy administracyjne. Po zmianie może dochodzić do sytuacji, w których umorzenie postępowania podatkowego z powodu przedawnienia nastąpi bez dokonania merytorycznych ustaleń, a prokuratorzy czy sędziowie będą zmuszeni samodzielnie rozstrzygać		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		kwestie wymagające wysokospecjalistycznej wiedzy podatkowej. Zmiana może mieć szczególnie istotne znaczenie w trybach konsensualnych, takich jak dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, dobrowolne poddanie się karze czy warunkowe umorzenie postępowania. W praktyce, zgodnie z projektowanym art. 15 § 1a k.k.s. prokurator będzie mógł uzależnić zgodę na zastosowanie danego trybu od zapłaty określonej kwoty równowartości uszczuplonej należności publicznoprawnej. W sytuacji braku wcześniejszej decyzji podatkowej kwota ta będzie wynikała wyłącznie z kalkulacji organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Kalkulacja nie będzie przy tym przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia ani kontroli sądownoadministracyjnej, a w wielu przypadkach może opierać się na restrykcyjnym podejściu stosowanym przez organy podatkowe. Należy zauważyć, że często, mimo utrwalonej korzystnej dla podatników linii orzeczniczej sądów administracyjnych, organy podatkowe konsekwentnie w wielu przypadkach trzymają się rygorystycznej i profiskalnej wykładni prawa podatkowego. Praktyka ta utrzymuje się od wielu lat, a pomyślnie dla podatników rozstrzygnięcia zapadają dopiero na etapie postępowania		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		sądowoadministracyjnego, pomimo istnienia w obrocie prawnym licznych wyroków o tożsamym, korzystnym kierunku. W konsekwencji często jedyną realną drogą dochodzenia ochrony swoich praw przez podatników pozostaje pełne przejście procedury sądowoadministracyjnej. Przeniesienie profiskalnego podejścia na grunt postępowania karnego skarbowego może prowadzić do sytuacji, w której wymagana równowartość należności publicznoprawnej będzie w praktyce wyższa niż kwota podatku, jaka zostałaby określona po jej weryfikacji przez sąd administracyjny w procedurze kontroli decyzji podatkowej. Należy zatem wskazać, że podatnicy w toku postępowań karnych skarbowych będą formułować argumenty oparte na wykładni przepisów prawa podatkowego. Okoliczność ta wydłuży te postępowania, ponieważ zagadnienia podatkowe nie mieszczą się wprost w obszarze kompetencji ani prokuratury, ani sądów powszechnych. W konsekwencji konieczność szczegółowej analizy rozbieżnych interpretacji prawa podatkowego w ramach postępowania karnego skarbowego dodatkowo skomplikuje i wydłuży proces orzekania.		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Wobec powyższego, istnieje realne ryzyko, że brak sądownoadministracyjnej kontroli nad ustaleniami w zakresie należności publicznoprawnych spowoduje rozbieżności w wykładni przepisów pomiędzy organami podatkowymi, prokuraturą i sądami powszechnymi (karnymi), a także zwiększy ryzyko błędnych lub niespójnych rozstrzygnięć. W efekcie może to wydłużyć postępowania karne skarbowe, obciążyć wymiar sprawiedliwości skomplikowanymi zagadnieniami podatkowymi i osłabić gwarancje procesowe oskarżonych. Postulat: ustawodawca powinien rozważyć rezygnację z projektowanej zmiany art. 15 § 1a k.k.s. oraz art. 44 k.k.s. i pozostawienie dotychczasowego modelu, w którym przedawnienie zobowiązania podatkowego skutkowało ustaniem karalności czynów karnoskarbowych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Obecny system zapewnia spójność pomiędzy rozstrzygnięciami organów podatkowych a działaniami wymiaru sprawiedliwości, ogranicza ryzyko rozbieżności w interpretacji przepisów oraz chroni przed przerzucaniem na prokuraturę i sądy powszechne obowiązku dokonywania ustaleń		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wymagających wysokospecjalistycznej wiedzy podatkowej. Argument, zgodnie z którym pozostawienie obecnej przesłanki przedawnienia karalności czynu określonej w art. 44 § 2 k.k.s. uniemożliwiłoby prowadzenie postępowań i skazanie sprawców poważnych przestępstw skarbowych nie znajduje dostatecznego uzasadnienia w świetle istniejących instrumentów procesowych. Organy podatkowe dysponują bowiem szerokim katalogiem narzędzi zawieszających lub przerywających bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Zgodnie z art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji podatkowej, bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się lub ulega zawieszeniu z dniem wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania. W konsekwencji, sprawne działanie organów podatkowych w ramach ustawowych terminów, prowadzące do wydania i utrzymania w mocy decyzji podatkowej w drugiej instancji pozwala skutecznie zabezpieczyć interes finansowy państwa, również w przypadku spraw o dużej złożoności dowodowej lub prowadzonych przez Prokuraturę Europejską (EPPO). Utrzymanie dotychczasowych regulacji pozwoliłoby zachować ugruntowaną praktykę, w której ustalenia materialnoprawne w zakresie		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			istnienia i wysokości zobowiązania podatkowego poprzedzają ocenę odpowiedzialności karnej skarbowej, przy jednoczesnej kontroli sądowoadministracyjnej nad tymi ustaleniami. Takie rozwiązanie gwarantuje jednolitość orzecznictwa, przewidywalność rozstrzygnięć i ochronę praw podatników, a jednocześnie nie ogranicza możliwości skutecznego ścigania przestępstw skarbowych w uzasadnionych przypadkach.		
82.	art. 8 pkt 5 lit. a projektu (art. 44 § 2 kks)	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	Podtrzymanie negatywnej rekomendacji w zakresie zaproponowanej zmiany. Zauważyć należy jakie skutki pociąga za sobą przedmiotowa zmiana – przedawnienie karalności przestępstwa nie będzie następowało wraz z przedawnieniem zobowiązania podatkowego. Może to potencjalnie doprowadzić w przyszłości do sytuacji, w której akt oskarżenia będzie niejako „zastępował” decyzję podatkową, która nie będzie już możliwa do wydania z uwagi na upływ terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, przy jednocześnie występującym marginesie czasowym do upływu terminu przedawnienia w sprawie karnoskarbowej. Dlatego pomimo decyzji legislacyjnej o usunięciu art. 70 § 6 pkt 1 op aktualność zachowuje część argumentacji przedstawionej w poprzedniej opinii.		Uwaga nieuwzględniona Nie można się zgodzić ze stanowiskiem, że akt oskarżenia będzie zastępował decyzję podatkową, ponieważ są to dwa odrębne tryby postępowania. Postępowanie podatkowe jest niezależne od postępowania przygotowawczego. Z art. 8 kpk mającego zastosowanie w postępowaniu karnym skarbowym wynika, że decyzje podatkowe nie są wiążące dla sądów karnych z uwagi na samodzielność jurysdykcyjną sądu. Decyzja podatkowa może stanowić dowód w

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Postuluje się wobec powyższego pozostawienie art. 44 § 2 kks.		postępowaniu karnym skarbowym, który podlega jednak zasadzie swobodnej oceny dowodów zgodnie z art. 7 kpk. Stąd też możliwe jest dokonanie przez sąd karny ustaleń odmiennych niż znajdujące się w decyzji podatkowej.
83.	art. 8 pkt 5i 6 projektu, zmiany art. 44 § 2, § 3-5, art. 51 § 1 i art. 116a kks oraz art. 8 pkt 2 projektu (art. 15 § 1a Kodeksu karnego skarbowego)	Biznes Center Club	Uchylenie ograniczenia przedawnienia karalności przestępstw skarbowych (art. 8 pkt 5i 6 Projektu, zmiany art. 44 § 2, § 3-5, art. 51 § 1 i art. 116a kks) oraz wprowadzenie obowiązku zapłaty uszczuplonej należności publicznoprawnej (art. 8 pkt 2 Projektu — wprowadzenie art. 15 § 1a Kodeksu karnego skarbowego) Jak podnieśliśmy w poprzednim stanowisku, negatywnie oceniamy propozycję uchylenia § 2 art. 44 kks, zgodnie z którym karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności publicznoprawnej. Wprowadzenie tej zmiany będzie oznaczać, że nawet w sytuacji, gdy dojdzie do przedawnienia zobowiązania podatkowego, a więc organy podatkowe nie będą mogły określić jego wysokości w kwocie innej niż wynikająca ze złożonej		Uwaga nieuwzględniona Projektowane zmiany przewidują, że wprowadzona zostanie możliwość uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 15 § 1a i art. 38 § 1 kks). Rozwiązanie określone w art. 15 § 1a kks wskazuje, że uiszczenie równowartości uszczuplonego podatku po jego przedawnieniu będzie występowało w kilku wypadkach wskazanych w Kodeksie i będą one dotyczyć instytucji korzystnych dla

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		deklaracji, nadal będzie możliwość pociągnięcia danej osoby fizycznej do odpowiedzialności karnej skarbowej związanej z tym zobowiązaniem podatkowym. Jak wskazaliśmy, wprowadzenie tej nowelizacji może negatywnie odbić się na prawie do obrony, a to ze względu na brak dostępu do dokumentacji dotyczącej okresu, za który doszło już do przedawnienia zobowiązania podatkowego. Tylko bowiem do upływu tego terminu podatnik zobowiązany jest (o ile ustawy podatkowe nie stanowią inaczej) do przechowywania ksiąg i związanych z ich prowadzeniem dokumentów. Ponownie podkreślamy, że nie znajdujemy podstaw do tego, aby w sytuacji braku możliwości dochodzenia przez organy podatkowe danej należności podatkowej istniała możliwość karania kogokolwiek za przestępstwo polegające na narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej — gdyż takie narażenie nie występuje (kwota wykazana w deklaracji pozostaje prawidłowa i niezruszana). Nie występuje zatem znamień przedmiotowe czynu zabronionego, a w konsekwencji nie może być mowy o odpowiedzialności karnej skarbowej i możliwości ukarania potencjalnego sprawcy. Krytyczna ocena proponowanej zmiany ulega wzmocnieniu, jeżeli wziąć pod uwagę propozycję		sprawcy, tj. wyłączenia lub złagodzenia odpowiedzialności karnej. Jednocześnie zostanie dodany art. 38 § 4 kks, który umożliwi sądowi orzeczenie równowartości uszczuplonej należności publicznoprawnej w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary. Pozwoli to na zabezpieczenie interesu Skarbu Państwa w sprawach o przestępstwa skarbowe, w których uszczuplenie należności publicznoprawnej jest dużej wartości, pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego.(np. wyłudzeniach VAT). Oдноśnie uwagi negatywnego wpływu na prawo do obrony, podkreślić należy, iż po przedawnieniu zobowiązania podatkowego, organ ścigania będzie tak samo związany zasadą domniemania niewinności. To organ musi udowodnić winę umyślną
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		nowelizacji Kodeksu karnego skarbowego polegającą na wprowadzeniu regulacji, zgodnie z którą w przypadku, gdy kodeks wymaga uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej związanej z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym, w wypadku gdy nastąpiło jej przedawnienie sprawca czynu zabronionego lub podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej jest obowiązany do uiszczenia jej równowartości pieniężnej. Propozycję tę oceniamy zdecydowanie negatywnie. Kierunek proponowanych zmian wskazuje bowiem na to, że istotną częścią postępowania karnego skarbowego będzie określenie wysokości narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej / zaległości podatkowej, a ustalenia te będą dokonywane wyłącznie, lub w znacznej części, przez organy postępowania przygotowawczego, nie dysponujące aparatem urzędniczym wyspecjalizowanym w kwestiach podatkowych. Wprowadzenie proponowanej nowelizacji oznaczać może zatem, że będziemy mieli do czynienia ze swego rodzaju zastąpieniem przepisów podatkowych, przepisami karnymi skarbowymi (choć oczywiście warunkiem ich stosowania będzie wykazanie winy oskarżonego).		sprawcy. Ponadto, ewentualne wątpliwości (wobec niedostatecznego materiału dowodowego) rozstrzygane są na korzyść sprawcy. Tym samym postępowania karne w takim przypadku będą umarzane wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia przestępstwa. Podkreślenia wymaga, iż sąd w postępowaniu karnym stosuje zasadę bezpośredniości dowodu, może dokonywać ustaleń z zeznań świadków. Ponadto wiele rodzajów dokumentów źródłowych mogących stanowić dowód w sprawie przechowywanych jest w dostępnych zasobach systemowych np. KSEF – 10 lat, Bankowość elektroniczna. Projektowane zmiany umożliwią prowadzenie i zakończenie postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenie do skazania
--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			To w postępowaniu karnym skarbowym określana będzie wysokość potencjalnej zaległości podatkowej (kwoty narażonej na uszczuplenie). Potencjalny sprawca / osoba wobec której toczyć się będzie postępowanie karne skarbowe może jednak nie mieć możliwości przedstawienia dokumentów dotyczących prawidłowości tych rozliczeń, co z oczywistych względów może utrudniać obronę. Co więcej, w przypadku, w którym podatnikiem oraz skazanym, zobowiązanym do zapłaty będzie osoba fizyczna, możemy mieć do czynienia z sytuacją, w której dojdzie do „obejścia” przedawnienia zobowiązania podatkowego ponieważ osoba taka i tak będzie miała obowiązek zapłaty narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej / zaległości podatkowej, przy jednoczesnym obowiązku zapłaty orzeczonej kary grzywny. W naszej ocenie proponowane zmiany w kodeksie karnym skarbowym mogą zatem naruszać konstytucyjną oraz unijną zasadę proporcjonalności, a także zasadę zaufania obywatela do organów państwa.		sprawców realnych, poważnych przestępstw skarbowych (szczególnie w sprawach, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy dotyczący np. karuzel podatkowych). Zauważyć należy, iż w momencie popełnienia czynu zabronionego będą spełniona znamiona czynu w postaci uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej, w czasie popełnienia czynu zabronionego dojdzie bowiem do uszczuplenia należności publicznoprawnej i do wyczerpania znamion czynu zabronionego. W obecnym stanie prawnym jeżeli po przedstawieniu zarzutów dojdzie do przedawnienia należności publicznoprawnej, karalność czynu ulega przedawnieniu dopiero z
--	--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					upływem terminów wskazanych w art. 44 § 5 kks. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2024 r. sygn. IV KK 513/23). Należy jednocześnie zaznaczyć, że przepis art. 59 Ordynacji podatkowej przewiduje różne formy wygaśnięcia zobowiązania podatkowego. Żadna z nich nie będzie przesłanką ustania karalności czynu zabronionego na gruncie kks. Tym samym zachodzą podstawy do prowadzenia postępowania przygotowawczego także po przedawnieniu zobowiązania podatkowego.
84.	Art. 8 pkt 7 projektu (art. 80f Kodeksu karnego skarbowego)	Naczelną Radę Adwokacką	Projekt przewiduje utrzymanie i rozszerzenie katalogu sankcji za niewykonanie lub nieterminowe wykonanie obowiązków w zakresie raportowania schematów podatkowych, może się wiązać z wystąpieniem istniejącego już zjawiska "nadraportowania". Proponowane w ramach projektu przepisy mogą okazać się martwymi		Uwaga nieuwzględniona. W ramach DAC6/8 zobowiązano państwa członkowskie do wprowadzenia kar o charakterze odstrasżającym, aby zobligować podmioty do raportowania MDR. Europejski Trybunał

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przepisami - z tego powodu postuluje się ich uchylenie.		Obrachunkowy w ramach oceny systemu raportowania MDR w sprawozdaniu specjalne 27/2024: Zwalczanie szkodliwych systemów podatkowych i unikania opodatkowania przez przedsiębiorstwa str. 38 również wskazał, że kary dot. niedopełnienia obowiązków raportowania nie mogą być "rażąco niskie" i muszą pełnić funkcję odstraszącą.
85.	Art. 8 pkt 7 projektu (art. 80f Kodeksu karnego skarbowego)	Konfederacja Lewiatan	System raportowania schematów podatkowych pozostaje skomplikowany i trudny do stosowania przez przedsiębiorców. Wprowadzenie penalizacji za nieterminowe przekazywanie informacji o zastosowaniu schematu podatkowego i uchylanie się od obowiązków MDR powinno podlegać niższym sankcjom niż zostały zaproponowane. Wiele podmiotów nie jest świadomych na moment dokonania czynności związanych z uzgodnieniem, że podlega ono raportowaniu. Stąd też sugerujemy zmniejszenie sankcji odpowiednio z 240 stawek do 120 stawek oraz z 120 stawek do 60 stawek dziennych.		Uwaga nieuwzględniona. W ramach DAC6/8 zobowiązano państwa członkowskie do wprowadzenia kar o charakterze odstraszącym, aby zobligować podmioty do raportowania MDR. Europejski Trybunał Obrachunkowy w ramach oceny systemu raportowania MDR w sprawozdaniu specjalnym 27/2024: "Zwalczanie szkodliwych systemów podatkowych i unikania opodatkowania przez

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					przedsiębiorstwa" str. 38 również wskazał, że kary dot. niedopełnienia obowiązków raportowania nie mogą być "rażąco niskie" i muszą pełnić funkcję odstraszającą. Wskazane w projekcie stawki zostały już obniżone. Nie wydaje się zasadne kolejne obniżenie stawek dziennych w szczególności w granicach nie występujących w kodeksie karnym skarbowym (poniżej 120 stawek).
86.	Art. 23 projektu	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	KRDP negatywnie rekomenduje zaproponowaną treść przepisu przejściowego. W naszej ocenie taka konstrukcja przepisu doprowadzi w praktyce do sytuacji, w której przepis w obowiązującym obecnie brzmieniu będzie w sposób instrumentalny wykorzystywany jeszcze przez organy podatkowe przez najbliższe 6 lat. Należy dokonać natychmiastowego i całkowitego uchylecia art. 70 § 6 pkt 1, aby przestał on być całkowicie stosowany z momentem, w którym zostanie w sposób formalny uchylony na mocy przepisów derogacyjnych (bez przewidzianych w obecnym projekcie wyjątków).		Uwaga nieuwzględniona. Proponowany przepis przejściowy zapewni organom podatkowym odpowiedni czas na zakończenie prowadzonych obecnie postępowań.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Naczelny Sąd Administracyjny wskazał bowiem w postanowieniu sygnalizacyjnym z dnia 14.04.2025 (I FSK 1078/24), że jest konieczne przywrócenie właściwego standardu sprawiedliwości. Podkreślił również, że: „praktyka stosowania art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej pozostaje w sprzeczności z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 32 ust. 1 oraz z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Dlatego działania legislacyjne podjęte w ramach przedmiotowego artykułu powinny być wprowadzone w sposób natychmiastowy bez wskazanego okresu przejściowego.		
87.	Art. 23 projektu	Naczelną Radę Adwokacką	Zastrzeżenia budzi projektowany art. 23, który przewiduje, że uchylenie art. 70 § 6 pkt 1 o.p. będzie miało zastosowanie wyłącznie do zobowiązań podatkowych powstałych od dnia wejścia w życie ustawy, tj. od 1 stycznia 2026 r. W praktyce oznacza to, że dla zobowiązań powstałych przed tą datą – nawet jeśli przesłanka zawieszenia biegu terminu przedawnienia nie została jeszcze uruchomiona – organy podatkowe nadal będą mogły wszczynać postępowania karne skarbowe wyłącznie w celu wydłużenia biegu przedawnienia. Takie rozwiązanie skutkuje odsunięciem w czasie efektów korzystnej zmiany dla podatników nawet o kilka lat, w zależności od czasu trwania postępowań karnych skarbowych wszczętych		Uwaga nieuwzględniona. Proponowany przepis przejściowy zapewni organom podatkowym odpowiedni czas na zakończenie prowadzonych obecnie postępowań.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przed tą datą. W konsekwencji przedłuża funkcjonowanie mechanizmu, który NSA uznał za źródło nadużyć i nie realizuje w pełni postulatu wzmocnienia ochrony praw podatników. Postulat: Nowelizacja powinna obejmować również zobowiązania powstałe przed 1 stycznia 2026 r., w których przesłanka z art. 70 § 6 pkt 1 o.p. nie została uruchomiona przed wejściem w życie ustawy, tak aby nowe regulacje mogły znaleźć zastosowanie w możliwie najszerszym zakresie.		
88.	Art. 28-29 projektu	Związek Banków Polskich	Objaśnienie obowiązku przekazywania MDR-3 za 2026 rok Objaśnienia wymaga obowiązek przekazywania informacji MDR-3 za 2026 rok. W myśl art. 28-29 Projektu należy stosować dotychczasowe przepisy przed 1 lipca tego roku. Te przepisy dotyczą między innymi podmiotów, które złożą w tym okresie informację MDR-1 o tzw. schemacie krajowym. Taka informacja może obejmować cały 2026 rok. Z drugiej strony, zgodnie z art. 31 Projektu ten sam podmiot musi zastosować nowe przepisy od 1 lipca tego roku. Wystąpi wówczas wątpliwość, w jaki sposób w informacji MDR-3 (na gruncie „ustawy nowej”) zadeklarować zastosowanie schematu krajowego zgłoszonego w informacji MDR-1 (na gruncie „ustawy starej”). Pojęcie „schematu podatkowego” użyte w art. 31		Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z art. 14a. § 1. OP Minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe, w szczególności: 1) dokonując ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek (interpretacje ogólne), 2) wydając z urzędu ogólne wyjaśnienia przepisów prawa podatkowego dotyczące stosowania tych przepisów (objaśnienia podatkowe)

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Projektu odnosi się bowiem wyłącznie do tzw. schematu transgranicznego (nowy art. 86a § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej). Zasadnym jest, by zostało wytłumaczone np. w planowanych objaśnieniach podatkowych, czy promotorzy, korzystający lub wspomagający nie będą mieli obowiązku przekazania informacji MDR-3 za 2026 rok odnośnie tzw. schematów krajowych zgłoszonych przed 1 lipca tego roku.		- przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Brak jest podstawy prawnej do wydania objaśnień do przepisów prawa podatkowego które nie weszły jeszcze w życie. Ministerstwo Finansów, mając świadomość skomplikowanie materii MDR stara się wydawać na bieżąco interpretacje ogólne oraz planuje wydać objaśnienia, w odniesieniu do znowelizowanych przepisów. W chwili obecnej, w związku, że projekt nie jest jeszcze uchwalony wydanie objaśnień nie jest możliwe. Niemniej jednak, w międzyczasie uzasadnienie projektu ustawy zostało celowo rozbudowane w ramach nowelizowanych przepisów dot. MDR - aby w ramach nowelizacji promotorzy
--	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					i korzystający otrzymali wskazówki, co do stosowania nowych przepisów – w tym w zakresie przekazywania MDR 3 w 2026 r.
89.	Art. 29 projektu	Naczelna Rada Adwokacka	Doprecyzowanie przepisów przejściowych		Uwaga uwzględniona.
90.	Art. 31 projektu - raportowanie informacji MDR-3	Konfederacja Lewiatan	Zgodnie z art. 31 Projektu, do przekazywania przez korzystającego informacji MDR-3 do Szefa KAS, od dnia wejścia w życie Projektu stosuje się art. 86j § 1 Ordynacji podatkowej w brzmieniu nadanym tym Projektem. Jednocześnie, art. 1 pkt 26 Projektu wprowadza zmiany w dotychczasowym brzmieniu art. 86a § 1 Ordynacji podatkowej, w szczególności zawężając zakres uzgodnień uznanych za schematy podatkowe podlegające raportowaniu w informacji MDR-1 i informacji MDR-3 poprzez ich ograniczenie do schematów transgranicznych (poprzez eliminację schematów krajowych), oraz zmiany w cechach rozpoznawczych identyfikujących schematy podatkowe (poprzez eliminację innych szczególnych cech rozpoznawczych oraz modyfikację ogólnych i szczególnych cech rozpoznawczych i powiązanie szczególnych cech rozpoznawczych z korzyścią podatkową).		Uwaga uwzględniona – doprecyzowano przepisy przejściowe i uzasadnienie.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Mając powyższe na uwadze, zwracamy uwagę na wątpliwości powstające na gruncie art. 31 Projektu, mianowicie, czy korzystający są obowiązani raportować w informacji MDR-3 składanej po wejściu w życie Projektu stosowanie schematów podatkowych w okresie rozliczeniowym przypadającym przed wejście w życie Projektu, jeżeli wskazane schematy podatkowe stanowiły schematy podatkowe w okresie rozliczeniowym i zostały wcześniej zaraportowane jako schematy podatkowe w informacjach MDR-1, lecz na moment składania informacji MDR-3 za ten okres rozliczeniowy nie stanowią już schematów podatkowych. W naszej ocenie, obowiązek raportowania stosowania schematów podatkowych w informacji MDR-3 nie powinien dotyczyć schematów podatkowych, które w okresie rozliczeniowym stanowiły schematy podatkowej, lecz po wejściu w życie Projektu, na moment składania informacji MDR-3 za ten okres rozliczeniowy, już nie stanowią schematów podatkowych. Z uwagi na ww. wątpliwości poddajemy pod rozważenie stosowne doprecyzowanie art. 31 Projektu.		
91.	Art. 38 projektu	Krajowa Rada Doradców	Uwagi do art. 38 projektu ustawy nowelizującej, zgodnie z którym: <i>„Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2026 r., z wyjątkiem:</i>		Uwaga uwzględniona – w zakresie MDR wszystkie zmiany wejdą w życie 1 lipca 2026 r.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Podatkow ch <i>1) art. 1 pkt 13 lit. a tiret drugie w zakresie art. 70 § 6 pkt 7, lit. b tiret trzecie w zakresie art. 70 § 7 pkt 7 oraz lit. c, pkt 43, art. 10, art. 12 pkt 1 i 2, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;</i> <i>2) art. 1 pkt 27 lit. a, e w zakresie art. 86b § 4, f i g w zakresie art. 86b § 7, pkt 28 lit. a i d w zakresie art. 86c § 5, pkt 30, pkt 32 lit. a w zakresie art. 86f § 1 pkt 2, 5 i 12, lit. c i d, art. 2, art. 3, art. 6, art. 7, art. 9, art. 12, art. 13, art. 16, art. 18 i art. 29, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2026 r.;</i> <i>3) art. 8 pkt 10–12, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.”</i> Ocena KRDP W ocenie KRDP, stosowanie różnych dat (1 stycznia 2026 r. lub 1 lipca 2026 r.) w odniesieniu do wejścia w życie poszczególnych nowelizowanych przepisów dotyczących MDR spowoduje równoległe funkcjonowanie, w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2026 r., dwóch różnych reżimów prawnych w zakresie raportowania schematów podatkowych. Taka sytuacja nie tylko może doprowadzić do znacznych wątpliwości interpretacyjnych, ale i z dużym prawdopodobieństwem zwiększy nakłady pracy związane z MDR nie tylko po stronie podmiotów raportujących (promotorzy, obecni wspomagający, korzystający), ale i organów podatkowych.		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Przykładowo: (i) zmiana zakresu informacji MDR-1 ma wejść w życie już od 1 stycznia 2026 r., lecz zmiana samego zakresu zastosowania MDR jako takich (tj. wyłączenie VAT i akcyzy) czy brzmienia cech rozpoznawczych – od 1 lipca 2026 r. (co pociąga za sobą również konieczność dwukrotnej zmiany schem XML do raportowania), (ii) przepisy dot. zwolnienia z obowiązku raportowania dla promotorów zobowiązanych do zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej – od 1 stycznia 2026 r., lecz uznanie obecnego wspomagającego jako objętego definicją promotora czy nieuznawanie pracownika za osobnego promotora – od 1 lipca 2026 r. W ocenie KRDP, rekomendowanym rozwiązaniem jest przyjęcie daty 1 lipca 2026 r. jako daty wejścia w życie wszystkich znowelizowanych przepisów MDR oraz powiązanych z kwestiami MDR. W związku z powyższym, KRDP postuluje przyjęcie następującego doprecyzowanego brzmienia przepisu: „Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2026 r., z wyjątkiem: 1) art. 1 pkt 13 lit. a tiret drugie w zakresie art. 70 § 6 pkt 7, lit. b tiret trzecie w zakresie art. 70 § 7 pkt 7 oraz lit. c, pkt 43, art. 10, art. 12 pkt 1 i 2, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			2) art. 1 pkt 27 lit. a, e w zakresie art. 86b § 4, f i g w zakresie art. 86b § 7, pkt 28 lit. a i d w zakresie art. 86c § 5, pkt 30, pkt 32 lit. a w zakresie art. 86f § 1 pkt 2, 5 i 12, lit. c i d, art. 2, art. 3, art. 6, art. 7, art. 9, art. 12, art. 13, art. 16, art. 18 i art. 29, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2026 r.; 3) art. 8 pkt 10–12, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.” W przypadku uwzględnienia powyższego postulatu, odpowiednio dostosowane powinny zostać również proponowane przepisy przejściowe.		
92.	OSR	Krajowa Rada Radców Prawnych	Zgodnie z § 28 Regulaminu Prac Rady Ministrów, odrębną część uzasadnienia projektu aktu normatywnego stanowi ocena skutków regulacji, która przedstawia wyniki oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych. Z kolei w doktrynie określa się, że ocena skutków regulacji to procedura analityczna, która pozwala na jak najdokładniejsze określenie wszystkich konsekwencji – zarówno korzyści, jak i kosztów – planowanej interwencji państwa. Projektodawca wadliwie powtarza w OSR fragmenty uzasadnienia projektu (pkt 1 „Jaki problem jest rozwiązywany” oraz pkt 2 „Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzie interwencji, i oczekiwany efekt). Ponieważ projekt ustawy składany w ramach rządowego procesu legislacyjnego składa się zarówno z uzasadnienia, jak i z OSR,		Uwagi nieuwzględnione. 1. Koordynator Oceny Skutków Regulacji, w ramach ponownych uzgodnień zewnętrznych, w swoim stanowisku nie wniósł zastrzeżeń do treści OSR w zakresie, w jakim zgłoszono ponowne uwagi. 2. W pkt 3 OSR dodano linki do odpowiednich przepisów państw, na które się powołano.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przekazywanie w obu tych dokumentach takich samych treści nie jest celowe. W sposób dalece ogólnikowy przedstawiono kwestię w jaki sposób problem został rozwiązany w innych krajach (pkt 3). Wskazano na sposób implementacji przepisów dotyczących informacji o schematach podatkowych w Czechach, Estonii, Finlandii, Irlandii i Słowenii bez określenia źródła tej informacji. W sposób błędny wypełniony został pkt 4 OSR („Podmioty, na które oddziałuje projekt”). Projektodawca jako „oddziaływanie projektu na dane podmioty” wskazywał stosowanie przez te podmioty poszczególnych przepisów projektu. Np. projekt wobec grupy „podmioty wnoszące do wojewódzkich sądów administracyjnych skargi na opinie transgraniczne (i odmowy wydania tych opinii) będzie oddziaływał w taki sposób, że podmioty te uzyskają „jednoznaczne określenie w ustawie 30-dniowego terminu na wniesienie skargi”. Cel analizy przeprowadzanej w OSR jest odmienny, w przypadku pkt 4 jest to analiza o charakterze ekonomicznym. Projektodawca powinien dokonać wyboru takich kwestii poruszanych w projekcie, które w ten sposób da się przeanalizować. Zatem we wskazanym przykładzie projektodawca powinien rozważyć, czy możliwe jest dokonanie oceny w jaki sposób na te podmioty będzie oddziaływać to, że jednoznacznie określono w ustawie 30-dniowego terminu na wniesienie skargi. Rozumienie tej kategorii w taki sposób jak		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			projektodawca, prowadzi do określenia oddziaływania projektu poprzez zaadaptowanie fragmentów uzasadnienia. Jak zostało wskazane celem OSR nie jest powtórzenie uzasadnienia do projektu ani projektowanych przepisów. Należy mieć także na uwadze, że OSR ma zawierać wyniki oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych, nie zaś skutków prawnych, ponieważ to jest domena uzasadnienia. W pkt 11 OSR nieprawidłowo określono planowane wykonanie przepisów aktu prawnego. Projektodawca wskazał moment wejścia w życie przepisów. Moment wejścia w życie przepisów wskazany jest w samym projekcie, nie jest celowe ponowne podawanie go w OSR. W punkcie 11 OSR należy wskazać wykonanie przyjętych założeń projektu, czyli w jakim czasie nastąpi np. odciążenie sądów administracyjnych skutkiem przyznania Ministrowi Finansów uprawnienia polegającego na składaniu wniosku o podjęcie uchwały abstrakcyjnej. Podsumowując, OSR przygotowany został w sposób dalece odbiegający od celu jakiemu dokument ten ma służyć. W odpowiedzi na uwagę, projektodawca wskazał, że Koordynator Oceny Skutków Regulacji w swoim stanowisku nie wniósł zastrzeżeń do treści OSR w zakresie, w jakim zgłoszono uwagi. Nie jest to merytoryczne odniesienie się do przedstawionej uwagi.		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

Lp.	Jednostka redakcyjna projektu (przepis)	Podmiot zgłaszający	Treść uwagi	Propozycja brzmienia przepisu	Stanowisko MF
	<i>Art. ... pkt projektu (art. ... Ordynacji podatkowej)</i>				
1.	Art. 1 pkt 1 projektu (art. 12 § 5 Ordynacji podatkowej)	Kancelaria Doradztwa Podatkowego	W związku ze zmianą w art. 12 § 5 „w art. 12 w § 5 po użytym po raz pierwszy wyrazie „terminu” dodaje się wyrazy „do wykonania czynności”; podnosimy kwestię faktycznych terminów dla podatników, gdyż należy wskazać na inne przepisy, które mogą skrócić terminy procesowe. Zgodnie z art. 130 §2 kp w brzmieniu „Każde święto występujące w okresie rozliczeniowym i przypadające w innym dniu niż niedziela obniża wymiar czasu pracy o 8 godzin.” Każdy pracodawca ustala indywidualnie dni wolne od pracy. Może to spowodować praktycznie skrócenie terminu dla podatników, np. złożenia odwołania czy skargi. Zobrazowanie sytuacji na poniższym przykładzie: - 01 maja 2025 r. (czwartek) dzień wolny, termin przesuwają się na 02 maja 2025 r.		Uwaga niezasadna. 1) Wskazanie w art. 12 § 5 na soboty i dni ustawowo wolne od pracy jest rozwiązaniem spójnym systemowo. Analogiczne zapisy występują w innych ustawach proceduralnych, jak np.: a) art. 57 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, z późn. zm.): <i>„Jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia,</i>

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			- w związku z tym, iż 03 maja (święto) przypada w sobotę, to dość często pracodawcy decydują się wskazać 02 maja jako dzień wolny. Czyli praktycznie termin procesowy to 30 kwietnia 2025 r. Podnosimy tę kwestię do ewentualnej kompleksowej analizy.		<i>który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą.”;</i> b) art. 115 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2025 r. poz. 1071): <i>„Jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą.”;</i> c) art. 123 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 46, z późn. zm.): <i>„Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy lub na sobotę, czynność można wykonać następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą.”.</i> 2) Pracodawca ustalając dodatkowe, indywidualne dla danego pracodawcy, dni wolne od pracy powinien
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					zapewnić ciągłość pracy swojej organizacji.
2.	art. 1 pkt 2 projektu (art. 14b § 2 pkt 4 Ordynacji podatkowej)	Związek Pracodawców Polska Miedź	Projekt zakłada dodanie w art. 14b §2 (wymieniającym przepisy prawa podatkowego, które nie mogą być przedmiotem wniosku o interpretację indywidualną) po punkcie 3 punktu 4 w brzmieniu: <i>„zawarte w dziale III w rozdziale 11a”</i> - co oznacza wyłączenie możliwości wydawania interpretacji indywidualnych w zakresie raportowania schematów podatkowych. Proponuje się rezygnację z wprowadzenia przedmiotowej regulacji. Uzasadnienie projektu nie zawiera przekonywujących argumentów przemawiających za brakiem możliwości wydawania interpretacji indywidualnych w zakresie raportowania schematów podatkowych. W dokumencie tym wskazano, że możliwość uzyskiwania interpretacji indywidualnych w zakresie MDR mogłaby zagrozić realizacji obowiązku terminowej wymiany informacji np. w postaci <i>„odmiennej od Szefa KAS oceny przez Dyrektora KIS istnienia lub nie schematu podatkowego podlegającego wymianie transgranicznej”</i>. Argument ten nie wydaje się jednak trafny, gdyż w sytuacji, kiedy w drodze interpretacji indywidualnej potwierdzony zostanie brak obowiązku raportowania - formularz MDR nie zostanie złożony. Wprowadzenie przedmiotowego przepisu narusza interesy podatnika, który w okresie, kiedy	BRAK	Uwaga nieuwzględniona. Z punktu widzenia systemu prawa podatkowego - nie jest celowe stwierdzanie w ramach interpretacji indywidualnych, istnienia/nieistnienia schematu jako aktu, który potencjalnie może wiązać Szefa KAS w ramach procedury nadawania NSP. Do tego rozbieżności w ramach interpretacji mogą powodować zaburzenie wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi. W ramach projektu w ramach samej procedury nadawania NSP i odmowy jej nadania podmioty będą otrzymywać potwierdzenie, czy dane uzgodnienie jest schematem podatkowym.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			potencjalny schemat podatkowy jest w fazie jednej z wielu rozważanych koncepcji, powinien mieć możliwość ustalenia w ramach procedury interpretacyjnej, czy w danej sprawie wystąpi obowiązek raportowania, a zastąpienie instytucji interpretacji indywidualnej procedurą nadawania NSP takiej możliwości nie daje. Wprowadzona w projekcie zmiana nie obejmuje bowiem przypadków, w których podatnik chce uzyskać interpretację indywidualną w odniesieniu do zdarzenia przyszłego, tj. przed zaistnieniem przesłanek zaraportowania schematu podatkowego. Na tę niekorzystną dla podatników zmianę wskazano również w Uzasadnieniu projektu „(...) niekorzystną różnicą w stosunku do interpretacji indywidualnych jest konieczność wystąpienia z przedstawieniem Szefowi KAS informacji o schemacie podatkowym i to w ściśle określonym terminie – 30 dni (w interpretacjach indywidualnych wystąpienie o interpretację indywidualną ma charakter fakultatywny i nie powiązany z żadnym terminem).”		
3.	Art. 1 pkt 9 projektu (art. 62b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej)	Kancelaria Doradztwa Podatkowego	„w art. 62b w § 1 w pkt 3 wyrazy „kwota podatku nie przekracza 1000 zł” zastępuje się wyrazami „wysokość podatku nie przekracza kwoty 5000 zł”; Propozycja odejścia od stałej wartości liczbowej, a zastąpienie jej np. odniesieniem do 100% minimalnego wynagrodzenia czy 60% średniej krajowej po zaokrągleniu do pełnych stu złotych (na rok 2026 była to kwota 4 800,00 zł w		Uwaga nieuwzględniona. Proponowane w projekcie podwyższenie do 5000 zł kwoty z art. 62b § 1 pkt 3 OP jest spójne systemowo z obowiązującym art. 71ca § 1 pkt 5 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Posłużenie się

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przypadku minimalnego wynagrodzenia). Waloryzacja kwoty zapewni dostosowanie przepisów podatkowych do zmieniających się warunków gospodarczych.		precyzyjnie określoną kwotą zapewnia jasność i przejrzystość regulacji, eliminując dowolność interpretacji.
4.	art. 1 pkt 13 lit. a tiret pierwsze projektu i lit. b tiret pierwsze, pkt 14 i 15 projektu, (art. 70 w § 6 pkt 1 i w § 7 pkt 1, uchylenie art. 70c, zmiana w art. 71 Ordynacji podatkowej, art. 23)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego S.A.	Likwidacja przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe Zaproponowaną zmianę oceniamy pozytywnie. Doceniamy, że Projektodawca wsłuchał się w argumenty prezentowane od lat przez środowisko związane z prawem podatkowym oraz uwzględnił stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego przedstawione w postanowieniu sygnalizacyjnym z 14 kwietnia 2025 r. sygn. akt I FSK 1078/24. W naszej ocenie obowiązywanie tego przepisu prowadzącego do zawieszenia biegu terminu przedawnienia w przypadku wszczęcia postępowania KKS jest jednym z największych błędów legislacyjnych w polskim prawie podatkowym, który przyczynił się do znaczącego obniżenia zaufania do organów podatkowych oraz zintensyfikowania zjawiska nadużycia prawa przez te organy. Naszym zdaniem usunięcie tego przepisu ostatecznie doprowadzi do długofalowych korzyści zarówno po stronie podatników, ale również organów podatkowych i Skarbu Państwa. Pozwoli bowiem na stopniowe odzyskiwanie zaufania wobec organów podatkowych, co przełoży się		Uwaga częściowo aprobująca, a częściowo nieuwzględniona. Proponowany przepis przejściowy ma zapewnić organom podatkowym odpowiedni czas na zakończenie prowadzonych obecnie postępowań.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			również na prawidłowość realizowania przez podatników obowiązków wynikających z prawa podatkowego. Jednocześnie organy podatkowy dysponują obecnie tak szerokim i bieżącym dostępem do informacji o rozliczeniach podatników, że przyjęty w przepisach standardowy termin przedawnienia zobowiązań podatkowych powinien być w pełni wystarczający do ewentualnego zakwestionowania wysokości zobowiązania podatkowego. Chcielibyśmy jednak przedstawić wątpliwości dotyczące przepisu przejściowego (art. 23), zgodnie z którym do zobowiązań podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 pkt 1 oraz art. 70c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym. Taka treść tego przepisu oznacza, że realny wpływ tej zmiany będzie odczuwalny dopiero za kilka lat. Nowe przepisy będą dotyczyć tylko tych zobowiązań podatkowych, które powstaną po wejściu w życie ustawy (co jest planowane na 1 lipca 2026 r.). A to oznacza, że w odniesieniu do wszystkich zobowiązań, które powstaną przed tym terminem (np. zobowiązanie w VAT za sierpień 2025 r.) – dalej wszczęcie postępowania karnego skarbowego (dotyczące tego zobowiązania) będzie prowadziło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Oznacza to <i>de facto</i> bardzo znaczące odroczenie w czasie „skuteczności” tych przepisów. W naszej ocenie to zbyt daleko idące rozwiązanie, a zmiany		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			powinny dotyczyć zobowiązań podatkowych powstałych również wcześniej. Zmiana ta nie wymaga bowiem żadnego szeroko zakrojonego przygotowania zarówno ze strony organów podatkowych, jak również podatników (nie wymaga wprowadzania dodatkowych przepisów, czy rozwiązań technicznych). Nic nie stoi zatem na przeszkodzie, żeby dotyczyła wcześniejszych zobowiązań podatkowych (np. wszystkich zobowiązań, których termin przedawnienia mija po 31 grudnia 2026 r.).		
5.	art. 1 pkt 13 lit. a tiret drugie i lit. b tiret trzecie, lit. c i pkt 43 projektu, (art. 70 w § 6 pkt 7 i w § 7 pkt 7, uchylenie § 8 Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowe go S.A.	Zastąpienie instytucji nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – instytucją zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego wskutek dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego Pozytywnie oceniamy modyfikację w porównaniu z Pierwszym Projektem nowelizacji, prowadzącą do zastąpienia propozycji instytucji przerwania biegu terminu przedawnienia instytucją zawieszenia biegu terminu przedawnienia (w przypadku dokonania wpisu hipoteki lub zastawu). W naszej ocenie tego rodzaju rozwiązanie jest w większym stopniu spójne systemowo. Zgodnie z obowiązującymi przepisami – zastosowanie zabezpieczenia wykonania zobowiązania podatkowego zasadniczo prowadzi do zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania (a hipoteka przymusowa oraz zastaw skarbowy są środkami zabezpieczenia wierzytelności).		Uwaga nieuwzględniona. Ze względu na szczególną specyfikę egzekucji z nieruchomości, ograniczenie okresu zawieszenia 5-letnim terminem jest rozwiązaniem optymalnym, uwzględniającym zarówno interes budżetu, jak i zapewniającym poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Przy czym w naszej opinii specyfika uwarunkowań związanych z ewentualną egzekucją z nieruchomości nie wymaga wprowadzenia tak długiego, 5-letniego limitu okresu zawieszenia biegu terminu przedawnienia ze względu na dokonanie wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z obowiązującymi już przepisami termin przedawnienia jest znaczący i wynosi standardowo 5 lat. W dzisiejszych realiach – zasadniczo powinien być to wystarczający czas do dokonania sprawdzenia rozliczeń podatkowych podatnika oraz wyegzekwowanie ewentualnej zaległości. Wprowadzenie uregulowania, które umożliwi dodatkowo przedłużenie tego terminu o kolejne 5 lat wydaje się rozwiązaniem nadmiernym, które może znacząco wydłużać okres niepewności podatników co do ostatecznej wysokości zobowiązania podatkowego. Co więcej, daleko idące skutki dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego mogą rodzić kolejne ryzyka nadużywania tych przepisów przez organy podatkowe. Wprowadzenie tego rodzaju przesłanki może zatem stanowić kolejne narzędzie, które będzie mogło być wykorzystywane przez organy podatkowego do stosunkowo „łatwego” doprowadzenia do zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (a więc znaczącego przedłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego). Powstanie ryzyko		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		„instrumentalnego” wykorzystywania tych instytucji do znaczącego wydłużania terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych. Jak pokazuje zaś doświadczenie ostatnich kilkunastu lat, organy podatkowe w praktyce dość często korzystają z instrumentów, które dają im możliwość dłuższego czasu na wydanie ostatecznej decyzji. Organ podatkowy może dokonać wpisu hipoteki przymusowej już po wydaniu decyzji podatkowej I instancji. Podobnie jest w przypadku zastawu skarbowego. Przy czym – w takim przypadku – podstawą wpisu może być nawet sama deklaracja podatkowa. Zastosowanie hipoteki lub zastawu może być zatem dokonywane na stosunkowo wczesnym etapie i bez konieczności przedstawiania szczegółowego uzasadnienia działań organu podatkowego. Innymi słowy, proponowany przepis może być nadużywany przez organy podatkowe i może stać się dla nich stosunkowo prostym sposobem na zawieszenie biegu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Do przerwania biegu terminu przedawnienia wystarczające będzie bowiem wydanie decyzji w I instancji i ustanowienie zabezpieczenia. Co więcej, zgodnie z proponowanym brzmieniem przepisu - bieg terminu przedawnienia będzie ulegał zawieszeniu poprzez ustanowienie hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego o nawet najmniejszej wartości.		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Nie można zatem zgodzić się z Projektodawcą, że tego rodzaju rozwiązanie zapewnia poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom. Dlatego też proponujemy skrócenie zaproponowanego 5-letniego okresu zawieszenia wynikającego z dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego do maksymalnie 3 lat. Skrócenie tego 5-letniego limitu nie powinno nieść negatywnych skutków dla Skarbu Państwa, ponieważ po upływie tego terminu możliwe byłoby wystąpienie innych trybów zawieszenia/przerwania (w tym przede wszystkim przerwania biegu terminu ze względu na zastosowanie środka egzekucyjnego, jakim jest zajęcie nieruchomości).		
6.	art. 1 pkt 13 lit. a tiret drugie i lit. b tiret trzecie, projektu (art. 70 w § 6 pkt 8 i w § 7 pkt 8 Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowe go S.A.	Wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania W naszej ocenie specyfika postępowań dotyczących unikania opodatkowania, tj. przede wszystkim: • Ich czasochłonność, • konieczność przeprowadzenia przez wyznaczony, jeden w Polsce, organ podatkowy – Szefa KAS; • znaczenie w całym systemie podatkowym (dotyczą procesu unikania opodatkowania, który powinien być zwalczany)		Uwaga nieuwzględniona. Wykracza poza zakres projektu.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		zasadniczo uzasadniają konieczność wprowadzenia mechanizmów, które pozwolą na przeprowadzenie tej procedury w sposób wnikliwy i dokładny. Dlatego w naszej ocenie wprowadzenie pewnych mechanizmów pozwalających organom podatkowym na kompleksowe zbadanie rozliczeń podatkowych w przypadku wystąpienia podejrzenia unikania opodatkowania jest oczywiście zasadne. Przy czym w naszej ocenie wydłużanie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia tego rodzaju postępowań wydaje się być jedynie „plastrem”, który „zalepia” pewne problemy związane z prowadzeniem tych postępowań, ale nie prowadzi do systemowej naprawy trudności, z którymi mierzą się organy podatkowe. Naszym zdaniem zdecydowanie bardziej uzasadnione byłoby podjęcie działań związanych z wprowadzeniem systemowych zmian, które spowodują, że przypadki unikania opodatkowania będą wykrywane szybciej, a postępowania dotyczące tych kwestii będą prowadzone sprawniej. To wymagałoby między innymi wzmocnienia (powiększenia) zespołów organu podatkowego zajmujących się tego rodzaju postępowaniami oraz szerszego wykorzystywania w tym celów narzędzi cyfrowych. Proponowany przepis wpisuje się zaś w tendencję zmierzającą do wydłużania – i tak bardzo znaczących – terminów przedawnienia		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			obowiązujących w polskim systemie prawa podatkowego. 5-letni okres przedawnienia w dobie elektronicznych narzędzi jakimi dysponują i będą dysponować organy podatkowe wydaje się okresem przesadnym. Obecny okres przedawnienia (5 lat od końca roku, w którym powstał obowiązek podatkowy) powinien być w pełni wystarczający dla organów podatkowych na wszczęcie i przeprowadzenie postępowań (w tym również tego rodzaju). Co więcej, warto przy tym zauważyć, że już dziś przepisy przewidują szereg innych okoliczności prowadzących do zawieszenia biegu terminu przedawnienia (w tym również związanych z prowadzeniem postępowań dotyczących unikania opodatkowania). Jak wynika bowiem z art. 70 § 6 pkt 6 Ordynacji podatkowej, bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wystąpienia przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, na wniosek strony, o którym mowa w art. 119h § 2, o opinię Rady do Spraw Przeciwdziałania Unikaniu Opodatkowania, co do zasadności zastosowania art. 119a lub środków ograniczających umowne korzyści. Dlatego bardziej zasadnym rozwiązaniem wydaje się wprowadzenie systemowych zmian pozwalających organom podatkowym na szybsze i wnikliwe przeprowadzenie tego rodzaju postępowań.		
7.	art. 1 pkt 13 projektu	Fundacja Wsparcia	Potwierdzamy, że procedowany projekt ustawy i zawarte w nim propozycje:		Uwaga nieuwzględniona.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	(art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej)	Przedsiębiorczości (inicjatywa Sprawdzamy)	1) skreślenia art. 70 § 6 pkt 1 ordynacji podatkowej; w zasadniczej części realizuje zgłoszone postulaty dotyczące odpowiednio uchylenia przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe oraz zniesienia obowiązku raportowania krajowych schematów podatkowych i schematów podatkowych dotyczących podatków pośrednich. Zauważamy jednakże, że zaproponowany w projekcie ustawy przepis przejściowy dotyczący stosowania art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej po jego uchyleniu spowoduje, że przepis ten będzie stosowany jeszcze przez 6 lat, co nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia w świetle wskazywanych w uzasadnieniu projektu ustawy przyczyn, dla których art. 70 § 6 pkt 1 jest usuwany z porządku prawnego.		Proponowany przepis przejściowy ma zapewnić organom podatkowym odpowiedni czas na zakończenie prowadzonych obecnie postępowań.
8.	art. 1 pkt 16 projektu (art. 70f Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego S.A.	Wprowadzenie możliwości wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku ze skorygowaniem deklaracji w niedługim okresie przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 1 pkt 16 projektu, projektowany art. 70f Ordynacji podatkowej) 1. W tym zakresie w pełni podtrzymujemy stanowisko wyrażone w piśmie z 25 kwietnia 2025 r. W naszej ocenie:	W związku z powyższym, w naszej ocenie – jeżeli omawiana regulacja miałaby zostać wprowadzona – projektowany § 2 powinien brzmieć: <i>§ 2. Przepis § 1 ma również zastosowanie w przypadku każdego kolejnego skorygowania przez podatnika deklaracji, o której mowa w § 1,</i>	Uwaga częściowo uwzględniona. Projektowany § 2 otrzyma brzmienie: „§ 2. Przepis § 1 ma również zastosowanie w przypadku każdego kolejnego skorygowania przez podatnika deklaracji, o którym mowa w § 1, po

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		. projektowana regulacja ma bardzo daleko idące skutki, nawet w przypadku korekt o charakterze marginalnym (np. przeniesienie faktury pomiędzy okresami rozliczeniowymi w VAT); . zaproponowane rozwiązanie stworzy stan niepewności po stronie podatnika co do faktycznego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego; . obecnie organy podatkowe dysponują instrumentami pozwalającymi na weryfikację skorygowanego rozliczenia podatnika (w zakresie objętym nadpłatą) po upływie podstawowego terminu przedawnienia na podstawie art. 79 § 3 Ordynacji podatkowej, w związku z czym nie istnieją podstawy do wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Poniżej przedstawiamy dodatkowe uwagi wraz z propozycją alternatywnego rozwiązania. 1. Zgodnie z uzasadnieniem projektu, celem regulacji ma być umożliwienie organom podatkowym weryfikacji rozliczeń korygowanych przed upływem terminu przedawnienia. W naszej ocenie, konstrukcja art. 70f prowadzi do skutków wykraczających poza ten cel. Proponowane brzmienie może bowiem skutkować wydłużeniem terminu przedawnienia również w sytuacjach, w których brak jest obiektywnej	<i>po wydłużeniu terminu zgodnie z § 1.</i>	wydłużeniu terminu zgodnie z § 1.” Kwestia liczenia wydłużenia terminu została wyjaśniona w uzasadnieniu. Wskazano tam, że „do 5 lat, o których mowa w art. 70 § 1, należy dodać 12 miesięcy, w wyniku czego wydłużony okres przedawnienia wyniesie 6 lat.”. Ponadto wskazano, że jeżeli korekta „zostanie złożona po upływie terminu z art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, ale w wydłużonym terminie na podstawie art. 70f § 1, to termin ten ponownie wydłuży się o rok. Reguła ta będzie miała zastosowanie także wtedy, gdy podatnik złoży każdą kolejną korektę w trakcie biegu „dodatkowego” roku przedawnienia.”. Ratio legis proponowanej regulacji art. 70f Ordynacji podatkowej zostało także
--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			potrzeby takiego działania, na przykład w przypadku: . „przesunięcia” faktury pomiędzy dwoma okresami rozliczeniowymi w podatku VAT; . złożenia korekty deklaracji za zły okres (np. w wyniku błędu systemu księgowego), w sytuacji gdy składana jest kolejna korekta, przywracająca rozliczenie do stanu pierwotnego (cofająca skutki korekty). Przy czym należy pamiętać, że w przypadku korekty deklaracji, z której wynika zwiększenie zwrotu (nadpłata) podatku, organy podatkowe mają zapewniony czas na przeanalizowanie zasadności wykazanego zwrotu (nadpłaty) i określony czas na jego dokonanie. Nasze wątpliwości dotyczą również: . zasadności wydłużenia terminu przedawnienia w odniesieniu do każdej kolejnej korekty (§ 2); . daty, od jakiej należy liczyć wydłużony termin przedawnienia zobowiązania podatkowego. Ad a) W naszej ocenie treść projektowanego art. 70f § 2 Ordynacji podatkowej budzi poważne wątpliwości w odniesieniu do konsekwencji podatkowych każdej kolejnej korekty rozliczenia. Z treści propozycji przepisu wynika bowiem, że każda kolejna korekta – niezależnie od jej treści (wyniku), a zatem także zwiększająca zobowiązanie podatkowe czy zmniejszająca		wyczerpująco wyjaśnione w uzasadnieniu.
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		kwotę zwrotu/straty – złożona w „przedłużonym” okresie ma być równoznaczna z kolejnym wydłużeniem okresu przedawnienia. Tymczasem, jak wynika z uzasadnienia projektu, celem wprowadzenia omawianej regulacji ma być „zabezpieczenie możliwości procedowania przez organ podatkowy po kolejnym skorygowaniu deklaracji”. Jednocześnie z projektowanego § 1 wynika, że w zainteresowaniu organów podatkowych pozostaje przede wszystkim korekta deklaracji, z której wynika zwiększenie zwrotu/straty lub zmniejszenie zobowiązania podatkowego. Intencją ustawodawcy jest zatem zabezpieczenie interesu fiskalnego w przypadku złożenia przez podatnika korekty skutkującej zmniejszeniem zobowiązania podatkowego lub zwiększeniem zwrotu/straty. Z tego powodu objęcie zakresem § 2 wszystkich korekt, niezależnie od ich treści, jest regulacją nadmierną w stosunku do deklarowanego celu. W związku z powyższym, w naszej ocenie – jeżeli omawiana regulacja miałaby zostać wprowadzona – projektowany § 2 powinien brzmieć: <i>§ 2. Przepis § 1 ma również zastosowanie w przypadku każdego kolejnego skorygowania przez podatnika deklaracji, o której mowa w § 1, po wydłużeniu terminu zgodnie z § 1.</i> Ad b) Z brzmienia proponowanego przepisu nie wynika również, w jaki sposób należy liczyć nowy termin przedawnienia:		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		czy od dnia złożenia korekty deklaracji, czy od ostatniego dnia „podstawowego” terminu przedawnienia. Wątpliwości budzi kwestia związana z wykładnią proponowanego § 2 w przypadku złożenia kilku korekt deklaracji w „wydłużonym” okresie przedawnienia – czy każda kolejna korekta wydłuża termin przedawnienia o kolejne 12 miesięcy (a zatem np. czy trzy korekty złożone na przestrzeni miesiąca w wydłużonym okresie doprowadzą do wydłużenia biegu terminu przedawnienia o 36 miesięcy). Brak tej jasności może spowodować spory interpretacyjne pomiędzy organami a podatnikami, generując niepewność prawną i spory, co z kolei negatywnie wpłynie na zaufanie obywateli do organów administracji. W naszej ocenie, jeżeli ostatecznie przyjęte zostałyby te zmiany, to w § 1 należałoby przyjąć rozwiązanie polegające na wydłużeniu terminu przedawnienia o 12 miesięcy, licząc od dnia następującego po dniu złożenia korekty deklaracji zmniejszającej zobowiązanie podatkowe lub zwiększającej zwrot/stratę. Zapewni to stały, przewidywalny i jednolity mechanizm przedłużania biegu przedawnienia – o maksymalnie 12 miesięcy, niezależnie od momentu złożenia korekty. Analogiczne rozwiązanie mogłoby zostać wprowadzone w odniesieniu do § 2.		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		<i>Propozycje alternatywnych rozwiązań zgodnych z przedstawionym w uzasadnieniu celem ustawodawcy</i> 1. W naszej ocenie wskazywany przez Projektodawcę cel mógłby zostać spełniony w przypadku braku wydłużenia terminu przedawnienia (odejścia od projektowanego art. 70f OP) i wprowadzenia analogicznych jak przewidziane w art. 79 § 3 OP, w odniesieniu do korekt deklaracji prowadzących do zwiększenia straty. Należy bowiem zauważyć, że w przypadku korekty dokonanej przed terminem przedawnienia, z której wynika zmniejszenie zobowiązania podatkowego lub zwiększenie zwrotu, już teraz ma zastosowanie ww. art. 79 § 3 (w odniesieniu do zwiększenia zwrotu, art. 79 § 3 stosuje się na podstawie art. 76b OP), wobec czego już obecnie organ podatkowy ma prawo badać zasadność takiej nadpłaty/zwrotu. Zatem, aby zrealizować cel ustawodawcy konieczne byłoby jedynie wprowadzenie mechanizmu pozwalającego na badanie rozliczenia w przypadku zwiększenia straty (analogicznego do art. 79 § 3 OP). Tego rodzaju rozwiązanie w pełni realizuje cele przedstawione przez Projektodawcę, a jednocześnie nie powoduje dodatkowych negatywnych konsekwencji dla podatników. 1. Alternatywnym rozwiązaniem mogłoby być wydłużenie (np. o 12 miesięcy) możliwości rozpoczęcia weryfikacji rozliczenia, które zostało		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			skorygowane w ostatnich 12 miesiącach przed przedawnieniem – w sytuacji, gdy z korekty tej wynika zwiększenie zwrotu podatku/straty lub zmniejszenie zobowiązania podatkowego. W takim przypadku podatnicy nie będą mieli możliwości korygowania rozliczenia po upływie „podstawowego” terminu przedawnienia, zaś organy podatkowe zyskają dodatkowy czas na weryfikację prawidłowości korekty, jednak bez możliwości zawieszania lub przerywania biegu terminu przedawnienia (gdyż ten – co do zasady – już upłynie). W sytuacji, gdy organ stwierdzi, że kwota zwrotu/straty powinna zostać wykazana w innej wysokości, wyda decyzję – analogicznie jak w przypadku nadpłat. Przy czym podkreślamy, że w naszej ocenie projektowana zmiana nie ma racjonalnego uzasadnienia i należałoby z niej całkowicie zrezygnować w proponowanym kształcie.		
9.	art. 1 pkt 17 projektu (art. 75 § 2a Ordynacji podatkowej)	Związek Pracodawców Polska Miedź	Projekt zakłada uchylenie art. 75 §2a w brzmieniu: „<i>Uprawnienie do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty przysługuje:</i> <i>1) spółkom, które tworzyły podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, w momencie utraty przez tę grupę statusu podatnika, w zakresie zobowiązań tej grupy;</i> <i>2) przedstawicielowi grupy VAT w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, po utracie przez tę grupę statusu podatnika.</i>”	Pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu.	Uwaga uwzględniona w treści projektowanych art. 75 § 2a i art. 81 § 1b Ordynacji podatkowej.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Proponuje się pozostawienie ww. przepisu w treści ustawy. Propozycja usunięcia tej jednostki redakcyjnej (z Działu III rozdziału 9) nie przyczynia się do zmniejszenia obowiązków nakładanych na podmioty gospodarcze (czego celem ma być nowelizacja). Usunięcie tych przepisów może natomiast w przyszłości powodować spory co do istnienia uprawnienia (dla podmiotów wymienionych w tej regulacji) do składania wniosków o nadpłaty. Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie art. 133 § 2d Ordynacji podatkowej (Dział IV rozdział 3), jednakże przemieszczenie tych regulacji do części Ordynacji podatkowej definiującej strony w postępowaniu podatkowym nie jest wystarczającą podstawą dla ustalenia legitymacji (dla danego podmiotu) do złożenia wniosku o nadpłatę w okolicznościach wskazanych w tym przepisie.		
10.	art. 1 projektu (art. 76 Ordynacji podatkowej)	Kancelaria Doradztwa Podatkowego	Propozycja wprowadzenia obowiązku informowania podatnika o nadpłacie podatku. W art. 76 dodaje się §5 „O fakcie zaliczenia lub zwrotu nadpłaty oraz jej wysokości i okresie organ podatkowy powiadamia podatnika za pośrednictwem konta w e-Urzędzie Skarbowym.”		Uwaga nieuwzględniona. Poza zakresem projektu. Podatnik składający zeznanie/ deklarację jest świadomy istnienia nadpłaty. Natomiast, na wniosek podatnika, organ podatkowy wydaje postanowienie w sprawach zaliczenia nadpłaty na poczet zaległych oraz bieżących zobowiązań

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					podatkowych i należności, o których mowa w art. 76 § 1a OP (art. 76a §1 Op). Ponadto przepisy podatkowe regulują kwestie terminów zwrotu nadpłaty, więc podatnik wie kiedy może się spodziewać zwrotu.
11.	art. 1 ust. 17 pkt 4 i 6 ust. 20 ust. 24 ust. 45 pkt b projektu	Kancelaria Doradztwa Podatkowego	„osobom, które były wspólnikami spółki cywilnej, spółki jawnej, spółki partnerskiej, spółki komandytowej lub spółki komandytowo-akcyjnej w momencie rozwiązania spółki w zakresie zobowiązań spółki”.	Propozycja objęcia ww. przepisami także wspólników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, którzy po wykreśleniu podmiotu z KRS nie mają takiej możliwości prawnej.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana regulacja dotyczy spółek osobowych, natomiast spółka z o.o. jest spółką kapitałową. Spółki kapitałowe posiadają osobowość prawną i są odrębnym bytem od swoich wspólników, co oznacza m.in. konieczność utworzenia organów zarządczych. Spółki osobowe natomiast opierają się na relacjach między wspólnikami, a sami wspólnicy prowadzą i reprezentują spółkę.
12.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a Ordynacji podatkowej)	Fundacja Wsparcia Przedsiębiorczości (inicjatywa SprawdzaMY)	Projekt ustawy w zasadniczej części realizuje zgłoszone postulaty w zakresie zmiany brzmienia art. 86a Ordynacji podatkowej w zakresie zniesienia obowiązku raportowania krajowych schematów podatkowych i schematów podatkowych dotyczących podatków pośrednich.		Uwaga aprobująca.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

13.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a §1 Ordynacji podatkowej)	Związek Pracodawców Polska Miedź	Projekt zakłada dodanie art. 86a §1 o treści: <i>„Niniejszy rozdział ma zastosowanie do uzgodnień dotyczących wszystkich podatków w rozumieniu art. 3 pkt 3 lit. a i b oraz art. 6, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, w tym podatku od towarów i usług, oraz podatku akcyzowego.”</i> Proponuje się modyfikację treści w/w przepisu. W Ordynacji podatkowej mamy do czynienia z dwiema definicjami podatku. Pierwsza występuje w art. 6, druga zaś w art. 3 pkt 3. Mają one różny charakter i pełnią odmienne funkcje. Pierwsza określa cechy podatku, których istnienie oznaczać będzie, że do danego świadczenia będziemy stosować przepisy Ordynacji podatkowej. Druga definicja ma charakter formalny i porządkowy. Zawiera ona rodzaje należności, które na gruncie Ordynacji podatkowej są traktowane utożsamia (lit. a – zaliczki na podatki, lit. b – raty podatków, jeżeli przepisy prawa podatkowego przewidują płatność podatku w ratach). Z uwagi na powyższe należałoby w przedmiotowym przepisie wskazać, że chodzi o definicję podatku w rozumieniu art. 6 Ordynacji podatkowej. Pozostawienie przepisu w proponowanym w projekcie brzmieniu będzie oznaczać, że instytucja raportowania MDR będzie miała zastosowanie także do wynikających z przepisów prawa podatkowego zaliczek na podatki występujących przede wszystkim na gruncie ustaw o podatkach dochodowych czy też określonych form realizacji podatku (rat podatków). Konsekwentnie, działanie podatnika powodujące	<i>Niniejszy rozdział ma zastosowanie do uzgodnień dotyczących podatków w rozumieniu art. 6 ustawy, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, w tym podatku od towarów i usług, oraz podatku akcyzowego.</i>	Uwaga nieuwzględniona – nie można wyłączyć z zakresu podatków objętych MDR - np. zaliczek na podatki. W szczególności, że w ramach ogólnych cech rozpoznawczych należy przeprowadzić analizę, czy występuje korzyść podatkowa. Jedną z korzyści zgodnie przepisami dot. MDR jest korzyść określona w art 3 pkt 18 lit d - tj. niepobranie podatku przez płatnika. Tym samym nie można się zgodzić na ograniczenie zakresu podatków do definicji określonej w art. 6 OP. Zawężenie zakresu "podatków" w określeniu do których należy stosować przepisy MDR powodowałoby, że samo niepobranie podatku przez płatnika byłoby korzyścią podatkową, a niepobranie przez płatnika zaliczki na podatek już nie - co powodowałoby istotny wyłom systemie MDR -
-----	---	---	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			odsunięcie w czasie nie tylko samego podatku, ale także zaliczki na podatek (w ramach danego roku) wiązałoby się z obowiązkiem raportowania MDR.		który nie ma racjonalnego uzasadnienia.
14.	art. 1 pkt 26 projektu (art. 86a §2 pkt 5 Ordynacji podatkowej)	Związek Pracodawców Polska Miedź	Projekt zakłada zmianę definicji kryterium głównej korzyści na następującą: <i>„kryterium głównej korzyści – rozumie się przez to spełnienie warunku polegającego na tym, że głównym efektem lub jednym z głównych efektów, które na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów dany podmiot może spodziewać się osiągnąć, dzięki wdrożeniu uzgodnienia, jest korzyść podatkowa”.</i> Proponuje się pozostawienie definicji kryterium głównej korzyści w obecnym brzmieniu. Proponuje się pozostawienie obecnego brzmienia definicji „kryterium głównej korzyści”, która zakłada, że korzyść ta nie występuje, kiedy podatnik w danej sytuacji nie ma lub nie miał alternatywnej, racjonalnej drogi postępowania, nawet jeżeli skutkiem postępowania jest (lub było) osiągnięcie korzyści podatkowej. Rezygnacja z istniejącego dotychczas zastrzeżenia, że aby „kryterium głównej korzyści” zostało spełnione musi występować tzw. alternatywna droga postępowania będzie skutkować znaczącym rozszerzeniem obowiązku raportowania. Ilustrując powyższe przykładem, w Objasnieniach MF z dnia 31.01.2019 r. dot. MDR, na str. 20 wskazano, że „z uwagi na definicję korzyści podatkowej będzie nią również pomniejszenie zobowiązania podatkowego w związku z ujęciem jako kosztu uzyskania	<i>Kryterium głównej korzyści uważa się za spełnione, jeżeli na podstawie istniejących okoliczności oraz faktów należy przyjąć, że podmiot działający rozsądnie i kierujący się zgodnymi z prawem celami innymi niż osiągnięcie korzyści podatkowej mógłby zasadnie wybrać inny sposób postępowania, z którym nie wiązałoby się uzyskanie korzyści podatkowej rozsądnie oczekiwanej lub wynikającej z wykonania uzgodnienia, a korzyść podatkowa jest główną lub jedną z głównych korzyści, którą podmiot spodziewa się osiągnąć w związku z wykonaniem uzgodnienia.</i>	Uwaga nieuwzględniona. DAC6 nie wprowadza "alternatywnej drogi postępowania" w definicji kryterium głównej korzyści. Państwa członkowskie UE implementując dyrektywę również nie przewidziały "alternatywnej drogi postępowania". W ramach DAC6 wskazano, że kryterium to jest spełnione, jeżeli można ustalić, że główną korzyścią lub jedną z głównych korzyści, które – uwzględniając wszystkie odpowiednie fakty i okoliczności – dana osoba może spodziewać się uzyskać dzięki uzgodnieniu, jest korzyść podatkowa. Dotychczasowe regulacje w OP zawierają 3 przesłanki: - wybrany przez podatnika sposób postępowania wiąże się uzyskaniem korzyści podatkowej,

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			<i>przychodów uzasadnionego ekonomicznie wydatku. Nie jest to jednak czynność, która samoistnie spełniałaby przesłankę alternatywnej drogi postępowania, gdyż rozsądnie działające podmioty w ramach prowadzonej działalności muszą ponosić koszty, aby generować przychody lub zabezpieczyć ich źródło. Nieponoszenie uzasadnionego ekonomicznie wydatku nie jest bowiem racjonalnym alternatywnym sposobem postępowania”.</i> Z powyższego <i>a contrario</i> wynikałoby więc, że po usunięciu przesłanki tzw. alternatywnej drogi postępowania, ujęcie jako kosztu uzyskania przychodów uzasadnionego ekonomicznie wydatku – będzie spełniać kryterium głównej korzyści.		- uzyskanie korzyści podatkowej było znacznym/głównym powodem wybrania danego sposobu postępowania, - istnieje alternatywna, racjonalna droga postępowania, która prowadzi do uzyskania takich samych rezultatów ekonomicznych/gospodarczych, przy jednoczesnym braku korzyści podatkowych co powoduje zawężenie raportowania i narażenie Polski na sankcje w związku z nieprawidłową implementacją DAC6. Nowelizacja zakłada usunięcie „alternatywnej drogi postępowania” czego skutkiem będzie: - wyeliminowanie bezpodstawnego zawężenia raportowania, - kluczowa będzie ocena spodziewanego efektu uzgodnienia, - zrozumiała i zgodna z DAC6 definicja.
--	--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

15.	art. 1 pkt 42 projektu, (art. 117ba § 3a i 3b Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowe go S.A.	Doprecyzowanie sposobu składania zawiadomień ZAW-NR (zawiadomienie o zapłacie należności na rachunek bankowy inny niż zawarty na dzień zlecenia przelewu w wykazie podatników VAT) drogą elektroniczną i umożliwienie ich składania przez pełnomocnika do podpisywania deklaracji podatników, skoro w oczywisty sposób redukuje ono liczbę dostępnych ścieżek wywiązania się z obowiązków, zwiększając ryzyko niezamierzonego naruszenia prawa. Warto również zauważyć, że w uzasadnieniu Projektu zostały przedstawione sprzeczne informacje w tym zakresie. Projektodawca wskazuje bowiem, że przepis „nie oznacza zmiany sposobu składania tego zawiadomienia, a jedynie wskazuje kanał komunikacji elektronicznej”, podczas gdy w istocie wprowadza sformułowanie „wyłącznie za pośrednictwem konta w e-Urzędzie Skarbowym”. Wprowadzenie sformułowania „wyłącznie” nie stanowi jedynie wskazania preferowanego sposobu składania zawiadomień, lecz w sposób jednoznaczny nakłada obowiązek korzystania z tego jednego kanału komunikacji elektronicznej. Tym samym wyeliminowane zostają wszelkie inne, dotychczas dostępne metody (w tym również złożenie zawiadomienia w siedzibie organu podatkowego czy tradycyjna wysyłka formularza), co <i>de facto</i> oznacza rezygnację z dotychczasowej możliwości składania zawiadomień w formie tradycyjnej. Takie kateryczne ujęcie nie	Uwaga uwzględniona (w zakresie eUS). Uwaga aprobuująca (w zakresie UPL-1).
-----	--	--	---	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			pozostawia pola dla dowolności czy wyboru, lecz wprowadza bardzo restrykcyjne ograniczenie. Ma to o tyle istotne znaczenie, że skutki niezłożenia tego zawiadomienia mogą być bardzo daleko idące. Dlatego też nie powinno ograniczać się środków, za pomocą których takie zawiadomienie powinno być złożone. Jednocześnie pozytywnie należy ocenić drugą część propozycji, tj. umożliwienie stosowania pełnomocnictwa do podpisywania deklaracji (udzielonego na podstawie art. 80a § 1 Ordynacji podatkowej) również w odniesieniu do formularzy ZAW-NR. Rezygnacja z konieczności każdorazowego składania pełnomocnictwa szczególnego w tym zakresie jest rozwiązaniem racjonalnym, upraszczającym procedury i ograniczającym nadmierne obowiązki formalnoprawne po stronie podatników oraz organów podatkowych. Negatywnie oceniamy proponowaną zmianę art. 117ba § 3a i 3b Ordynacji podatkowej w zakresie wprowadzenia obowiązku składania zawiadomień ZAW-NR wyłącznie za pośrednictwem konta w e-Urzędzie Skarbowym. Rozwiązanie to w praktyce eliminuje możliwość tradycyjnego składania zawiadomień, co stanowi istotne ograniczenie dostępnych form realizacji obowiązków podatkowych. Skutkuje to wykluczeniem podmiotów, które z różnych względów (w tym braku dostępu do e-Urzędu Skarbowego) nie mogą skorzystać z drogi elektronicznej. Trudno wskazać uzasadnienie, dla		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			którego takie ograniczenie miałoby służyć interesowi		
16.	art. 1 pkt 42 projektu (art. 117ba § 3a Ordynacji podatkowej)	Związek Pracodawców Polska Miedź	Projekt zakłada w art. 117ba po §3 dodanie §3a o treści: <i>„Zawiadomienie, o którym mowa w § 3 pkt 2, składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej, składa się wyłącznie za pośrednictwem konta w e-Urzędzie Skarbowym.”</i> Proponuje się rezygnację z wprowadzenia przedmiotowej regulacji. Wprowadzana Projektem zmiana prowadzi do ograniczenia możliwości składania zawiadomień ZAW-NR drogą elektroniczną wyłącznie do konta w e-Urzędzie Skarbowym. Brak jest jednak argumentów dla eliminacji możliwości składania zawiadomienia za pośrednictwem e-PUAP lub skrzynki do e-Doręczeń.	BRAK	Uwaga uwzględniona.
17.	art. 1 pkt 42 projektu (art. 117ba § 3a Ordynacji podatkowej (art. 1 pkt 42 ustawy nowelizującej)	Kancelaria Doradztwa Podatkowego	w art. 117ba po § 3 dodaje się § 3a i 3b w brzmieniu: <i>„§ 3a. Zawiadomienie, o którym mowa w § 3 pkt 2, składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej, składa się wyłącznie za pośrednictwem konta w e-Urzędzie Skarbowym.”</i> Zmiana przepisów przynosi następujące skutki: 1) ograniczenie „kanałów” przekazywania zawiadomienia do organu, 2) brak możliwości wysyłania zawiadomienia w przypadkach losowych leżących		Uwaga uwzględniona.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			- po stronie podatnika (śmierć podatnika/zmiana reprezentanta podmiotu), - po stronie urzędu (awaria techniczna, przeciążenie systemu). Propozycja pozostawienia przepisu bez zmian albo uwzględnienie możliwości występowania zdarzeń losowych i wydłużenie 7-dniowego terminu.		
18.	art. 1 pkt 43 w zw. z pkt 13 lit. a tiret drugie i lit. b tiret trzecie oraz lit. c projektu, (art. 118 § 2 zdanie drugie Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowe go S.A.	Rozszerzenie przesłanek wpływających na upływ terminu przedawnienia w odniesieniu do odpowiedzialności solidarnej osób trzecich Zgłaszamy zastrzeżenia do zmian w art. 118 § 2 zdanie drugie Ordynacji podatkowej. Projektowana nowelizacja, przewidująca rozszerzenie przesłanek wpływających na bieg terminu przedawnienia odpowiedzialności podatkowej osób trzecich (art. 118 § 2 w zw. z art. 70 § 6 pkt 7 i § 7 pkt 7 O.p.), budzi poważne zastrzeżenia. W odniesieniu do odpowiedzialności solidarnej osób trzecich ustawodawca już obecnie przewidział wystarczająco długie terminy zarówno w zakresie dopuszczalności wydania decyzji o odpowiedzialności podatkowej (art. 118 § 1 O.p.), jak i w zakresie przedawnienia zobowiązań wynikających z takiej decyzji (art. 118 § 2 O.p.). Wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia prowadziłoby w tym przypadku do możliwości dalszego, nieproporcjonalnego wydłużenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania członków zarządu.		Uwaga nieuwzględniona. Proponowane rozwiązanie nie jest nieproporcjonalne. Nie wykracza poza zakres tego, co niezbędne dla zapewnienia organom podatkowym odpowiedniego czasu na zaspokojenie należności wynikającej z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej. Trzeba też mieć na uwadze, że w przypadku wygaśnięcia zobowiązania pierwotnego dłużnika, odpowiedzialność osoby trzeciej wygaśnie jeszcze przed upływem terminu, o którym mowa w art. 118 § 2 o.p. Wygaśnięcie zobowiązania pierwotnego dłużnika powoduje też zwolnienie z

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Należy zaznaczyć, że w realiach odpowiedzialności osób trzecich, mającej charakter akcesoryjny, ustawodawca powinien ze szczególną ostrożnością ingerować w regulacje dotyczące biegu terminu przedawnienia, tak aby zachować równowagę między ochroną interesu fiskalnego a zapewnieniem pewności prawa i utrzymaniem zaufania podmiotów do działań organów podatkowych. Obowiązujące już obecnie instrumenty, w tym istniejące przesłanki zawieszenia i przerwania biegu terminu przedawnienia, zapewniają organom podatkowym wystarczające narzędzia dla zabezpieczenia należności publicznoprawnych. W tym kontekście warto zauważyć, że do odpowiedzialności solidarnej przepisy dotyczące wydłużenia terminu przedawnienia stosuje się w bardzo wąskim zakresie. To dodatkowo podkreśla brak uzasadnienia systemowego dla ich rozszerzenia o zawieszenie na skutek ustanowienia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego. Proponowane rozwiązanie ma zatem charakter nadmiarowy i stwarza ryzyko nieuzasadnionego przedłużenia stanu podlegania potencjalnej odpowiedzialności za długi podatkowe innego podmiotu, co w praktyce przekłada się na utrzymywanie długotrwałej niepewności prawnej po stronie osób fizycznych. Z tego względu zasadne jest odstąpienie od planowanej zmiany art. 118 § 2 O.p. polegającej na rozszerzeniu zakresu odpowiedniego stosowania o projektowane art. 70 § 6 pkt 7 oraz § 7 pkt 7 O.p.		odpowiedzialności osoby trzeciej.
--	--	--	--	-----------------------------------

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

19.	art. 1 pkt 44 projektu, (art. 138a § 6 Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowe go S.A.	Wprowadzenie możliwości działania osoby niebędącej stroną, wzywanej do złożenia wyjaśnień lub przedłożenia dokumentów, przez pełnomocnika ogólnego lub pełnomocnika szczególnego (art. 1 pkt 44 projektu, projektowany art. 138a § 6 Ordynacji podatkowej) Projekt zakłada wprowadzenie możliwości działania podmiotu niebędącego stroną postępowania przez pełnomocnika ogólnego lub szczególnego. W uzasadnieniu Projektu wskazuje się, że brak jest obecnie podstaw prawnych do działania przez pełnomocnika innej osoby niż strona (np. wzywanej do dokonania określonej czynności na podstawie art. 155 OP), a proponowane rozwiązanie ma ułatwić kontakt z organami podatkowymi – zwłaszcza podmiotów, które posiadają siedzibę poza granicami RP. Możliwość korzystania z usług pełnomocnika, w tym pełnomocnika profesjonalnego, pełni funkcję gwarancyjną dla reprezentowanego podmiotu. W naszej ocenie gwarancja ta nie powinna być rozumiana zawężająco – jedynie do strony postępowania, a również do każdego podmiotu, dla którego zajęcie stanowiska mogłoby dotyczyć skutków w zakresie możliwości weryfikowania rozliczeń podatkowych. W tym zakresie w piśmie z 25 kwietnia 2025 r. postulowaliśmy o rozszerzenie możliwości działania nie tylko przez pełnomocnika ogólnego, ale również umożliwienie działania przez pełnomocnika szczególnego.		Uwaga aprobująca.
-----	---	--	--	--	--------------------------

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			W związku z powyższym pozytywnie oceniamy proponowaną zmianę.		
20.	art. 1 pkt 51 projektu, (art. 145 § 2 Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego S.A.	Ograniczenie doręczania pism pełnomocnikowi wyłącznie do pism doręczanych „tradycyjnie” W odniesieniu do projektowanych zmian zgłaszaliśmy zastrzeżenia w piśmie z 25 kwietnia 2025 r. złożonym w ramach konsultacji podatkowych (znak sprawy: DTS3.8010.2.2024), które w pełni podtrzymujemy. Uzupełniając do powyższego zwracamy uwagę na fakt, że proponowana zmiana budzi poważne wątpliwości interpretacyjne i w takim brzmieniu może znacząco ograniczać rolę pełnomocnika w toku postępowania podatkowego. Jak bowiem wynika z brzmienia projektowanego art. 145 § 2 OP, obowiązek doręczania pism pełnomocnikom na adres wskazany w pełnomocnictwie ustawodawca planuje zawęzić wyłącznie do doręczania „tradycyjnego”. W Ordynacji podatkowej regulacje dotyczące doręczeń zostały zawarte w art. 144-154c. Zasady kierowania pism do właściwych adresatów w toku postępowania podatkowego zawarto wyłącznie w art. 145. Zgodnie z obecnym brzmieniem § 1 i 2 tego przepisu: § 1 ustanawia obowiązek doręczania pism stronie lub jej przedstawicielowi (gdy strona działa przez przedstawiciela). <i>(Pisma doręcza się stronie, a gdy strona działa przez przedstawiciela – temu przedstawicielowi.)</i>	Propozycja: <i>§ 2. Jeżeli ustanowiono pełnomocnika, pisma doręcza się pełnomocnikowi. W przypadku doręczania w sposób określony w art. 144 § 1a-1c, pisma doręcza się pod adresem wskazanym w pełnomocnictwie.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona poprzez nadanie art. 145 § 2 O.p. następującego brzmienia: „Jeżeli ustanowiono pełnomocnika, pisma doręcza się pełnomocnikowi. W przypadku doręczania w sposób określony w art. 144 § 1b i 1c pisma doręcza się pełnomocnikowi pod adresem wskazanym w pełnomocnictwie.”. W razie doręczenia pisma na adres do doręczeń elektronicznych wpisany do bazy adresów elektronicznych nie jest konieczne podanie w pełnomocnictwie tego adresu, bo organ podatkowy sam może taki adres sprawdzić w tej bazie.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			§ 2 wprowadza wyjątek od powyższej zasady. W sytuacji, gdy ustanowiono pełnomocnika, pisma należy doręczać: temu pełnomocnikowi, na adres wskazany w pełnomocnictwie. <i>(Jeżeli ustanowiono pełnomocnika, pisma doręcza się pełnomocnikowi pod adresem wskazanym w pełnomocnictwie.)</i> Powyższe przepisy są jedynymi, które określają doręczanie pism właściwym adresatom (w tym konieczność doręczania pism pełnomocnikowi, o ile został ustanowiony). Ustawodawca nie wprowadza oddzielnych regulacji w odniesieniu do pism doręczanych tradycyjnie i elektronicznie. A zatem zarówno § 1, jak i § 2, należy obecnie odnosić do doręczeń dokonywanych w obu tych formach. W związku z tym zawężenie art. 145 § 2 OP wyłącznie do pism doręczanych tradycyjnie, przy jednoczesnym braku dodania nowej regulacji dedykowanej <i>stricto</i> doręczeniom pełnomocnikom (za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej) może doprowadzić do uznania, że żaden przepis Ordynacji podatkowej nie będzie regulował tego, że w przypadku ustanowienia pełnomocnika konieczne jest doręczanie pism temu pełnomocnikowi (za pośrednictwem środków elektronicznych). To z kolei prowadzi do ograniczenia funkcji pełnomocnika w postępowaniu podatkowym. Z proponowanej nowelizacji art. 145 § 2 OP wynika bowiem, że		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			obowiązek doręczania pism ustanowionemu pełnomocnikowi będzie miał być realizowany tylko w przypadkach doręczeń tradycyjnych. Zatem wprowadzona zmiana może prowadzić do nieakceptowalnych wniosków, że w przypadku doręczania pisma za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej organy podatkowe będą mogły doręczać pisma bezpośrednio stronie, z pominięciem ustanowionego w sprawie pełnomocnika. Wprowadzona zmiana – zamiast poprawiać obecnie istniejące problemy z doręczaniem pism pełnomocnikom na ich prywatne skrzynki e-US (na co wskazywaliśmy w poprzednich uwagach) Projekt nowelizacji – stwarza dodatkowe problemy interpretacyjne i zwiększa chaos związany z podstawowym zagadnieniem, jakim jest prawidłowe doręczanie pism. W tym zakresie wnosimy zastrzeżenia i sprzeciwiamy się ograniczaniu roli pełnomocnika w postępowaniu podatkowym. Możliwość działania za pośrednictwem pełnomocnika jest jedną z podstawowych funkcji gwarancyjnych mających na celu ochronę interesów strony i nie powinna być w żaden sposób ograniczana. Zwracamy również uwagę na ryzyka związane ze skutkiem oddania organom podatkowym pełnej dowolności w wyborze elektronicznego środka komunikacji, pomimo wyraźnej dyspozycji wskazanej w pełnomocnictwie. W tym względzie krytycznie odnosimy się do zajmowanego przez		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Ministerstwo Finansów stanowiska dotyczące doręczania pism za pośrednictwem e-US, nawet w sytuacji gdy z dokumentu pełnomocnictwa wynika inny środek komunikacji (e-Doręczenia, które – przede wszystkim w przypadku pełnomocników profesjonalnych – powinny być pierwszym kanałem kontaktu). Zwłaszcza, że w świetle aktualnego orzecznictwa sądowoadministracyjnego, zarówno wyrażenie zgody na doręczanie pism za pośrednictwem e-US, jak i złożenie dokumentu pełnomocnictwa – są traktowane na równi jako aktualizacja adresu do doręczeń, o której mowa w art. 146 § 1 Ordynacji podatkowej. W naszej ocenie podatnik i pełnomocnik powinien mieć prawo do zarządzania korespondencją przychodzącą, co obejmuje również prawo do wyboru środka komunikacji elektronicznej, za pośrednictwem którego ma być taka korespondencja doręczana (skoro państwa wymaga od niego posiadania adresu e-Doręczenia). W związku z tym postulujemy o brak ograniczania doręczeń na adres wskazany w pełnomocnictwie wyłącznie do doręczeń tradycyjnych. W związku z powyższym proponujemy następujące brzmienie art. 145 OP § 2, które będzie przewidywało, że: . w przypadku ustanowienia pełnomocnika – pisma należy doręczać temu pełnomocnikowi, . a doręczenie ma następować na adres elektroniczny wskazany w pełnomocnictwie.		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

21.	art. 1 pkt 54 projektu, (art. 153 § 3 Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowe go S.A.	Doprecyzowanie przepisów o doręczaniu pism w siedzibie organu podatkowego W naszej ocenie proponowana zmiana ma charakter głównie doprecyzowujący. Wynika z niej, że w przypadku odmowy przyjęcia przez adresata pisma doręczanego w siedzibie organu podatkowego, pismo zostanie uznane za doręczone. Przyjęcie analogicznego rozwiązania w odniesieniu do doręczeń dokonywanych w siedzibie organu podatkowego wesprze zasadę szybkości postępowania podatkowego i ujednolici tryb postępowania w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez adresata. Obecnie Ordynacja podatkowa przewiduje takie regulacje wyłącznie w odniesieniu do pism doręczanych tradycyjnie, tj. w ramach publicznej usługi hybrydowej. Jak wskazuje ustawodawca w uzasadnieniu do projektu, aktualnie istnieją wątpliwości czy przepisy art. 153 § 1 i § 2 można także odnosić do doręczeń dokonywanych w siedzibie organu podatkowego. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym, a także w doktrynie, wskazuje się, że art. 153 § 1-2 w obecnym brzmieniu nie mają zastosowania do pism doręczanych w siedzibie organu podatkowego. Taka wykładnia przepisów wynika z ich konstrukcji – w przypadku odmowy przyjęcia pisma, przesyłkę zwraca się do nadawcy z adnotacją o odmowie przyjęcia pisma i datą odmowy. W sytuacji więc, w której adresat odmawia przyjęcia pisma w siedzibie organu		Uwaga nieuwzględniona. Wprowadzany § 3 w art. 153 ma za cel doprecyzowanie, że przez odpowiednie zastosowanie przepisów § 1 i 2, odmowa przyjęcia pisma w siedzibie organu podatkowego jest równoznaczna z doręczeniem tego pisma w dniu odmowy jego przyjęcia przez adresata. Wprowadzana regulacja w żaden sposób nie stawia strony, której organ doręcza pismo podczas jej wizyty w siedzibie tego organu, w sytuacji gorszej niż w przypadku doręczeń w inny sposób określony w O.p. W razie odmowy przyjęcia pisma w postaci papierowej doręczanego np. przez listonosza lub pracownika organu podatkowego pismo uznaje się za doręczone (art. 153 § 2 O.p.). Taki skutek powinien być także w przypadku odmowy
-----	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatkowego, nie ma możliwości „zwrócenia pisma do nadawcy”, w związku z czym organ podatkowy zobowiązany jest wyekspediować przesyłkę. W naszej ocenie proponowana zmiana niesie za sobą pewne ryzyka. Wydaje się, że projektowany przepis będzie mógł być bowiem zastosowany nawet wówczas, gdy podatnik będzie obecny w urzędzie organu podatkowego w celu załatwienia innej sprawy, np. złożenia wniosku o wydanie zaświadczenia lub w sytuacji, gdy podatnik – działając w charakterze strony – stawi się w siedzibie organu podatkowego w związku z innymi czynnościami dokonywanymi przez organ (np. przesłuchaniem świadka). W naszej ocenie wprowadzenie projektowanej zmiany może doprowadzić do pogłębienia braku zaufania podatnika do organów podatkowych, co z kolei może mieć negatywne przełożenie na tę (i tak już trudną) relację. Alternatywnym rozwiązaniem mogłoby być wprowadzenie zasady, zgodnie z którą odmowa przyjęcia pisma przez podatnika w siedzibie organu podatkowego oznaczałaby rozpoczęcie biegu 14-dniowego terminu „awizacji” pisma – analogicznie do rozwiązań dostępnych w przypadku doręczania pisma za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej lub publicznej usługi hybrydowej.		doręczenia pisma w organie podatkowym. Dlatego niezasadna jest propozycja, aby w takim przypadku rozpoczynał bieg 14-dniowy terminu „awizacji”, co oznaczałoby brak skutku doręczenia.
22.	art. 1 pkt 56 projektu, (art. 165 § 5 pkt 1 lit. b	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy	Umożliwienie wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości, podatku rolnym i podatku leśnym od osób fizycznych na podstawie danych		Uwaga nieuwzględniona. Proponowany przepis wprowadza uproszczenie polegające na tym, że jeżeli

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

Ordynacji podatkowej)	spółka doradztwa podatkowego S.A.	znanych organowi podatkowemu z urzędu bez uprzedniego doręczenia postanowienia o wszczęciu postępowania (art. 1 pkt 56 projektu, projektowany art. 165 § 5 pkt 1 lit. b Ordynacji podatkowej) Projektodawca proponuje wprowadzenie do Ordynacji podatkowej nowego przepisu, który umożliwi wydanie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości, podatku rolnym i podatku leśnym od osób fizycznych w przypadku, gdy podatnik nie złożył w terminie wymaganej informacji, a wydanie decyzji ustalającej jest możliwe na podstawie danych znanych organowi podatkowemu z urzędu. W Uzasadnieniu wskazano, że nowy przepis wprowadza zasadę, zgodnie z którą postępowanie podatkowe będzie prowadzone bez uprzedniego doręczenia postanowienia o wszczęciu postępowania. Rezygnacja z doręczenia tego postanowienia ma, według projektodawcy, przyspieszyć wydanie decyzji podatkowej. Proponowaną zmianę oceniamy negatywnie. Zgodnie z art. 21 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, zobowiązanie podatkowe powstaje z dniem doręczenia decyzji organu podatkowego, ustalającej wysokość tego zobowiązania – jest to jeden z sposobów powstania zobowiązania podatkowego. Tryb ten jest właściwy w przypadku ustalania zobowiązań podatkowych osób fizycznych w podatku od nieruchomości, podatku rolnym i podatku leśnym. Polega on każdorazowo		podatnik nie złoży w terminie takiej informacji, organ wyda decyzję ustalającą zobowiązanie podatkowe na podstawie danych znanych z urzędu. Będą to takie sytuacje, w których nie zaistnieją okoliczności wymagające przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego. W razie stwierdzenia wad wydanej decyzji podatnik może wnieść odwołanie.
-----------------------	-----------------------------------	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			na przeprowadzeniu postępowania podatkowego, które powinno zakończyć się decyzją organu podatkowego ustalającą zobowiązanie podatkowe po stwierdzeniu, że powstał obowiązek podatkowy, który następnie został ww. decyzją skonkretyzowany. Po wprowadzeniu w życie proponowanej zmiany, podatnik – osoba fizyczna, będąca niewątpliwie stroną postępowania podatkowego, zostaje <i>de facto</i> pozbawiona części praw wynikających z bycia stroną postępowania w I instancji. Po pierwsze, jedną z naczelných zasad postępowań administracyjnych (w tym podatkowych), jest zagwarantowanie stronom postępowania możliwości realnego udziału w prowadzonym postępowaniu – przy czym nie ma znaczenia, czy jest to postępowanie mające na celu wydanie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe, czy postępowanie mające na celu weryfikację, czy zadeklarowany podatek zapłacono w odpowiedniej wysokości. Zgodnie z zasadą czynnego udziału stron w postępowaniu podatkowym unormowaną w art. 123 § 1 Ordynacji podatkowej, organy podatkowe obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Warunkiem realizacji tej zasady jest to, aby strona postępowania była świadoma, że takie postępowanie w ogóle zostało wszczęte, a także		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wiedziała, przez jaki organ i w jakim przedmiocie jest prowadzone. Odejście od zasady, nawet w formie wyjątku, stanowić będzie pewne ograniczenie prawa do czynnego udziału w postępowaniu na etapie ustalania stanu faktycznego. Etap ten nabiera szczególnego znaczenia w sytuacji, gdy z danych organu podatkowego wynika, że podatnik powinien być złożyć informację, jednak tego nie dokonał we właściwym czasie. W takim przypadku, przed ustaleniem zobowiązania podatkowego (na podstawie np. ewidencji gruntów), organ podatkowy zobowiązany jest ustalić, czy w ogóle istnieją podstawy do wymierzenia podatku – a dopiero później wydać decyzję w sprawie. W tym zakresie udział strony w postępowaniu podatkowym (a zatem również poinformowanie strony o wszczęciu takiego postępowania) może mieć szczególne znaczenie i nie powinien być ograniczany. Po drugie, istotnie – dla organów podatkowych wprowadzenie nowego przepisu oznacza przyspieszenie procedury wydawania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe (wymiarowej), co jest połączone z potencjalną oszczędnością kosztów i zasobów. Jednak w sytuacjach, gdy dane uzyskane przez organ „z urzędu” okażą się nieaktualne – np. w przypadku błędów w ewidencji gruntów – brak udziału strony w postępowaniu pierwszej instancji może prowadzić do wydania decyzji wadliwej. W konsekwencji może to zwiększyć liczbę		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			postępowań odwoławczych, co z kolei pochłonie zasoby „zaoszczędzone” na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Zmiana ta może zatem mieć odwrotne skutki od zamierzonych.		
23.	art. 1 pkt 57 projektu, (art. 199b Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego S.A.	Wprowadzenie możliwości przesłuchania w postępowaniu podatkowym strony lub świadka przez organ podatkowy przy użyciu urządzeń technicznych pozwalających na przeprowadzenie tej czynności na odległość Pozytywnie oceniamy modyfikację projektowanego art. 199b § 1 Ordynacji podatkowej, dokonaną względem pierwszego projektu nowelizacji z 26 marca 2025 r. Nowe brzmienie proponowanego przepisu art. 199b § 1 Ordynacji podatkowej, wprowadzającego możliwość zdalnego przesłuchiwanie strony i świadka, lepiej oddaje istotę takiego przesłuchania przeprowadzanego w formie zdalnej. W nowym brzmieniu przepisu słusznie położono nacisk na samą czynność przesłuchania (która „może nastąpić przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość”), niż poprzednie sformułowanie tego przepisu, który odnosił się jedynie do możliwości „utrwalenia” przesłuchania przy pomocy odpowiednich środków technicznych. Proponowana zmiana jest także spójna z analogiczną regulacją zawartą w art. 76 ust. 1 ustawy o KAS. Nasze wątpliwości budzi jednak nowe proponowane brzmienie art. 199b § 2 Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym przesłuchanie		Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis w sposób celowy został sformułowany tak, aby to od decyzji organu zależało czy dane przesłuchanie zostanie nagrane. To organ posiada najpełniejszą wiedzę w zakresie tego czy istnieje potrzeba sporządzenia zapisu przesłuchania i włączenia go do akt sprawy. Utrwalenie obrazu i dźwięku będzie zasadne, jeśli stanowić będzie realizację zasady prawdy obiektywnej (art. 122 Ordynacji podatkowej –w toku postępowania organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym). Z uwagi na powyższe nie jest zasadne

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			strony lub świadka (każde, a nie tylko przesłuchanie „zdalne”) może zostać utrwalone za pomocą urządzenia rejestrującego obraz lub dźwięk. Co do zasady takie rozwiązanie oceniamy pozytywnie, przy czym poniżej zwracamy uwagę na ryzyka związane z proponowaną zmianą. Projektowane sformułowanie tego przepisu oznacza, że to od uznaniowej decyzji organu będzie zależało, które z przesłuchań będzie mogło zostać nagrane, a które nie. W naszej ocenie przepisy te wymagają doprecyzowania, w szczególności: wskazania, kiedy i w jakich okolicznościach może zostać zarządzone nagranie przesłuchania przez organ, umożliwienia stronie zawnioskowania o nagranie przesłuchania (w sytuacji braku uprzedniego zarządzenia nagrania przesłuchania przez organ), doprecyzowania, co w sytuacji odmowy nagrania przesłuchania przez stronę lub świadka. W naszej ocenie, pozostawienie proponowanego art. 199b § 2 Ordynacji podatkowej w takim kształcie, jak to zaproponowano w projekcie, może stwarzać pole do rozbieżności w stosowaniu tych przepisów przez poszczególne organy podatkowe w całym kraju. Dlatego konieczne wydaje się doprecyzowanie przesłanek, które miałyby uzasadniać nagrywanie przesłuchań.		umożliwienie stronie zawnioskowania o nagranie przesłuchania. Nie ograniczy to w żaden sposób gwarancji procesowych stronie przesłuchiwanej, gdyż gwarancje te będą przysługują stronie na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej i będą chronione również w przypadku braku sporządzenia zapisu przesłuchania m.in. poprzez sporządzenie protokołu, akceptowanego następnie przez stronę.
24.	art. 1 pkt 59 projektu, (art. 213 § 5	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy	Rezygnacja z możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji		<u>Uwaga aprobująca</u>

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	Ordynacji podatkowej)	spółka doradztwa podatkowego S.A.	Proponowana zmiana jest nowa w stosunku do pierwszej treści projektu nowelizacji Ordynacji podatkowej. W Pierwszym Projekcie wskazano nową przesłankę zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, jaką miało być złożenie wniosku o uzupełnienie lub sprostowanie decyzji organu pierwszej instancji określającej wysokość zobowiązania podatkowego (lub straty podatkowej). Zmianę tę ocenialiśmy pozytywnie. Z Projektu wynika, że nie będzie możliwe wniesienie zażalenia na postanowienie o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji. Jak Ustawodawca wskazuje w Uzasadnieniu, postanowienia organów podatkowych o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji będą mogły być skarżone w odwołaniu od tej decyzji na podstawie art. 237 OP. Omawianą zmianę również oceniamy pozytywnie. Wydaje się, że spełni ona cel Ustawodawcy i nie będzie przesadnie uciążliwa dla podatników – zwłaszcza, że celem ma być zwalczanie nadużywania prawa.		
25.	art. 1 pkt 59 projektu (art. 213 § 5 Ordynacji podatkowej)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców (ZPP)	Projekt zakłada skreślenie w art. 213 w § 5 w zdaniu pierwszym wyrazów „na które służy zażalenie”. Proponuje się pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu. Zawarta w Projekcie zmiana odbiera podatnikowi możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji, a co za tym idzie ogranicza jego środki ochrony	<i>Odmowa uzupełnienia lub sprostowania decyzji następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio.</i>	Uwaga nieuwzględniona Postanowienia organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji będą mogły zostać zaskarżone w odwołaniu od decyzji, na podstawie art. 237 O.p., co stanowi wystarczającą

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			prawnej i osłabia gwarancje procesowe. W Uzasadnieniu wskazano, że celem wprowadzonej zmiany jest ograniczenie instrumentalnego wszczynania postępowań niemających merytorycznego uzasadnienia. Wprowadzenie przedmiotowej zmiany uniemożliwi wniesienie zażalenia na postanowienie organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji również w przypadkach, gdy celem strony jest rzeczywiste uzyskanie uzupełnienia lub sprostowania decyzji.		ochronę praw i interesów podatnika.
26.	art. 1 pkt 59 projektu (art. 213 § 5 Ordynacji podatkowej)	Związek Pracodawców Polska Miedź	Projekt zakłada skreślenie w art. 213 w § 5 w zdaniu pierwszym wyrazów „na które służy zażalenie”. Proponuje się pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu. Zawarta w Projekcie zmiana odbiera podatnikowi możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji, a co za tym idzie ogranicza jego środki ochrony prawnej i osłabia gwarancje procesowe. W Uzasadnieniu wskazano, że celem wprowadzonej zmiany jest ograniczenie instrumentalnego wszczynania postępowań niemających merytorycznego uzasadnienia. Wprowadzenie przedmiotowej zmiany uniemożliwi wniesienie zażalenia na postanowienie organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji również w przypadkach, gdy celem strony jest rzeczywiste uzyskanie uzupełnienia lub sprostowania decyzji.	<i>Odmowa uzupełnienia lub sprostowania decyzji następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio.</i>	Uwaga nieuwzględniona Postanowienia organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji będą mogły zostać zaskarżone w odwołaniu od decyzji, na podstawie art. 237 O.p., co stanowi wystarczającą ochronę praw i interesów podatnika.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

27.	art. 1 pkt 60 projektu, (art. 228 § 1 pkt 3, § 2 i 3 Ordynacji podatkowej)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowe go S.A.	Zniesienie dualizmu trybów stosowanych w przypadku braków formalnych odwołania Zgłaszamy zastrzeżenia do projektowanej zmiany. Zdaniem Ustawodawcy, w wyniku nowelizacji art. 228 OP dojdzie do ujednolicenia trybu postępowania w przypadku braków formalnych odwołania od decyzji organu podatkowego I instancji. Z obecnego brzmienia art. 228 Ordynacji podatkowej wynika bowiem, że organ odwoławczy stwierdza w formie postanowienia m.in. pozostawienie odwołania bez rozpatrzenia, jeżeli nie spełnia warunków wynikających z art. 222. Jak wskazuje się w Uzasadnieniu do Projektu, w przypadku np. braku podpisu pod odwołaniem, aktualnie organ podatkowy zobowiązany jest wezwać stronę do uzupełnienia braków formalnych w trybie art. 169 OP. Z projektowanej zmiany wynika, że stwierdzenie w formie postanowienia pozostawienia odwołania bez rozpatrzenia będzie odnosiło się zarówno do warunków wynikających z art. 222, jak i z art. 168 § 2-3a. Dodatkowo w odniesieniu do takich postanowień wprowadza się możliwość ich zaskarżenia w drodze zażalenia. Chociaż dostrzegamy potrzebę ujednolicenia trybów stosowanych w przypadku braków formalnych odwołania, to nie zgadzamy się z ograniczeniem stosowania art. 169 OP. Wprowadzenie zmiany zgodnie z treścią Projektu będzie prowadzić do częstszych sytuacji, w których organ odwoławczy nie rozpatrzy odwołania, nie		Uwaga nieuwzględniona Komentowany przepis został zmieniony poprzez rezygnację ze zmian przewidzianych w art. 228 § 2 i 3 O.p. Projekt nie przewiduje ograniczenia stosowania art. 169 Ordynacji podatkowej w postępowaniu odwoławczym. Nie ma potrzeby dodawania do art. 228 Ordynacji podatkowej odesłania do art. 169 § 1 w odniesieniu do zidentyfikowanych braków formalnych odwołania wynikających z art. 168 oraz art. 222 O.p, bowiem zgodnie z art. 235 Ordynacji podatkowej art. 169 § 1 O.p. ma już zastosowanie w postępowaniu odwoławczym, co zostało wyraźnie wskazane w uzasadnieniu do projektu. Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 228 § 2 Ordynacji podatkowej, postanowienia w sprawach wymienionych w § 1 są ostateczne i ta część przepisu
-----	---	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			dając szanse podatnikowi na uzupełnienie braków (np. podpisu czy dokumentu pełnomocnictwa). Konieczność zastosowania wezwania do uzupełnienia braków odwołania daje bardzo istotne gwarancje (zabezpieczenie) w szczególności wobec osób, które nie korzystają z usług profesjonalnych pełnomocników. W naszej ocenie nieuzasadnione są próby ograniczania gwarancji procesowych takich osób. W związku z powyższym proponujemy dodanie do art. 228 OP odesłania do art. 169 § 1 w odniesieniu do zidentyfikowanych braków formalnych odwołania wynikających z art. 168 oraz art. 222 OP. Zmiana w proponowanym przez nas zakresie będzie skutkowała koniecznością wezwania podatnika do uzupełnienia braków formalnych (z art. 168 oraz art. 222 OP) w trybie art. 169 § 1 OP, a następnie – w przypadku braku zastosowania się do treści wezwania – do wydania postanowienia o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania, na które będzie przysługiwało zażalenie.		nie ulegnie zmianie. Tym samym, w przypadku wezwania podatnika do uzupełnienia braków formalnych w trybie art. 169 § 1 Ordynacji podatkowej i braku zastosowania się do jego treści organ wyda na podstawie art. 228 § 1 pkt 3 O.p. postanowienie o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania, które będzie miało charakter ostateczny. Na to postanowienie przysługuje podatnikowi skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego, co stanowi skuteczną ochronę jego praw.
28.	art. 1 pkt 61 lit a projektu (art. 274 § 1 Ordynacji podatkowej)	Kancelaria Doradztwa Podatkowego	w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) koryguje deklarację, dokonując stosownych poprawek lub uzupełnień, jeżeli zmiana wysokości zobowiązania podatkowego, nadpłaty, zwrotu podatku, podatku naliczonego albo nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych		Uwaga nieuwzględniona Wskazana w ustawie kwota 10.000 zł zapewni poczucie stabilności wprowadzonej regulacji oraz zapobiegnie konieczności przeprowadzania cyklicznych waloryzacji.

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			lub wysokości straty w wyniku tej korekty nie przekracza kwoty 10 000 zł;”, Propozycja odejścia od stałej wartości liczbowej, a zastąpienie jej np. odniesieniem do 200% minimalnego wynagrodzenia czy 100% średniej krajowej po zaokrągleniu do pełnych stu złotych (na rok 2026 była to kwota 9 600,00 zł w przypadku minimalnego wynagrodzenia). Waloryzacja kwoty zapewni dostosowanie przepisów podatkowych do zmieniających się warunków gospodarczych.		
29.	art. 8 pkt 2, 5-6 i 8 projektu, (art. 15 § 1a KKS oraz zmiany w art. 44 § 2, § 3-5, art. 51 § 1 i art. 116a KKS)	Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowe go S.A.	Uchylenie ograniczenia przedawnienia karalności przestępstw skarbowych Podtrzymujemy wszystkie uwagi dotyczące proponowanego uchylenia art. 44 § 2 KKS, zgłoszone 25 kwietnia 2025 r. do poprzedniego projektu nowelizacji z 26 marca 2025 r. (uwagi do art. 7 pkt 2-3 i 5 projektu z 26 marca 2025 r.) oraz uzupełniamy poprzednio wniesione uwagi o dodatkowe kwestie. W obecnym Projekcie nowelizacji podtrzymano proponowaną zmianę art. 44 KKS poprzez uchylenie § 2, zgodnie z którym karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności publicznoprawnej. Co więcej, w obecnym projekcie zmiany są jeszcze bardziej daleko idące, gdyż równolegle proponuje się wprowadzenie nowego art. 15 § 1a KKS,		Uwaga nieuwzględniona. Zaproponowano kompleksowe rozwiązania w obszarze kks wobec projektu uchylenia art. 70 § 6 pkt 1 Op, co umożliwi prowadzenie i zakończenie postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenie do skazania sprawców realnych, poważnych przestępstw skarbowych (szczególnie w sprawach, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy dotyczący np. karuzel podatkowych). Projektowane zmiany przewidują, że

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		zgodnie z którym, pomimo przedawnienia należności publicznoprawnej związanej z przestępstwem lub wykroczeniem skarbowym, na sprawcy czynu zabronionego będzie ciążył obowiązek uiszczenia równowartości pieniężnej tej należności. Te zmiany oceniamy jednoznacznie negatywnie. Uchylenie przepisu art. 44 § 2 KKS spowoduje, że nawet w sytuacji, gdy zaległość podatkowa ulegnie przedawnieniu (zobowiązanie wygaśnie na skutek przedawnienia), na skutek czego organy podatkowe nie będą mogły tej zaległości egzekwować, to nie będzie przeszkód do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej skarbowej w związku z tym zobowiązaniem podatkowym. Ponadto, na podstawie nowego art. 15 § 1a KKS, zobowiązanie podatkowe – mimo że już przedawnione – w praktyce nadal będzie mogło być egzekwowane, ponieważ do tego <i>de facto</i> sprowadza się wprowadzony obowiązek „<i>uiszczenia równowartości pieniężnej uszczuplonej należności publicznoprawnej</i>”. Te przepisy prowadzą do całkowicie do nieakceptowalnej sytuacji, w której „poprawia” się sytuacja spółek, a jednocześnie „pogarsza” się pozycja osób fizycznych odpowiedzialnych za rozliczenia podatkowe tych spółek. Powstanie bowiem sytuacja, w której odpowiedzialność za kwotę ewentualnej zaległości podatkowej przerzuca się z poziomu podmiotów zbiorowych (które nie będą zobowiązane do jej zapłaty ze		wprowadzona zostanie możliwość uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 15 § 1a i art. 38 § 1 kks). Rozwiązanie określone w art. 15§ 1a kks wskazuje, że uiszczenie równowartości uszczuplonego podatku po jego przedawnieniu będzie występowało w kilku wypadkach wskazanych w Kodeksie i będą one dotyczyć instytucji korzystnych dla sprawcy, tj. wyłączenia lub złagodzenia odpowiedzialności karnej. Jednocześnie zostanie dodany art. 38 § 4 kks, który umożliwi sądowi orzeczenie równowartości uszczuplonej należności publicznoprawnej w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary. Pozwoli to na zabezpieczenie interesu
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		względu na przedawnienie) na poziom obywateli (od których organy będą mogły oczekiwać uiszczenia tej należności, pomimo przedawnienia zobowiązania). Wprowadzenie tego rodzaju zmiany oceniamy jako całkowicie nieznajdujące uzasadnienia w podstawowych zasadach konstytucyjnych oraz prawa unijnego. Takie regulacje istotnie naruszają szereg praw podatnika i usuwają bardzo istotne i potrzebne gwarancje (m.in. dotyczących przedawnienia zobowiązań podatkowych). Przede wszystkim należy wskazać, że skoro Skarb Państwa nie ma już żadnych podstaw do dochodzenia danej należności publicznoprawnej, bo doszło do wygaśnięcia zobowiązania podatkowego na skutek przedawnienia, to nie ma żadnego uzasadnienia dla karania tego podatnika za ewentualne przestępstwo związane z tą należnością. Nie istnieje już bowiem żadna kwota zaległości należna Skarbowi Państwa (zobowiązanie wygasło). Uszczuplenie (lub narażenie na uszczuplenie) należności publicznoprawnej jest jednym ze znamion czynu zabronionego wielu przestępstw określonych w KKS. Skoro należność uległa przedawnieniu i nie jest wymagalna (wobec upływu terminu przedawnienia), to oznacza to, że		Skarbu Państwa w sprawach o przestępstwa skarbowe, w których uszczuplenie należności publicznoprawnej jest dużej wartości, pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego.(np. wyłudzeniach VAT). Podkreślenia wymaga, że odpowiedzialności karnoskarbowej podlegają tylko osoby fizyczne a nie spółki. Stąd też nie podzielamy poglądu, że po wprowadzeniu projektowanych zmian „poprawia” się sytuacja spółek, a jednocześnie „pogarsza” się pozycja osób fizycznych odpowiedzialnych za rozliczenia podatkowe tych spółek”. W momencie popełnienia czynu zabronionego będą spełnione znamiona czynu w postaci uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		dany czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (nie ma skutku w postaci uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej, bo nie jest już Skarbowi Państwa należne), w efekcie czego nie ma możliwości ukarania sprawcy (czyn nie wypełnia znamion czynu zabronionego). Innymi słowy, skoro nie dochodzi się już uszczuplonej należności publicznoprawnej, to konsekwentnie nie jest uzasadnione karanie sprawcy za przestępstwo polegające na jej uszczupleniu (przestępstwo pod względem materialnoprawnym pozbawione jest już skutku będącego jego znamieniem). Proponowane zmiany rodzą również ryzyko polegające na utrudnieniu podatnikowi obrony w postępowaniu karnym skarbowym, z uwagi na brak posiadania dokumentacji dotyczącej przedawnionego okresu. Zgodnie z art. 86 § 1 Ordynacji podatkowej, podatnicy są obowiązani do przechowywania ksiąg i związanych z ich prowadzeniem dokumentów do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego, chyba że ustawy podatkowe stanowią inaczej. Podatnik ma zatem obowiązek przechowywania dokumentacji księgowej za okres maksymalnie do 5 lat wstecz. Proponowana nowelizacja umożliwi organom ścigania wszczęcie postępowania karnego skarbowego za okres przedawniony podatkowo, co do którego podatnik nie musi posiadać już odpowiedniej dokumentacji.		należności publicznoprawnej, Zgodnie z art. 2 kks czyn zabroniony uważa się za popełniony w czasie, w którym nastąpiło zachowanie sprawcy (a nie w czasie przedstawienia zarzutu) W momencie popełnienia czynu zabronionego zostaną wypełnione znamiona czynu w postaci narażenia podatku na uszczuplenie. W obecnym stanie prawny jeżeli po przedstawieniu zarzutów dojdzie do przedawnienia należności publicznoprawnej, karalność czynu ulega przedawnieniu dopiero z upływem terminów wskazanych w art. 44 § 5 kks. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2024 r. sygn. IV KK 513/23). Należy jednocześnie zaznaczyć, że przepis art. 59 Ordynacji podatkowej przewiduje różne formy wygaśnięcia zobowiązania
--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Należy też zauważyć, że obecnie karalność przestępstwa skarbowego wynosi odpowiednio 5 lat (w przypadku przestępstw skarbowych zagrożonych karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat) lub 10 lat (w przypadku przestępstw skarbowych zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata). Okresy te ulegają dodatkowemu wydłużeniu (odpowiednio o 5 lub 10 lat), jeżeli w trakcie „podstawowego” terminu przedawnienia karalności dojdzie do postawienia zarzutów, a tym samym wszczęcia postępowania przeciwko sprawcy (tj. dojdzie do przejścia postępowania karnego skarbowego w fazę <i>in personam</i>). W efekcie może dojść do sytuacji, w których nawet po 10 latach, czy w skrajnych przypadkach – po 20 latach od powstania zobowiązania podatkowego – może dojść do ukarania podatnika (pomimo, że należności podatkowe już dawno się przedawniły). Po tak długim okresie od przedawnienia zobowiązania podatkowego podatnicy mogą już nie dysponować dokumentacją dotyczącą tamtych okresów (i nie mają obowiązku jej przechowywać), ani wiedzą na temat przeprowadzanych wówczas transakcji. W istocie trudno nawet stwierdzić, co miałoby stanowić podstawę ustaleń organów karnych (w sytuacji, gdy nie istnieje już żadna dokumentacja źródłowa). Takie regulacje bardzo istotnie ograniczają prawo podatników do obrony.		podatkowego. Żadna z nich nie będzie przesłanką ustania karalności czynu zabronionego na gruncie kks. Wszczęcie postępowania karnego po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie będzie zwalniało od odpowiedzialności karnej. Wprowadzamy do Kodeksu karnego skarbowego regulacje, których celem jest oddzielenie terminu przedawnienia należności publicznoprawnej od terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Już dziś w przypadku przestępstw skarbowych nie skutkujących bezpośrednio uszczupleniem należności publicznoprawnej (np. posługiwanie się nierzetelnymi fakturami, nierzetelne prowadzenie ksiąg) a powiązanych z rozliczeniami podatkowymi, przedawnienie podatkowe nie ma wpływu na
--	--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Zmiana ta powoduje również, że to sądy powszechne (wydziały karne sądów powszechnych) same będą musiały dokonywać stosownych ustaleń w zastępstwie organów podatkowych, dotyczących ewentualnych nieprawidłowości w rozliczeniach podatkowych. Tymczasem sądy te nie są do tego w odpowiednim stopniu przygotowane. W obecnie rozpatrywanych sprawach i wydawanych wyrokach w sprawach karnych skarbowych opierają się głównie na ustaleniach i wnioskach poczynionych przez organy podatkowe (zawartych np. w wydanej decyzji podatkowej). W sytuacji uchYLENIA art. 44 § 2 KKS i umożliwienia wszczynania i prowadzenia postępowań karnych skarbowych dotyczących przedawnionych zobowiązań podatkowych takich ustaleń poczynionych przez organy podatkowe zwyczajnie nie będzie, w efekcie czego rośnie ryzyko niesłusznego pociągania do odpowiedzialności karnej skarbowej podatników. Wprowadzenie nowego art. 15 § 1a KKS w istocie stanowi obejście instytucji przedawnienia zobowiązań podatkowych, które co do zasady przedawniają się z upływem 5 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Pomimo bowiem przedawnienia zobowiązania podatkowego, na podatniku potencjalnie może nadal ciążyć ryzyko wszczęcia postępowania karnego skarbowego i zobowiązania go przez sąd	przedawnienie karalności. Podobnie w przypadku tzw. przestępstw fakturowych z art. 270a, 271a czy 277a kodeksu karnego. Stąd też uchylamy przesłankę przedawnienia karalności czynu zabronionego w przypadku przedawnienia należności publicznoprawnej (najczęściej podatku). Umożliwi to prowadzenie i zakończenie postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenie do skazania sprawców realnych, poważnych przestępstw skarbowych (szczególnie w sprawach, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy dotyczący np. karuzel podatkowych). Po przedawnieniu zobowiązania podatkowego, organ ścigania będzie tak samo związany zasadą domniemania niewinności.
--	--	--	--

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			do uiszczenia równowartości pieniężnej tego podatku. W praktyce oznaczałoby to zatem – za pośrednictwem sądów powszechnych – egzekwowanie przedawnionych zobowiązań podatkowych (których Skarb Państwa nie może uzyskać z powodu przedawnienia). Takie rozwiązanie w istocie stanowi zaprzeczenie zasady nieegzekwowania przedawnionych zaległości i naruszenie podstawowych praw obywatelskich. W związku z powyższym wnosimy o całkowite zrezygnowanie z zaprezentowanych w tym zakresie zmian.		To organ musi udowodnić winę umyślną sprawcy. Ponadto, ewentualne wątpliwości (wobec niedostatecznego materiału dowodowego) rozstrzygane są na korzyść sprawcy. Podkreślenia wymaga, iż sąd w postępowaniu karnym stosuje zasadę bezpośredniości dowodu, może dokonywać ustaleń z zeznań świadków. Ponadto wiele rodzajów dokumentów źródłowych mogących stanowić dowód w sprawie przechowywanych jest w dostępnych zasobach systemowych np. KSEF – 10 lat, Bankowość elektroniczna. Co do zasady sąd karny nie jest związany decyzją administracyjną (decyzja administracyjna nie jest wskazana w art. 8 par. 2 kpk jako bezwzględnie wiążąca sąd karny – zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądów
--	--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					karnych). Stąd należy podkreślić, że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu (podatkowego) z zastrzeżeniem, że wiążą go prawomocne orzeczenia sądów kształtujących prawa lub obowiązków. Mając na uwadze, powyższe przepisy nie przewidują wyraźnej regulacji prawnej w zakresie określania wysokości uszczuplonej należności publicznoprawnej w sprawach karnych. Dodatkowo, należy zauważyć, że obowiązek podatkowy zawsze wynika z ustawy, podobnie jak, zobowiązanie podatkowe, a zatem sprawca, aby skorzystać z dobrodziejstwa ustawy, nie musi czekać na decyzję organu podatkowego. Może uzgodnić z oskarżycielem wysokość uszczuplonej należności podatkowej,
--	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z konsultacji do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					którą powinien zwrócić Skarbowi Państwa, aby mógł liczyć na łagodniejsze traktowanie. Wprowadzony art. 15 § 1a kks umożliwi skorzystanie z trybów konsensualnych, które występują najczęściej z inicjatywy sprawcy, na jego wniosek lub w uzgodnieniu z nim. W każdym z tych przypadków okoliczności popełnienia czynu nie mogą budzić wątpliwości.
--	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

Lp.	Jednostka redakcyjna projektu (przepis)	Podmiot zgłaszający	Treść uwagi	Propozycja brzmienia przepisu	Stanowisko MF
	<i>Art. ... pkt projektu (art. ... Ordynacji podatkowej)</i>				
1.	Artykuł 1 pkt 4 projektu (uzasadnienie pkt 4 strony 13-14) –(art. 18c Ordynacji podatkowej)	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	Pomimo uwag Rzecznika zawartych w piśmie z dnia 30 kwietnia 2025 r., strony 1-2, w projekcie nadal rezygnuje się z dotychczasowych, określonych przesłanek (uzasadnione podejrzenie przestępstwa skarbowego lub konieczność zabezpieczenia dowodów) na rzecz kryterium „usprawniienia lub przyspieszenia” kontroli lub postępowań. Rzecznik podtrzymuje stanowisko, że tak szeroka klauzula może prowadzić do nieproporcjonalnych i nazbyt dowolnych ingerencji organów w sytuacje przedsiębiorców (podatników lub płatników), zwłaszcza mikro przedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców⁶, którzy są mniej odporni na zaskakujące czynności kontrolne i z tego powodu powinni podlegać szczególnej		Uwagi częściowo uwzględnione. 1. W art. 18c Ordynacji podatkowej w miejsce przesłanki uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa skarbowego lub konieczności zabezpieczenia dowodów jego popełnienia wprowadzono przesłankę powiązania postępowań albo kontroli, w szczególności z uwagi na wspólne elementy stanu faktycznego, materiału dowodowego lub wpływ rozstrzygnięcia w jednym postępowaniu na pozostałe.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		ochronie i przewidywalności gwarantowanych przez prawo. Wprowadzając przepis art. 48 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców regulujący prowadzenie działalności gospodarczej, ustawodawca deklarował wsparcie dla przedsiębiorców oraz pomoc w prowadzeniu działalności gospodarczej, poprzez uregulowanie m. in. obowiązków organu kontroli przed jej wszczęciem. Tymczasem w projekcie wyznaczenie właściwego organu następuje w formie postanowienia, które jednocześnie zawiera określenie podatnika (lub płatnika, na sprawy którego projekt rozszerza stosowanie tego przepisu), dla którego został wyznaczony organ podatkowy, oraz zakres spraw tego podatnika (lub płatnika) objętych właściwością wyznaczonego organu podatkowego. Innymi słowy organ kontroli odstępuje od zawiadomienia podatnika (lub płatnika) o zamiarze wszczęcia kontroli oraz jej podstawowych parametrach. W takim przypadku Rzecznik proponuje, aby w art. 18c Ordynacji podatkowej pozostawić katalog przesłanek o charakterze wyjątkowym, w szczególności, żeby kontrolę podatkową można było wszcząć bez zawiadomienia, jeżeli: 1) istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa skarbowego		Ponadto wprowadzono obligatoryjność uzasadnienia postanowienia o wyznaczeniu organu, w którym będą wskazywane przesłanki stosowania tej instytucji. W tym zakresie zmieniono uzasadnienie projektu. 2. Zmieniane przepisy art. 18c O.p. nie zmieniają ani nie wyłączają stosowania przepisów o zawiadamianiu kontrolowanego (np. podatnika czy płatnika) o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej. Dlatego propozycje w tym zakresie są niezasadne.
--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			i zachodzi konieczność zabezpieczenia dowodów; 2) a zawiadomienie mogłoby udaremnić lub poważnie utrudnić przeprowadzenie dowodu w sprawie. Przy czym organ kontroli byłby obowiązany w terminie 7 dni od wszczęcia postępowania kontrolnego przedstawić podatnikowi szczegółowe uzasadnienie spełnienia ww. przesłanek. Dodatkowo Rzecznik wnosi o doprecyzowanie, że „usprawienie lub przyspieszenie” nie może stanowić samodzielnej podstawy odstąpienia od zawiadomienia przedsiębiorców (podatników lub płatników) o zamiarze wszczęcia kontroli.		
2.	Artykuł 1 pkt 7 projektu – (wygasanie zobowiązań i rozliczenie osób trzecich) (art. 59 § 1 Ordynacji podatkowej)	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	Rzecznik zauważa, że zaproponowana w piśmie z dnia 30 kwietnia 2025 r. (strona 3) zmiana brzmienia art. 59 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej: „1) zapłaty przez podatnika lub osobę trzecią odpowiedzialną za to zobowiązanie podatkowe” – pozostaje nadal aktualna pomimo negatywnego stanowiska Ministra Finansów do tej uwagi⁸. Brak jednoznacznego ujęcia zapłaty przez osobę trzecią jako przyczyny wygaśnięcia zobowiązania podatkowego może tworzyć próżnię prawną w zakresie prawidłowej, legalnej kwalifikacji takiej zapłaty oraz komplikuje rozliczenia i może prowadzić do nienależnego przysporzenia na rzecz Skarbu Państwa.		Uwaga nieuwzględniona. Przepisy przewidują odpowiedzialność solidarną podatnika i osoby trzeciej (art. 107 OP). Oznacza to między innymi, że zapłata zobowiązania przez jednego z solidarnych dłużników ma skutek w stosunku do wszystkich osób ponoszących solidarną odpowiedzialność. Zaspokojenie wierzyciela przez jednego z dłużników zwalnia pozostałych z zobowiązania, bowiem zobowiązanie wygasa.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Natomiast wyraźne wskazanie w art. 59 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, że zobowiązanie wygasa wskutek zapłaty „przez podatnika lub osobę trzecią odpowiedzialną za to zobowiązanie podatkowe” jest spójne z reżimem odpowiedzialności osób trzecich. Dodatkowo, w praktyce ułatwi i usprawni działanie organów oraz rozliczenia, a także ograniczy potencjalne spory interpretacyjne wśród ww. podmiotów.		Poza tym w sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej przepis art. 59 stosuje się odpowiednio (art. 109 OP).
3.	Artykuł 1 pkt 8 projektu (uzasadnienie pkt 6, strony 14-15) – doprecyzowanie kolejności zaliczania wpłat dokonanych tytułem rat (art. 62 § 3 Ordynacji podatkowej)	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	W poprzednim piśmie (z dnia 30 kwietnia 2025 r., strona 3) Rzecznik wskazał, że zaproponowana zmiana brzmienia art. 62 § 3 Ordynacji podatkowej, wprowadzająca samodzielną regulację zaliczania wpłat dokonanych tytułem rat, na które rozłożono podatek lub zaległość podatkową wraz z odsetkami za zwłokę, <i>de facto</i> poszerza zakres uznaniowości organów podatkowych w zakresie zarachowania wpłat, co zwiększa ryzyko niepewności po stronie przedsiębiorców z sektora MŚP. Rzecznik podtrzymuje swoje wcześniejsze stanowisko, mimo wyjaśnień Ministra Finansów, że przepisy dotyczące przedawnienia uniemożliwiają skuteczne dochodzenie roszczeń przed wymiarem sprawiedliwości i zaliczenie wpłat na należności wygäste, a praktyka organów podatkowych wykazuje często błędy interpretacyjne oraz rozbieżności w rozliczaniu		Uwaga nieuwzględniona. Proponowana zmiana w żaden sposób nie modyfikuje zasady wyrażonej w art. 62 § 1 zdanie pierwsze, wedle której dokonaną wpłatę zalicza się na poczet podatku zgodnie ze wskazaniem podatnika. Proponowana zmiana art. 62 § 3 Ordynacji podatkowej jest korzystna dla podatników dokonujących wpłat tytułem rat. Pozwoli bowiem uniknąć powstania luki w wykonywaniu przez podatnika układu ratalnego, która skutkowałaby wygaśnięciem decyzji ratalnej na podstawie art. 67da § 2 Ordynacji podatkowej.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		wpłat, zwłaszcza w przypadku współlistnienia układów ratałnych i innych zobowiązań podatkowych. Brak możliwości jasnego wskazania przez podatnika lub osobę dokonującą wpłaty, na które zobowiązanie wpłata ma zostać zaliczona (poprzez rezygnację z odniesienia do art. 62 § 1), rodzi ryzyko arbitralnego i nieprzejrzystego działania organów podatkowych, co może prowadzić do powstania sporów oraz nienależnych obciążeń po stronie podatników. Rzecznik postuluje, aby w projekcie zmiany art. 62 § 3 przywrócić mechanizm umożliwiający podatnikowi lub wpłacającemu samodzielne precyzyjne wskazanie celu wpłaty w tytule przelewu, co jest zgodne z zasadami prawidłowego rozliczania zobowiązań podatkowych i ogranicza ryzyko nadużyć. Ponadto to zobowiązany, lub inny podmiot w jego imieniu decyduje o tytule wpłaty, a jakakolwiek ingerencja organu w tym zakresie powinna być możliwa wyłącznie po uprzednim poinformowaniu przez organ i za zgodą dokonującego wpłaty. W ocenie Rzecznika wprowadzenie precyzyjnych i transparentnych zasad zarachowania wpłat, uwzględniających wolę podatnika, stanowi gwarancję równowagi między skuteczną egzekucją obowiązków podatkowych a ochroną praw		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatnika/przedsiębiorcę. Zmiana obecnej regulacji bez zapewnienia takiego mechanizmu jest zatem niezasadna i niezalecana. Ewentualnie Rzecznik wnosi o doprecyzowanie kolejności zaliczeń wprost w przepisie, z pierwszeństwem dla najstarszych wymagalnych rat kapitałowych, a odsetki proporcjonalnie do rat korygowanych. Dodatkowo z wprowadzeniem obowiązku informowania podatnika o dokonanym zaliczeniu i jego podstawie w celu bieżącej kontroli zobowiązania przez przedsiębiorcę, a także wyrażeniu przez niego zgody na taką zmianę.		
4.	Art. 1 pkt 8 projektu (art. 62 § 3 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Z zaproponowanej zmiany wprost nie wynika, że decyzja ratalna ma pierwszeństwo w przypadku wystąpienia rat nieobjętych decyzją ratalną, a z terminem późniejszym. Wynika to jedynie z uzasadnienia do projektu. Wątpliwość budzi co w przypadku, gdy z tytułu wpłaty nie wynika, że wpłata dotyczy decyzji ratalnej czy wówczas zastosowanie ma art. 62 § 1 czy zmieniony art. 62 § 3 Ordynacji podatkowej. Przykładowo, w poniższej sytuacji, w której podatnikowi (osoba fizyczna) rozłożono zaległość podatkową na raty z terminem płatności pierwszej raty do 15 kwietnia 2025 r., a nie uiścił raty w bieżącym zobowiązaniu w podatku od nieruchomości za 2025 r. należnej do 15 marca 2025 r. – to zgodnie z literalnym brzmieniem	Przepis jest nieprecyzyjny. Propozycja zmian: 2. <i>Wpłaty dokonane tytułem rat, na które rozłożono podatek lub zaległość podatkową wraz z odsetkami za zwłokę oraz rat podatku zalicza się na poczet rat o najwcześniejszym terminie płatności wynikających z decyzji w sprawie rozłożenia podatku lub zaległości podatkowej na raty.</i>	Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis art. 62 § 3 Ordynacji podatkowej ma zastosowanie do wpłat „dokonanych tytułem rat”. Jeżeli podatnik nie wskaże, że wpłata dotyczy raty, to przepis ten nie znajdzie zastosowania. Zaliczenie wpłaty nastąpi według zasad ogólnych (art. 62 § 1).

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		przepisu, kwota wpłacona w dniu 15 kwietnia 2025 r. powinna być zaliczona w pierwszej kolejności na poczet raty należnej do dnia 15 marca 2025 r. (rata o najwcześniejszym terminie płatności), a nie na poczet raty wynikającej z decyzji ratalnej. Zaproponowane doprecyzowanie brzmienia przepisu, pozwoli na uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych w takich przypadkach. Przepis jest nieprecyzyjny. Propozycja zmian: 1. <i>Wpłaty dokonane tytułem rat, na które rozłożono podatek lub zaległość podatkową wraz z odsetkami za zwłokę oraz rat podatku zalicza się na poczet rat o najwcześniejszym terminie płatności wynikających z decyzji w sprawie rozłożenia podatku lub zaległości podatkowej na raty.</i> lub <i>„Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie dokonywania wpłat na poczet rat podatku. Wpłaty dokonane tytułem rat, na które rozłożono podatek lub zaległość podatkową wraz z odsetkami za zwłokę, zalicza się na poczet raty o najwcześniejszym terminie płatności spośród rat, na które rozłożono podatek lub zaległość podatkową wraz z odsetkami za zwłokę.”.</i> W uzasadnieniu do tej zmiany wskazano, że celem jest uregulowanie przypadku, w którym podatnik posiadający zaległości i jednocześnie układ ratalny	lub <i>„Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie dokonywania wpłat na poczet rat podatku. Wpłaty dokonane tytułem rat, na które rozłożono podatek lub zaległość podatkową wraz z odsetkami za zwłokę, zalicza się na poczet raty o najwcześniejszym terminie płatności spośród rat, na które rozłożono podatek lub zaległość podatkową wraz z odsetkami za zwłokę.”.</i>	Uwaga nieuwzględniona. Niezapłaconą w terminie płatności ratę podatku (tzw. ustawową) uważa się za zaległość podatkową (art. 51 § 3 OP) i nie dotyczy jej regulacja art. 62 § 3 OP.
--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			mógłby zapłacić raty objęte tym układem bez zapłaty zaległości. § 3 nie powinien zatem dotyczyć rat podatku (ustawowych). Jeżeli podatnik ma zaległości i bieżące zobowiązanie płatne w ratach, to jego wpłata dokonana na poczet raty (ustawowej) powinna zostać zaliczona, zgodnie z § 1 na zaległość.		
5.	Art. 1 pkt 10 projektu (art. 63 § 3 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Proponowana zmiana spowoduje wątpliwości, jak należy rozliczyć wpłatę na poczet bieżącego zobowiązania, jeżeli wpłata ta nie pokryje całego zobowiązania. Aktualnie, odesłanie z art. 63 § 3 Ordynacji podatkowej do art. 63 § 1 ma zastosowanie także do przypadków zaliczenia na poczet bieżącego zobowiązania. Jeżeli w art. 63 § 3 będzie dotyczył tylko zaliczenia na poczet zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, to jak zatem należałoby rozliczyć wpłatę, gdyby podatnik dokonał zapłaty np. 50,01 zł na poczet zobowiązania bieżącego wynoszącego 100 zł? Czy pozostała do zapłaty kwota 49,99 zł podlegałaby zaokrągleniu? Z art. 63 § 1 Ordynacji podatkowej wynikałoby, że tak, ale prowadziłoby to do tego, że wpłata w kwocie 50,01 zł wygaszałaby zobowiązanie w kwocie 50 zł (do zapłaty pozostawałoby 50 zł).		Uwaga nieuwzględniona. Podany przykład dotyczy zaliczania wpłaty na poczet bieżącego zobowiązania. Zasada zaokrąglania wyrażona w art. 63 § 1 Ordynacji podatkowej nie przewiduje zaokrąglania wpłat.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

6.	Art. 1 pkt 11 projektu (art. 67a w § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Umorzenie podatku to szczególna forma ulgi, która wiąże się z całkowitą rezygnacją z wpływu dochodów do budżetu gminy. Jest to daleko idąca decyzja, mająca istotne konsekwencje finansowe dla samorządu. 1. Konstytucyjna zasada równości wobec prawa Zgodnie z art. 84 Konstytucji RP, każdy obywatel jest zobowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków określonych w ustawie. Umorzenie stanowi odstępstwo od tej zasady, dlatego jego stosowanie powinno być wyjątkowe i dobrze uzasadnione. 2. Przedwczesność składania wniosków Umożliwienie składania wniosków o umorzenie już na etapie, gdy zobowiązanie nie stało się jeszcze zaległością, jest przedwczesne. Podatnik mógł nie wyczerpać wszystkich możliwości pozyskania środków na zapłatę zobowiązania przed terminem płatności. Taka zmiana może prowadzić do sytuacji, w której podatnicy, nie podejmując żadnych działań w celu rozwiązania swoich problemów finansowych, będą oczekiwali pomocy ze strony organu podatkowego. 3. niesprawiedliwość społeczna Umorzenie podatku może być społecznie niesprawiedliwe, szczególnie gdy przesłanki do jego zastosowania istnieją w momencie składania wniosku, ale sytuacja finansowa podatnika	Proponuje się pozostawić zapis w dotychczasowym brzmieniu tj. nie wprowadzać możliwości umorzenia podatku. Lub	Uwagi nieuwzględnione. Proponowana zmiana ma umożliwić podatnikowi ubieganie się o umorzenie podatku, bez konieczności oczekiwania na przekształcenie podatku w zaległość podatkową. Udzielając ulg w spłacie zobowiązań podatkowych organ podatkowy ocenia sytuację podatnika na chwilę podejmowania decyzji (nawiązując do okoliczności wcześniejszych) i nie może przewidzieć, jaka będzie jego sytuacja w przyszłości. Proponowana zmiana nie modyfikuje uznaniowego charakteru decyzji w przedmiocie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych.
----	--	---	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			poprawia się w trakcie roku. W takiej sytuacji podatnik nie będzie zobowiązany do uregulowania podatku, co stawia go w uprzywilejowanej pozycji względem innych podatników, którzy terminowo regulują swoje zobowiązania. 4. Struktura płatności podatków lokalnych Podatki lokalne są płatne w różnych ratach: • osoby fizyczne – 4 raty, • osoby prawne – 12 rat, • podatek od środków transportowych – 2 raty, • opłata skarbową – z chwilą złożenia wniosku. Zastosowanie umorzenia w tych przypadkach może prowadzić do utraty znaczących dochodów przez samorząd. 5. Problemy z opłatą skarbową W przypadku opłaty skarbowej, która powinna być uiszczona z chwilą złożenia wniosku lub pełnomocnictwa, istnieje ryzyko masowego składania wniosków o jej umorzenie. To z kolei generuje znaczne obciążenie dla organów podatkowych, które będą zmuszone prowadzić czasochłonne i kosztowne postępowania. Przykładowo, koszt najkrótszego postępowania w sprawie ulgi (np. przy opłacie skarbowej za pełnomocnictwo wynoszącej 17 zł) przekracza 30		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zł, co czyni takie działania nieefektywnymi ekonomicznie. Jak dotąd prawo do ubiegania się o ulgę w opłacie skarbowej mają jedynie osoby, którym na mocy art.261 § 4 kpa lub 169 § 3 O.p. wydano zaświadczenie, zezwolenie, dokonano czynności itp. - pomimo braku opłaty. Zmiana przepisu otworzy możliwość ubiegania się o umorzenie opłaty skarbowej jeszcze przed faktem dokonania danej czynności (ponieważ obowiązek zapłaty powstaje z chwilą złożenia wniosku o jej dokonanie) i wprowadzi duże zamieszanie w każdym postępowaniu wymagającym uiszczenia opłaty skarbowej, jeśli z chwilą składania wniosku o wydanie dokumentu, podatnik złoży również wniosek o umorzenie opłaty skarbowej. Jak ma zachować się organ, który nie zna rozstrzygnięcia w sprawie udzielenia ulgi (postępowanie trwa do 2 m-cy), a zobowiązany jest wydać np. zaświadczenie w przeciągu 7 dni?	zmienić art. 67a w § 1 pkt 3: 3) umorzyć w całości albo w części podatek, zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną; <i>nie dotyczy opłaty skarbowej.</i>	
7.	Art. 1 pkt 12 projektu (art. 68 ustawy – Ordynacja podatkowa)	Rzecznik Praw Obywatelskich	Zmiana sposobu liczenia terminu przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów niezajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych		Uwaga nieuwzględniona. Proponowane rozwiązanie jest zgodne z zasadą proporcjonalności. Po pierwsze, usuwa niespójność logiczną obecnego systemu, w którym termin przedawnienia w

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Aktualne pozostają wątpliwości wobec proponowanej zmiany art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej w kontekście wymogów konstytucyjnej zasady proporcjonalności. Tu zaś należy podkreślić, iż rozwiązanie przewidziane w kwestionowanym przepisie nie jest instrumentem koniecznym i nieodzownym do zrealizowania i pogodzenia postulatu powszechnego opodatkowania, wynikającego z art. 84 Konstytucji, z prawem jednostki do jej własności i równej ochrony (art. 64 Konstytucji). W art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej termin przedawnienia powiązany jest z momentem powstania obowiązku podatkowego określonym w art. 25c u.p.d.o.f.¹⁷ i wynosi 5 lat, licząc od końca roku, w którym powstał obowiązek podatkowy. Jak bowiem uzasadnia się w doktrynie, zasadne jest, żeby obowiązek podatkowy powstawał w ostatnim dniu roku podatkowego, w którym powstał przychód odpowiadający nadwyżce wydatków nad przychodami (dochodami) opodatkowanymi lub nieopodatkowanymi, skoro postępowanie w przedmiocie przychodów niezajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych dotyczy roku podatkowego¹⁸. Wskazane w uzasadnieniu do projektu ustawy dążenie do zapewnienia spójności terminu	stosunku do zobowiązania podatkowego z tytułu opodatkowania przychodów niezajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych jest o rok krótszy niż termin przedawnienia mający zastosowanie do „zwykłego” zobowiązania podatkowego w PIT za ten sam okres podatkowy. Obie te kwestie są merytorycznie i funkcjonalnie powiązane, wobec czego zróżnicowanie odnośnych terminów przedawnienia wpływa negatywnie na funkcjonowanie systemu podatkowego. Po drugie, proponowane rozwiązanie nie generuje dodatkowych obciążeń po stronie podatnika, który i tak musi przechowywać odnośne dokumenty przez (co do zasady) taki sam okres na potrzeby ew. postępowań dotyczących „zwykłego” zobowiązania podatkowego w PIT za ten sam okres. Projektowana zmiana nie wychodzi więc ponad to, co niezbędne dla zapewnienia
--	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych z ogólnym terminem przedawnienia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych, nie uwzględnia, iż dotychczas przedawnienie prawa do ustalenia zobowiązania podatkowego, o którym mowa w art. 68 § 1–2 i § 4a Ordynacji podatkowej, biegło jednak na jednolitych zasadach liczenia początku biegu terminu, przewidując jedynie różny czasookres przedawnienia. Zdaniem Rzecznika zmiana ta prowadzi wyłącznie do zabezpieczenia interesu Skarbu Państwa, nie uwzględniając dodatkowych dolegliwości dla podatnika związanych z koniecznością przechowywania dokumentów i zabezpieczenia dowodów oraz nie wpływając także pozytywnie na sprawność podejmowanych działań i dyscyplinę organów w egzekwowaniu należności podatkowych.		prawidłowego funkcjonowania systemu podatkowego.
8.	Artykuł 1 pkt 12 i pkt 16 projektu (art. 68 § 4a oraz art. 7f § 1 Ordynacji	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	4.1. Zmiana brzmienia art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej (art. 1 pkt 12 projektu, uzasadnienie pkt 10, strony 18-20). Rzecznik podtrzymuje swoje stanowisko ujęte w wystąpieniu z dnia 30 kwietnia 2025 r. (strona 4), wnosząc o pozostawienie obecnego brzmienia art.		Uwaga nieuwzględniona. Proponowane rozwiązanie jest zgodne z zasadą proporcjonalności. Po pierwsze, usuwa niespójność logiczną obecnego

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

podatkowej dotyczące przedawnienia zobowiązań podatkowych)	68 § 4a Ordynacji podatkowej; albo – w razie braku akceptacji – wykreślenie z projektowanego przepisu sformułowania „następującego po roku kalendarzowym”. W negatywnym stanowisku (pozycja 20 w zestawieniu uwag) do tego postulatu, Minister Finansów wskazuje, że art. 68 Ordynacji podatkowej dotyczy przedawnienia uprawnienia organu do wydania decyzji ustalającej (konstytutywnej), natomiast art. 70 Ordynacji podatkowej – przedawnienia zobowiązania już powstałego (zakończonego co najwyżej decyzją deklaratoryjną). Skoro te dwa postępowania są odmienne (konstytutywne vs deklaratoryjne), to nie ma podstaw, aby mechanicznie przenosić sposób liczenia terminów z art. 70 Ordynacji podatkowej i wydłużać w art. 68 § 4a okres na wzór zobowiązania. Ujednolicenie dla „zapewnienia spójności między tymi przepisami” jest niezasadne i nie powinno stanowić samoistnego, wystarczającego powodu ingerencji w gwarancyjną funkcję terminu z art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej. Tym bardziej jeśli w wyniku tej zmiany Minister Finansów pogarsza sytuację podatnika/przedsiębiorcy, gdyż przesuwając początek biegu 5-letniego terminu o rok („od końca roku następującego po...”), co faktycznie wydłuża ryzyko doręczenia podatnikowi decyzji ustalającej		systemu, w którym termin przedawnienia w stosunku do zobowiązania podatkowego z tytułu opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych jest o rok krótszy niż termin przedawnienia mający zastosowanie do „zwykłego” zobowiązania podatkowego w PIT za ten sam okres podatkowy. Obie te kwestie są merytorycznie i funkcjonalnie powiązane, wobec czego zróżnicowanie odnośnych terminów przedawnienia wpływa negatywnie na funkcjonowanie systemu podatkowego. Po drugie, proponowane rozwiązanie nie generuje dodatkowych obciążeń po stronie podatnika, który i tak musi przechowywać odnośne dokumenty przez (co do zasady) taki sam okres na potrzeby ew. postępowań dotyczących „zwykłego”
---	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			z 5 do 6 lat. W obszarze przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach – gdzie postępowania są szczególnie dolegliwe, a decyzja ma charakter kreujący zobowiązanie – przedawnienie pełni kluczową funkcję ochrony pewności prawa. Wydłużenie tego okresu bez równoległych zabezpieczeń procesowych narusza zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego prawa (art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Dającym się przewidzieć skutkiem zmiany może być postępująca opieszałość lub przewlekłość postępowań prowadzonych przez organy podatkowe, podczas gdy celem nadrzędnym powinno być ich usprawnienie. Minister Finansów powołuje się na „spójność” proponowanego art. 68 § 4a projektu z art. 70 Ordynacji podatkowej oraz na ogólny mechanizm PIT, w którym termin płatności z reguły przypada w roku następnym, po tym w którym powstał obowiązek podatkowy. Nie wykazał jednak, aby obecny 5-letni okres, liczony od końca roku powstania obowiązku, był niewystarczający dla prawidłowego prowadzenia postępowań. Przeciwnie – praktyka pokazuje, że organy podatkowe dysponują licznymi instrumentami dowodowymi i procesowymi. Dodatkowo, wskazać należy, że przesunięcie początku biegu 5-		zobowiązania podatkowego w PIT za ten sam okres. Projektowana zmiana nie wychodzi więc ponad to, co niezbędne dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu podatkowego.
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			letniego terminu o rok zwiększa podatność na kumulację innych zdarzeń wpływających na biegi terminów (np. zawieszenia/przerwania w odniesieniu do zobowiązań), co w efekcie potęguje tylko długotrwałą niepewność po stronie podatników i przedsiębiorców. Mając na uwadze odrębność art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej jako przepisu szczególnego o charakterze gwarancyjnym, który jest świadomym ograniczeniem władztwa fiskalnego w sytuacji, gdy to decyzja konstytucyjna dopiero kreuje zobowiązanie w szczególnie wrażliwym obszarze opodatkowania, Rzecznik wnosi o nie osłabianie funkcji gwarancyjnej tego przepisu prawa. Zmiana na „rok następujący po...” przesuwą równowagę na korzyść fiskusa, a Minister Finansów nie uzasadnił, że dodatkowy rok jest konieczny i adekwatny wobec celu, ani że korzyść publiczna przewyższa koszt w postaci dłuższej niepewności prawnej podatników (zasada proporcjonalności). Należy zwrócić szczególną uwagę, iż w toku prac nad projektem nie rozważono innych środków mniej dolegliwych niż wydłużenie terminu, np. lepszą koordynację postępowań, wcześniejsze zawiadomienia, czy doprecyzowanie reguł dowodowych. W interesie stabilności obrotu i zaufania do prawa Rzecznik postuluje utrzymanie dotychczasowego brzmienia.		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przepisu art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej, ewentualnie – w razie utrzymania kierunku zmiany przez Ministra Finansów i Gospodarki – wprowadzenie zabezpieczeń ograniczających negatywne skutki dla podatników i przedsiębiorców. Takimi zabezpieczeniami mogłyby być regulacje w zakresie: ograniczenia terminu do 6 lat na doręczenie decyzji ustalającej, bez możliwości dalszego przedłużenia na podstawie zdarzeń zawieszających lub przerywających bieg terminu; obowiązku wczesnego zawiadomienia podatnika (np. najpóźniej do końca 3. roku) o zamiarze wszczęcia postępowania w tym trybie, pod rygorem niedopuszczalności doręczenia decyzji po upływie 5 lat; jednoznacznych przepisów przejściowych gwarantujących wyłącznie stosowanie nowego liczenia w przyszłości i wykluczających wydłużenie już biegnących terminów. 4.2. Dodanie art. 70f Ordynacji podatkowej (art. 1 pkt 16 projektu oraz uzasadnienie pkt 15, strony 29-30) regulującego wydłużenie terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych w związku z korektą deklaracji. Rzecznik podtrzymuje stanowisko zaprezentowane w piśmie z dnia 30 kwietnia 2025 r. w zakresie propozycji wprowadzenia przepisu art. 70f		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Ordynacji podatkowej regulującego kwestię wielokrotnego wydłużania terminu przedawnienia o 12 miesięcy na skutek złożenia korekty „krótco przed końcem terminu”. Zdaniem Rzecznika, regulacja taka tworzy ruchomy, nieprzewidywalny horyzont przedawnienia, co narusza zasadę pewności prawa i zniechęca podatników (przedsiębiorców) do dobrowolnego korygowania rozliczeń. Minister Finansów nie wykazał konieczności i proporcjonalności tej regulacji (brak danych o skali nadużyć oraz oceny skuteczności mniej dolegliwych środków). Skoncentrował się na potencjalnym problemie (późne korekty utrudniają organowi podatkowemu skuteczną weryfikację), ale nie wykazał konieczności i proporcjonalności projektowanego rozwiązania w tak szerokiej i „samopowielającej się” formie (możliwość wielokrotnego wydłużania o kolejne 12 miesięcy). Rzecznik wnosi o odstąpienie od wprowadzenia art. 70f w projektowanym brzmieniu. Jeśli Minister Finansów i Gospodarki utrzyma kierunek zmiany, Rzecznik postuluje wprowadzenie bezwzględnego limitu jednego dodatkowego roku przesunięcia przedawnienia w związku z korektą, bez możliwości kolejnych przedłużeń. Ustalenia progów kwotowych lub procentowych, powyżej których mogłoby znajdować zastosowanie takie wydłużenie terminu przedawnienia, czyli gdy		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			korekta: zmniejsza podatek o co najmniej określoną kwotę (np. 10 000 zł) lub procent zobowiązania (np. 5%), albo wykazuje/zwiększa zwrot VAT powyżej ustalonej kwoty, zwiększa stratę o istotną wartość. Wprowadzenie wyłączeń dla korekt powstałych na skutek oczywistych omyłek i korekt inicjowanych wezwaniem organu, a także gwarancji procesowych (obowiązku szybkiego wszczęcia i zakończenia weryfikacji w dodatkowym roku) oraz wprowadzenia wyłącznie przepisów przejściowych obowiązujący do zdarzeń od momentu wejścia w życie zmian.		
9.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Propozycja dodania przepisu dot. upadłości konsumenckiej, zgodnie z którym bieg terminu przedawnienia po ogłoszeniu upadłości zacznie biec na nowo po uprawomocnieniu się postanowienia o wykonaniu planu spłaty. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 70 §3 Ordynacji podatkowej: „ <i>po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego</i> ”. Z kolei zgodnie z art. 491 ¹⁴ §8 Prawa upadłościowego: „ <i>Wydanie postanowienia o ustaleniu planu spłaty wierzycieli albo umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli lub warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia</i>		Uwaga nieuwzględniona – wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			<i>planu spłaty wierzycieli oznacza zakończenie postępowania’’.</i>		
10.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 ustawy – Ordynacja podatkowa)	Prokuratoria Generalna	Prokuratoria podtrzymuje rekomendację w zakresie przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 1 pkt 13 nowego projektu) co do rozszerzenia katalogu przypadków, w których bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, o dzień, w którym do sądu powszechnego wniesiono powództwo o uznanie za bezskuteczną czynności prawnej wobec Skarbu Państwa obejmującej to zobowiązanie. Jak wskazano we wcześniejszych uwagach, rozwiązaniu temu powinno towarzyszyć umożliwienie egzekwowania zobowiązania, wynikającego z prawomocnego orzeczenia sądu, po upływie terminu przedawnienia tylko z przedmiotu objętego powództwem. W świetle proponowanych w projekcie zmian w art. 70 Ordynacji podatkowej (wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania) i treści uzasadnienia projektu (w którym akcentuje się potrzebę ochrony zarówno interesów podatników, jak i interesu Skarbu Państwa) wydaje się, że rekomendowana przez Prokuratorię dodatkowa		Uwaga nieuwzględniona - poza zakresem zmian zawartych w projekcie. Uwaga zostanie rozważona podczas przyszłych prac legislacyjnych nad nowelizacją Ordynacji podatkowej.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zmiana nie wykracza poza zakres przedmiotowy projektu, a przy tym obejmuje kwestię niezwykle istotną z punktu widzenia interesów Skarbu Państwa. W obowiązującym stanie prawnym powództwo pauliańskie jest wytaczane w sytuacji, gdy zobowiązany wyzbywa się majątku, uniemożliwiając egzekucję, a co za tym idzie – działa w celu pokrzywdzenia wierzyciela – Skarbu Państwa. Z uwagi na to, że w przypadku należności podatkowych zobowiązanie przedawnione przestaje istnieć, może się okazać w toku procesu (z czym Prokuratoria w wielu sprawach się mierzy), że mimo zasadności roszczenia, doszło do przedawnienia zobowiązania podatkowego, co z kolei powoduje oddalenie powództwa w trybie skargi pauliańskiej. Proponowane rozwiązanie będzie zatem skutecznie chronić interesy Skarbu Państwa, będącego wierzycielem, przed nieuzasadnionymi stratami wynikającymi z niepożądanych praktyk dłużników. Brak wnioskowanej regulacji istotnie ogranicza, a wręcz uniemożliwia skuteczność takiej ochrony.		
11.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 ustawy –	Rzecznik Praw Obywatelskich	Art. 1 pkt 13 lit. a tiret drugie i lit. b tiret trzecie, lit. c i pkt 43 projektu, dodanie w art. 70 w § 6 pkt 7 i w § 7 pkt 7, uchylenie § 8 oraz zmiana		Uwaga nieuwzględniona. 5-letni okres ograniczający czas trwania zawieszenia biegu terminu przedawnienia

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

Ordynacja podatkowa)	dostosowawcza w art. 118 § 2 zdanie drugie Ordynacji podatkowej. <i>1. Zastąpienie instytucji nieprzedawniania się zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym – instytucją zawieszenia biegu terminu przedawniania zobowiązania podatkowego</i>¹ Rzecznik pozytywnie ocenia uwzględnienie zgłoszonej uwagi i finalne odstępianie od pierwotnej wersji projektu nr UD196, która zakładała wprowadzenie mechanizmu przerwania biegu terminu przedawniania zobowiązania podatkowego w sytuacji dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, o którym podatnik został zawiadomiony. Obecnie proponowane rozwiązanie polegające na tym, że z dniem dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, o którym podatnik został zawiadomiony, bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, przy jednoczesnym wyraźnym ograniczeniu okresu zawieszenia biegu terminu przedawnienia², wydaje się rozwiązaniem bardziej zabezpieczającym interes podatników w porównaniu do mechanizmu przerwania biegu terminu przedawnienia. Do rozważenia pozostaje jednak, czy wskazana długość 5-letniego terminu ograniczającego możliwość zawieszenia biegu		zobowiązania podatkowego wynika ze specyficznych warunków związanych z egzekucją z nieruchomości, które przekładają się na długotrwałość tej egzekucji. Proponowany przepis przejściowy dotyczy jedynie zobowiązań podatkowych, w stosunku do których przed tym dniem nie upłynął termin przedawnienia. W sytuacji gdy termin przedawnienia zobowiązania podatkowego upłynął nie może zostać zawieszony. Ponadto, w uzasadnieniu do przepisu przejściowego art. 24 projektu wskazano: „Proponowana regulacja przejściowa dotyczy zobowiązań podatkowych, których termin przedawnienia biegnie na zasadach ogólnych, określonych w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej (z uwzględnieniem okoliczności skutkujących
----------------------	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		terminu przedawnienia będzie rzeczywiście rozwiązaniem optymalnym, zapewniającym poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom. W związku z powyższym należałoby przeanalizować, czy proponowany termin ograniczający okres zawieszenia biegu terminu przedawnienia nie powinien zostać skrócony. Ponadto nadal pewne wątpliwości budzi redakcja przepisu przejściowego, który zakłada, że do zabezpieczonych przed dniem wejścia w życie ustawy hipoteką przymusową lub zastawem skarbowym zobowiązań podatkowych, w odniesieniu do których przed tym dniem nie upłynął termin przedawnienia, stosuje się nowe przepisy art. 70 § 6 pkt 7 i § 7 pkt 7 w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, z tym że bieg terminu przedawnienia tych zobowiązań ulega zawieszeniu z dniem wejścia w życie tej ustawy. Skutek tej regulacji, zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich, może okazać się niekorzystny dla podatników, z uwagi na to, że nie uwzględnia stanu niekonstytucyjności obecnie obowiązującej regulacji zawartej w art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej. Stanowi ona, że nie ulegają przedawnieniu zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką lub zastawem skarbowym, jednakże po upływie terminu przedawnienia zobowiązania te mogą być egzekwowane tylko z		zawieszeniem lub przerwaniem biegu terminu przedawnienia).”
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przedmiotu hipoteki lub zastawu. W tym kontekście należy zauważyć, że pomimo braku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawach o sygn. K 10/16 oraz P 6/16, w orzecznictwie sądów administracyjnych przyjęła się koncepcja tzw. oczywistej niekonstytucyjności art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej⁵. Oznacza to, że obywatele powinni mieć zapewnioną gwarancję, że dotychczas nieprzedawnialne zobowiązania podatkowe zabezpieczone przed wejściem w życie ustawy zmieniającej hipoteką lub zastawem skarbowym, nie zostaną w żaden sposób reaktywowane, w szczególności na skutek zawieszenia biegu terminu przedawnienia tych zobowiązań z dniem wejścia w życie projektowanej ustawy.		
12.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 ustawy – Ordynacja podatkowa)	Rzecznik Praw Obywatelskich	<i>Likwidacja przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe</i> Rzecznik Praw Obywatelskich za jak najbardziej słuszną uznaje zmianę koncepcji prezentowanej w pierwotnej wersji projektu nr UD196 w zakresie zawieszenia biegu terminu przedawnienia na skutek wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo lub wykroczenie skarbowe poprzez finalne uchylenie art. 70 § 6 pkt 1, a także powiązanych z nim art. 70 § 7 pkt 1 i art. 70c		Uwaga częściowo aprobuje, w pozostałym zakresie uwaga nieuwzględniona. Proponowany przepis przejściowy zapewni organom podatkowym odpowiedni czas na zakończenie prowadzonych obecnie postępowań.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Ordynacji podatkowej. Propozycja wyeliminowania z obrotu prawnego niekonstytucyjnej regulacji pozwalającej na instrumentalne wszczynanie postępowań karnych skarbowych wyłącznie w celu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego jest zgodn z postulatami legislacyjnymi Rzecznika konsekwentnie zgłaszanymi od lat. Wobec bierności Trybunału Konstytucyjnego zmiana w tym zakresie jest także oczekiwana przez podatników i jednocześnie stanowi trafną odpowiedź na ostatnio wydane postanowienie sygnalizacyjne NSA z dnia 14 kwietnia 2025 r. (sygn. akt I FSK 1078/24), w którym poinformowano Ministra Finansów o istotnych naruszeniach w stosowaniu o art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej. W ww. postanowieniu NSA wprost wskazał, że praktyka stosowania art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej pozostaje w sprzeczności z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 32 ust. 1 oraz z art. 2 Konstytucji⁹. Niemniej jednak uzasadnione wątpliwości Rzecznika budzi propozycja wprowadzenia regulacji intertemporalnej zawarta w projektowanych przepisach przejściowych¹⁰. Zakłada, że do zobowiązań podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy stosuje się przepisy art. 70 §		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			6 pkt 1 i § 7 pkt 1 oraz art. 70c Ordynacji podatkowej w brzmieniu dotychczasowym. Z punktu widzenia organu stojącego na straży konstytucyjnych praw i wolności obywatelskich utrzymywanie w obrocie prawnym niekonstytucyjnej i będącej od lat przedmiotem szerokiej krytyki regulacji w przypadku podatników, których zobowiązania podatkowe powstały przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, jest absolutnie nie do zaakceptowania. W praktyce bowiem będzie oznaczać przyzwolenie na stosowanie kontrowersyjnych przepisów w odniesieniu do części podatników, aktualizując jednocześnie ryzyko kolejnych przypadków instrumentalnego wszczynania postępowań karnych skarbowych.		
13.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 ustawy – Ordynacja podatkowa)	Rzecznik Praw Obywatelskich	Art. 1 pkt 13 lit. a tiret drugie i lit. b tiret trzecie, dodanie w art. 70 w § 6 pkt 8 i w § 7 pkt 8 Ordynacji podatkowej). <i>Wprowadzenie nowej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związanej z postępowaniem podatkowym w przypadku unikania opodatkowania</i>¹¹ Nowością względem pierwotnej wersji projektu nr UD196 jest dodanie przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania		Uwaga nieuwzględniona. Proponowane rozwiązanie nie jest nieproporcjonalne. Nie wykracza poza zakres tego, co niezbędne dla zapewnienia organom podatkowym odpowiedniego czasu na przeprowadzenie postępowania w sprawie unikania opodatkowania.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatkowego na skutek wszczęcia postępowania podatkowego w przypadku unikania opodatkowania albo przejęcia postępowania podatkowego na podstawie art. 119g § 1 lub 2 Ordynacji podatkowej. Zauważyć należy, że regulacja ta była już proponowana w latach wcześniejszych (por. projekt zmiany Ordynacji podatkowej z dnia 13 czerwca 2023 r.). Obecnie jako uzasadnienie dla rozszerzenia katalogu przesłanek zawieszających bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego wskazano na skomplikowany i czasochłonny charakter postępowań prowadzonych na podstawie art. 119a Ordynacji podatkowej. Jednocześnie podnosi się, że ilość takich postępowań jest niewielka (średnio rocznie wynosi 22)¹². W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich instytucja przedawnienia zobowiązań podatkowych powinna działać dyscyplinująco na wierzyciela publicznego, zmuszając go do egzekwowania należności podatkowych w ściśle określonych ramach czasowych. Wszelkie próby wydłużania okresu przedawnienia w prawie podatkowym negatywnie korelują ze sprawnością podejmowania działań zmierzających do wyegzekwowania należnych państwu podatków¹³. W konsekwencji Rzecznik postrzega tę regulację jako stworzenie kolejnej możliwości		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			prolongowania biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego poprzez jego zawieszenie wprowadzaną na korzyść organów podatkowych. Wydaje się, że skomplikowany charakter prowadzonych postępowań nie stanowi wystarczającego uzasadnienia dla modyfikacji przesłanek zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Nawet przy założeniu, że ustawodawca proponuje dodatkowe ograniczenie czasowe zawieszenia na tej podstawie biegu terminu przedawnienia do 2 lat licząc od daty wszczęcia postępowania albo jego przejęcia (projektowany art. 70 § 6 pkt 8 Ordynacji podatkowej), co ma na celu zagwarantowanie podatnikom przewidywalności w zakresie terminu zawieszenia, należałoby rozważyć czy projektowane rozwiązanie jest zgodne z konstytucyjną zasadą proporcjonalności (art. 2 Konstytucji).		
14.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 § 4 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Wprowadzane projektem zawieszenie biegu terminu przedawnienia w następstwie dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego niewątpliwie stanie się w praktyce częstą przyczyną przerw w biegu terminu przedawnienia. Warto więc wprost uregulować czy w okresie zawieszenia biegu terminu przedawnienia możliwe jest jego przerwanie. Obecnie kwestia ta nie jest uregulowana.		Uwaga częściowo uwzględniona. Z ugruntowanego orzecznictwa sądów administracyjnych wynika jednoznacznie, że nie można przerwać biegu terminu przedawnienia, który jest zawieszony. Również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 21

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Dominuje orzecznictwo stanowiące, że w okresie, gdy termin nie biegnie nie można go przerwać. Jest to niewątpliwie oczywiste w przypadku, gdy bieg terminu w ogóle się nie rozpoczął. W takim bowiem przypadku nie sposób przerwać bieg czegoś co jeszcze nawet „nie wystartowało”. Mniej oczywiste wydaje się to w przypadku zawieszenia biegu terminu. W czasie jego zwieszenia prowadzenie egzekucji jest często nie tylko dopuszczalne, ale obowiązkowe. Niesłuszne wydaje się odbieranie zastosowaniu środka egzekucyjnego jednego ze skutków jakie on wywołuje (przerwanie biegu terminu przedawnienia) tylko z uwagi, że bieg terminu przedawnienia jest zawieszony. Natomiast w przypadku przyjęcia odwrotnej koncepcji, że w okresie zawieszenia nie można przerwać biegu terminu, to również warto to wprost uregulować w Ordynacji. Tak aby ujednolicić podejście do stosowania prawa. W tym kontekście można jeszcze zauważyć, że nowelizacja wpisuje się w trwającą już od bardzo wielu lat tendencję do próby ścisłego uregulowania przepisami każdego zdarzenia jakie może wystąpić w rzeczywistości. Takie podejście prowadzi tylko do postępującej komplikacji prawa, a przez to do osłabienia skuteczności podmiotów publicznych w ich stosowaniu i postępującego niezrozumienia		czerwca 2011 r., sygn. akt P 26/10 wskazał: „Nie może nastąpić przerwanie biegu przedawnienia w okresie zawieszenia” – (pkt 2.2 uzasadnienia wyroku). Za zasadne uznano natomiast uregulowanie wpływu na bieg terminu przedawnienia sytuacji, w której po dokonaniu wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, a przed ich wykreśleniem czy wygaśnięciem, organ egzekucyjny dokonuje zajęcia przedmiotu hipoteki przymusowej lub przedmiotu zastawu skarbowego.
--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			stron postępowania ich sytuacji i działania organów. Adresaci norm nie mogą zrozumieć przepisów nie przestrzegają ich. W takim stanie rzeczy prowadzenie postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej staje się coraz trudniejsze w realizacji. Czytelny i rozsądny rozwiązaniem wydaje się wprowadzenie jednego 10-letniego terminu przedawnienia, bez możliwości jego zawieszania czy przerywania. W takim czasie sprawnie działające państwo powinno rozstrzygnąć spory w sprawie i doprowadzić do wyegzekwowania należności.		
15.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 § 6 pkt 1 tiret pierwsze (uchylenie pkt 1) Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Nie zawsze wszczęcie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe ma charakter instrumentalny. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego jest z kolei instrumentem chroniącym organy podatkowe przed podmiotami, które uchylają się od opodatkowania. W postanowieniu sygnalizacyjnym NSA zwrócił uwagę na konieczność wprowadzenia rozwiązań, które uniemożliwią instrumentalne wykorzystanie postępowań karno-skarbowych tylko dla zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Realizacja takiej	Proponujemy zrezygnować z tej propozycji.	Uwaga nieuwzględniona. Zmiana art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej nie wyeliminowałaby ryzyka instrumentalnego wszczynania postępowań karnych skarbowych wyłącznie w celu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			sygnalizacji nie powinna polegać na całkowitym usunięciu tej regulacji.		
16.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 § 6 pkt 7 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	1. Brak jasnego określenia podmiotu zobowiązanego do zawiadomienia podatnika Z projektowanego przepisu nie wynika wprost, kto ma obowiązek zawiadomić podatnika o dokonaniu wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego – organ podatkowy, sąd wieczystoksięgowy czy organ prowadzący rejestr zastawów. - Jeżeli intencją ustawodawcy było nałożenie obowiązku na organ podatkowy, regulacja ta jest nadmiarowa. - Zawiadomienie takie podatnik otrzymuje obligatoryjnie od sądu wieczystoksięgowego (art. 626¹⁰ § 1 k.p.c.) oraz od organu prowadzącego rejestr zastawów (art. 45 § 3 O.p.). - Brak jest więc uzasadnienia dla dublowania obowiązku zawiadamiania podatnika przez organ podatkowy. 2. Ryzyko sporów co do momentu przerwania biegu przedawnienia Wprowadzenie dodatkowego wymogu zawiadomienia podatnika spowoduje wątpliwości, kiedy następuje skutek procesowy w postaci przerwania biegu terminu	Propozycja zmiany dodanego art. 70 § 6 pkt 7: <i>Bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem:</i> 7) <i>dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego,</i>	Uwagi nieuwzględnione. 1. Podmioty obowiązane do zawiadomienia o wpisie hipoteki czy zastawu skarbowego są wskazane w art. art. 626¹⁰ § 1 zd. pierwsze ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeksu postępowania cywilnego oraz art. 45 § 3 Ordynacji podatkowej. Zostało to wyjaśnione w uzasadnieniu projektu. Projektowany przepis nie przewiduje „dublowania” tego obowiązku. 2. W projektowanym przepisie nie ma mowy o „dodatkowym” zawiadamianiu podatnika. Dokonanie wpisu hipoteki po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie może wywołać skutku w postaci zawieszenia biegu tego terminu. 3. i 7. Uprawnienie organów podatkowych do nieodpłatnego korzystania z informacji zgromadzonych przez sądy jest

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przedawnienia. Problem szczególnie uwidacznia się w sytuacji, gdy: - wniosek o wpis hipoteki został złożony przed upływem terminu przedawnienia, - ale sam wpis dokonany został już po jego upływie. 3. Brak jasnego mechanizmu weryfikacji zawiadomienia - Skutek procesowy (zawieszenie biegu przedawnienia) został powiązany z doręczeniem zawiadomienia podatnikowi. - W praktyce nie zawsze można jednoznacznie ustalić, czy i kiedy doręczenie nastąpiło. - Może to prowadzić do sporów interpretacyjnych i komplikacji dowodowych. - Ponadto w praktyce wierzyciel (organ podatkowy) musiałby kierować do sądu wieczystoksięgowego zapytania o datę doręczenia zawiadomienia, co jest rozwiązaniem niepraktycznym i obciążającym. 4. Charakter publiczny wpisu do księgi wieczystej - Wpis hipoteki do księgi wieczystej ma charakter jawny i wywołuje skutki prawne z chwilą jego dokonania.		wyrażony wprost w art. 82b § 2 Ordynacji podatkowej. 4. i 5. Warunek zawiadomienia o dokonanym wpisie służy zapewnieniu podatnikowi pewności prawnej. 6. Obowiązujące przepisy Ordynacji podatkowej nie zawierają ograniczeń co do liczby możliwych zawieszeń biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Projektowany art. 70 § 6 pkt 7 Ordynacji podatkowej stanowi wyrażnie o dniu dokonania wpisu, nie zaś o dniu złożenia wniosku.
--	--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			• Skutek w postaci zawieszenia biegu przedawnienia powinien być zatem powiązany z samym faktem wpisu, a nie z doręczeniem zawiadomienia, które ma charakter wtórny. 5. Zasada pewności prawa • Skutek procesowy powinien być określony w sposób jednoznaczny i możliwy do łatwego ustalenia. • Datą pewną i obiektywną jest data dokonania wpisu, natomiast doręczenie zawiadomienia nie daje takiej pewności. • Powiązanie skutku procesowego z datą wpisu zwiększa przejrzystość i przewidywalność systemu prawnego zarówno dla organów, jak i podatników. 6. Problemy interpretacyjne związane z powtórным wpisem hipoteki • Należy wyjaśnić, czy w świetle projektowanych przepisów dopuszczalne będzie wielokrotne zawieszenie biegu przedawnienia zobowiązania podatkowego zabezpieczonego hipoteką, w przypadku ponownego (po wcześniejszym wygaśnięciu) wpisu hipoteki do tej samej księgi wieczystej. • Zgodnie z ustawą o księgach wieczystych i hipotece, wpis następuje z datą wpływu		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wniosku do sądu. Wątpliwości budzi, czy za datę wpisu należy uznać tę właśnie datę, czy też datę dokonania czynności technicznej przez sąd. 7. Brak możliwości weryfikacji przez organ podatkowy • Organ podatkowy nie ma możliwości samodzielnej weryfikacji, czy i kiedy zawiadomienie zostało skutecznie doręczone. • Obowiązek zawiadamiania podatnika spoczywa bowiem na sądzie wieczystoksięgowym (z urzędu). • W konsekwencji obciążenie organu podatkowego dodatkowym obowiązkiem byłoby nieuzasadnione i niespójne z systemem.		
17.	Art. 1 pkt 13 projektu. (art. 70 § 6 pkt 7 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Należałoby uregulować sytuację, w której wniosek o wpis hipoteki został złożony przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, a wpis hipoteki nastąpił już po upływie tego terminu.	Proponujemy dodać w art. 70 Ordynacji podatkowej § 9 w brzmieniu: „Zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, o którym mowa w § 6 pkt 7 nastąpi także w przypadku, gdy wpis hipoteki przymusowej dokonany po upływie terminu przedawnienia zobowiązania	Uwaga nieuwzględniona. Z projektowanego art. 70 § 6 pkt 7 Ordynacji podatkowej wynika jednoznacznie, że dla wywołania skutku zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego decydujące jest, kiedy dokonano wpisu, a nie kiedy został złożony wniosek.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				podatkowego nastąpił na podstawie wniosku złożonego przed upływem tego terminu.”.	
18.	Art. 1 pkt 13 lit b tiret drugie projektu (art. 70 § 7 pkt 2 lit b Ordynacji podtkowej)	Unia Metropolii Polskich	W przypadku samorządowych spraw podatkowych sąd może uchylić decyzje organu I i II instancji, ale może uchylić decyzję tylko organu II instancji. Dlatego uważamy, że ponowny bieg terminu przedawnienia powinien liczyć się od momentu wpływu akt sprawy do ostatniego organu, który ponownie będzie rozpatrywał sprawę. Czyli jeżeli sąd administracyjny uchyli decyzje organu I i II instancji bieg terminu przedawnienia będzie się liczył ponownie od wpływu odpisu orzeczenia sądu oraz akt sprawy do organu I instancji	Proponujemy dodać do litery b) również „oraz akt sprawy”, chyba że w przypadku prowadzenia akt sprawy w postaci elektronicznej nie ma czynności przekazywania akt sprawy Zmiana brzmienia pkt 2) z: „doręczenia organowi podatkowemu” na „doręczenia organowi podatkowemu właściwemu do merytorycznego rozpatrzenia sprawy”	Uwaga nieuwzględniona. Projektowane brzmienie art. 70 § 7 pkt 2 lit. b Ordynacji podatkowej jest spójne z art. 286 § 2 p.p.s.a. W przypadku akt elektronicznych nie zachodzi potrzeba ich zwrotu, ponieważ nadal są one w posiadaniu organu, nawet po przekazaniu ich do sądu. Instytucja zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, jako wyjątek od zasady przedawniania się zobowiązań w terminie 5-letnim, powinna dotyczyć tylko przypadków szczególnych. Proponowana zmiana ma na celu zniwelowanie negatywnych konsekwencji dla organów podatkowych przekazywania przez sądy administracyjne prawomocnych orzeczeń bez

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					jednoczesnego zwracania akt sprawy, które są niezbędne do prowadzenia postępowań podatkowych. Brak jest natomiast uzasadnienia do wydłużania zawieszenia biegu terminu przedawnienia o czas trwania przekazywania akt postępowania pomiędzy organami podatkowymi.
19.	Art. 1 pkt 13 lit c projektu (art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Konieczne jest wprowadzenie przepisów umożliwiających zaspokojenie wierzyciela z przedmiotu hipoteki np. jeszcze przez 5 lat Brakuje przepisów jednoznacznie wskazujących co z hipotekami już ustanowionymi obejmującymi zaległości przedawnione, z których wierzyciel może być zaspokojony z przedmiotu hipoteki, zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej.		Uwaga nieuwzględniona. Zawieszeniu może ulec tylko bieg terminu przedawnienia, który jeszcze nie upłynął. Tym samym nie ma możliwości, żeby nowe przepisy, które wprowadzają zawieszenie terminu przedawnienia zobowiązania miały zastosowanie do zobowiązań przedawnionych.
20.	art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 ustawy – Ordynacja podatkowa)	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Art. 70 § 7 pkt 7 ustawy – Ordynacja podatkowa [Będzin] Przesłanka wygaśnięcia nie jest precyzyjna. Przez wygaśnięcie można rozumieć spłatę zaległości zabezpieczonej, lecz wtedy dalszy bieg terminu przedawnienia nie jest potrzebny, bo brak zaległości. Zrzeczenie się przez	Wykreślenie przesłanki wygaśnięcia. Propozycja zmiany: od dnia następującego po dniu wygaśnięcia lub wykreślenia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, nie później jednak	Uwaga nieuwzględniona. Przepisy prawa regulują kwestię zarówno wygaśnięcia jak i wykreślenia hipoteki lub zastawu. Art. 94 ustawy o księgach wieczystych i hipotece wskazuje, że wygaśnięcie

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wierzyciela hipoteki mimo braku spłaty zaległości, lecz do tego potrzebne jest określone działanie w postaci wykreślenia hipoteki. Zatem ta sytuacja zawiera się w przesłance wykreślenia. Wygaśnięcie przez Konfuzję, czyli: Sytuacja, w której hipoteka przechodzi na właściciela nieruchomości lub właściciel nabywa wierzytelność zabezpieczoną tą hipoteką. Nie sposób wyobrazić sobie, że wierzycielem zobowiązania podatkowe staje się podatnik.	niż po dniu upływu 5 lat, licząc od dnia wpisu, bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego będzie się rozpoczynał, a po zawieszeniu biegł dalej.	wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą wygaśnięcie hipoteki. Natomiast art. 46g pkt 1 Ordynacji podatkowej stanowi, że zastaw skarbowy wygasa, z mocy prawa, z dniem wygaśnięcia zobowiązania podatkowego. Zatem nie można pominąć kwestii wygaśnięcia hipoteki lub zastawu w projektowanej regulacji.
21.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 ustawy – Ordynacja podatkowa)	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Art. 77 § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa <i>[Rybnik]</i> Zapis ten podobnie jak zapis z ww. art. 78 pkt. 3 lit. a drugie tiret zmusza niejako organ podatkowy aby działał niejako „z automatu” rezygnując ze swoich uprawnień - bo wiadomo, że stosowne procedury prowadzenia postępowania wymagają czasu i nie gwarantują (wręcz nieraz nie jest możliwe w przypadku ich zastosowania) zakończenia sprawy w wyznaczonym terminie - tylko dlatego, żeby nie narazić się na zarzut naruszenia prawa i sankcje.	Proponuje się uchylenie § 4 w art. 77, który brzmi: W przypadku niewydania nowej decyzji w terminie 3 miesięcy od dnia uchylecia albo stwierdzenia nieważności przez organ podatkowy lub od dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności, uchylającego decyzję albo stwierdzającego jej nieważność, nadpłata stanowiąca kwotę wpłaconą na	Uwaga nieuwzględniona. Zmiana poza zakresem projektu.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				podstawie decyzji uchylonej albo decyzji, której nieważność stwierdzono, podlega zwrotowi bez zbędnej zwłoki.	
22.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 ustawy – Ordynacja podatkowa) (str. 3) [Rybnik]	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Zgodnie z przepisami oraz uzasadnieniem do projektu o wpisie hipoteki zawiadamia sąd, dlatego wątpliwości budzi fakt uzależnienia zawieszenia biegu terminu przedawnienia od działań innych instytucji niż organ podatkowy. Ponadto brak precyzyjnego określenia w jakim terminie podatnik ma zostać zawiadomiony – np. jeżeli organ podatkowy (wierzyciel) wystąpi z wnioskiem o wpis hipoteki krótko przed upływem terminu przedawnienia, a sąd zawiadomi podatnika o wpisie (doręczy zawiadomienie) już po terminie przedawnienia – czy wówczas wpis będzie skuteczny (tzn. zawiesi bieg terminu przedawnienia)? Wątpliwości budzi to czy zawieszenie biegu terminu przedawnienia będzie miało wpływ, a jeżeli tak to jaki na prowadzone postępowanie egzekucyjne – np. czy składając 1 września 2025 r. wniosek o wpis hipoteki celem zabezpieczenia zaległości podatkowych za 2020 rok wobec których nie zastosowano żadnego skutecznego środka egzekucyjnego przerywającego bieg terminu przedawnienia termin zawieszenia biegu terminu przedawnienia upłynie 1 września 2030	Proponuje się wykreślić w pkt 7 art. 70 § 6 część zdania po przecinku o treści „o którym podatnik _____ został zawiadomiony”.	Uwaga uwzględniona poprzez poszerzenie uzasadnienia w sposób wskazujący, że zarówno wpis jak i zawiadomienie powinny nastąpić przed upływem terminu przedawnienia. Analogicznie wypowiedział się NSA w uchwale I FPS 6/12 z 3.06.2013 r. wydanej na gruncie przepisu art. 70 § 4 Ordynacji podatkowej. Jak wskazuje ugruntowane orzecznictwo sądów administracyjnych, nie można przerwać terminu przedawnienia, który nie biegnie wskutek jego zawieszenia.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			roku, to czy w okresie zawieszenia biegu terminu przedawnienia (od 1 września 2025 r. do 1 września 2030 r.) oraz po tym okresie zawieszenia (między 1 września 2030 r. a 31 grudnia 2030 r.) organ egzekucyjny będzie mógł stosować środki egzekucyjne, które przerwą bieg terminu przedawnienia? Brak uregulowania / wyjaśnienia wpływu proponowanej zmiany na prowadzone postępowanie egzekucyjne		
23.	Art. 1 pkt 13 projektu (art. 70 ustawy – Ordynacja podatkowa) (str. 3, 4) [Rybnik]	Śląski Związek Gmin i Powiatów	W sytuacji, gdy sprawa (wyrok wraz z aktami) po wyroku sądu wraca do SKO (organu podatkowego II stopnia) bieg terminu przedawnienia po zawieszeniu biegnie dalej, zaś organ podatkowy I stopnia nie ma realnego wpływu na czas załatwienia sprawy przez SKO i zdarza się, że akta sprawy przekazane są do organu I stopnia tuż przed upływem terminu przedawnienia, zamykając tym samym temu ostatniemu drogę do zakończenia sprawy przed upływem terminu przedawnienia	Proponuję się aby art. 70 § 7 pkt 2 ustawy brzmiał następująco: Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się, a po zawieszeniu biegnie dalej, od dnia następującego po dniu: doręczenia organowi podatkowemu I instancji (...)	Uwaga nieuwzględniona. Nie przewidujemy zmian pogarszających sytuację podatników, tymczasem propozycja uzależnia sytuację podatnika od sprawności działania organów podatkowych.
24.	Art. 1 pkt 14 projektu (art. 70f § 2 Ordynacji podatkowej)	Rzecznik Praw Obywatelskich	<i>Wprowadzenie możliwości wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku ze skorygowaniem deklaracji w niedługim okresie przed upływem terminu przedawniania zobowiązania podatkowego</i> ¹⁹		Uwaga nieuwzględniona. Proponowane wydłużenie jest bezpośrednio związane z działaniem samego podatnika i ma zabezpieczyć możliwość procedowania przez organ

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Rzecznik Praw Obywatelskich nie zgadza się z zapatrywaniem wyrażonym przez projektodawcę, iż wskazane prolongowanie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego ma charakter jednorazowy w świetle następującego brzmienia projektowanego art. 70f § 2 Ordynacji podatkowej: „Przepis § 1 ma również zastosowanie w przypadku każdego kolejnego skorygowania przez podatnika deklaracji po wydłużeniu terminu zgodnie z § 1”. To zaś oznacza, iż nadal zmianę tę należy oceniać jako zmianę dopuszczającą możliwość Nielimitowanego wydłużenia, mogącą skutkować fikcyjnością instytucji przedawnienia jako niezapewniającej stabilizacji stosunków społecznych, co jednocześnie przeczy zasadzie ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez niego prawa w rozumieniu art. 2 Konstytucji.		podatkowy po kolejnym skorygowaniu deklaracji.
25.	Art. 1 pkt 16 projektu (art. 70f Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Projektowany przepis oceniamy co do zasady pozytywnie, bowiem eliminuje sytuacje, gdy tuż przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego podatnik w ostatnim roku składa korektę deklaracji zmniejszając wysokość zobowiązania, a organy podatkowe nie mają już ustawowo zagwarantowanego czasu na podjęcie czynności sprawdzających czy postępowania podatkowego w celu weryfikacji	Propozycja zmiany dodanego art. 70f: W przypadku złożenia przez podatnika deklaracji lub skorygowania przez podatnika deklaracji w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem terminu, o którym mowa w art.	Uwaga nieuwzględniona. Instytucja wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, jako wyjątek od zasady przedawniania się zobowiązań w terminie 5-letnim, powinna dotyczyć tylko szczególnych przypadków korygowania deklaracji, gdzie

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zasadności takiej korekty. Jednak zaproponowane rozwiązanie powinno dotyczyć również sytuacji, gdy podatnik na rok przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia złoży deklarację wymiarową lub korektę deklaracji zwiększającą wysokość zobowiązania - w celu zapewnienia wystarczającego czasu na wyegzekwowanie zobowiązania w przypadku braku zapłaty podatku przez podatnika.	70 § 1,– termin ten ulega wydłużeniu o 12 miesięcy.	jest największe ryzyko nadużyć ze strony podatników.
26.	Art. 1 pkt 16 projektu (art. 70f Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	W uzasadnieniu napisano, że regulacja będzie miała zastosowanie do „pierwotnego” terminu przedawnienia, bez uwzględnienia przerw czy okresów zawieszeń biegu tego terminu. Regulacja ma jednak rozwiązywać problem korekt składanych na krótko przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Jeżeli zatem w sprawie doszłoby do zawieszenia lub przerwania biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, to podatnik mógłby bez konsekwencji wynikających z projektowanego przepisu, na chwilę przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego złożyć korektę „in minus”. Z uzasadnienia wynika, że § 2 miałby dotyczyć przypadku, gdy podatnik dokonuje kolejnej	Proponujemy następujące brzmienie przepisu art. 70f Ordynacji podatkowej: „§ 1. W przypadku skorygowania przez podatnika deklaracji w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, z którym wiąże się: [...] – termin ten ulega wydłużeniu o 12 miesięcy. § 2. Przepis § 1 ma również zastosowanie w przypadku każdego kolejnego skorygowania przez podatnika deklaracji, o którym mowa w § 1 w okresie krótszym niż 12	Uwaga nieuwzględniona. W art. 70f § 2 jest wyraźnie mowa o każdym kolejnym skorygowaniu przez podatnika deklaracji „po wydłużeniu terminu zgodnie z § 1.”. W uzasadnieniu proponowanego przepisu wyjaśniono, że jeżeli korekta zostanie złożona po upływie terminu z art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, ale w wydłużonym terminie na podstawie art. 70f § 1, to termin ten ponownie wydłuży się o rok. Reguła ta będzie miała zastosowanie także wtedy, gdy podatnik złoży każdą kolejną korektę w trakcie biegu

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			korekty po przedłużeniu biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Jeżeli jednak § 2 odsyła do regulacji z § 1, a w § 1 przewidziane jest jedynie przedłużenie terminu z art. 70 § 1, a zatem pierwotnego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, to nie osiągnie się zakładanego celu. Pierwotny termin z art. 70 § 1 został już bowiem przedłużony i ponowne przedłużenie terminu z art. 70 § 1 niejako „nałoży” się na przedłużenie tego terminu, które nastąpiło wcześniej.	miesiące przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.”.	„dodatkowego” roku przedawnienia.
27.	Art. 1 pkt 17 lit b projektu (art. 75 § 3 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Negatywnie opiniujemy uchylenie § 3 w art. 75, który będzie skutkował zniesieniem obowiązku składania korekty deklaracji wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty. Ponadto negatywnie opiniujemy możliwość składania korekt deklaracji bez wniosku o stwierdzenie nadpłaty oraz możliwość składania korekt deklaracji bez uzasadnienia. Powyższe stanowisko wynika z następujących powodów. Podczas spotkania miast UMP z Ministerstwem Finansów w dniu 27.05.2025 r. uzgodniono, że optymalnym rozwiązaniem jest wskazanie kwoty nadpłaty, w przypadku której nadal będzie obowiązek złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty (od 5.000 zł) lub wyłączenie nadpłat dotyczących podatków	Zachowanie art. 75 § 3 w dotychczas obowiązującym brzmieniu: <i>Jeżeli z przepisów prawa podatkowego wynika obowiązek złożenia zeznania (deklaracji), to podatnik, płatnik lub inkasent równocześnie z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty jest obowiązany złożyć skorygowane zeznanie (deklarację).</i> lub zmiana przepisu w następujący sposób:	Uwaga częściowo uwzględniona. Wyraźne wskazanie w projektowanym art. 81 § 2a Ordynacji podatkowej na uprawnienie podatnika do przedstawienia uzasadnienia przyczyn korekty powinno zminimalizować liczbę przypadków, w których konieczne będzie wzywianie podatnika do wyjaśnienia wątpliwości związanych z korektą. Wprowadzono obowiązek przedstawiania uzasadnienia przyczyn korekty, w przypadku gdy nadpłata wynikająca z

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		lokalnych. Żadne z tych rozwiązań nie znalazło odzwierciedlenia w obecnym projekcie ustawy. Po pierwsze, w formularzach deklaracji dot. podatków lokalnych (DN-1, DR-1, DL-1 i DT-1) brak jest rubryki, w której wykazuje się nadpłatę podatku. Brak jest również rubryki, w której wykazuje się podatek zapłacony, w przeciwieństwie do podatku dochodowego. Formularze deklaracji uwzględniają jedynie informacje o podatku należnym. Dopiero po zaksięgowaniu korekty deklaracji w systemie pracownikom samorządowych organów podatkowych znana jest kwota odpisu podatku. Odpis podatku trzeba porównać jeszcze z podatkiem zapłaconym i wtedy dopiero wychodzi wysokość nadpłaty. Zgodnie z art. 75 § 4 O.p. korekta deklaracji nie wywołuje skutków prawnych, jeżeli jej prawidłowość budzi wątpliwości organu podatkowego. Błędna korekta nie powinna zostać wprowadzona i zaksięgowana w systemie, bowiem prawidłowa wysokość zobowiązania będzie wynikała wówczas z decyzji wydanej przez organ podatkowy. Po drugie, zmiana zaproponowana przez MF spowoduje konieczność prowadzenia przez organy	<i>Jeżeli kwota nadpłaty przekracza kwotę 5.000 zł, to podatnik, płatnik lub inkasent równocześnie z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty jest obowiązany złożyć skorygowane zeznanie (deklarację).</i> lub zmiana przepisu w następujący sposób: <i>Jeżeli nadpłata wynika ze skorygowanego zeznania (deklaracji) złożonego po upływie ustawowego terminu jego złożenia, a kwota nadpłaty przekracza kwotę 5.000 zł, to podatnik, płatnik lub inkasent równocześnie z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty jest obowiązany złożyć skorygowane zeznanie (deklarację).</i>	korekty deklaracji przekracza kwotę 10 000 zł. Dwumiesięczny termin na zwrot nadpłaty przewidziany w art. 77 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej jest terminem optymalnym uwzględniającym interes zarówno organu podatkowego jak i podatnika. Nie jest przewidywane pogorszenie sytuacji podatników poprzez wydłużenie tego terminu.
--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatkowe czynności sprawdzających w celu ustalenia zasadności korekty deklaracji, podczas gdy zasadność tę można niejednokrotnie ocenić na podstawie wniosku o stwierdzenie nadpłaty. Złożenie wniosku przyczynia się do skrócenia czasu potrzebnego na weryfikację korekty deklaracji i zasadności nadpłaty. W samorządowych organach podatkowych w trakcie roku podatkowego wpływa kilka tysięcy korekt deklaracji, zwłaszcza w przypadku deklaracji na podatek od nieruchomości, zatem ich szczegółowa analiza w celu ustalenia przedmiotów wyłączonych z opodatkowania (w szczególności budowli) u podatników posiadających znaczną ilość nieruchomości, jest czasochłonna. Z doświadczeń samorządowych organów podatkowych wynika, że sprawy wszczynane z wniosku o stwierdzenie nadpłaty dotyczą kwot rzędu kilkuset tysięcy lub kilku milionów złotych i są sprawami bardzo skomplikowanymi, wymagającymi zgromadzenia obszernego materiału dowodowego, powołania biegłych i przeprowadzenia postępowania podatkowego przed organem I i II instancji oraz przed sądami administracyjnymi. Brak wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz z uzasadnieniem może przyczynić się do kolejnego wydłużenia tego typu spraw ze szkodą dla organów podatkowych.		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Po trzecie, w uzasadnieniu projektu wskazano, że „<i>Wzywanie podatnika do złożenia brakującego wniosku o stwierdzenie nadpłaty, w szczególności gdy złożona korekta nie budzi wątpliwości, jest problematyczne zarówno dla organu podatkowego, jak i dla podatnika. <u>Czynności te nadmiernie wydłużają czas postępowania oraz generują dodatkowe koszty, często w sytuacjach gdy wysokość nadpłaty jest niższa niż koszty ponoszone przez podatnika i organ podatkowy</u></i>”. Wobec tego, że w uzasadnieniu projektu MF kwestionuje zasadność wniosku o stwierdzenie nadpłaty w przypadku jej niewielkich kwot niższych od kosztów postępowania, zasadne jest wprowadzenie kryterium kwoty nadpłaty, która determinuje obowiązek złożenia wniosku o jej stwierdzenie (np. od 5.000 zł). Jak już wskazano wcześniej wnioski o stwierdzenie nadpłaty w podatku od nieruchomości dotyczą przeważnie kwot rzędu kilkuset tysięcy czy kilku milionów złotych, więc w takich przypadkach wniosek jest jak najbardziej uzasadniony, aby pracownicy zwrócili na niego uwagę w pierwszej kolejności i zanim zaksięgują korektę deklaracji w systemie. Po trzecie, pomimo uchylenia przepisu nakładającego na podatników obowiązek złożenia		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wniosku o stwierdzenie nadpłaty, w art. 77 § 1 pkt 6 O.p. nie został przedłużony termin na zwrot nadpłaty przez organy podatkowe z 2 miesięcy np. do 4 m-cy, zapewniając im dostateczny czas na analizę korekt deklaracji i przeprowadzenie czynności sprawdzających, które przeważnie prowadzą do dalszej procedury. Tym bardziej że od nadpłat wypłacanych po terminie ustawowym podatnikom przysługuje oprocentowanie. Po czwarte, należy podkreślić, że z dniem 01.01.2016 r. ustawodawca zmienił już przepis art. 81 §2 O.p. poprzez usunięcie zapisu o obowiązku dołączania do skorygowanej deklaracji pisemnego uzasadnienia przyczyn korekty deklaracji. Spowodowało to znaczne zwiększenie ilości czynności sprawdzających prowadzonych przez organy podatkowe w celu wyjaśnienia zmian w przedmiotach i podstawach opodatkowania następujących pomiędzy deklaracją a jej korektami. Kolejna podobna zmiana prowadzi do przerzucania na organy podatkowe obowiązku wyjaśnienia wszelkich zmian w korektach deklaracji, zdejmując z podatnika obowiązki w tym zakresie. Problemu nie wyeliminuje dodanie § 2a w art. 81 Op dotyczącego fakultatywnego, zamiast obligatoryjnego, składania uzasadnienia przyczyn korekty deklaracji.		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Proponowana zmiana wynika wyłącznie z dostosowania przepisów do specyfiki podatku dochodowego, nie biorąc pod uwagę innej specyfiki w zakresie podatków lokalnych. Zachowanie formuły postępowania, w którym podatnik koryguje zeznanie (deklarację) inicjując przy tym postępowanie podatkowe w sprawie stwierdzenia nadpłaty zgodnie z założeniami projektodawców sprawi, iż organy podatkowe de facto nie będą dysponowały wyjaśnieniem przyczyn złożenia korekty. Formularze deklaracji na podatek od nieruchomości nie zawierają dodatkowej przestrzeni gdzie podatnik może złożyć stosowne wyjaśnienia, prawodawca również expressis verbis nie nakłada obowiązku składania uzasadnień do korekt na podatników. Nawet występująca obecnie poz. 116 deklaracji na podatek od nieruchomości określone jako „Inne (np. określenie zdarzenia powodującego obowiązek złożenia deklaracji)” praktycznie zawsze pozostaje nieuzupełniona przez podatników. Dotychczasowa praktyka wypracowana przez pełnomocników podatników, działania organów, judykaturę oraz doktrynę wskazuje, iż instytucja wniosku dostarcza niezbędnych informacji i wpływa na podjęcie dalszych czynności sprawdzających organu		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		podatkowego. Nadto, złożenie skorygowanego zeznania podatkowego nie może mieć charakteru samoistnego i powinno być ściśle z wnioskiem związane. Zmiana przepisów prawa w przedmiocie wyłączenia konieczności dołączenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty i pozostawienia jedynie korekty stanowiącej asumpt do zainicjowania postępowania może prowadzić do nadmiernego automatyzmu w działaniach organów podatkowych. Deklaracja na podatek od nieruchomości jest oświadczeniem woli co do faktów, zaś nie odzwierciedla żądania, które powinno być wprost wyrażone i wynikać z treści wniosku o stwierdzenie nadpłaty. Projektodawcy nie wzięli również pod rozwagę przepisu art. 165a § 1, z którego wynika obowiązek organu w zakresie przeprowadzenia wstępnej analizy wniosku z uwagi na możliwości wystąpienia okoliczności uniemożliwiających merytoryczne rozpoznanie wniosku. Samo złożenie żądania wszczęcia postępowania w konkretnej sprawie nie generuje automatycznie skutku w postaci jego wszczęcia, ponieważ na wstępnym etapie rozpoznania sprawy organ podatkowy przeprowadza badanie pod kątem istnienia przesłanek formalnoprawnych, warunkujących jego dopuszczalność. Warto przy tym wyłuszczyć, iż w chwili wszczęcia		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			postępowania na wniosek strony, tylko i wyłącznie to strona określa przedmiot swego żądania (np. w zakresie uszczegółowienia załącznika ZDN-1 dot. budowli) zaś w przypadku wątpliwości co do zakresu, czy też podniesionego przedmiotu żądania jego doprecyzowanie należy do strony, nie zaś do sfery ocennej organu administracji. Oczywiście jeśli żądanie jest niedostatecznie zrozumiałe dla organu, organ ma obowiązek wyjaśnić rzeczywistą wolę strony inicjującej postępowanie. Ponadto warto podkreślić, że samorządowe organy podatkowe, w przeciwieństwie do organów KAS, nie posiadają wszystkich niezbędnych danych potrzebnych do sprawdzenia prawidłowości złożonych korekt deklaracji w zakresie przedmiotów opodatkowania w postaci budowli i powierzchni użytkowej budynków. Ewidencja środków trwałych zawierająca budowle i ich wartość jest dokumentem będącym w posiadaniu wyłącznie podatnika, a do ustalenia powierzchni użytkowej budynków w większości przypadków niezbędne jest dokonanie oględzin nieruchomości wraz z pomiarem pow. użytkowej budynków, gdyż ewidencja gruntów i budynków nie zawiera tych danych.		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

28.	Art. 1 pkt 17 lit b i c projektu (§ 3 w art. 75 i § 4 i 4a art. 75 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	W przypadku podatków lokalnych, korekta deklaracji może wynikać z wielu okoliczności, np. z inwentaryzacji budowli. Z korekty deklaracji nie wynikają przyczyny, dla których podatnik skorygował deklarację. Do tej pory okoliczności te i wysokość nadpłaty podatnik wskazywał we wniosku o stwierdzenie nadpłaty. Poznanie tych okoliczności umożliwiło organowi podatkowemu zawężenie badania zasadności korekty do okoliczności będących przyczyną korekty. Powołane w uzasadnieniu do projektu wyroki sądów administracyjnych dotyczyły nadpłat, których kwoty wynikały ze złożonych korekt deklaracji, były wpisane w deklaracji. Organ nie musiał prowadzić żadnego dodatkowego postępowania wyjaśniającego. W uzasadnieniu do projektu wskazano, że wzywanie podatnika przez organ do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty było problematyczne i dla organu i dla podatnika. Tymczasem na gruncie obowiązujących przepisów w ogóle nie ma podstawy prawnej do wezwania	Proponujemy także do zachowanego art. 75 § 3 w dotychczasowym brzmieniu dodać zdanie drugie w brzmieniu: „<i>W takim przypadku wysokość nadpłaty określa się we wniosku o stwierdzenie nadpłaty.</i>”. Proponujemy, aby art. 75 § 4 i 4a miały brzmienie: „§ 4. Jeżeli wniosek o stwierdzenie nadpłaty jest zasadny w całości lub prawidłowość skorygowanego zeznania (deklaracji) nie budzi wątpliwości, organ podatkowy	Uwaga częściowo uwzględniona. W Ordynacji podatkowej nie jest wskazany dualizm prawny polegający na istnieniu dwóch różnych trybów stwierdzenia nadpłaty przeznaczonych dla różnych podatków. Wyraźne wskazanie w projektowanym art. 81 § 2a Ordynacji podatkowej na uprawnienie podatnika do przedstawienia uzasadnienia przyczyn korekty powinno zminimalizować liczbę przypadków, w których konieczne będzie wzywanie podatnika do wyjaśnienia wątpliwości związanych z korektą. Wystosowanie wezwania do wyjaśnienia przez podatnika przyczyn korekty nie wymaga zmian legislacyjnych. Ponadto, wprowadzono obowiązek przedstawiania uzasadnienia przyczyn korekty, w przypadku gdy nadpłata wynikająca z korekty
-----	--	---	---	---	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		podatnika przez organ do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty. Organ może wezwać do złożenia korekty deklaracji, jeśli podatnik jej nie załączył do wniosku, ale nie może wzywać do złożenia wniosku, jeśli podatnik ograniczył się jedynie do złożenia korekty deklaracji. Jeżeli podatnik wraz z korektą deklaracji złoży wniosek o stwierdzenie nadpłaty albo uzasadni przyczyny dokonania korekty, zwrot nadpłaty może być dokonany szybciej. Rezygnacja z wniosków o stwierdzenie nadpłaty, przynajmniej w odniesieniu do podatków lokalnych, wydłuży proces zwrotu nadpłaty. Będzie to zatem rozwiązanie mniej korzystne dla podatników. Proponujemy dodać również wyraźną podstawę prawną do wydania decyzji stwierdzającej nadpłatę. W aktualnym stanie prawnym takiej podstawy nie ma. Jeżeli miałyby nastąpić rezygnacja z konieczności składania wniosków o stwierdzenie nadpłaty, to organ podatkowy powinien uzyskać możliwość wezwania podatnika o wyjaśnienie przyczyn korekty.	zwraca nadpłatę bez wydawania decyzji stwierdzającej nadpłatę. W takim przypadku korekta wywołuje skutki prawne. § 4a. Organ podatkowy stwierdza nadpłatę w drodze decyzji. W decyzji stwierdzającej nadpłatę organ podatkowy określa wysokość zobowiązania podatkowego w prawidłowej wysokości w takim zakresie, w jakim powstanie nadpłaty jest związane ze zmianą wysokości zobowiązania podatkowego. W zakresie, w jakim wniosek jest niezasadny, organ odmawia stwierdzenia nadpłaty.”. Ewentualnie, projektowana zmiana mogłaby nie dotyczyć podatków lokalnych. Art. 75 § 3 zdanie 1 Ordynacji podatkowej mógłby mieć brzmienie: „Jeżeli z przepisów prawa podatkowego wynika obowiązek złożenia zeznania	deklaracji przekracza kwotę 10 000 zł. W zakresie uprawnienia organu do wydania decyzji stwierdzającej nadpłatę - obowiązujące przepisy nie wymagają uzupełnienia. Propozycja dodania we wzorach deklaracji na podatki lokalne rubryki „nadpłata” wskazująca kwotę nadpłaty nie zasługuje na uwzględnienie. Koszty dokonania zaproponowanej zmiany wzorów deklaracji podatkowych oraz dostosowania do nich systemów informatycznych organów podatkowych byłyby niewspółmierne do korzyści wynikających z tej zmiany. Porównując deklaracje oraz ich korekty, z wykorzystaniem danych zawartych w ewidencji księgowej o dokonanych wpłatach, organ podatkowy jest w stanie wyselekcjonować korekty deklaracji, których skutkiem jest powstanie nadpłaty podatku.
--	--	--	---	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Dopuszczenie w art. 81 możliwości wskazania przyczyn korekty, wprowadza dla podatnika wybór, czy chce czy nie chce podać te przyczyny. Niepodania przyczyn podatnik nie będzie musiał w żaden sposób uzasadniać. Zatem proponowane rozwiązanie może stanowić pozorne, widniejące jedynie w treści przepisu, ułatwienie dla organów. Organ musi mieć instrument w postaci wyraźnego przepisu prawa do żądania od podatnika pisemnego uzasadnienia przyczyn korekty.	(deklaracji), to w przypadku zobowiązań podatkowych, dla których właściwym organem podatkowym jest wójt, burmistrz, (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa, równocześnie z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty podatnik, płatnik lub inkasent jest obowiązany złożyć skorygowane zeznanie (deklarację).”. Jeżeli mimo wszystko miałyby nastąpić rezygnacja z konieczności składania wniosków o stwierdzenie nadpłaty, to proponujemy dodać w art. 75 Ordynacji podatkowej § 3b w brzmieniu: „Jeżeli prawidłowość skorygowanego zeznania (deklaracji) budzi wątpliwości, organ podatkowy może wezwać o przedstawienie pisemnego uzasadnienia przyczyn korekty.”.	
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				Jeżeli mimo wszystko miałyby nastąpić rezygnacja z konieczności składania wniosków o stwierdzenie nadpłaty, to wzory deklaracji na podatki lokalne powinny zawierać rubrykę „nadpłata”. Ułatwiłoby to wstępną selekcję korekt deklaracji i wychwycenie tych, które ujawniają kwotę nadpłaty. Projektowany przepis wyraźnie stanowi o nadpłacie „wynikającej ze skorygowanego zeznania (deklaracji)”, a nie o nadpłacie ujawnionej wskutek skorygowania zeznania (deklaracji).	
29.	Nowa propozycja Art. 76a § 2 Ordynacji podatkowej	Unia Metropolii Polskich	Art. 76a § 2 Ordynacji podatkowej reguluje moment, w którym następuje zaliczenie nadpłaty na poczet zaległości podatkowych. Wydaje się, że przepis powinien w sposób analogiczny określać moment zaliczenia nadpłaty na poczet bieżących zobowiązań podatkowych. Skoro rezygnuje się z konieczności składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty, jeżeli kwota	Proponujemy, aby art. 76a § 2 Ordynacji podatkowej miał brzmienie: <i>„Zaliczenie nadpłaty na poczet zaległych lub bieżących zobowiązań podatkowych lub należności, o których mowa w art. 76 § 1a następuje z dniem:</i>	Uwaga nieuwzględniona. Określenie dnia zaliczenia nadpłaty na poczet zaległości podatkowej ma kluczowe znaczenie przy obliczaniu odsetek za zwłokę. Kwestia odsetek za zwłokę nie występuje natomiast przy bieżących zobowiązaniach

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		nadpłaty wynika ze skorygowanego zeznania (deklaracji), to powinien zostać zmieniony pkt 2) w art. 76a § 2 Ordynacji podatkowej. Korekta deklaracji nie jest przypadkiem, o którym mowa w art. 76a § 1 Ordynacji podatkowej. W aktualnym stanie prawnym, zaliczenie nadpłaty na poczet zaległości podatkowych następuje z dniem złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty (art. 76a § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej). Rezygnacja z wniosku o stwierdzenie nadpłaty nie może powodować, że zmienia się moment, w którym następuje zaliczenie nadpłaty na poczet zaległości podatkowej. Gdyby tak miałyby być, to powodowałyby to konieczność daleko idącej zmiany księgowych wpłat. Co więcej, mogłoby to być wykorzystywane przez podatników jako korzystna lokata kapitału. Okazywałoby się bowiem, że wpłata dokonana tytułem deklaracji skorygowanej następnie „in minus” powinna zostać zaliczona na poczet innej zaległości podatkowej, która być może istniała w	<i>1) powstania nadpłaty - w przypadkach, o których mowa w art. 73 § 1 pkt 1-3 i 5 oraz § 2;</i> <i>2) złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty lub skorygowanego zeznania (deklaracji), o którym mowa w art. 165 § 8a.</i>	podatkowych. Tym samym brak jest potrzeby regulowania daty zaliczenia nadpłaty na poczet bieżących zobowiązań podatkowych. Przypadek skorygowania zeznania (deklaracji) jest objęty punktem 1 przepisu art. 76a § 2, tj. kiedy nadpłata powstaje w przypadkach, o których mowa w art. 73 § 1 pkt 1-3 i 5 oraz § 2. Zniesienie wymogu składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz z korektą deklaracji nie powoduje przesunięcia momentu zaliczenia nadpłaty na poczet zaległości podatkowych Zgodnie z tezami wyroku NSA z 20.09.2012 r., sygn. akt II FSK 244/11: „1. Nie sposób przyjąć, ażeby w przypadku wystąpienia przesłanek określonych w art. 76a § 2 pkt 1 o.p. samo złożenie wniosku o stwierdzenie nadpłaty przesunęło termin jej zaliczenia na poczet zaległości podatkowej z dnia powstania
--	--	--	---	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			momencie wpłaty. Oznaczałoby to np. konieczność anulowania odsetek naliczonych od tej zaległości. Byłaby to radykalna zmiana, gdyż aktualne przepisy dotyczące nadpłaty ujawnionej w wyniku korekty deklaracji wiążą skutki jej powstania dopiero z momentem jej ujawnienia, tj. skorygowania deklaracji, np. przewidują jej oprocentowanie od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, a nie od jej powstania (art. 78 § 3 pkt 3 Ordynacji podatkowej). Aktualny projekt nie przewiduje zmian w tym zakresie dlatego zgłoszona propozycja, jakkolwiek oznaczona jako nowa (dodatkowa) stanowi istotne i konieczne uzupełnienie wprowadzanych projektem zmian.		nadpłaty na dzień złożenia wniosku. 2. Gdyby ustawodawca zamierzał uregulować kwestię terminu, z którym następuje zaliczenie nadpłaty na poczet zaległości podatkowej, a więc, że zawsze wtedy, gdy nadpłata wynika ze złożenia korekty zeznania/deklaracji podatkowej, zaliczenie następuje z dniem złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, a nie z dniem powstania nadpłaty - dałby temu wyraz, uzupełniając art. 76a § 2 pkt 1 o.p. słowami "z zastrzeżeniem pkt 2" lub podobnymi. Skoro formuły takiej jednak nie zastosował, twierdzenie, że punkt drugi art. 76a § 2 o.p. zawiera przepis szczególny w stosunku do przepisu zamieszczonego w punkcie pierwszym, nie ma dostatecznego uzasadnienia normatywnego."
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

30.	Art. 1 pkt 18 lit b projektu (art. 76b § 1c Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Zaproponowana zmiana jest niekorzystna dla JST z uwagi na fakt, że prowadzone postępowanie dotyczące zwrotu opłaty skarbowej uzależnione jest w wielu przypadkach od pozyskania stanowiska organów zewnętrznych obciążanie kosztami urzędu miasta za brak realizacji wniosku w ciągu 2 miesięcy będzie krzywdzące. Pomimo wezwań na podstawie art. 209 § 3 Ordynacji podatkowej, gdzie termin na udzielenie odpowiedzi wynosi 14 dni w większości przypadków nie jest on zachowany, a ustawa nie nakłada z tego tytułu żadnych negatywnych konsekwencji. Pomimo wielokrotnego wzywiania organu do udzielenia odpowiedzi niektóre z prowadzonych postępowań trwają wiele miesięcy, a zdarzają się przypadki, gdzie termin można liczyć w latach, pomimo wielokrotnego ponawiania wezwań. Doprowadzi to do sytuacji, w której miasto będzie ponosiło negatywne konsekwencje braku odpowiedzi na wezwania przez inny organ. Ponadto wielu podatników składa wnioski w innych organach, wielokrotnie wnioski trafiają do rozpatrzenia przez urząd miasta po upływie wielu tygodni a czasem miesięcy. Dodatkowo wystąpi również problem z dochowaniem terminu zwrotu po wydaniu decyzji, ponieważ wielokrotnie zdarzały się sytuacje, gdzie wskazany na wniosku rachunek bankowy został zamknięty	Proponuje się jednoznacznie zaznaczyć, że oprocentowanie zwrotu nie dotyczy postępowań związanych ze zwrotem opłaty skarbowej Lub zmienić brzmienie na:	Uwaga nieuwzględniona. Zastrzeżenie w projektowanym art. 76b § 1c Ordynacji podatkowej: „Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej” jest wystarczające dla wyłączenia stosowania tego ogólnego przepisu na rzecz szczególnej regulacji proponowanej w ustawie o opłacie skarbowej. Uwaga nieuwzględniona.
-----	---	---	--	---	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			W przypadkach zwrotu opłaty skarbowej zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 28.09.2007r. w sprawie zapłaty opłaty skarbowej, <u>przed wydaniem decyzji w sprawie zwrotu opłaty skarbowej organ podatkowy wzywa organ</u>, do którego złożono wniosek lub zgłoszenie, a który nie dokonał czynności urzędowej, nie wydał zaświadczenia lub zezwolenia do przekazania m. innymi dokumentu potwierdzającego niedokonanie czynności urzędowej, niewydanie zaświadczenia lub niewydanie zezwolenia (pozwolenia, koncesji). Z naszej praktyki wynika, iż wskazane wyżej organy mimo monitów, nie odpowiadają na wezwania organu podatkowego nawet kilka miesięcy uniemożliwiając tym samym załatwienie sprawy w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Tym samym organ podatkowy będzie płacił oprocentowanie nadpłaty mimo tego, iż nie uzyskał na czas informacji od innego organu	Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, oprocentowanie zwrotu podatku przysługuje od dnia złożenia: 3) wniosku o zwrot podatku, jeżeli decyzja określająca wysokość zwrotu podatku nie została wydana w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku o zwrot podatku, chyba że organ podatkowy nie uzyskał odpowiedzi niezbędnej do załatwienia wniosku w terminie ustawowym.	Termin 2 miesięcy zabezpiecza prawa podatnika. Negatywne konsekwencje opieszałości organów władzy publicznej nie mogą być przenoszone na podatników.
31.	Art. 1 pkt 19 projektu (art. 77 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	W przypadku usunięcia przez MF przepisu art. 75 § 3 O.p. zobowiązującego podatników do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz z korektą deklaracji, należy przedłużyć termin na zwrot nadpłaty z 2 miesięcy do minimum 4 miesięcy, aby zapewnić organ podatkowym czas na przeprowadzenie czynności sprawdzających w	Propozycja zmiany art. 77 § 1 pkt 6: Nadpłata podlega zwrotowi w terminie: 6) 4 miesięcy od dnia złożenia:	Uwaga nieuwzględniona. Nie jest przewidywane pogarszanie sytuacji podatników poprzez wydłużanie obowiązujących terminów oczekiwania na zwrot nadpłaty.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			celu ustalenia przyczyn korekty deklaracji i zasadności nadpłaty. Jest to konieczne z uwagi na obowiązek wypłaty przez organy podatkowe oprocentowania od nadpłaty zwracanej po upływie ustawowego terminu.	a) skorygowanego zeznania (deklaracji), o którym mowa w art. 165 § 8a, b) skorygowanej deklaracji wraz z umową spółki aktualną na dzień rozwiązania spółki – w przypadku, o którym mowa w art. 81 § 1a – lecz nie wcześniej niż w terminie - 5 miesięcy od dnia złożenia zeznania lub deklaracji, o których mowa w art. 73 § 2, albo 45 dni od dnia złożenia za pomocą środków komunikacji elektronicznej zeznania, o którym mowa w art. 73 § 2 pkt 1, przez podatników podatku dochodowego od osób fizycznych;	
32.	Art. 1 pkt 19 projektu (art. 77 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej)	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Doprecyzowanie pozbawi wątpliwości, że termin liczony jest od dnia wpływu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego do samorządowego organu podatkowego.	Dot. art. 77 § 1 pkt 3 ustawy – Ordynacja podatkowa. Wyrażenie „organowi podatkowemu” uzupełnić o wyrażenie: „ I instancji ”.	Uwaga nieuwzględniona. Nie przewidujemy zmian pogarszających sytuację podatników, tymczasem propozycja uzależnia sytuację podatnika od sprawności

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	(str. 6) [Rybnik]				działania organów podatkowych.
33.	Art. 1 pkt 19 lit a projektu (art. 77 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich		Proponowany zapis: Art. 77 § 1 pkt 6: „2 miesiące od dnia złożenia: a) wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz ze skorygowanym zeznaniem (deklaracją)	Uwaga nieuwzględniona. W obecnym stanie prawnym, w przypadku korekty deklaracji składanej w ustawowym terminie, podatnik nie ma obowiązku składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty w trybie art. 75 O.p., a organ podatkowy nie prowadzi postępowania podatkowego o stwierdzenie nadpłaty. Projektowane przepisy, znosząc wymóg składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty, jedynie kwestię tę doprecyzowują, usuwając wątpliwości.
34.	Art. 1 pkt 19 lit a tiret drugie projektu (art. 77 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Negatywnie opiniujemy zaproponowaną zmian Niezasadne jest różnicowanie terminu zwrotu nadpłaty ze względu na to, czy korekta złożona jest w terminie czy po terminie do jej złożenia, zwłaszcza że zaproponowana w projekcie zmiana wskazuje krótszy termin do zwrotu nadpłaty w przypadku złożenia korekty po terminie. Stawia to w gorszej sytuacji podatników realizujących swoje obowiązki w terminie.	Proponuje się usunięcie w proponowanym art. 77 § 1 pkt 6 drugiej części zdania „o którym mowa w art. 165 § 8a”, jako niedostosowanego do specyfiki podatków lokalnych	Uwaga nieuwzględniona. W obecnym stanie prawnym, w przypadku korekty deklaracji składanej w ustawowym terminie, podatnik nie ma obowiązku składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty w trybie art. 75 O.p., a organ podatkowy nie prowadzi postępowania podatkowego o stwierdzenie

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Zaproponowana zmiana prowadziaby do dodatkowej analizy składanych korekt deklaracji do organów podatkowych. Podkreślić należy, że w przypadku podatków lokalnych deklaracje lub informacje podatkowe oraz korekty deklaracji/informacji podatkowych należy składać w terminie 14 dni od wystąpienia okoliczności powodujących konieczność złożenia deklaracji/informacji podatkowych lub ich korekty. W tym samym czasie podatnik może złożyć korekty za kilka miesięcy, z których część będzie złożona w terminie, a część po terminie, a także może złożyć jedną korektę za jeden miesiąc obejmującą okoliczności zgłaszane w terminie i zgłaszane po terminie – np. sprzedaż nieruchomości pierwszego dnia miesiąca – termin do złożenia korekty do 14 dnia miesiąca oraz sprzedaż nieruchomości 14 dnia miesiąca – termin do złożenia korekty do 28 dnia miesiąca i korekta złożona 28 dnia miesiąca.		nadpłaty. Projektowane przepisy, znosząc wymóg składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty, jedynie kwestię tę doprecyzowują, usuwając wątpliwości.
35.	Art. 1 pkt 21 lit b projektu (art. 77 § 3 pkt 3 lit a Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Konsekwentnie wobec konieczności składania wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty korekty deklaracji	dodanie zapisu: Art. 78 § 3 pkt 3) Oprocentowanie przysługuje: „w przypadkach przewidzianych w art. 77 § 1 pkt 2:	Uwaga nieuwzględniona. Nie jest przewidywana rezygnacja ze zniesienia wymogu składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz ze skorygowaną deklaracją.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				a) Od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz ze skorygowanym zeznaniem (deklaracją): (...)	
36.	Art. 1 pkt 21 projektu (art. 78 ustawy – Ordynacja podatkowa [Rybnik])	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Stwierdzenie nadpłaty nierzadko wymaga przeprowadzenia pełnego postępowania podatkowego (z poszanowaniem wszystkich zasad i procedur) w sprawie określenia prawidłowego zobowiązania podatkowego. Mając to na uwadze nakładanie na organy podatkowe sankcji w postaci wypłaty podatnikowi oprocentowania nadpłaty w sytuacji, gdy nie dotrzyma terminu 2 miesięcy na wydanie decyzji stwierdzającej nadpłatę – chociaż termin ten jest zgodny (współgra) z zasadą szybkości postępowania i pozostałymi przepisami ustawy – Ordynacja podatkowa jest nierealny w przypadku skomplikowanych stanów faktycznych, zatem stoi w sprzeczności z koniecznością zebrania pełnego materiału dowodowego, jego przeanalizowania w sytuacji bardzo skomplikowanych stanów faktycznych. Trudno więc uznać za racjonalne, aby organ niejako „z automatu” stwierdzał i zwracał nadpłaty, rezygnując ze swoich	Proponuje się wykreślić w pkt 3 w lit. a) drugie tiret o treści: Oprocentowanie przysługuje w przypadkach przewidzianych w art. 77 § 1 pkt 2: a) od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty: - jeżeli nadpłata nie została zwrócona w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji stwierdzającej nadpłatę, – jeżeli decyzja stwierdzająca nadpłatę nie została wydana w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, chyba że do opóźnienia w wydaniu decyzji przyczynił się podatnik, płatnik lub inkasent	Uwaga nieuwzględniona - poza zakresem projektowanej regulacji. Termin 2 miesięcy zabezpiecza prawa podatnika. Negatywne konsekwencje opieszałości organów władzy publicznej nie mogą być przenoszone na podatników.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			uprawnień tylko dlatego, że stosowne procedury prowadzenia postępowania wymagają czasu i nie gwarantują zakończenia sprawy w terminie dwóch miesięcy i tylko dlatego, żeby nie narazić się na zwrot oprocentowania, zważywszy, że termin na zwrot nadpłaty w sytuacji jej stwierdzenia został w przepisach prawa określony – wynosi 30 dni od dnia stwierdzenia nadpłaty.		
37.	Art. 1 pkt 21 lit b projektu (art. 78 § 3 pkt 3 lit a Ordynacja podatkowa)	Unia Metropolii Polskich	Zmiana w art. 78 w § 3 pkt 3 polegająca na wykreśleniu drugiej części zdania: <i>od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz ze skorygowanym zeznaniem (deklaracją)</i> rozszerza zakres jej stosowania także na nadpłaty w opłacie skarbowej. Tymczasem stwierdzenie nadpłaty w opłacie skarbowej, choć oparte o przepisy Ordynacji podatkowej – wymaga również przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego – analogiczne do zwrotu opłaty skarbowej. Trudno ocenić, jak długo może się toczyć takie postępowanie. Czy w tej sytuacji organ podatkowy „nie ma prawa” do przedłużenia terminu rozpatrywania sprawy? W praktyce część wniosków o stwierdzenie nadpłaty w opłacie skarbowej składana jest poza organem podatkowym – w podmiotach, w których	Dodanie zapisu: - w sprawach dotyczących nadpłaty opłaty skarbowej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zwrotu opłaty skarbowej uregulowane w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.	Uwaga nieuwzględniona. Negatywne konsekwencje opieszałości organów władzy publicznej nie mogą być przenoszone na podatników.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			toczyło się zasadnicze postępowanie merytoryczne. Organ podatkowy NIE MA więc wpływu na termin ich przekazania – miałby natomiast ponosić tego konsekwencje w postaci oprocentowania opłaty zwróconej po terminie.		
38.	Art. 1 pkt 21 lit b i c projektu (art. 78 § 3 pkt 3 lit b Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Zgodnie z przepisami O.p. nadpłata może wynikać jedynie ze złożonej korekty deklaracji, decyzji stwierdzającej nadpłatę lub decyzji określającej nadpłatę. Przepisy O.p. nie przewidują możliwości powstania nadpłaty w związku ze złożeniem wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej. We wniosku podatnik jedynie opisuje stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe, nie załączając żadnych dowodów potwierdzających ten opis, a organy podatkowe nie mają prawa żądać w postępowaniu interpretacyjnym dokumentów ani przeprowadzać dowodów, co wynika wprost z orzecznictwa sądów administracyjnych. Organ podatkowy może badać stan faktyczny dopiero w przypadku złożenia przez podatnika korekty deklaracji i ustalać, czy nadpłata jest rzeczywiście należna. W związku z tym nadpłata nie może powstać w wyniku zastosowania się do interpretacji indywidualnej, bowiem w postępowaniu interpretacyjnym nie bada się stanu faktycznego. Zaproponowane rozwiązanie nie ma oparcia w obowiązujących przepisach O.p. dotyczących powstawania nadpłat, również w art.	Usunięcie art. 78 § 3 zapisu o wypłacie oprocentowania od nadpłaty powstałej w wyniku zastosowania się do interpretacji podatkowej	Uwaga nieuwzględniona. 1. Zmiana ma na celu rozwiązanie problemu luki prawnej, zidentyfikowanej w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych. Wykreślenie tego przepisu zniweczy cel nowelizacji. 2. Przyjęte rozwiązanie jest analogiczne jak w przypadku oprocentowania nadpłaty będącej wynikiem uchylenia decyzji wymiarowej. W tym przypadku oprocentowanie nadpłaty przysługuje, co do zasady, także od dnia powstania nadpłaty, a czas trwania ewentualnego postępowania przed sądem administracyjnym nie jest wyłączony z okresu naliczania oprocentowania. 3. W wyroku z dnia 1 czerwca 2022 r., sygn. akt II FSK 2683/19 przedstawił stanowisko, że należne jest

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		77 § 1 pkt 2, którego proponowana zmiana dotyczy, a który stanowi, że „nadpłata podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji stwierdzającej nadpłatę lub określającej wysokość nadpłaty”. Tym bardziej że w przypadku podatków lokalnych zobowiązanie podatkowe w stosunku do osób prawnych powstaje wyłącznie poprzez złożenie deklaracji lub w razie jej nieprawidłowości poprzez wydanie decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego. Przyjmuje się, że czas oczekiwania na rozpatrzenie skargi kasacyjnej na indywidualną interpretację prawa podatkowego przez Naczelny Sąd administracyjny może wynieść od 2,5 do 4 lat. Tak długi czas oczekiwania na wyrok może przełożyć się na konieczność wypłaty przez organ podatkowy oprocentowania za cały czas od dnia powstania nadpłaty, mimo <u>iż organ nie przyczyni się w żaden sposób do tak długiego czasu oczekiwania na ostateczne rozstrzygnięcie danej sprawy.</u> Ponadto należy wskazać, że organ podatkowy wydając interpretację indywidualną nie prowadzi postępowania dowodowego, gdyż opiera się jedynie na przedstawionym przez wnioskodawcę opisie stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Tym samym organ podatkowy w żaden sposób nie weryfikuje, czy zawarty we wniosku stan jest		oprocentowanie od dnia powstania nadpłaty, gdyż zgodnie z prokonstytucyjną wykładnią przepisów ustawy – Ordynacja podatkowa, powinno ono przysługiwać od dnia powstania nadpłaty nie tylko w przypadku uchylecia decyzji określającej wysokość podatku, lecz również w przypadku zastosowania się do uchylonej później interpretacji podatkowej. Oprocentowanie jest naliczane od kwoty nadpłaty.
--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		tożsamy ze stanem faktycznym. Zatem w sytuacji, gdy podatnik uzna, że zapłacił wyższy niż należało podatek, bo zastosował się do interpretacji indywidualnej, która została następnie prawomocnie uchylona przez sąd administracyjny i złoży wniosek o stwierdzenie nadpłaty, konieczne będzie wszczęcie i przeprowadzenie pełnego postępowania, w którym organ będzie mógł dopiero ocenić zasadność zwrotu. I ponownie w przypadku wydania decyzji, w której organ odmówi stwierdzenia nadpłaty, gdyż uzna, że nadpłata nie powstała w wyniku zastosowania się do interpretacji indywidualnej, podatnikowi będzie przysługiwało złożenie odwołania, a w dalszej kolejności skargi do sądu administracyjnego Wątpliwości budzi również sam zapis art. 78 § 3 pkt 3 lit. b), a mianowicie: -jak liczyć oprocentowanie w przypadku podatku (np. od nieruchomości), płaconego w ratach i przedmiotem opodatkowania są składniki majątku grunty, budynki, budowle. Odsetki naliczane są od całej raty. Natomiast przedmiotem interpretacji może być tylko np. jedna budowla (podatnik zgłosił do opodatkowania kilkaset czy kilka tysięcy budowli) <u>Powyższy przepis może prowadzić do różnego rodzaju nadużyć i nadmiernego wykorzystywania</u>		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			<u>instytucji interpretacji podatkowych również tylko w celu zapewnienia korzystnego oprocentowania.</u> Należy również wskazać, iż interpretacje podatkowe <u>mogą być uchylane przez sądy administracyjne również z powodów proceduralnych</u> i w tych przypadkach podatnikowi również przysługiwałoby oprocentowanie od dnia powstania nadpłaty. Nie zgadzamy się z obciążaniem budżetów lokalnych kosztami niestabilności w sferze interpretacji przepisów prawa podatkowego. Zapłata ewentualnego oprocentowania powinna być refundowana z budżetu państwa. Najczęściej uchylenie interpretacji indywidualnej jest skutkiem rozbieżnych linii orzeczniczych sądów administracyjnych dotyczących danego zagadnienia albo zmiany podejścia sądów do danego zagadnienia mimo braku zmiany przepisów. O ile w przypadku organów KAS, są one finansowane z budżetu państwa, o tyle w przypadku lokalnych organów podatkowych, konieczność zapłaty oprocentowania obciąży budżet lokalny. Oznaczać to będzie, że społeczność lokalna poniesie ekonomiczne konsekwencje istnienia niestabilnego prawa podatkowego i zmiennego orzecznictwa sądów administracyjnych (nawet przy niezmiennym stanie prawnym).		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		Istotne jest również to, że na długość (kilka lat) postępowania sądowoadministracyjnego jednostki samorządu terytorialnego nie mają żadnego wpływu. Czas ten będzie miał jednak znaczenie dla wysokości naliczonego oprocentowania. Zgodnie z obowiązującymi przepisami oprocentowanie nadpłaty zwracane jest podatnikom przez pomniejszenie dochodów. Jeżeli interpretacja będzie dotyczyła np. podatku od nieruchomości, faktyczny zwrot oprocentowania nadpłaty nastąpi przez zmniejszenie dochodów z tytułu podatku od nieruchomości. To znaczy jeżeli gmina ma dochody z tytułu podatku od nieruchomości w wysokości np. 10 mln zł rocznie, a będzie musiała zwracać oprocentowanie z tytułu nadpłaty w przypadku uchylecia interpretacji przez sąd, to znaczy, że osiągnie dochody nie w wysokości 10 mln zł, ale w wysokości np. 8 mln zł. Tu ubytki dochodów mogą być znaczące, ponieważ spory/wątpliwości w zakresie podatku od nieruchomości zwykle dotyczą wysokich zobowiązań podatkowych. Zapewnienie sprawnego działania sądownictwa nie jest zadaniem samorządów, a zatem i konsekwencje braku sprawnego działania sądownictwa nie mogą być przerzucane na gminę, a w zasadzie na jej mieszkańców. Ponoszenie		
--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			negatywnych konsekwencji powinno być rekompensowane podatnikom przez te organy, które przyczyniają się wprost do oczekiwania na wyrok. Zgodnie z art. 167 ust. 1 i 4 Konstytucji jednostkom samorządu terytorialnego zapewnia się udział w dochodach publicznych odpowiednio do przypadających im zadań. Zmniejszenie dochodów własnych pozostających w dyspozycji gmin z tytułu podatku od nieruchomości przez konieczność zapłaty oprocentowania za sprawy nie rozpatrywane przez sąd przez wiele lat musi zostać zsynchronizowane w toku procesu ustawodawczego, z odpowiednim do powyższego uszczuplenia – odjęciem gminom zdań własnych, realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym <u>badź</u> zapewnieniem gminom innego źródła finansowania celem uzupełnienia niedoboru. Brak podjęcia działań w tym zakresie będzie stanowił naruszenie gwarancji samodzielności finansowej gminy, ujętej w art. 15 ust. 1 i 2 oraz 16 ust. 2 Konstytucji. Gwarancje finansowe dla jednostek samorządu terytorialnego stanowią jeden z głównych atrybutów ich samodzielności. Jednostkom należy zagwarantować z jednej strony		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			odpowiedni udział w dochodach publicznych, a z drugiej strony zapewnić stabilność źródeł dochodów i zakaz dokonywania modyfikacji przepisów w sposób uniemożliwiający realizację powierzonych im zadań. Powyższe zasady wynikają również z ratyfikowanej umowy międzynarodowej, jaką jest Europejska Karta Samorządu Lokalnego z dnia 15 października 1985 r. Wprowadzenie powyższych przepisów zmniejszy faktycznie dochody gmin, a zatem możliwości realizowania zadań na rzecz naszych mieszkańców. Nasi mieszkańcy, czyli nasi podatnicy nie mogą również ponosić negatywnych konsekwencji opieszałości działania sądów.		
39.	Art.1 pkt 21 Ordynacji podatkowej (str. 7) [Gieraltowice]	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Proponuje się wprowadzenie definicji, iż za nieprzyczynienie się do powstania przesłanki uchylenia lub zmiany decyzji należy uznać zastosowanie się organu podatkowego I instancji do orzeczeń organu podatkowego II instancji lub wyroków sądów administracyjnych, które ostatecznie zostały uchylone, co skutkowało obowiązkiem zwrotu nadpłaty z oprocentowaniem. W obecnym stanie prawnym za negatywne skutki orzeczeń w postaci oprocentowania nadpłat zawsze odpowiada organ I instancji, a co za tym idzie w przypadku gmin, które powinny mieć samodzielność finansową odpowiada cała		Uwaga nieuwzględniona. Nie przewidujemy zmian pogarszających sytuację podatników, a przedstawiona propozycja wypacza <i>ratio legis</i> oprocentowania nadpłaty. Stanowi ono ryczałtowe wynagrodzenie podatnikowi okoliczności, że przez określony czas był pozbawiony w sposób niezgodny z prawem możliwości korzystania ze swoich środków finansowych.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			społeczność gminy, podczas gdy organ I instancji nie ma możliwości niezastosowania się do orzeczeń wyższej instancji.		Propozycja zmierza do pozbawienia podatnika tego prawa i przerzucenia na niego kosztów błędów organów podatkowych i sądów administracyjnych.
40.	Art. 1 pkt 22 lit a projektu (art. 79 § 3 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	W przypadku pozostawienia art. 75 § 3 O.p. w dotychczasowym brzmieniu lub z modyfikacją (pozostawienie wniosku o stwierdzenie nadpłaty w przypadku nadpłat powyżej 5.000 zł albo w przypadku nadpłat dotyczących podatków lokalnych), należy pozostawić również aktualne brzmienie art. 79 § 3 O.p.	Zachowanie art. 79 § 3 w dotychczasowym brzmieniu: Decyzję w sprawie stwierdzenia nadpłaty na wniosek złożony przed upływem terminu przedawnienia można wydać także po upływie tego terminu.	Uwaga nieuwzględniona. Nie jest przewidywana rezygnacja ze zniesienia wymogu składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz ze skorygowaną deklaracją.
41.	Art. 1 pkt 22 nowa propozycja	Unia Metropolii Polskich	Proponujemy uregulować jednoznacznie kwestię braku możliwości orzekania przez organ z urzędu o wysokości nadpłaty po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Zgodnie z przepisem art. 74a Ordynacji podatkowej, wysokość nadpłaty określa organ podatkowy. W doktrynie wskazuje się, że jest to podstawa prawna do określenia przez organ podatkowy wysokości nadpłaty w postępowaniu wszczynanym z urzędu (L. Etel [w:] R. Dowgier, G. Liszewski, B. Pahl, P. Pietrasz, M. Popławski, W. Stachurski, K. Teszner, L. Etel, Ordynacja podatkowa. Tom I. Zobowiązania podatkowe. Art. 1-119zzk. Komentarz aktualizowany, LEX/el.	Proponujemy w art. 79 Ordynacji podatkowej dodać § 5 w brzmieniu: „Po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie wszczyna się postępowania w sprawie określenia wysokości nadpłaty, chyba że przed upływem tego terminu podatek poinformował organ podatkowy o okolicznościach uzasadniających wszczęcie takiego postępowania.”.	Uwaga nieuwzględniona. W świetle art. 70 § 1 i art. 208 § 1 Ordynacji podatkowej po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie jest dopuszczalne prowadzenie postępowania podatkowego. Jedynie decyzję w sprawie stwierdzenia nadpłaty na wniosek złożony przed upływem terminu przedawnienia można wydać także po upływie tego terminu (art. 79 § 3 OP).

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		2024, art. 74a). Brakuje jednak przepisu, który jednoznacznie określałby moment, w którym wygasa termin do wszczęcia postępowania w tym przedmiocie. Wydaje się, analogicznie jak w przypadku wniosku o stwierdzenie nadpłaty taka możliwość powinna być limitowana terminem przedawnienia zobowiązania podatkowego, którego upływ stabilizuje stosunki na linii organ podatkowy – podatnik. Zdarzają się bowiem przypadki, że pomimo zachowania odpowiedniej staranności organ podatkowy nie zdoła zauważyć nadpłaty, która powinna być zwrócona po przeprowadzeniu postępowania nadpłatowego wszczętego z urzędu w trybie art. 74a Ordynacji podatkowej. Problematiczne są przypadki, w których taka nadpłata dotyczy zobowiązań podatkowych za dawne lata, które uległy już przedawnieniu, a akta dotyczące tych spraw zostały już zbrakowane. Poprzednio, nasza propozycja nie została uwzględniona z komentarzem, że po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie prowadzi się postępowania podatkowego. Przepisy Ordynacji podatkowej nie wskazują jednak wprost, jak przedawnienie zobowiązania podatkowego ma się do możliwości		Z jednej strony, wskutek upływu terminu przedawnienia podatnik nabywa pewność, że jego stosunek zobowiązaniowy w sferze publicznoprawnej nie ulegnie już zmianie, a z drugiej strony - organy podatkowe zostają pozbawione możliwości ingerencji w prawa i obowiązki podatnika. Następuje więc po obu stronach, nieistniejącego już zobowiązania podatkowego, stan pewności w zakresie wzajemnych zobowiązań i uprawnień.
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wszczęcia z urzędu i prowadzenia postępowania podatkowego w przedmiocie nadpłaty. Czy przedawnienie zobowiązania podatkowego powoduje „przedawnienie” nadpłaty i tym samym wykluczone jest prowadzenie postępowania nadpłatowego?		
42.	Art. 80 § 2a nowa propozycja	Unia Metropolii Polskich	Aktualnie, jeżeli podatnik składa deklarację elektronicznie wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta), to trzeba u naczelnika urzędu skarbowego ustalać czy dana osoba ma stosowne pełnomocnictwo. Uważamy, że pełnomocnictwo takie powinno być składane zgodnie z właściwością, do odpowiedniego organu podatkowego.	Zgodnie z przepisem art. 80 § 2a Ordynacji podatkowej, pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji składanej za pomocą środków komunikacji elektronicznej oraz zawiadomienie o odwołaniu tego pełnomocnictwa podatnik, płatnik lub inkasent składa naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu w sprawach ewidencji podatników i płatników. Proponujemy, aby przepis art. 80 § 2a Ordynacji podatkowej miał brzmienie: „Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji składanej za pomocą środków komunikacji elektronicznej	Uwaga nieuwzględniona – poza zakresem projektu.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				oraz zawiadomienie o odwołaniu tego pełnomocnictwa podatnik, płatnik lub inkasent składa naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu w sprawach ewidencji podatników i płatników, a w sprawach, w których właściwym organem podatkowym jest wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa – temu organowi.”.	
43.	Art. 1 pkt 24 projektu (art. 81 § 2a Ordynacja podatkowa)	Unia Metropolii Polskich	Pisemne uzasadnienie przyczyn korekty powinno być obligatoryjne, a nie fakultatywne. Zobowiązanie podatników do wskazania powodów złożenia korekty deklaracji przyczyni się do transparentności składanych korekt deklaracji i przyspieszy, a niejednokrotnie wyeliminuje konieczność prowadzenia czynności sprawdzających. Należy podkreślić, że taki obowiązek istniał do końca 2015 r. w art. 81 § 2 O.p., który stanowił, że: „Skorygowanie deklaracji następuje przez złożenie korygującej deklaracji wraz z dołączonym	Proponowana zmiana dodanego art. 81 § 2a: Podmiot uprawniony do skorygowania deklaracji przedstawia pisemne uzasadnienie przyczyn korekty	Uwaga częściowo uwzględniona. Wprowadzono obowiązek przedstawiania uzasadnienia przyczyn korekty, w przypadku gdy nadpłata wynikająca z korekty deklaracji przekracza kwotę 10 000 zł

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			pisemnym uzasadnieniem przyczyn korekty, z zastrzeżeniem § 3”.		
44.	Art. 1 pkt 24 projekt (art. 81 § 2a Ordynacja podatkowa)	Unia Metropolii Polskich	W obecnym stanie prawnym we wniosku o stwierdzenie nadpłaty podatnik wyjaśniał przyczyny zmian w podstawach opodatkowania, które były przedmiotem korekt. Z uwagi na fakt, iż nie ma obowiązku uzasadniania korekt i nie będzie obowiązku składania wniosku organ podatkowy chcąc przeprowadzić postępowanie w sprawie stwierdzenia nadpłaty będzie wzywał podatnika do składania wyjaśnień. Wprowadzenie obowiązku uzasadnienia korekt dot. nadpłat skróci czas trwania postępowania, który jest ograniczony przepisami do 2 miesięcy.	Wprowadzenie obowiązku uzasadnienia do złożonych korekt deklaracji, gdy wynika z nich nadpłata proponowana treść przepisu – zmiana w art. 81 §2a Skorygowanie deklaracji, z której wynika nadpłata w podatkach lokalnych następuje przez złożenie korygującej deklaracji wraz z dołączonym pisemnym uzasadnieniem przyczyn korekty.	Uwaga częściowo uwzględniona. Wprowadzono obowiązek przedstawiania uzasadnienia przyczyn korekty, w przypadku gdy nadpłata wynikająca z korekty deklaracji przekracza kwotę 10 000 zł.
45.	Art. 1 pkt 28 projektu (art. 86da Ordynacji podatkowej)	Urząd Ochrony Danych Osobowych	Dziękuję za uwzględnienie uwagi zgłoszonej do projektowanego art. 86da Ordynacji podatkowej3 poprzez uzupełnienie tego przepisu, statuującego szczególne obowiązki informacyjne promotora w stosunku do osoby fizycznej tak, że zgodnie z zasadą przejrzystości (5 ust. 1 lit. a) przepis ten wprost wskazuje wyłączenia art. 13, art. 14 ust. 1 oraz w art. 15 rozporządzenia (UE) 2016/679		

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wynikające z art. 25 ust. 1 dyrektywy 2011/16/UE4. Jednocześnie aktualne pozostają pozostałe uwagi zgłoszone do projektu. Uwagi organu nadzorczego przedstawiane w toku prac legislacyjnych mają charakter eksperckich wskazówek dla projektodawcy, który podejmuje decyzję co do ostatecznego kształtu przyjmowanych przepisów i odpowiada za zapewnienie ich zgodności z przepisami o ochronie danych osobowych. Organ nadzorczy wyraża nadzieję, że uwzględnienie jego wskazówek będzie pomocne w tym procesie i przyczyni się do podwyższenia poziomu ochrony danych osobowych w projektowanych przepisach.		
46.	Art. 1 pkt 45 projektu (art. 133 ustawy – Ordynacja podatkowa [Rybnik])	Śląski Związek Gmin i Powiatów	W aktualnym stanie prawnym organy podatkowe I stopnia, w tym samorządowe organy podatkowe, nie mają (poza działaniem przez prokuratora, który sam decyduje o zasadności zaskarżenia aktu prawnego czy decyzji) możliwości obrony swojego stanowiska. Natomiast stanowiska / decyzje organów wyższego stopnia nieraz są również obciążone błędem zaś konsekwencje finansowe – nierzadko o dużej wadze (skutki finansowe błędu organu II instancji lub WSA liczone w dziesiątkach milionów złotych) ponosi budżet gminy / miasta, a co za tym idzie cała społeczność lokalna.	W art. 133 ustawy – Ordynacja podatkowa proponuje się dodać § 4 w brzmieniu: <u>Stroną w postępowaniu odwoławczym przed organem wyższej instancji jest również organ, od którego decyzji zostało złożone odwołanie lub na którego postanowienie złożono zażalenie.</u>	Uwaga nieuwzględniona Poza zakresem projektowanej regulacji. MF nie podziela zaproponowanej koncepcji.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

47.	Art. 1 pkt 47 projektu (art. 138c § 1 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Należyte wykonanie obowiązku wskazanego w treści art. 138c § 1 zdanie 2 ustawy - Ordynacja podatkowa daje dla organu podatkowego pewność, że dany pełnomocnik rzeczywiście ma przypisany dany adres do doręczeń elektronicznych, a ponadto stanowi gwarancję dla strony, że będzie należycie reprezentowana w toczącym się postępowaniu. Wskazany przepis nabiera dużego znaczenia w kontekście fikcji prawnej doręczenia oraz konsekwencji z tego wynikających. Zdarza się, że pełnomocnicy profesjonalni wskazują w pełnomocnictwie swój adres do doręczeń elektronicznych w postaci adresu ePUAP.	Wykreślenie w art. 138c § 1 ustawy - Ordynacja podatkowa zdania 2-ego spowoduje brak obowiązku wskazywania adresu do doręczeń elektronicznych przez pełnomocników zawodowych. Postuluje się pozostawienie ww. regulacji. lub wprost wskazać, że jest to „adres do doręczeń elektronicznych wpisany do bazy adresów elektronicznych”, tak jak to jest aktualnie w art. 138c § 2 Ordynacji podatkowej.	Uwaga nieuwzględniona Obowiązek posiadania przez wymienione podmioty adresu do doręczeń elektronicznych wpisanego do bazy adresów elektronicznych, powiązanego z publiczną usługą rejestrowanego doręczenia elektronicznego albo kwalifikowaną usługą rejestrowanego doręczenia elektronicznego wynika z art. 9 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o doręczeniach elektronicznych. Nadmiarowy jest obowiązek wskazywania w pełnomocnictwie adresu do doręczeń elektronicznych, ponieważ organy podatkowe mogą sprawdzić ten adres w bazie adresów elektronicznych.
48.	Art. 1 pkt 47 projektu (w art. 138c § 1 Ordynacji podatkowej) (str. 34 i 35) [Hażlach]	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Dotychczasowa treść przepisu pozwala na skuteczne egzekwowanie wskazywania adresu do doręczeń elektronicznych przez profesjonalnych pełnomocników, co z kolei wpływa na przebieg postępowań podatkowych i znacząco je przyspiesza, bez szkody dla podatników, których reprezentują.	Proponuje się pozostawienie obowiązku wskazania przez pełnomocników zawodowych (adwokat, radca prawny, doradca podatkowy) adresu do doręczeń elektronicznych i dodanie po słowach „adres do	Uwaga nieuwzględniona Obowiązek posiadania przez wymienione podmioty adresu do doręczeń elektronicznych wpisanego do bazy adresów elektronicznych, powiązanego z publiczną usługą

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				doręczeń elektronicznych zwrotu: „w bazie adresów elektronicznych (BAE), o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o doręczeniach elektronicznych”.	rejestrowanego doręczenia elektronicznego albo kwalifikowaną usługą rejestrowanego doręczenia elektronicznego wynika z art. 9 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o doręczeniach elektronicznych. Nadmiarowy jest zatem obowiązek wskazywania adresu do doręczeń elektronicznych, ponieważ organy podatkowe mogą sprawdzić ten adres w BAE.
49.	Art. 1 pkt 50 lit b projektu (art. 144b Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Proponuje się uchylenie przepisu art. 144b § 1a Ordynacji podatkowej. W uzasadnieniu wskazuje się, że jest to regulacja nadmiarowa, gdyż kwestia odpowiedniego oznaczenia pism zawierających dane objęte tajemnicą skarbową wynika z innych przepisów. Tymczasem obowiązek oznaczania pism klauzulą „Tajemnica skarbową”, zgodnie z art. 144b § 1a Ordynacji podatkowej został wprowadzony na potrzeby stosowania usługi hybrydowej. Takie oznaczenie jest potrzebne, na wypadek gdyby pracownik operatora wyznaczonego nieopatrznie zapoznał się z treścią pisma zawierającego dane objęte tajemnicą skarbową.	Proponujemy zrezygnować z uchylenia art. 144b § 1a Ordynacji podatkowej.	Uwaga nieuwzględniona 1. Regulacja ta jest zbędna, ponieważ obowiązek oznaczania klauzulą „Tajemnica skarbową” określonej kategorii dokumentów przewidują art. 184 § 2a, art. 297a § 4 i art. 299a Ordynacji podatkowej. Obowiązek ten istnieje niezależnie od tego, czy dokument jest utrwalony w postaci papierowej czy elektronicznej. 2. Nie ma uzasadnienia odrębny przepis dotyczący oznaczania klauzulą „Tajemnica

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					skarbową” tylko pism utrwalonych w postaci elektronicznej lub wydruków tych pism dokonywanych przez organy podatkowe.
50.	Art. 1 pkt 56 lit a projektu (art. 165 § 5 pkt 1 lit. b Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Analogicznie do regulacji dot. decyzji ustalających, przedmiotowa regulacja powinna również objąć decyzje zmieniające wysokość zobowiązania podatkowego (np. przy sprzedaży mieszkania przez osobę fizyczną w trakcie roku podatkowego). Rezygnacja z wysyłania postanowienia o wszczęciu postępowania i z art. 200 również w tej sytuacji przyniosłaby oszczędności finansowe i znacznie przyspieszyłaby termin wydawania decyzji podatkowych.	Uzupełnienie przepisu o sytuację dot. wydawania decyzji zmieniającej wysokość zobowiązania podatkowego.	Uwaga nieuwzględniona Projektowany art. 165 § 5 pkt 1 lit. b O.p. nie będzie stosowany do trybu zmiany decyzji ostatecznych na podstawie art. 254 O.p. Niewydawanie postanowień o wszczęciu postępowania podatkowego stanowi wyjątek od ogólnych zasad postępowania podatkowego. Rozszerzanie wyjątków na inne sytuacje powinno mieć miejsce tylko w uzasadnionych przypadkach, które wymagają szczegółowego uzasadnienia. W przypadku stosowania trybu nadzwyczajnego podatnik powinien wiedzieć, że postępowanie toczy się w tym trybie.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

51.	Art. 1pkt 56 lit b projektu (art. 165 § 8a Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	W przypadku pozostawienia art. 75 § 3 O.p. w dotychczasowym brzmieniu lub z modyfikacją (pozostawienie wniosku o stwierdzenie nadpłaty w przypadku nadpłat powyżej 5.000 zł albo w przypadku nadpłat dotyczących podatków lokalnych), należy usunąć art. 165 § 8a. Dodany przepis stanowi, że: „Przepisów § 2, 3, 3b i 4 nie stosuje się do postępowania w sprawie stwierdzenia nadpłaty, jeżeli nadpłata wynika ze skorygowanego zeznania (deklaracji) składanego po upływie ustawowego terminu jego złożenia. W takim przypadku za datę wszczęcia postępowania przyjmuje się datę złożenia tej korekty”. Po pierwsze, dodany przepis art. 165 § 8a nie rozstrzyga, w jaki sposób następuje wszczęcie postępowania w przypadku korekty deklaracji, z której nie wynika kwota nadpłaty (dotyczy wszystkich deklaracji w zakresie podatków lokalnych, w których brak rubryki „nadpłata podatku”), skoro usunięto wniosek o stwierdzenie nadpłaty, który dotychczas wszczynał postępowanie. Po drugie, proponowany przepis może powodować istotne wątpliwości oraz zarzuty formalne ze strony podatników, czy postępowanie zostało wszczęte wskutek korekty deklaracji, czy też nie, a	Usunięcie art. 165 § 8a	Uwaga nieuwzględniona Propozycja dotyczy wyłącznie zniesienia wymogu składania wniosku o stwierdzenie nadpłaty w przypadku, gdy nadpłata wynika ze skorygowanej deklaracji składanej po upływie ustawowego terminu jej złożenia. W takim przypadku za datę wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nadpłaty będzie przyjmowana data złożenia tej korekty.
-----	--	---	---	-------------------------	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			w konsekwencji uchylanie decyzji przez organy II instancji i sądy administracyjne ze względów proceduralnych, bez ich merytorycznego rozpatrzenia. W przypadku podatku od nieruchomości, którego dotyczy prawie 100% wniosków o stwierdzenie nadpłaty, zgodnie z art. 6 ust. 9 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych osoby prawne, jednostki organizacyjne oraz spółki niemające osobowości prawnej składają korektę deklaracji w razie zaistnienia zdarzenia, o którym mowa w ust. 3 (tj. zdarzenia mającego wpływ na wysokość opodatkowania), w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tego zdarzenia. Moment, od którego liczony jest termin 14 dni na złożenie korekty deklaracji jest prosty do ustalenia w przypadku okoliczności niebudzących wątpliwości (jak np. data sprzedaży nieruchomości, data zakończenia budowy czy rozbiórki budynku). Natomiast powstaną wątpliwości, czy złożenie w terminie 14 dni korekty deklaracji na podatek od nieruchomości bez wniosku o stwierdzenie nadpłaty, powoduje wszczęcie postępowania czy też nie, jeżeli korekta będzie wynikała z odmiennej interpretacji przepisów prawa podatkowego przez podatnika. Dotychczas w kwestiach formalnych była jasność, że to wniosek o stwierdzenie nadpłaty wszczyna postępowanie i taka jasność dla		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatników i organów podatkowych powinna nadal zostać zachowana w przepisach O.p.		
52.	art. 1 pkt 57 projektu (uzasadnienie pkt 41, strony 106-107) – (art. 199b § 1 i 2 Ordynacji podatkowej)	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	Pomimo stanowiska Ministra Finansów (pozycja 82 zestawienia uwag), wskazującego na stosowanie odpowiednich przepisów Ordynacji podatkowej (art. 190, art. 196 § 1-3 i art. 199 Ordynacji podatkowej), Rzecznik nadal uważa, że proponowane regulacje wymagają doprecyzowania, aby w sposób wyraźny i jednoznaczny określić procedurę przeprowadzania przesłuchań zdalnych. Ponownie Rzecznik postuluje o wprowadzenie jasnych i szczegółowych zasad dotyczących: momentu i sposobu odebrania przez organ oświadczenia od świadka lub strony, potwierdzającego pouczenie o przysługujących im prawach oraz o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w warunkach przesłuchania zdalnego; zapewnienia identyfikacji osoby przesłuchiwanej; gwarancji dobrowolności i swobody składania zeznań w trybie zdalnym; procedury utrwalania przebiegu przesłuchania z poszanowaniem praw procesowych. Brak precyzyjnego unormowania takich elementów może rodzić ryzyko naruszenia prawa do obrony, w tym skutkować podważeniem prawidłowości postępowania podatkowego oraz naruszeniem gwarancji procesowych		Uwaga nieuwzględniona. Stronie oraz świadkowi przesłuchiwanym w trybie zdalnym będą przysługiwały na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej te same prawa jak w przypadku przesłuchania na miejscu (art. 190, art. 196 § 1-3 O.p.). Zgodnie z art. 196 § 3 O.p. przed odebraniem zeznania organ podatkowy poucza świadka o prawie odmowy zeznań i odpowiedzi na pytania oraz uprzedza o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. Przepis art. 196 § 3 O.p. stosuje się odpowiednio do przesłuchania strony (art. 199 O.p.) Tym samym nie zachodzi ryzyko naruszenia gwarancji proceduralnych osób przesłuchiowanych. Nie ma potrzeby powielania istniejących regulacji, gdyż

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			wynikających z Ordynacji podatkowej oraz Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z powyższym, Rzecznik wnosi o uzupełnienie przepisów art. 199b projektu o precyzyjne regulacje proceduralne zapewniające pełne gwarancje praw przesłuchiwanym osobom, co przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa prawnego i zaufania do organów podatkowych, nie kwestionując jednocześnie samego celu tej regulacji – usprawnienia postępowań oraz wykorzystania środków technicznych.		byłoby to niezgodne z zasadami techniki prawodawczej.
53.	Art. 1 pkt 59 projektu (nowa propozycja, której nie było w treści projektu z dnia 26 marca 2025 r.) (art. 213 § 5 Ordynacji podatkowej) .	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	Rezygnacja z możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji oznacza zamknięcie jednej drogi odwoławczej, co może utrudniać stronom podatkowym skuteczną ochronę ich praw i interesów, zwłaszcza w sytuacjach, gdy odmowa uzupełnienia lub sprostowania decyzji jest bezzasadna lub nieuzasadniona. W myśl projektu możliwość złożenia zażalenia zostaje usunięta, a strony mogą przenieść wszelkie zastrzeżenia w tym zakresie do odwołania od decyzji (na podstawie art. 237 Ordynacji podatkowej oraz wyjaśnień Ministra Finansów i Gospodarki w uzasadnieniu, pkt 43, strony 108-109). W praktyce może to prowadzić do bardziej złożonych, dłuższych i bardziej kosztownych postępowań w dalszych etapach, zamiast		Uwaga nieuwzględniona Celem projektowanej zmiany jest ograniczenie instrumentalnego wszczynania (w wyniku wniesienia zażalenia) postępowań niemających merytorycznego uzasadnienia, których jedynym skutkiem jest wyczerpanie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Proponowane rozwiązanie służy zwiększeniu efektywności postępowań oraz przeciwdziałaniu ich obstrukcyjnemu wykorzystywaniu przez stronę.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		umożliwić podatnikom (przedsiębiorcom) dostęp do skutecznej ochrony prawnej i szybkie wyjaśnienie prostszych kwestii na wcześniejszym, uproszczonym etapie. Zgłaszane przez Ministra Finansów i Gospodarki obawy dotyczące instrumentalnego wykorzystywania zażaleń nie powinny skutkować rezygnacją z fundamentalnych gwarancji procesowych podatników/przedsiębiorców. Usunięcie środka odwoławczego powinno być poprzedzone rozważeniem innych mechanizmów przeciwdziałania takim praktykom (np. sankcji procesowych, środków dyscyplinujących), a nie jednoznacznym odbieraniem podatnikom prawa do zażalenia. Mając powyższe na uwadze, Rzecznik wnosi o zachowanie dotychczasowego brzmienia art. 213 § 5 Ordynacji podatkowej, które gwarantuje stronie postępowania podatkowego prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji. Ochrona prawna i możliwość wnoszenia zażaleń zapewniają transparentność i rzetelność postępowania podatkowego, co służy budowaniu zaufania między organami podatkowymi a podatnikami, zwłaszcza w kontekście coraz bardziej skomplikowanych procedur podatkowych.		Zmiana ta nie przewiduje odebrania stronie możliwości złożenia wniosku o uzupełnienie lub sprostowanie decyzji, a jedynie uniemożliwienie wykorzystywania instytucji zażalenia w celu nadużycia prawa. Postanowienia organu podatkowego o odmowie uzupełnienia lub sprostowania decyzji będą mogły być skarżone w odwołaniu od decyzji, na podstawie art. 237 Ordynacji podatkowej, co stanowi wystarczającą ochronę praw i interesów strony.
--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

54.	Art. 1 pkt 60 projektu (nowa propozycja, której nie było w projekcie z dnia 26 marca 2025 r.) (art. 228 § 1 pkt 3 i § 2 oraz dodanie w art. 228 § 3 Ordynacji podatkowej)	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	Zniesienie dualizmu trybów stosowanych w przypadku braków formalnych odwołania, Rzecznik uznaje za zassaną zmianę oraz podziela argumentację Ministra Finansów i Gospodarki zaprezentowane w uzasadnieniu (pkt 44, strona 109), że „<i>[p]odstawa prawna pozostawienia bez rozpatrzenia środka odwoławczego nie powinna być zróżnicowana w zależności od tego, jakim brakiem formalnym jest obarczone odwołanie/zażalenie.</i>” W celu ograniczenia ryzyka formalistycznego stosowania art. 228 § 1 pkt 3 i zapewnienia realnej ochrony praw przedsiębiorców sektora MŚP, Rzecznik wnosi o uzupełnienie przepisu o wyraźne odesłanie do trybu z art. 169 Ordynacji podatkowej poprzez dodanie w art. 228 nowego § 3 (z odpowiednim przenie numerowaniem dotychczasowego § 3) lub zdania w § 1 pkt 3, o treści: „<i>Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w § 1 pkt 3, organ odwoławczy wzywa stronę do usunięcia braków w trybie art. 169 § 1 i § 1a.</i>” Rzecznik zauważa, że chociaż Minister Finansów i Gospodarki wskazuje w uzasadnieniu projektu na obowiązek stosowania art. 169 Ordynacji podatkowej w postępowaniu odwoławczym, jednoznaczne brzmienie przepisu ograniczy rozbieżności praktyki i zminimalizuje ryzyko pomijania wezwania przy drobnych uchybieniach.		Uwaga nieuwzględniona 1. Komentowany przepis został zmieniony poprzez rezygnację ze zmian przewidzianych w art. 228 § 2 i 3 O.p. Nie ma potrzeby dodawania do art. 228 O.p. podatkowej odesłania do art. 169 § 1 O.p. w odniesieniu do zidentyfikowanych braków formalnych odwołania wynikających z art. 168 O.p. oraz art. 222 O.p, bowiem zgodnie z brzmieniem art. 235 O.p. przepis ten ma już zastosowanie w postępowaniu odwoławczym, co zostało wyraźnie wskazane w uzasadnieniu projektu. 2. Zgodnie z art. 169 § 1 O. jeżeli podanie nie spełnia wymogów określonych przepisami prawa, organ podatkowy wzywa wnoszącego podanie do usunięcia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że niewypełnienie tego warunku spowoduje pozostawienie podania bez
-----	---	---	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Warto zauważyć, iż po uchwaleniu zmian, właściwe organy stosować będą regulacje zawarte w ustawie, a nie ich uzasadnienie. Ponadto Rzecznik wnosi o rozważenie uzupełnienia projektowanych przepisów lub ich uzasadnienia o obowiązek precyzyjnego pouczenia w wezwaniu dotyczącym: (i) wszystkich stwierdzonych braków; (ii) sposobu ich usunięcia, w tym formy (papierowej lub elektronicznej); (iii) skutków nieusunięcia braków; (iv) przysługującego środka zaskarżenia oraz terminu na jego wniesienie. Rzecznik postuluje również wskazanie minimalnego terminu na uzupełnienie braków w drugiej instancji, nie krótszego niż 14 dni kalendarzowych, z uwzględnieniem doręczeń elektronicznych i specyfiki działania przedsiębiorców z sektora MŚP. Precyzyjne pouczenia i adekwatne terminy mogą ograniczyć liczbę przypadków pozostawienia odwołań bez rozpatrzenia z przyczyn czysto formalnych, chroniąc strony przed negatywnymi skutkami błędów organu i wzmacniając realność prawa do środka odwoławczego. Powyższe doprecyzowania mają na celu zapobieżenie nadmiernemu formalizmowi oraz faktyczną poprawę sytuacji przedsiębiorców i podatników z sektora MŚP.		rozpatrzenia. Wezwanie, o którym mowa w komentowanym przepisie, powinno odpowiadać wymogom określonym m. in. w art. 155 § 1 i art. 159 § 1 O.p. Zawiera ono zatem precyzyjne informacje na temat stwierdzonych braków i sposobu ich uzupełnienia oraz skutków nieusunięcia braków w postaci pozostawienia podania bez rozpatrzenia. Ponadto z art. 228 § 2 Ordynacji podatkowej w jego aktualnym brzmieniu wyraźnie wynika, iż w przypadku wezwania podatnika do uzupełnienia braków formalnych i niezastosowaniu się do jego treści organ wyda postanowienie o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania, które będzie miało charakter ostateczny. W tej materii projekt ustawy zmieniającej nie wprowadza żadnych zmian, nie ma zatem potrzeby uzupełniania projektowanych
--	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					przepisów lub ich uzasadniania. 3. Przewidziany w art. 169 § 1 O.p. 7 dniowy termin na uzupełnienie braków formalnych jest terminem wystarczającym na uzupełnienie stwierdzonych przez organ braków i jeśli dojdzie do jego uchybienia bez winy zainteresowanego, termin ten na ogólnych zasadach może być przywrócony. Przyjęcie zaproponowanego terminu, nie krótszego, niż 14 dni w znacznym stopniu w nieuzasadniony sposób wydłużałoby prowadzone postępowanie.
55.	Nowa propozycja zmiany art. 239b Ordynacja podatkowa	Unia Metropolii Polskich	Doprecyzowanie, w którym momencie organ podatkowy może wydać postanowienie o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności z uwagi na sprzeczne orzecznictwa: 1. postanowienie o nadanie rygoru może być wydane dopiero po odebraniu decyzji przez stronę; 2. postanowienie o nadaniu rygoru może być doręczone jednocześnie z decyzją podatkową; 3. doręczenie decyzji nie ma wpływu na wydanie postanowienia.	Zmiana treści art. 239b Ordynacji podatkowej w zakresie momentu, w którym można wydać postanowienie o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności.	Uwaga nieuwzględniona – wykracza poza zakres projektu. Uważamy, że postanowienie o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności może być doręczone jednocześnie z decyzją podatkową, co nie wymaga dodatkowej regulacji.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Kwestia doprecyzowania ww. przepisu jest wysoce istotna ze względu na zidentyfikowane rozbieżności w praktyce poszczególnych organów odwoławczych właściwych w sprawach z zakresu podatków lokalnych (SKO).		
56.	Nowa propozycja zmiany art. 239b Ordynacji podatkowej	Prokuratoria Generalna	Kierując się zasadą, że przepisy prawa mają być zrozumiałe dla ich adresatów, a ci z kolei mają prawo oczekiwać stanowienia przepisów niebudzących wątpliwości, Prokuratoria podtrzymuje również rekomendację w zakresie zmiany art. 239b Ordynacji podatkowej i ponownie poddaje rozwadze jednoznaczne wskazanie w tym przepisie, że w przypadku decyzji wydanej przez naczelnika urzędu celno-skarbowego, o której mowa w art. 83 ust. 4 ustawy z 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, rygor jej natychmiastowej wykonalności nadawany jest przez właściwego dla strony postępowania naczelnika urzędu skarbowego. Należy przy tym zauważyć, że jednym z jej celów wskazanych w uzasadnieniu projektu jest doprecyzowanie przepisów, których stosowanie budzi wątpliwości. Wprawdzie na powyższe rozwiązanie co do właściwości naczelnika urzędu skarbowego jednoznacznie wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z 28 października 2024 r. w sprawie o sygn. II FPS 2/24, jednakże nie ulega wątpliwości, że nie wynika ono wprost z		<u>Uwaga nieuwzględniona</u> Podtrzymujemy stanowisko, zgodnie z którym określenie organu podatkowego pierwszej instancji właściwego do nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji wydanej przez naczelnika urzędu celno-skarbowego, o której mowa w art. 83 ust. 4 ustawy z 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, aktualnie nie jest konieczne ze względu na rozstrzygnięcie tej kwestii w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 października 2024 r. II FPS 2/24.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			treści art. 239b Ordynacji podatkowej. Lektura tego przepisu - bez odniesienia się do ww. uchwały, może wprowadzać adresata w błąd, w szczególności podatnika, od którego nie powinna być wymagana biegłość w zakresie wykładni przepisów i znajomości orzecznictwa. Jednoznaczne uregulowanie tej kwestii zgodnie z treścią uchwały, eliminować będzie wątpliwości co do tego jaki organ jest właściwy nadać rygor natychmiastowej wykonalności decyzji wydanej przez naczelnika urzędu celnoskarbowego, o której mowa w art. 83 ust. 4 ustawy z 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.		
57.	Art. 1 pkt 61 projektu (uzasadnienie pkt 45, strony 110-112) – rozszerzenie uprawnień organów podatkowych w art. 274 § 1, § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej)	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	Zdaniem Ministra Finansów i Gospodarki, projektowany artykuł przewiduje „<i>uproszczenie trybu korygowania deklaracji z urzędu przez organ podatkowy w ramach czynności sprawdzających i zwiększenie wysokości korekty z kwoty 5.000 do 10.000 zł</i>” – (pkt 45 uzasadnienia projektu, strona 110). Rzecznik podtrzymuje uwagi zgłoszone do powyższej zmiany w piśmie z dnia 30 kwietnia 2025 r., a dodatkowo – odnosząc się do argumentacji Ministra Finansów i Gospodarki w pozycji 83 zestawienia uwag – wskazuje, że nawet „oczywiste omyłki” mogą skutkować istotną zmianą obciążeń podatkowych dla przedsiębiorcy z sektora MŚP. Rezygnacja z pełnego		Uwagi częściowo uwzględnione poprzez uzupełnienie uzasadnienia do zmiany art. 274 O.p. W uzasadnieniu wskazano, że informacja o przyczynie korekty powinna wskazywać w sposób jasny i czytelny dla podatnika te pozycje deklaracji, które zostały skorygowane przez organ podatkowy i w jaki sposób, aby podatnik na podstawie takiej informacji był w stanie ocenić czy może zaakceptować taką korektę.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			postępowania w szerszym przedziale kwotowym zwiększa ryzyko błędów po stronie organu i przesuwa ciężar czuwania nad poprawnością na podatnika. Samo pojęcie „przyczyny” nie gwarantuje, że podatnik dowie się, które pozycje deklaracji i w jakiej wartości zostały zmienione. Minister Finansów i Gospodarki wskazał, że „w ramach informacji o przyczynie korekty” podatnik otrzymuje dane skorygowane. Rzecznik postuluje, aby taki standard informacji wynikał wprost z przepisu prawa (czyli doprecyzowanie już istniejącego przepisu lub stworzenie nowego), że informacja obejmuje przyczynę, dokładny zakres i wartości zmian w poszczególnych pozycjach. Dostępność danych w e-US, na którą powołuje się Minister Finansów i Gospodarki, może być pomocna dla podatnika, lecz nie powinna zastąpić obowiązku jednoznacznego i kompletnego poinformowania podatnika w doręczonej informacji, chociażby z uwagi na różny poziom cyfryzacji przedsiębiorców z sektora MŚP oraz ryzyka doręczeń elektronicznych. Bez ww. kluczowych informacji, które powinny znaleźć się w piśmie organu skierowanym do podatnika, czyli bez pełnej wiedzy o zmianach w deklaracji, w jaki sposób podatnik może skorzystać z prawa do sprzeciwu, na złożenie którego ma 14-dniowy termin. Termin ten biegnie od doręczenia		W zakresie podniesienia limitu korekty z 5 000 do 10 000 zł należy mieć na uwadze, że korekty z urzędu (przez organ podatkowy) są dokonywane wyłącznie w razie stwierdzenia, że deklaracja zawiera błędy rachunkowe lub inne oczywiste omyłki bądź że wypełniono ją niezgodnie z ustalonymi wymaganiami (art. 274 § 1 O.p.). Prowadzenie w tych sprawach, dość prostych, postępowań podatkowych byłoby nadmiarowe.
--	--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			informacji, dlatego treść tej informacji powinna być wystarczająca do merytorycznej oceny zasadności sprzeciwu, bez konieczności dodatkowych wniosków o kopię skorygowanej deklaracji. W kontekście powyższych uwag Rzecznika, jak również stanowiska Ministra Finansów i Gospodarki, że zmiana ma charakter „<i>upraszczający tryb korygowania deklaracji z urzędu</i>” zupełnie niezasadne jest oczekiwanie, że podatnik będzie każdorazowo występował o uwierzytelnioną kopię skorygowanej z urzędu deklaracji. Sytuacja taka wygeneruje zbędne koszty (po stronie organów oraz podatnika), a dodatkowo ryzyko przekroczenia terminu na złożenie sprzeciwu. Rzecznik wnosi o obowiązkowe dołączanie zestawienia zmian (pozycja – było – jest) albo kopię skorygowanej deklaracji do informacji o korekcie, przynajmniej gdy zmiana przekracza kwotę o wartości 5 000 zł. Podsumowując powyższe Rzecznik wnosi o utrzymanie limitu 5 000 zł przy dokonywaniu korekt deklaracji z urzędu. Ewentualnie wprowadzenia podwyższonych standardów informacyjnych i pouczeń oraz obligatoryjnie dłuższego terminu na złożenie sprzeciwu przy korektach w limitach od 5 000 zł do 10 000 zł. Ponadto nałożenia wprost w przepisie prawa (czyli doprecyzowanie już istniejącego przepisu lub		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			stworzenie nowego) obowiązku wskazania przyczyny i pełnego zakresu zmian (pozycje i wartości).		
58.	Art. 1 pkt 61 projektu (art. 274 Ordynacji podatkowej) (str. 37) [Haziach]	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Dotychczasowa treść art. 274 § 2 przepisu powodowała, że część organów stosownych poprawek lub uzupełnień dokonywała na oryginale deklaracji, a część wykonywała kopię (kserokopię) i dopiero na tej kopii dokonywała zmian (oryginał pozostawał niezmieniony. Z treści przepisu nie wynika to bezpośrednio, który sposób jest właściwy. Proponuje się, aby precyzyjnie było wskazane, że w przypadku dokonywania tzw. „korekty z urzędu” organ pozostawiał oryginał w aktach w stanie niezmienionym (z uwagi na możliwość sprzeciwu podatnika), a koniecznym było wykonanie kopii, na której naniesione zostaną stosowne zmiany, poprawki. Sama kopia winna być uwierzytelniona poprzez podanie imienia, nazwiska i stanowiska służbowego osoby upoważnionej do dokonywania korekty, bez konieczności podpisu	Oprócz zaproponowanych zmian dotyczących zwiększenia górnego limitu kwoty z 5000 zł do 10000 zł proponuje się doprecyzowanie przepisu art. 274 § 2 Ordynacji podatkowej dotyczącego tzw. „korekty z urzędu”.	Uwaga nieuwzględniona Projektowane rozwiązanie zakłada uproszczenie, w ramach czynności sprawdzających, polegające na możliwości korygowania z urzędu deklaracji, bez konieczności doręczenia podatnikowi uwierzytelnionej kopii skorygowanej deklaracji. Organ podatkowy będzie przekazywał podatnikowi wyłącznie informację o skorygowaniu deklaracji. Dotychczasowa praktyka niektórych organów podatkowych polegająca na dokonywaniu korekty z urzędu na oryginałach deklaracji w postaci papierowej wymaga zmiany tej praktyki. W tym przypadku nie ma konieczności zmiany przepisów art. 274 O.p.
59.	Art. 1 pkt 63 projektu (art. 298a §	Unia Metropolii Polskich	Nowa propozycja Obsługa elektronicznych transakcji płatniczych jest w rzeczywistości sprawowana nie przez	Proponujemy, aby art. 298a § 1 Ordynacji podatkowej miał brzmienie: „Organy podatkowe	Uwaga nieuwzględniona. Bank Gospodarstwa Krajowego, który obsługuje elektroniczne transakcje

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	1 Ordynacji podatkowej)		ministra właściwego do spraw informatyzacji, ale przez podległe mu wyspecjalizowane podmioty (instytucje gospodarki budżetowej), które z formalnego punktu widzenia są odrębnymi osobami prawnymi z własnymi zadaniami i majątkiem. Proponujemy zatem rozszerzyć krąg podmiotów uprawnionych do dostępu do danych objętych tajemnicą skarbową o te właśnie podmioty.	inne niż organy Krajowej Administracji Skarbowej udostępniają ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji oraz utworzonym przez niego jednostkom sektora finansów publicznych dane objęte tajemnicą skarbową w zakresie niezbędnym do udostępnienia przez tego ministra usługi online polegającej na obsłudze elektronicznych transakcji płatniczych.”.	płatnicze, o których mowa w art. 298a § 1 O.p., posiada w zakresie niezbędnym dostęp do danych objętych tajemnicą skarbową na podstawie art. 3a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych oraz ustawy - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 511, z 2024 r. poz. 1717).
60.	Art. 1 pkt 63 projektu (art. 299 § 3 Ordynacji podatkowej)	NFZ	Proponowana zmiana dotyczy projektu o numerze druku UD 196. Przedmiotem niniejszej inicjatywy jest zmiana przepisu do art. 299 Ordynacji Podatkowej: „Art. 299. [Katalog podmiotów, które mogą uzyskać informacje z akt podatkowych] (..) §3.Informacje, o których mowa w § 1, udostępniane są również (...) 14a) ministrowi właściwemu do spraw zdrowia w celu realizacji zadań ustawowych związanych z zapewnieniem dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w szczególności w zakresie produktów leczniczych, środków spożywczych	otrzymuje brzmienie: „14a) ministrowi właściwemu do spraw zdrowia oraz Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia w celu realizacji zadań ustawowych związanych z zapewnieniem dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w szczególności w zakresie	<u>Uwaga uwzględniona poprzez zmianę w art. 299 § 3 pkt 14a Ordynacji podatkowej.</u>

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			specjalnego przeznaczenia żywnościowego oraz wyrobów medycznych;” Uzasadnienie Narodowy Fundusz Zdrowia w systemie opieki zdrowotnej zajmuje się finansowaniem świadczeń zdrowotnych. W ślad za piśmiennictwem⁴ stwierdzić należy: „Fundusz ma obowiązek faktycznego zapewnienia ubezpieczonym możliwości korzystania z opieki zdrowotnej w drodze zawarcia odpowiednich umów ze świadczeniodawcami i pokrycia wynikłych stąd wydatków ze zgromadzonych składek. W zakresie środków pochodzących ze składek na ubezpieczenie zdrowotne Fundusz działa w imieniu własnym na rzecz ubezpieczonych oraz osób uprawnionych do tych świadczeń na podstawie przepisów o koordynacji. Zawieranie przez Fundusz umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej służy realizacji publicznoprawnego obowiązku zapewnienia kompleksowej opieki zdrowotnej osobom uprawnionym, które są beneficjentami świadczeń zdrowotnych określonych w zawartych umowach.” Wydatkowanie publicznych środków wymaga też realizacji funkcji kontroli względem uczestników	produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywnościowego oraz wyrobów medycznych” Ewentualnie dodanie punktu 14b: „14b . Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia w celu realizacji zadań ustawowych opisanych w dziale IIIA ustawy o świadczeniach³”.	
--	--	--	--	---	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			systemu ochrony zdrowia, których działalność jest finansowane w całości lub w części z środków publicznych, w szczególności świadczeniodawców, aptek i osób uprawnionych do ordynacji produktów refundowanych. Realizując swoje ustawowe zadania w zakresie kontroli, opisane w dziale IIIA ustawy o świadczeniach, Departamentowi Kontroli NFZ potrzebny jest wgląd do dokumentacji finansowej, w tym w postaci faktur oraz innych dokumentów finansowo – księgowych, potwierdzających zakup produktów refundowanych lub dokonywanie korekt tych dokumentów przez Podmioty kontrolowane⁵. W aktualnym stanie prawnym już w trakcie czynności kontrolnych, kontrolerzy mają prawo badać dokumentację finansowo-księgową podmiotu kontrolowanego, zgodnie z przepisami art. 61j. ustawy o świadczeniach [Uprawnienia osób kontrolujących w trakcie przeprowadzania kontroli lub poszczególnych jej czynności]: „1. W trakcie przeprowadzania kontroli lub poszczególnych jej czynności kontroler lub osoba, o której mowa w art. 61e ust. 2, ma prawo: 1) badać i oceniać wszelkie informacje, związane z zakresem kontroli, zawarte w dokumentach, w tym w dokumentacji medycznej i finansowo-księgowej, oraz na innych nośnikach informacji;		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			2) pobierać i zabezpieczać dokumenty i nośniki, o których mowa w pkt 1;”. Przepisy ustawy refundacyjnej⁶ stanowią natomiast: „Art. 43. [Obowiązki apteki w ramach umowy na realizację recept] 1.Apteka w celu realizacji świadczeń objętych umową na realizację recept ma obowiązek (...): 4)udostępnić do kontroli podmiotowi zobowiązanemu do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych, w terminie określonym przez ten podmiot, informacje o treści każdej umowy, w tym także uzgodnienia dokonanego w jakiejkolwiek formie, pomiędzy apteką a hurtownią farmaceutyczną, których celem jest nabycie leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych;”. Ponadto, w dziale IIIA ustawy o świadczeniach wskazano: „Art. 61b. [Obowiązek współdziałania z Prezesem Narodowego Funduszu Zdrowia oraz udzielania mu informacji] 1.Organy administracji rządowej i samorządowej, państwowe i samorządowe osoby prawne oraz państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne są obowiązane współdziałać z Prezesem Funduszu, nieodpłatnie udostępniać Prezesowi Funduszu		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			informacje oraz udzielać mu pomocy przy wykonywaniu zadań, o których mowa w niniejszym dziale.”. Niemniej jednak ustawodawca nie zdecydował się sprecyzować o jaki rodzaj informacji tutaj chodzi, w szczególności nie wskazał, że przepis ten opiewa również o informację objętą „tajemnicą skarbową”, o której mowa w dziale VII ordynacji podatkowej. Należy również dodać, że nieuczciwie działające podmioty kontrolowane nie przedstawiają w trakcie prowadzonych kontroli dokumentów korygujących faktury zakupowe, sporządzonych po przedstawieniu do Narodowego Funduszu Zdrowia zestawień zbiorczych zrealizowanych recept, co powoduje, że Fundusz wypłaca kwotę refundacji za leki, których faktycznie nie otrzymał ubezpieczony. Na etapie prowadzonych działań kontrolnych dokumenty w postaci wydruków przychodów i rozchodów wybranego refundowanego produktu są modyfikowane w taki sposób, że nie uwzględniane są w nich dokumenty korygujące faktury zakupowe i Fundusz po prostu nie ma wiedzy o ich istnieniu. NFZ kontrolując aptekę nie ma kompetencji w ramach której mógłby zwrócić do przedsiębiorcy prowadzącego hurtownię farmaceutyczną z zapytaniem o wystawienie faktur korygujących do przedstawionych przez aptekę dokumentów,		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			ponieważ hurtownie nie są związane węzłem kontraktowym z Funduszem. Dodać należy, że wiedza o treści faktur korygujących na etapie przygotowywania czynności kontrolnych, w tym opracowania programów kontroli, warunkowałyby również pełną realizację ustawowego wymogu polegającego na sporządzaniu analiz przedkontrolnych, do których zobligowany jest Fundusz przepisem art. 61a ustawy o świadczeniach ust. 4, zgodnie z którym: „4.Kontrole, z wyłączeniem kontroli, o której mowa w art. 61v, planuje się i przeprowadza po uprzednim dokonaniu analizy prawdopodobieństwa wystąpienia nieprawidłowości w zakresach, o których mowa w ust. 1-3.”. Tak więc aby móc dokonać analiz jeszcze przed rozpoczęciem czynności kontrolnych i przed wytypowaniem podmiotów, które będą objęte kontrolą, koniecznym staje się analiza danych nie tylko tych będących w zasobach NFZ, ale też dokumentów finansowo – księgowych. Doświadczenia kontrolne Funduszu dostarczają jednoznacznych wniosków na kanwie kontroli umów na wydawanie produktów refundowanych, że niezbędnym źródłem dowodowym są informacje pochodzące nie tyle z faktur zakupu produktów (które są udostępniane przez podmioty		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			kontrolowane) ale przede wszystkim faktur korygujących, w szczególności leków lub surowców farmaceutycznych, dowodzące transakcji pomiędzy apteką ogólnodostępną a hurtownią farmaceutyczną. Pozyskanie tych dokumentów w szczególności faktur korygujących możliwe jest tylko poprzez zwrócenie się z prośbą do właściwych Urzędów Skarbowych czy też Krajowej Administracji Skarbowej. Brak możliwości przeprowadzenia w tym zakresie analizy powoduje, że rozpoczynając kontrolę NFZ typuje podmioty jedynie opierając się na wysokiej kwocie refundacji, która niekoniecznie jest właściwym, a z pewnością nie powinna być jedynym, parametrem brany pod uwagę. Idealną sytuacją byłaby kontrola takiego podmiotu, który koryguje zakupy bardzo często, regularnie lub w kilka dni po zakupie. Dodatkowo Narodowy Fundusz Zdrowia jest wprowadzany w błąd przez nieuczciwych przedsiębiorców, gdyż nie posiada narzędzi, aby zweryfikować czy zostały przedstawione wszystkie dokumenty dotyczące obrotu produktami refundowanymi. Wskazać też należy, że NFZ jako jednostka finansów publicznych, ma obowiązek dochodzenia roszczeń na podstawie przepisów prawa powszechnie obowiązującego. Obowiązek ten		
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		wynika z faktu, iż art. 114 ust. 1 ustawy o świadczeniach wyraźnie stwierdza, że środki finansowe NFZ są środkami publicznymi. To automatycznie statuuje NFZ wśród jednostek finansów publicznych. Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych⁷ naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niepobranie lub niedochodzenie należności Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych, albo pobranie lub dochodzenie tej należności w wysokości niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia. Tak więc koniecznym jest posiadanie jeszcze na etapie analiz i dalszej weryfikacji wszelkiej dokumentacji finansowo-księgowej. Obecnie Prezes NFZ nie ma możliwości pozyskania informacji objętych „tajemnicą skarbową”, opisanych w dziale VII ordynacji podatkowej. Zgodnie ze stanowiskiem przedstawionym w piśmie Departamentu Analiz KAS znak: DAK1.0723.16.2025 z dnia 18 lipca 2025 roku katalog podmiotów wskazany w przepisach Działu VII Ordynacji podatkowej jest katalogiem zamkniętym i tylko wskazane w nim		
--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podmioty mogą uzyskać dane objęte „tajemnicą skarbową”. Dodać należy, że wszelkie dowody, które są gromadzone w ramach postępowania kontrolnego NFZ są objęte, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 61z ust. 1 ustawy o świadczeniach, tajemnicą kontrolerską, co jest dodatkowym gwarantem zachowania poufności informacji pozyskiwanych na podstawie wnioskowanego przepisu. Wobec powyższego zasadna jest wnioskowana zmiana w zakresie ordynacji podatkowej. Przypisy: Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, Dz.U. z 2024 poz. 146 z późn. zm., dalej „ustawa o świadczeniach”. 4 Pietraszewska-Macheta Agnieszka (red.), Ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Komentarz, wyd. IV. Lex.		
61.	Art. 1 pkt 66 lit a tiret pierwsze - art. 297 § 1 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	W uzasadnieniu do projektu wskazano, że przepis art. 297 § 1 Ordynacji podatkowej nie powinien dotyczyć samorządowych organów podatkowych. Tymczasem w art. 13 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej wymienione są tylko samorządowe kolegia odwoławcze. Samorządowe organy podatkowe to także wójtowie, starostowie oraz marszałkowie	Proponujemy, aby we wprowadzeniu do wyliczenia w art. 297 § 1 Ordynacji podatkowej wyrazy „naczelnicy urzędów skarbowych i naczelnicy urzędów celno-skarbowych” zastąpić wyrazami „naczelnicy	Uwaga nieuwzględniona W art. 13 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej są wymienione wszystkie samorządowe organy podatkowe: samorządowe kolegia odwoławcze, a także organy samorządowe orzekające w pierwszej instancji tj. wójt,

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			województw, których wymienia się w art. 13 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej.	urzędów skarbowych, naczelnicy urzędów celno-skarbowych, dyrektorzy izb administracji skarbowej i Szef Krajowej Administracji Skarbowej”. Albo z wyjątkiem organów podatkowych wymienionych w art. 13 § 1 pkt 1 i 3	burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa.
62.	Art. 1 pkt 71 (art. 299 Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Przedstawiona propozycja zamiany ma przede wszystkim służyć podkreśleniu, że organy KAS bardzo utrudniają dostęp do posiadanych przez siebie informacji innym organom. Dotyczy to nawet tak niezbędnych informacji jako adres zamieszkania (zob. np. wyrok NSA z 06.07.2023 r., sygn. akt III FSK 187/23), ale też i innych danych niezbędnych w egzekucji administracyjnej, w szczególności pochodzących z JPK. Wśród orzeczeń dostępnych w systemach informacji prawnej z łatwością można znaleźć informacje, z których wynika, że urzędy skarbowe korzystają dla potrzeb egzekucji z danych zawartych w JPK. Jednocześnie odmawiają tych informacji samorządowym organom egzekucyjnym (art. 19 § 2 u.p.e.a.). W naszej ocenie uprawnienie do dostępu do takich informacji wynika nie tylko z art. 36 u.p.e.a. ale i obecnego brzmienia art. 298 pkt 7 i art. 299 O.p. W sytuacji odmowy dostępu do	propozycja zmiany: skreśla się użyte w art. 299 w § 1 i 2, w art. 299c oraz w art. 299d wyrazy „spraw podatkowych”, po wyrazie „aktach” dodaje się przecinek i wyrazy „prowadzonych ewidencjach i rejestrach oraz zgromadzone na podstawie art. 193a”;	Brak propozycji dotyczących zmiany komentowanych przepisów o tajemnicy skarbowej.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			informacji samorządowemu organowi egzekucyjnemu pozostaje nakładać grzywnę na pracownika urzędu skarbowego (art. 168d-168eb u.p.e.a.) albo występować ze skargą w oparciu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Nie powinno tak to wyglądać. Należy z całą siłą zaznaczyć, że należności dochodzone przez samorządowe organy egzekucyjne też są ważne, też stanowią niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym. Służą one realizacji nie tylko zadań własnych, ale i zleconych. Istnieje prawny nakaz ich dochodzenia. Organy administracji publicznej powinny ze sobą współpracować w ramach realizacji ustawowych obowiązków. W tym świetle działania organów KAS należy ocenić nie tylko jako pozbawione podstaw prawnych, ale wręcz jako naganne. Dlatego też słusznym jest takie sformułowanie przepisów o tajemnicy skarbowej, aby dostęp do informacji obejmował wszystkie posiadane przez organy podatkowe dane niezbędne do realizacji zdań ustawowych podmiotu wnioskującego.		
63.	Dodatkowa propozycja (art. 299j Ordynacji podatkowej)	Unia Metropolii Polskich	Skoro dopuszcza się, aby dostęp do danych objętych tajemnicą skarbową miały podmioty świadczące usługi informatyczne oraz wolontariusze, to naszym zdaniem należy również usankcjonować taki dostęp na rzecz	Proponujemy dodać art. 299j w brzmieniu: „Zleceniobiorcy wykonujący czynności na zlecenie organu podatkowego uzyskują dostęp do danych i informacji objętych tajemnicą	Uwaga nieuwzględniona – wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zleceniobiorców. W praktyce niektóre organy podatkowe korzystają z pomocy zleceniobiorców.	skarbową w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonania zlecenia.”	
64.	Art. 8 pkt 5 lit a projektu (art. 44 § 2 k.k.s)	Rzecznik Praw Obywatelskich	<i>Usunięcie regulacji gwarantującej, że karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności</i>¹⁴ W tym zakresie Rzecznik podtrzymuje stanowisko prezentowane w piśmie z dnia 28 kwietnia 2025 r. przedstawiające negatywne uwagi wobec propozycji uchylecia 15, stanowiącego, że karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności. Jednocześnie Rzecznik pragnie podkreślić, że dodatkowa okoliczność wskazana w uzasadnieniu do nowej wersji projektu nr UD196, jakoby uchylenie tej regulacji powiązane było z decyzją o wyeliminowaniu z obrotu prawnego art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, nie rozwiewa podniesionych wcześniej wątpliwości. W szczególności, nadal aktualny pozostaje problem związany z możliwością prowadzenia obrony w sprawie karnej skarbowej, w sytuacji gdy podatnik nie będzie już zobowiązany do przechowywania		Uwaga nieuwzględniona. Intencją ustawodawcy jest oddzielenie terminu przedawnienia należności publicznoprawnej od terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Powyższa zmiana spowoduje, że inaczej niż dzisiaj, w toku już prowadzonych postępowań karnych skarbowych, może nastąpić przedawnienie podatku, powiązanego bezpośrednio z popełnionym czynem którego skutkiem jest uszczuplenie podatku. Przedawnienie podatku - z różnych powodów, często proceduralnych - nie oznacza, że nie popełniono przestępstwa. Zapobiegnie to unikaniu odpowiedzialności karnej w sytuacji, gdy faktycznie doszło do

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			stosownej dokumentacji podatkowej dotyczącej zobowiązania podatkowego, które uległo przedawnieniu. Dodatkowe wątpliwości Rzecznika budzi także propozycja wprowadzenia przepisu, z którego wynika, że w sytuacji gdy wymaga się uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej związanej z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym, jeżeli nastąpi jej przedawnienie, to sprawca czynu lub podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej obowiązany będzie do uiszczenia jej równowartości pieniężnej (projektowany art. 15 § 1a k.k.s.). W istocie oznacza to, że ustawodawca wraz z rezygnacją z regulacji określonej w art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej dąży do zaostrzenia przepisów przewidujących odpowiedzialność karną skarbową, nawet jeżeli dojdzie do przedawnienia zobowiązania podatkowego. W konsekwencji obywatel pomimo upływu terminów przedawnienia podatkowego i tak może pozostawać w stanie niepewności co do swojej sytuacji przewidującej dotkliwe sankcje w k.k.s. Takie rozwiązanie należy ocenić negatywnie w świetle zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa (art. 2 Konstytucji).		popęnienia przestępstwa skarbowego. Już dziś w przypadku przestępstw skarbowych nie skutkujących bezpośrednio uszczupleniem należności publicznoprawnej (np. posługiwanie się nierzetelnymi fakturami, nierzetelne prowadzenie ksiąg) a powiązanych z rozliczeniami podatkowymi, przedawnienie podatkowe nie ma wpływu na przedawnienie karalności. Podobnie w przypadku tzw. przestępstw fakturowych z art. 270a, 271a czy 277a kodeksu karnego. Stąd też uchylamy przesłankę przedawnienia karalności czynu zabronionego w przypadku przedawnienia należności publicznoprawnej (najczęściej podatku). Umożliwi to prowadzenie i zakończenie postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenie do skazania sprawców poważnych
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					przestępstw skarbowych (szczególnie w sprawach, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy dotyczący np. karuzel podatkowych). Uchylenie art. 44 § 2 kks – nie oznacza że odpowiedzialność sprawcy – czyli podatnika lub osoby działającej w jego imieniu - jest „wieczna”. Nawet w przypadku najpoważniejszych przestępstw ogranicza je termin przedawnienia karalności. Dla większości czynów związanych z uszczupleniami podatkowymi wynosi on 5 lat – czyli dokładnie tyle ile przedawnienie samego podatku w Ordynacji Podatkowej. Wg szacunków MF stanowi to ok 90% wszczynanych obecnie spraw karnych skarbowych związanych z uszczupleniami podatkowymi. Natomiast okres przedawnienia karalności
--	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					najpoważniejszych przestępstw skarbowych wynosi 10 lat. Zatem ze względu na brak wpływu na przedawnienie podatku (likwidacja art. 70§6 pkt1 OP) i powyższe statystyki, prowadzenie postępowań karnych skarbowych po przedawnieniu podatku powinno mieć charakter wyjątkowy. Projektowane zmiany przewidują, że wprowadzona zostanie możliwość uiszczenia równowartości pieniężnej należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 15 § 1a i art. 38 § 1 kks). Rozwiązanie określone w art. 15§ 1a kks wskazuje, że uiszczenie równowartości uszczuplonego podatku po jego przedawnieniu będzie występowało w kilku wypadkach wskazanych w Kodeksie i będą one dotyczyć
--	--	--	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

					instytucji korzystnych dla sprawy, tj. wyłączenia lub złagodzenia odpowiedzialności karnej. Jednocześnie zostanie dodany art. 38 § 4 kks, który umożliwi sądowi orzeczenie równowartości uszczuplonej należności publicznoprawnej w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary. Pozwoli to na zabezpieczenie interesu Skarbu Państwa w sprawach o przestępstwa skarbowe, w których uszczuplenie należności publicznoprawnej jest dużej wartości, pomimo przedawnienia zobowiązania podatkowego.(np. wyłudzeniach VAT).
65.	Art. 10 pkt 2 projektu (Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi)	NSA	Podtrzymuję stanowisko zawarte w piśmie z dnia 22 kwietnia 2025 r., BO.60.16.2025, zawierające zastrzeżenia do obecnego przepisu art. 10 pkt 2 projektowanej ustawy.: Zasadnicze zastrzeżenia budzi przepis art. 9 pkt 2 projektowanej ustawy. Przepis przewiduje rozszerzenie grona podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku o podjęcie uchwały abstrakcyjnej NSA o ministra właściwego do spraw finansów		Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z art. 14a Ordynacji podatkowej minister właściwy do spraw finansów publicznych odpowiada za jednolite stosowanie przepisów prawa podatkowego. Z kolei zgodnie z art. 15 p.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny odpowiada za zapewnienie jednolitości

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			publicznych. W świetle art. 269 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stanowi szczególny instrument prawny niwelowania rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych. Z tego względu dotychczasowe rozwiązanie zawarte w art. 264 § 2 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi przyznaje prawo do złożenia wniosku o podjęcie uchwały abstrakcyjnej NSA jedynie organom ustrojowo chroniącym prawa obywatelskie i praworządność (Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka, Prokurator Generalny, Prokuratura Generalna RP i Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców). Organy władzy wykonawczej mają natomiast możliwość zwrócenia się do Prezesa NSA o złożenie stosownego wniosku w tym zakresie z czego korzystają. W 2024 r. NSA podjął łącznie 10 uchwał, w tym 1 na wniosek Prezesa NSA wywołany wystąpieniem Ministra Finansów. Wśród podjętych uchwał 6 dotyczyło zagadnień podatkowych.		orzeczeń w sprawach sadowoadministracyjnych, w tym z zakresu prawa podatkowego. Zważywszy na okoliczność, że minister właściwy do spraw finansów publicznych - ze względu na pełnioną funkcję i podległą mu administrację - posiada szczególną wiedzę na temat problemów związanych ze stosowaniem prawa podatkowego, a przedstawione kompetencje ministra właściwego do spraw finansów publicznych i Naczelnego Sądu Administracyjnego pozostają w logicznym i funkcjonalnym związku zasadne jest umożliwienie temu ministrowi bezpośrednie wnioskowanie do NSA o wydawanie uchwał abstrakcyjnych.
66.	Art.10 projektu (uzasadnienie strony 138 - 142) –	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	Projektowana zmiana art. 264 § 2 PPSA wprowadza regulację, zgodnie z którą Minister Finansów i Gospodarki uzyska legitymację procesową do występowania z wnioskiem do		Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z art. 14a Ordynacji podatkowej minister właściwy do spraw finansów publicznych odpowiada za

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

(art. 264 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).	Naczelnego Sądu Administracyjnego („NSA”) o podjęcie uchwały abstrakcyjnej. Rzecznik podtrzymuje dotychczasowe stanowisko, że wpisanie Ministra Finansów i Gospodarki do katalogu podmiotów uprawnionych do inicjowania uchwałodawstwa NSA nie znajduje żadnego uzasadnienia aksjologicznego ani funkcjonalnego. W przeciwieństwie, do organów aktualnie wymienionych w art. 269 § 1 PPSA, Minister Finansów i Gospodarki nie jest organem ochrony prawa. Z przytoczonych powodów należy zaniechać omawianej zmiany. Odnosząc się do argumentów Ministra Finansów i Gospodarki zaprezentowanych w pozycji 91 zestawienia uwag, Rzecznika zauważa, że odwołanie się do art. 14a Ordynacji podatkowej (odpowiedzialności Ministra Finansów i Gospodarki za jednolite stosowanie prawa) nie może być realizowany kosztem równowagi władz. Zapewnienie jednolitości orzecznictwa (wynikająca z art. 15 PPSA) należy do sądów, a nie do organu pozostającego stroną w sporach podatkowych. Włączenie Ministra Finansów i Gospodarki do kręgu podmiotów inicjujących uchwały tworzy ryzyko systemowe dla postrzegania niezależności sądów. Uchwały abstrakcyjne NSA wiążą wszystkie składy (art. 269 § 1 PPSA) i mają bezpośredni wpływ na		jednolite stosowanie przepisów prawa podatkowego. Z kolei zgodnie z art. 15 p.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny odpowiada za zapewnienie jednolitości orzeczeń w sprawach sądowoadministracyjnych, w tym z zakresu prawa podatkowego. Zważywszy na okoliczność, że minister właściwy do spraw finansów publicznych - ze względu na pełnioną funkcję i podległą mu administrację - posiada szczególną wiedzę na temat problemów związanych ze stosowaniem prawa podatkowego, a przedstawione kompetencje ministra właściwego do spraw finansów publicznych i Naczelnego Sądu Administracyjnego pozostają w logicznym i funkcjonalnym związku zasadne jest umożliwienie temu ministrowi bezpośrednie wnioskowanie do NSA o wydawanie uchwał abstrakcyjnych. Należy podkreślić, że obecne uprawnienia ministra
--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			indywidualne sprawy. Możliwość inicjowania takich uchwał przez organ administracji fiskalnej – stronę tysięcy postępowań – prowadzi do uprzywilejowania jednej strony sporu. Jak już Rzecznik wskazywał w piśmie z dnia 30 kwietnia 2025 r., w odróżnieniu od obecnych uprawnionych (Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Prokuratora Generalnego, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców, Rzecznika Praw Dziecka), Minister Finansów i Gospodarki nie jest organem wymiaru sprawiedliwości ani też organem ochrony praw jednostki. Wskazanie w uzasadnieniu projektu (strona 141), że Minister Finansów i Gospodarki „<i>należy do tej samej kategorii rodzajowej</i>” podmiotów jest błędne. Minister, będąc stroną postępowania, dąży do nadania sobie uprawnień jakimi dysponuje sąd (Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego) lub organ ochrony prawa. Wyjątkową pozycję Prokuraturii Generalnej wyjaśnia bowiem ustawa i jej rola w ochronie interesów Rzeczypospolitej Polskiej, nie zaś w kształtowaniu wykładni na korzyść organu, który sam wydaje zaskarżane akty. Rozszerzanie legitymacji wyłącznie na ww. organ skarbowy, bez analogicznej inicjatywy dla innych organów, pogłębia asymetrię środków procesowych między		właściwego do spraw finansów publicznych nie umożliwiają mu reagowania na ew. rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych – a ich występowanie uniemożliwia mu prawidłowe wykonywanie funkcji, o której mowa w art. 14a Ordynacji podatkowej. Za nieuzasadniony uznać należy pogląd, że przyznanie ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych uprawnienia do występowania do Naczelnego Sądu Administracyjnego z wnioskiem o podjęcie uchwały abstrakcyjnej narusza zasadę równowagi władz. Podkreślić należy, że minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie w tym zakresie ograniczony ustawowymi przesłankami, jak również będzie mógł jedynie zainicjować takie postępowanie, a następnie uczestniczyć w nim – podjęcie uchwały określonej treści pozostaje zaś wyłączną
--	--	--	---	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

		administracją podatkową a podatnikami. Jeśli celem wprowadzanej zmiany jest „jednolitość stosowania przepisów prawa”, to wystarczające wydają się wnioski Prokuratora Generalnego czy Rzecznika Praw Obywatelskich, mechanizmy pytań prawnych sądów, a po stronie Ministra Finansów i Gospodarki: interpretacje ogólne, objaśnienia podatkowe, czy też wytyczne dla Krajowej Administracji Skarbowej („KAS”), które realizują normę art. 14a Ordynacji podatkowej, bez ryzyka ingerencji w niezawisłość sądów. W razie utrzymywania zasadności proponowanej zmiany art. 264 § 2 PPSA, Rzecznik wnosi o wyłączenie możliwości składania wniosków przez Ministra Finansów i Gospodarki w sprawach, w których Minister Finansów i Gospodarki lub organ KAS są stroną lub potencjalną stroną sporu (co najmniej wymóg „braku interesu własnego” i testu bezstronności). Wprowadzenia przesłanki „istotnej, utrwalonej rozbieżności” i obowiązek wykazania działania dla dobra publicznego oraz analizy zgodności z prawem Unii Europejskiej. Zapewnienia obligatoryjnego udziału Rzecznika Praw Obywatelskich lub Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców oraz organizacji społecznych w postępowaniu uchwałodawczym. Wprowadzenia pełnej transparentności w zakresie publikacji wniosków Ministra Finansów i	kompetencją Naczelnego Sądu Administracyjnego, który zachowuje wobec tego swoją ustrojową pozycję. Samodzielność i niezawisłość Naczelnego Sądu Administracyjnego w kwestii wydania uchwały o określonej treści stanowi dostateczną gwarancję prawną ochrony praw podatników. Projektowana zmiana dotyczy wyłącznie zakresu podmiotów uprawnionych do inicjowania postępowania uchwałodawczego przed Naczelnym Sądem Administracyjnym, a nie jego przebiegu. Uwagi w tym zakresie wykraczają poza zakres przedmiotowy projektu.
--	--	---	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			Gospodarki, uzasadnień, statystyk i odmów wraz z powodami. Wyłączenia z możliwości wnioskowania w obszarach objętych aktualnym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („TSUE”) lub gdy przed TSUE toczy się postępowanie w trybie skierowanego przez sąd pytania prejudycjalnego.		
67.	Art. 14 (art. 8 ust. 1 ustawy o opłacie skarbowej) <i>[Rybnik]</i>	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Obecnie podatnicy w tytule wpłaty bardzo często zawierają krótkie opisy – zwykle: opłata skarbową. Taki opis – w sytuacji, gdy podatnik reguluje opłatę przelewem, a co za tym idzie ma możliwość wiele razy wydrukować dowód wpłaty – pozwala na wielokrotne wykorzystanie tego samego dowodu zapłaty do różnych spraw lub w różnych instytucjach. Proponowana zmiana pozwoli przeciwdziałać nadużyciom, a w sytuacji wniosku o zwrot opłaty pozwoli na szybkie ustalenie czy faktycznie zwrot jest należny, a tym samym umożliwi organom podatkowym dokonać zwrotu w terminie zaproponowanym w projekcie zmian do ustawy Ordynacja podatkowa, tj. 2 miesiące od złożenia wniosku o zwrot, nie narażając organu podatkowego na wypłatę oprocentowania. Aktualnie często ustalenie zasadności zwrotu opłaty skarbowej wymaga kilkukrotnych wezwań np. sądu o udzielenie informacji na temat złożonych wniosków / dokumentów/ dokonanych czynności co ma	Proponuje się wprowadzić wymóg wpisania w dowodzie wpłaty z jakiego tytułu wpłaty się dokonuje tj. jakiej sprawy dotyczy oraz wskazanie organu (instytucji), w której sprawa jest lub będzie prowadzona; proponuje się następujący zapis: <u>Zapłaty opłaty skarbowej dokonuje się w kasie właściwego organu podatkowego lub na jego rachunek, podając w dowodzie wpłaty informacje na temat organu (instytucji), w której sprawa jest lub będzie prowadzona oraz sygnatury sprawy – jeżeli została już nadana,</u>	Uwaga nieuwzględniona. Postulat wykracza poza zakres zmian objętych projektem ustawy. Dodatkowo informujemy, że w obecnym stanie prawnym obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie wzoru formularza wpłaty gotówkowej oraz polecenia przelewu na rachunek organu podatkowego (Dz. U. nr 236 poz.1636). Zawiera ono wzór formularza wpłaty gotówkowej oraz polecenia przelewu, który podatnik powinien stosować przy dokonywaniu wpłat podatku na rachunek organu podatkowego. Wzór uwzględnia dane identyfikujące zobowiązania oraz tytuł wpłaty (rodzaj

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			realne przełożenie na czas załatwienia sprawy (nierzadko może przekraczać wymagany termin 2 miesiące) oraz koszty postępowania.	<u>w pozostałych przypadkach wskazanie rodzaju sprawy.</u>	dokumentu, np. decyzja, tytuł wykonawczy, postanowienie).
68.	Art. 14 projektu (art. 9 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej)	Unia Metropolii Polskich	Uzasadnienie do ustawy dot. art. 14 akapit 5 (str. 142) <i>Z uwagi na występujące niskie kwoty opłaty skarbowej (np. 10 zł od wydania innej decyzji niż wymieniona w załączniku do ustawy, do której mają zastosowanie przepisy KPA), zasadnym jest, aby do oprocentowania kwoty zwrotu opłaty skarbowej nie miał zastosowania art. 78 § 2 Ordynacji podatkowej. Oznacza to, że zwrot opłaty w każdej wysokości będzie podlegał oprocentowaniu, nawet jeżeli nie przekracza dwukrotności kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym.</i>	Ww. propozycja nie wybrzmiała jednoznacznie w zmianach art. 14, a dodatkowo zaostrza rygor dotrzymania terminu zwrotu opłaty narzucony organom podatkowym, na który w dużej mierze nie mają wpływu (j.w.).	Uwaga wyjaśniona. Projekt ustawy przewiduje dodanie do przepisu art. 76b Ordynacji podatkowej § 1d, stanowiącego, że jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, do oprocentowania zwrotu podatku stosuje się odpowiednio przepisy art. 78 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej. Zmiany w ustawie o opłacie skarbowej, jako odrębne przepisy, stanowią wprost, że kwota opłaty skarbowej (bez względu na jej wysokość), która nie została zwrócona w terminie 2 miesiące od dnia złożenia wniosku o jej zwrot, podlega oprocentowaniu od dnia złożenia wniosku, w wysokości równej wysokości odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 56 § 1 Ordynacji podatkowej.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

69.	Art. 14 pkt 1 lit b projektu (art. 9 ust. 2a W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (..) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 9: (..) b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2c w brzmieni u: 2a. Jeżeli wniosek o zwrot opłaty skarbowej jest	Unia Metropolii Polskich	Zaproponowany przepis jest słuszny, ale nieprecyzyjny. Jest wiele sytuacji, w których kwota wskazana przez stronę we wniosku nie jest należna do zwrotu w całości. Czy w takiej sytuacji organ ma zwrócić kwotę należną bez wydawania decyzji, czy wydać decyzję w części, w której odmawia zwrotu? Projektowana regulacja powinna zostać uzupełniona o przepisy regulujące przypadek, gdy wniosek o zwrot nie będzie zasadny w całości lub w części. Aktualnie opiniowany projekt wprowadza zmianę w upoważnieniu ustawowym do wydania rozporządzenia przez Ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie trybu i terminu przekazywania organom podatkowym dokumentów niezbędnych do dokonania zwrotu opłaty skarbowej. Oznacza to, że zostanie wydane nowe rozporządzenie w miejsce rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 września 2007 r. w sprawie zapłaty opłaty skarbowej (Dz. U. Nr 187, poz. 1330). Na chwilę obecną nie wiadomo, jaki będzie jego kształt i czy zamiarem ustawodawcy jest wymuszenie na organach i podmiotach (które dokonują czynności, wydają zaświadczenia, zezwolenia, pozwolenia, koncesje) sprawniejszej	Proponowana zmiana art. 9: 2a. Jeżeli wniosek o zwrot opłaty skarbowej jest zasadny w całości, organ podatkowy zwraca opłatę skarbową bez wydawania decyzji, w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Naszym zdaniem, przepisy powinny regulować również przypadek, gdy wniosek o zwrot opłaty skarbowej nie jest zasadny w całości lub w części. Mogłaby to być regulacja na wzór przepisu art. 75 § 4a Ordynacji podatkowej: „w zakresie, w jakim wniosek jest niezasadny organ odmawia zwrotu opłaty skarbowej.”.	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z intencją projektodawcy, opłata skarbową będzie zwracana bez wydawania decyzji, tylko w sytuacjach niebudzących żadnych wątpliwości. W przypadku, gdy w danej sprawie pojawią się zastrzeżenia co do zasadności zwrotu opłaty skarbowej lub jej wysokości, organ podatkowy po przeprowadzeniu postępowania rozstrzygnie sprawę w drodze decyzji zgodnie z art. 207 Ordynacji podatkowej.
-----	--	---	---	---	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	zasadny, organ podatkowy zwraca opłatę skarbową bez wydawania decyzji, w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku.)		współpracy z organami podatkowymi odpowiedzialnymi za zwrot opłaty skarbowej.		
70.	Art. 14 pkt 1 lit. b dot. art. 9 ust. 2b. Organ podatkowy zwraca opłatę skarbową na rzecz osoby lub jednostki, która złożyła	Unia Metropolii Polskich	Trudno ocenić jaka jest intencja tego przepisu. Czy to oznacza, że osoba/jednostka nie ma prawa wskazać do przelewu numeru rachunku bankowego np. krewnego, lub innego urzędu gminy, jak ma to niekiedy miejsce w podaniach cudzoziemców, którzy zmienili miejsce zamieszkania?		Uwaga wyjaśniona. Omawiany przepis dotyczy zwrotu opłaty skarbowej osobom, które wpłaciły opłatę do organu. Mogą wystąpić przypadki, w których z wnioskiem o zwrot nie występuje osoba zobowiązana do jej zapłaty, ale która wpłaciła opłatę skarbową organowi podatkowemu. Do złożenia wniosku o zwrot opłaty uprawnione będą osoby lub jednostki określone w art. 5 (również solidarnie zobowiązani), które dokonały

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	wniosek o jej zwrot.				zapłaty opłaty skarbowej lub za które zapłaty dokonał podmiot określony w art. 62b § 1 Ordynacji podatkowej.
71.	art. 14 pkt 1 lit b projektu (art. 9 ust. 2c W ustawie z dnia 16 list opada 2006 r. o opłacie skarbowej). Jeżeli opłata skarbowa nie została zwrócona w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku o jej zwrot, oprocentowanie zwrotu opłaty	Unia Metropolii Polskich	Wyznaczenie terminu zwrotu opłaty „pod groźbą” oprocentowania stoi w sprzeczności z koniecznością prowadzenia postępowania wyjaśniającego (o potwierdzenie zasadności zwrotu opłaty), do którego zobowiązuje rozporządzenie MF z dnia 28.09.2007 r. w sprawie zapłaty opłaty skarbowej i które potwierdza uzasadnienie do ustawy zmieniającej. Takie postępowanie opiera się również na przepisach ustawy O.p.; niejednokrotnie wzywamy stronę lub inne organy do uzupełnienia dokumentów/informacji. Trudno ocenić, jak długo może się toczyć takie postępowanie. Czy w tej sytuacji organ podatkowy „nie ma prawa” do przedłużenia terminu rozpatrywania sprawy? Proponowane zmiany w Op art. 76b również nakładają 2 miesięczny termin na dokonanie zwrotu z zastrzeżeniem dla sytuacji, w których do opóźnienia przyczynił się sam podatnik . Zwrot opłaty skarbowej nie przewiduje już takiej ewentualności.	Proponowana zmiana art. 9: 2c. Jeżeli opłata skarbowa nie została zwrócona w terminie 2 miesięcy od dnia wpływu do organu podatkowego wniosku o jej zwrot (który nie wymaga przeprowadzenia postępowania o zasadność zwrotu) lub wpływu pisma ostatecznie rozstrzygającego sprawę, oprocentowanie zwrotu opłaty skarbowej przysługuje od dnia wpływu do organu podatkowego wniosku (który nie wymaga przeprowadzenia postępowania o zasadność zwrotu) lub wpływu pisma ostatecznie rozstrzygającego sprawę, w wysokości równej wysokości odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 56 § 1	Uwaga nieuwzględniona. Zaprojektowany przepis ma na celu dać odpowiednią ochronę interesu podatnika w procedurze zwrotu opłaty skarbowej, w przypadku opieszałego działania organu podatkowego. Zasadnym jest zatem zawarcie w ustawie stosownych przepisów dotyczących terminu zwrotu opłaty skarbowej. Przyjęty termin dwóch miesięcy jest rozwiązaniem optymalnym, uwzględniającym zarówno interesy beneficjentów wpływów z opłaty skarbowej, jak i zapewniającym poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom. Dodatkowo zauważamy, że przedstawione propozycje wypaczają ratio legis oprocentowania kwoty opłaty

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

skarbowej przysługuje od dnia złożenia wniosku, w wysokości i równej wysokości odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.		W praktyce organów samorządowych połowa wniosków o zwrot opłaty skarbowej składana jest poza organem podatkowym – w podmiotach, w których toczyło się zasadnicze postępowanie merytoryczne (o wydanie aktu stanu cywilnego w USC, o zezwolenie na pobyt w Urzędzie Wojewódzkim itp.). Organ podatkowy NIE MA więc wpływu na termin ich przekazania – ma natomiast ponosić konsekwencje w postaci oprocentowania opłaty zwróconej po terminie. Oceniając zasadność wniosku organ podatkowy musi się zwrócić do organu, który merytorycznie rozpoznawał sprawę, od której jest należna opłata skarbową. W przypadku nie uzyskania w terminie odpowiedzi organ podatkowy będzie płacił oprocentowanie mimo, iż nie przyczynił się do opóźnienia załatwienia sprawy. Jednocześnie proponuje tak jak w przypadku np. art.78 ust. § 3 pkt 3 wykluczyć konieczność zapłaty oprocentowania w przypadku gdy do zwłoki przyczynił się podatnik. Można ewentualnie domyślać się, że projektodawca uwzględni krótki termin przekazywania akt sprawy w nowym rozporządzeniu – o czym mówi art. 10 pkt 2 – nie znamy jednak nowej propozycji tego	ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. lub Jeżeli opłata skarbową nie została zwrócona w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia o jej zwrot, chyba że do opóźnienia przyczynił się podatnik lub organ podatkowy nie uzyskał w terminie odpowiedzi niezbędnej do załatwienia wniosku. lub proponujemy wprowadzenie dodatkowego przepisu do ustawy o opłacie skarbowej, który wprowadzałby zasadę, że organ podatkowy nie zwraca opłaty skarbowej z oprocentowaniem, jeśli do opóźnienia w zwrocie przyczynił się podatnik albo inny podmiot	skarbowej podlegającej zwrotowi. Stanowi ono „wynagrodzenie” podatnikowi okoliczności, że przez określony czas był pozbawiony w sposób niezgodny z prawem możliwości korzystania ze swoich środków finansowych. Propozycje przepisów zmierzają do pozbawienia podatnika tego prawa i przerzucenia na niego kosztów błędów i opieszałego działania organów podatkowych oraz sądów. Tryb i termin przekazywania organom podatkowym dokumentów niezbędnych do dokonania zwrotu opłaty skarbowej będzie przedmiotem rozporządzenia ministra właściwego do spraw finansów publicznych wydanego na podstawie art. 10 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, w ramach którego nałożony zostanie na organy i podmioty obowiązek informowania w krótkim czasie, nieprzekraczającym 14
--	--	---	---	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			rozporządzenia (ile czasu „zostanie” dla organu podatkowego?). Zgodnie z obowiązującymi przepisami oprocentowanie zwrotu podatku zwracane jest podatnikom przez pomniejszenie dochodów. To znaczy jeżeli gmina ma dochody z tytułu opłaty skarbowej w wysokości np. 10 mln zł rocznie, a będzie musiała zwracać oprocentowanie z tytułu zwrotu opłaty skarbowej po wydaniu decyzji o zwrocie po dwóch miesiącach od złożenia wniosku, to znaczy, że osiągnie dochody nie w wysokości 10 mln zł, ale w wysokości np. 8 mln zł. Samorządowe organy podatkowe nie wydają decyzji o zwrocie w terminie dwóch miesięcy od złożenia wniosku, bo nie otrzymują terminowo informacji wymaganych przepisami ustawy o opłacie skarbowej, przede wszystkim z urzędów wojewódzkich. Jest to problem powszechny w miastach zrzeszonych w UMP. Zapewnienie sprawnego działania administracji rządowej nie jest zadaniem samorządów. Konsekwencje braku sprawnego działania administracji rządowej nie mogą być przerzucane na gminę, a w zasadzie na jej mieszkańców. Zatem ponoszenie negatywnych konsekwencji powinno być rekompensowane	Projektowany przepis art. 9 ust. 2c powinien przewidywać także, że oprocentowanie się nie należy, w zakresie, w jakim została wydana decyzja o odmowie zwrotu opłaty skarbowej. lub Proponujemy dodanie ust. 2d w brzmieniu: <i>Do terminu, o którym mowa w ust. 2a i ust. 2c, nie wlicza się okresu niezbędnego do uzyskania informacji od organu, do którego złożono wniosek o wydanie zezwoleni/pozwolenia/koncesji lub o dokonanie czynności urzędowej.</i>	dni od dnia wezwania przez organ podatkowy, co umożliwi terminowe dokonanie zwrotu opłaty przez ten organ.
--	--	--	--	---	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			podatnikom przez te organy, które przyczyniają się wprost do przedłużania postępowań, czyli przez administrację rządową. Zgodnie z art. 167 ust. 1 i 4 Konstytucji jednostkom samorządu terytorialnego zapewnia się udział w dochodach publicznych odpowiednio do przypadających im zadań. Zmniejszenie dochodów własnych pozostających w dyspozycji gmin z tytułu opłaty skarbowej i w szczególności z tytułu podatku od nieruchomości musi zostać zsynchronizowane w toku procesu ustawodawczego, z odpowiednim do powyższego uszczuplenia – odjęciem gminom zdań własnych, realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym bądź zapewnieniem gminom innego źródła finansowania celem uzupełnienia niedoboru. Brak podjęcia działań w tym zakresie będzie stanowił naruszenie gwarancji samodzielności finansowej gminy, ujętej w art. 15 ust. 1 i 2 oraz 16 ust. 2 Konstytucji. Gwarancje finansowe dla jednostek samorządu terytorialnego stanowią jeden z głównych atrybutów ich samodzielności. Jednostkom należy zagwarantować z jednej strony odpowiedni udział w dochodach publicznych, a z drugiej strony zapewnić stabilność źródeł dochodów i zakaz dokonywania modyfikacji		
--	--	--	---	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			przepisów w sposób uniemożliwiający realizację powierzonych im zadań. Powyższe zasady wynikają również z ratyfikowanej umowy międzynarodowej, jaką jest Europejska Karta Samorządu Lokalnego z dnia 15 października 1985 r. Wprowadzenie powyższych przepisów zmniejszy faktycznie dochody gmin, a zatem możliwości realizowania zadań na rzecz naszych mieszkańców. Nasi mieszkańcy, czyli nasi podatnicy nie mogą również ponosić negatywnych konsekwencji opieszałości działania administracji rządowej i sądów		
72.	Art. 14 pkt 1 Ordynacji podatkowej (str. 50) [Rybnik]	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Aby stwierdzić, że wniosek o zwrot opłaty skarbowej jest zasadny konieczne jest ustalenie czy faktycznie nie dokonano czynności / nie wydano zaświadczenia (zezwoleń). Ustalenie / potwierdzenie zasadności wymaga współpracy organu podatkowego z różnymi instytucjami w których czynność urzędowa miała być lub mogła być dokonana (bądź która miała wydać zaświadczenie lub zezwolenie). W tym celu organ podatkowy zwraca się o informacje do tych instytucji i od ich działania jest uzależniony termin zakończenia sprawy - zwrot. Z praktyki wiemy, że zdarzają się opóźnienia w przekazywaniu tych informacji	Proponuje się aby projektowany ust. 2a w art. 9 ustawy o opłacie skarbowej otrzymał brzmienie: Po ustaleniu zasadności zwrotu opłaty skarbowej organ podatkowy zwraca opłatę skarbową bez wydawania decyzji. Zamiast zapisu: Jeżeli wniosek o zwrot opłaty skarbowej jest zasadny, organ podatkowy zwraca opłatę skarbową bez wydawania	Uwaga nieuwzględniona. Zaprojektowany przepis ma na celu dać odpowiednią ochronę interesu podatnika w procedurze zwrotu opłaty skarbowej, w przypadku opieszałego działania organu podatkowego. Zasadnym jest zatem zawarcie w ustawie stosownych przepisów dotyczących terminu zwrotu opłaty skarbowej. Przyjęty termin dwóch miesięcy jest rozwiązaniem optymalnym, uwzględniającym zarówno

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			(nierzadko konieczne jest monitowanie, powtórne wysyłanie wniosku). Mając to na uwadze nie należy narzucać organowi podatkowemu terminu załatwienia sprawy (dokonania zwrotu) – i projektować, że z niedotrzymaniem tego terminu wiążą się sankcje w postaci wypłaty wnioskodawcy oprocentowania – gdyż zakończenie sprawy uzależnione jest od szybkości postępowania podmiotów, które mają udzielić informacji pozwalających potwierdzić zasadność zwrotu. j.w. – organ podatkowy zobowiązany do zwrotu musi ustalić zasadność zwrotu w porozumieniu z innymi instytucjami, które miały dokonać czynności lub wydać zaświadczenie / zezwolenia, dlatego nie może ponosić konsekwencji nie dotrzymania terminu 2 miesięcy w sytuacji, gdy informacji nie otrzyma w odpowiednim czasie.	decyzji, w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku	interesy beneficjentów wpływów z opłaty skarbowej, jak i zapewniającym poczucie bezpieczeństwa prawnego podatnikom. Tryb i termin przekazywania organom podatkowym dokumentów niezbędnych do dokonania zwrotu opłaty skarbowej będzie przedmiotem rozporządzenia ministra właściwego do spraw finansów publicznych wydanego na podstawie art. 10 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, w ramach którego nałożony zostanie na organy i podmioty obowiązek informowania w krótkim czasie, nieprzekraczającym 14 dni od dnia wezwania przez organ podatkowy.
73.	Art. 18 projektu (art. 35 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i	Unia Metropolii Polskich	Nowa propozycja Dodanie do katalogu podmiotów, które mogą mieć dostęp do tajemnicy ubezpieczeniowej „organów podatkowych”. Obecnie taki dostęp mają wyłącznie organy KAS oraz organy egzekucyjne i wierzyciele w ograniczonym zakresie na podstawie ustawy o		Uwaga nieuwzględniona – wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	reasekuracyjnej)		postępowaniu egzekucyjnym w administracji, natomiast informacje objęte tajemnicą ubezpieczeniową są również potrzebne samorządowym organom podatkowym w związku z realizacją podatku od środków transportowych, m.in. w celu ustalenia właściciela (podatnika) środka transportowego ubezpieczonego, znajdującego się w ewidencji pojazdów organu podatkowego.		
74.	Art.24 projektu	Unia Metropolii Polskich	Art.24 projektu w brzmieniu „<i>Do zabezpieczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy hipoteką przymusową lub zastawem skarbowym zobowiązań podatkowych, w odniesieniu do których przed tym dniem nie upłynął termin przedawnienia, stosuje się przepisy art. 70 § 6 pkt 7 i § 7 pkt 7 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg terminu przedawnienia tych zobowiązań ulega zawieszeniu z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy</i>”. Treść art. 24 budzi wątpliwość czy rozwiązanie w nim wskazane odnosi się również do należności objętych hipoteką przymusową, do których zastosowanie ma aktualne brzmienie przepisu art. 70 §8 Ordynacji podatkowej.		Uwaga nieuwzględniona. W uzasadnieniu do art. 24 projektu wyjaśniono, że proponowana regulacja przejściowa dotyczy zobowiązań podatkowych, których termin przedawnienia biegnie na zasadach ogólnych, określonych w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej (z uwzględnieniem okoliczności skutkujących zawieszeniem lub przerwaniem biegu terminu przedawnienia).
75.	Art. 24 Ordynacji	Śląski Związek	Uchylenie art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej powoduje, że duża część zobowiązań	- proponuje się zmianę treści art. 24 poprzez wykreślenie	Uwaga nieuwzględniona.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

podatkowej (str. 54) [Hażlach]	Gmin i Powiatów	zabezpieczonych hipotecznie nie będzie mogła być egzekwowana z przedmiotu hipoteki. Co prawda potrzeba wyeliminowania tego przepisu wynika z wyroku TK (dotyczącego ówczesnego art. 70 § 6), na który projektodawca pośrednio się powołuje w uzasadnieniu do projektu, lecz zaproponowane przez projektodawcę rozwiązania wydają się niewystarczające. Art. 24 ustawy zmieniającej wskazuje, że do hipotek powstałych przed wejściem w życie ustawy, w odniesieniu do których nie upłynął termin przedawnienia, zastosowanie będzie mieć „nowa” ustawa. Oznacza to, że od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, hipoteki te będą mogły „funkcjonować” nie dłużej niż przez 5 lat (zawieszenie biegu przedawnienia). W stosunku do hipotek powstałych po dniu wejścia w życie ustawy zastosowanie będą mieć przepisy „nowe”. Projektodawca nie precyzuje jednak, co z hipotekami dotyczącymi należności (zaległości), które uległy by przedawnieniu gdyby nie wpis hipoteki, tzn. z takimi których termin przedawnienia upłynął, ale organ zdażył przed jego upływem wpisać hipotekę. Co prawda wyrok TK wskazywał za niekonstytucyjność art. 70 § 6 Ordynacji podatkowej, którego treść została później niejako przepisana do nowo utworzonego – obecnie funkcjonującego - art. 70 § 8 O.p., ale de	sformułowania zawartego w pierwszym zdaniu po przecinku „w odniesieniu do których przed tym dniem nie upłynął termin przedawnienia” oraz pozostawienie pozostałej treści przepisu art. 24 - dodanie w ustawie o księgach wieczystych i hipotece zwolnienia z tytułu wykreślenia hipotek powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej dla organów jednostek samorządu terytorialnego (administracji samorządowej)	Zawieszeniu może ulec tylko bieg terminu, który jeszcze nie upłynął. Tym samym nie ma możliwości, żeby nowe przepisy, które wprowadzają zawieszenie terminu przedawnienia zobowiązania miały zastosowanie do zobowiązań podatkowych, których termin przedawnienia upłynął. Kwestia kosztów wykreślenia wpisu w księdze wieczystej pozostaje poza zakresem Ordynacji podatkowej.
--------------------------------------	------------------------	--	--	---

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			facto TK nie wypowiadał się co do art. 70 § 8. Istnieje co prawda w obrocie interpretacja MF wskazująca na konieczność odpisywania takich zaległości i wykreślenia hipotek. Większość jednak samorządowych organów podatkowych, ale również urzędów skarbowych stała na stanowisku, że interpretacja MF ma mniejszą rangę niż przepis ustawy i nie podejmowała żadnych czynności w stosunku do takich hipotek, obawiając się stanowiska regionalnych izb obrachunkowych. Projektodawca nie odpowiada jednoznacznie co zrobić w sytuacji wejścia w życie projektowanych przepisów i kto poniesie koszty wykreślenia (100 zł od jednego wpisu).		
76.	Art. 26 (str. 55) Ordynacji podatkowej [Będzin] [Rybnik]	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Wprowadzenie przepisów przejściowych w projektowanym brzmieniu oznacza, że przez wiele lat nie będą one miały zastosowania. Przykładowo będą dotyczyły dopiero zobowiązań powstałych w 2026 r. co oznacza, że przepis art. 70f znajdzie zastosowanie dopiero w 2031 r. [Będzin] <u>Dodatkowe uzasadnienie:</u> Nowy przepis, celem zabezpieczenia organów podatkowych, a tym samym interesów zarówno budżetu państwa jak i budżetów samorządowych, powinien być stosowany również w stosunku do	Zastosowanie art. 70f Ordynacji podatkowej powinno dotyczyć korekt złożonych po dniu wejścia projektowanych przepisów, względem również zobowiązań powstałych przed dniem wejścia przepisów. [Będzin] <u>Propozycja zapisu:</u> Przepis art. 70f ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się zarówno do zobowiązań powstałych po, jak	Uwaga nieuwzględniona. Nie jest zasadne stosowanie nowej regulacji wstecz tj. do zobowiązań powstałych przed dniem wejścia w życie przepisu.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			zobowiązań powstałych przed wejściem w życie ustawy. Pozostawiając przepis art. 26 ustawy w zaproponowanym brzmieniu ustawodawca daje przyzwolenie na nadużywanie prawa przez podatników, a ta okoliczność właśnie była przyczyną sformułowania przepisu art. 70f zgodnie z którym w przypadku skorygowania przez podatnika deklaracji w okresie krótszym niż 12 miesięcy przed upływem terminu, o którym mowa w art. 70 § 1 (przedawnienie 5 lat), z którym wiąże się: 1) zmniejszenie podatku 2) wykazanie lub zwiększenie wysokości zwrotu podatku lub podatku naliczonego albo nadwyżki (...) 3) wykazania lub zwiększenia wysokości straty – termin ten ulega wydłużeniu o 12 miesięcy. [Rybnik]	i przed wejściem w życie niniejszej ustawy. [Rybnik]	
77.	Art. 38 (str. 56) Ordynacji podatkowej [Hażlach]	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Proponuje się wejście w życie z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2027 r. Wdrażanie rozwiązań w zakresie prawa podatkowego nie powinno następować w trakcie roku podatkowego z uwagi na to, że takie rozwiązanie może rodzić negatywne skutki zarówno po stronie podatnika jak i organów podatkowych. Negatywne skutki wprowadzania zmian podatkowych w trakcie roku podatkowego najlepiej ilustrują zmiany wprowadzone w ramach tzw. Polskiego Ładu czyli ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie	Proponuje się dłuższy okres vacatio legis.	1. Uwaga nieuwzględniona. W ramach nowelizacji nie dostrzegamy zmian, które powinny wejść w życie z początkiem roku.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw, które również zostały zmienione i weszły w życie od 1 lipca, a więc w trakcie roku podatkowego.		
78.	Projekt obejmuje zmiany nie tylko Ordynacji podatkowej, ale też innych ustaw. Dlatego też wnosi się o uwzględnienie w projekcie zmiany w zakresie kwoty wynagrodzenia za pracę wolnej od egzekucji.	Unia Metropolii Polskich	Wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę w Polsce znacznie już przekroczyła nie tylko poziom minimum egzystencji, ale też minimum socjalnego. Kategorie minimum socjalnego i minimum egzystencji stanowią punkt odniesienia w dyskusji nad poziomem życia ludności w Polsce (https://www.ipiss.com.pl/pion-badawczy-polityki-spoecznej/o-minimum-socjalnym-i-minimum-egzystencji/). Za minimalne wynagrodzenie za pracę pracuje ok. 3,2 mln osób. Zwolnienie całości minimalnego wynagrodzenia za pracę prowadzi do sytuacji, w której odpowiedzialność za wykroczenia czy inne zobowiązania tych osób nie dotyczy. Osoba taka może bez konsekwencji finansowych np. popełniać wykroczenia, parkować w strefie płatnego parkowania bez uiszczania opłaty, ale też nie regulować każdego innego rodzaju zobowiązania. Ewentualna zapłata tych należności jest efektem ich dobrej woli. Egzekucja należności z wynagrodzenia za pracę czy z rachunków bankowych będzie niemożliwa. Egzekucja powinna być szybka, tania, a przede wszystkim	W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 277 z późn. zm.) art. 87 ¹ wprowadza się następujące zmiany: 1) pkt 1 otrzymuje brzmienie” „75% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, przysługującego pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne, zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz wpłat dokonywanych do pracowniczego planu kapitałowego, jeżeli pracownik nie zrezygnował z ich dokonywania - przy potrącaniu	Uwaga nieuwzględniona – wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

			nieunikniona. Brak możliwości skutecznego zastosowania tych środków uniemożliwia realizację takich założeń. Sytuacja tych osób jest więc o wiele lepsza niż np. świadczeniobiorców ZUS, gdzie wolne od egzekucji jest 75% minimalnej emerytury. Jest to tym bardziej uderzające, jeżeli uwzględni się, że minimalna emerytura jest znacznie niższa niż minimalne wynagrodzenia za pracę. Ludzie otrzymujący minimalne wynagrodzenie w zasadzie są też wyłączeni z możliwości otrzymania kredytów w bankach. Kto bowiem udzieli kredytu osobie, z której nie można nic wyegzekwować. Czyni to z nich klientów „Chwilówek” i pożyczek w szarej strefie. Umożliwienie egzekucji z 25% minimalnego wynagrodzenia powinno też sprzyjać walce z szarą strefą na rynku pracy. Zawarcie umowy o pracę za wynagrodzenie minimalnie i otrzymywanie reszty wynagrodzenia „pod stołem” nie zwolni wówczas z konieczności realizacji zobowiązań. Praktyka płacenia części wynagrodzenia „pod stołem” jest niekorzystna z punktu widzenia finansów publicznych, a proponowana zmiana w znacznej mierze odbierze sens jej stosowania.	sum egzekwowanych na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne oraz przy potrącaniu zaliczek pieniężnych udzielonych pracownikowi; uchyla się pkt 2	
79.	propozycja zmiany (art. 132	Unia Metropolii Polskich	Wyłączeniu powinien podlegać wójt, burmistrz, prezydent miasta z uwagi na to, iż jest to organ podatkowy i sam sobie nie może wydawać decyzji.	Proponuje się zapis: „wójt, burmistrz (prezydent miasta) podlegają wyłączeniu od	Uwaga nieuwzględniona – propozycja nie została dostatecznie uzasadniona.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

	Ordynacji podatkowej)			załatwiania spraw dotyczących ich zobowiązań podatkowych lub innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego”	Nadto propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.
80.	Propozycja zmiany ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2024.935)	Unia Metropolii Polskich	Ale jest możliwość zaskarżenia interpretacji, pkt 2) nie zrozumiały	dodanie w art. 50 § 3 w brzmieniu: „§ 3. Jednostka samorządu terytorialnego może wnieść skargę do sądu administracyjnego, gdy organ tej jednostki był organem: 1) orzekającym w poprzedzającym postępowaniu administracyjnym w sprawach dotyczących podatków i opłat będących dochodami własnymi jednostek samorządu terytorialnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U.2024.1572); Uzasadnienie zmiany: Proponuje się nadanie jednostkom samorządu	Uwaga nieuwzględniona – wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				terytorialnego (j.s.t.) jako beneficjentom samorządowym podatków stanowiących ich dochód własny uprawnienia w zakresie zaskarżenia do sądów administracyjnych decyzji (postanowień) samorządowych kolegiów odwoławczych (SKO) wydanych w zakresie tych podatków w ramach drugiej instancji (art. 50 § 3 p.p.s.a.). W praktyce uprawnienie to będzie przysługiwało gminom, bo tylko one mają dochody z podatków stanowiących dochód budżetów lokalnych. Dotychczas zarówno w doktrynie jak też w orzecznictwie sądów administracyjnych oraz Trybunału Konstytucyjnego, co do zasady, wskazuje się na brak legitymacji skargowej organu jednostki samorządu terytorialnego orzekającego w sprawie w pierwszej instancji postępowania	
--	--	--	--	---	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				administracyjnego (podatkowego) oraz samej jednostki samorządu terytorialnego. W opinii Naczelnego Sądu Administracyjnego rola jednostki samorządu terytorialnego w postępowaniu administracyjnym wyznaczona jest przepisami prawa pozytywnego. Może być ona - jako osoba prawna - stroną tego postępowania i wówczas organy ją reprezentujące będą broniły jej interesu prawnego, korzystając z gwarancji procesowych, jakie przepisy o postępowaniu administracyjnym przyznają stronom tego postępowania. Ustawa może jednak organowi jednostki samorządu terytorialnego wyznaczyć rolę organu administracji publicznej. Wtedy będzie on "bronił" interesu jednostki samorządu terytorialnego w formach właściwych dla organu	
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				prowadzącego postępowanie. Z tego też względu, powierzenie organowi jednostki samorządu terytorialnego właściwości do orzekania w sprawie indywidualnej w formie decyzji, niezależnie od tego czy nastąpiło z mocy ustawy, czy też w drodze porozumienia, wyłącza możliwość dochodzenia przez tę jednostkę jej interesu prawnego w trybie postępowania administracyjnego. Gmina wydając poprzez swój organ decyzję podatkową działa jak organ administracji publicznej /organ państwa/. Organom tym nie służy prawo złożenia skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Nie obejmuje ich pojęcie "każdy" użyte w art. 50 par. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (postanowienie NSA z 24.05.2006 r., II FSK 818/05).	
--	--	--	--	---	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				Powyższe stanowisko podzielił również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 29 października 2009 r., sygn. akt K 32/08. Nie można jednak stracić z pola widzenia stanowiska zajętego przez Trybunał we wskazanym orzeczeniu, zgodnie z którym nie jest wykluczone, że ustawodawca w odmienny sposób unormuje kwestię udziału jednostek samorządowych w postępowaniu sądowoadministracyjnym. Nie może jednak wykroczyć poza zakres przysługującej mu z mocy Konstytucji swobody regulacyjnej. Zatem należy przyjąć, że Trybunał Konstytucyjny dopuszcza możliwość wyposażenia jednostkę samorządu terytorialnego w legitymację skargową, w sytuacji gdy organ tej jednostki orzekał w sprawie	
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				w pierwszej instancji postępowania administracyjnego (podatkowego), co jednak powinno wiązać się ze stosownymi zmianami w stanie prawnym. Gmina powinna mieć możliwość zaskarżenia do sądu administracyjnego decyzji samorządowego kolegium odwoławczego dotyczących tych podatków. Zbliżone uprawnienie przysługuje gminie w odniesieniu do rozstrzygnięć nadzorczych organów nadzoru, w tym regionalnych izb obrachunkowych (RIO). Mogą one być zaskarżane przez gminę do sądu administracyjnego. Niestety uprawnienie takie nie przysługują gminie w odniesieniu do orzeczeń SKO. W wyniku niekorzystnych dla gmin decyzji SKO, gmina	
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)

				bardzo często traci znaczne dochody podatkowe. Wpływy z podatków jako dochody własne są chronione przez Konstytucję RP gwarantującą ich nienaruszalność. Jednocześnie gmina jako jednostka samorządu terytorialnego nie ma prawa do zaskarżenia orzeczeń SKO do sądu administracyjnego. Prawo to powinno przysługiwać gminie jako jednostce samorządu terytorialnego, a nie wójtowi, burmistrzowi (prezydentowi) jako organowi podatkowemu orzekającemu w pierwszej instancji. Możliwość skarżenia decyzji dotyczących podatków lokalnych wpłynie korzystnie również na poziom orzeczeń SKO, które musiałyby się liczyć z możliwością ich zaskarżenia nie tylko przez podatnika, ale i gminę.	
--	--	--	--	--	--

Zestawienie uwag z opiniowania do projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw
(projekt z dnia 4 sierpnia 2025 r.)